

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

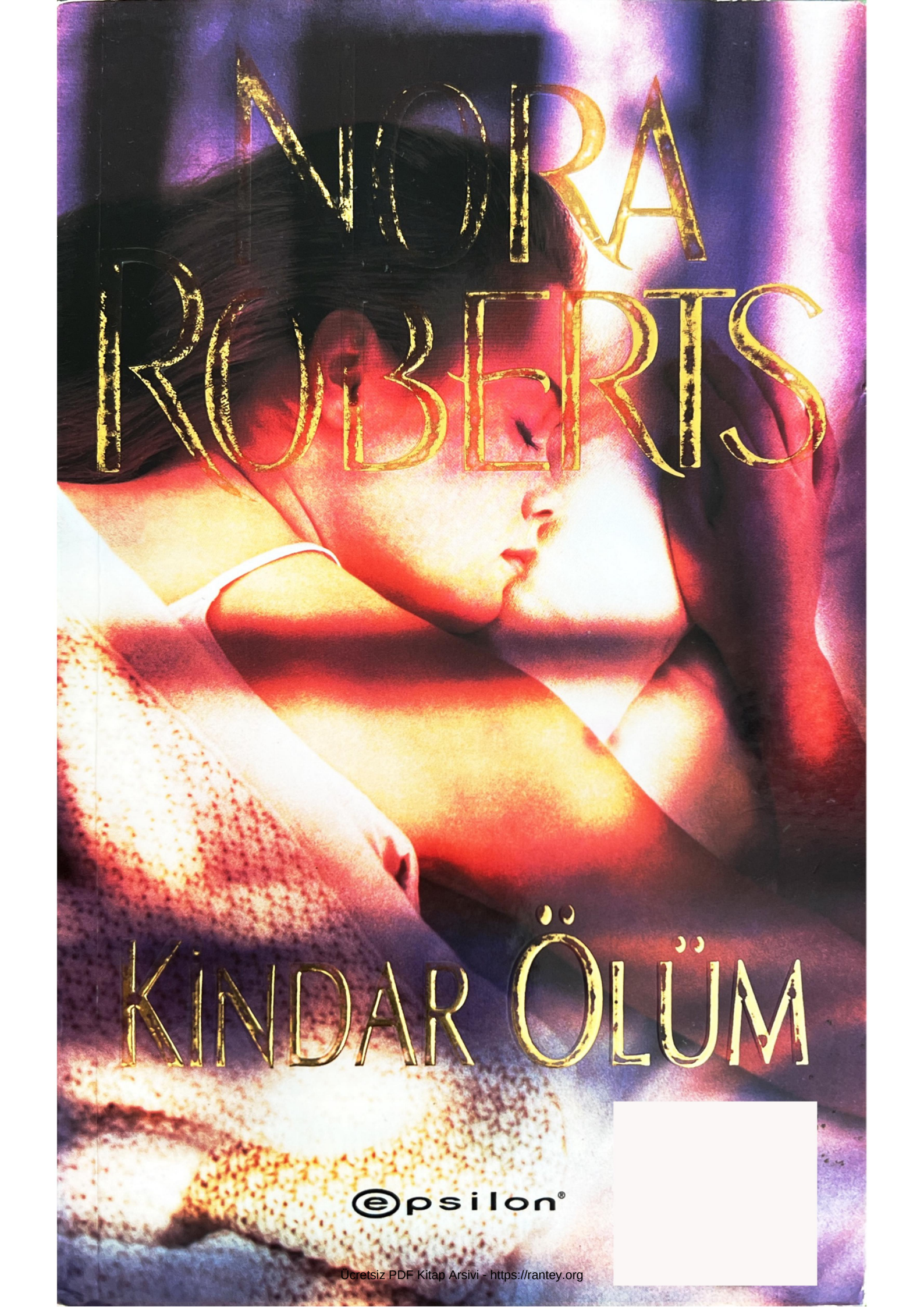
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



NORA ROBERTS

KINDAR ÖLÜM

©psilon®



*Nora Roberts'ın Eve Dallas Polisiyeleri dizisinin yedinci kitabı olan **Kindar Ölüm**, heyecanlı bir polisiye öykünün yanı sıra, gittikçe güçlenen Eve-Roarke aşkını anlatmaya devam ediyor.*

Eve Dallas'ın bu kez peşine düştüğü cani, bir dahi kadar zeki ama bir canavar kadar acımasız bir psikopattır. Kin dolu katil, karanlık bir geçmişin izlerini sürerek, asıl hedefi olan Roarke'a adım adım yaklaşırken, polis teşkilâtını şaşkına çevirmektedir. Eve, nereden gönderildiğini bir türlü saptayamadığı bilmece gibi mesajlardan, işlenecek cinayetin yerini öğrendiği halde, zamanında olay yerinde olup katili durduramaz. Her şey on yıl önce paylaşılmış bir sırrın gölgesinde kalmakta, üstelik elde edilen tüm ipuçları kocasının uşağı Summerset'i işaret etmektedir.

Eve Dallas Polisiyeleri dizisinden çıkan diğer kitaplar:

- Çıplak Ölüm
- Görkemli Ölüm
- Ölümsüz Ölüm
- Mutlu Ölüm
- Büyülü Ölüm
- Noelde Ölüm



www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

Yeni Çizgi
15.00₺

KİNDAR ÖLÜM

KINDAR ÖLÜM

Orijinal Adı: Vengeance in Death

Yazarı: Nora Roberts

Genel Yayın Yönetmeni: Tanju Anapa

Çeviri: Nihal Gökçe

Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Tasarımı: Taylan Meral

Film-Grafik: Bilka CTP Matbaacılık

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası

Çiftelavuzlar Yolu

Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa

tel: (0212) 674 97 23

1. Baskı: Ağustos 2007

ISBN: 978 9944 82-023-3

© 1998 Nora Roberts

Berkley Books, New York

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Nuru Cad. Icabet Sk. No:3 Kâğıthane İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KİNDAR ÖLÜM

Nora Roberts

J.D. Robb

Çeviri
Nihal Gökçe

@psilon®

BİRİNCİ BÖLÜM

Cinayet ile ilgilenmek zaman, sabır, yetenek ve tekdüzelığe karşı tolerans gerektirir. Teğmen Eve Dallas'ta bunların hepsi vardı.

Eve, bunların cinayet eylemi için gerekli olmadığını biliyordu. Genellikle bir yaşamı bitirmek ani bir dürtüyle, bir hissimla, zevk için veya sadece aptallık sonucu olurdu. Eve'e göre bunların sonuncusu John Henry Bonning'in, Charles Michael Renekee'yi D Bulvarı'ndaki bir binanın on ikinci katından atmasının sebebiydi.

Bonning Görüşme Odası'ndaydı ve Eve, adama yirmi dakika sonra yaptığı işi itiraf ettirmiş, on beş dakika içinde onu tutuklamış ve raporlarını yazmış olacağını hesaplıyordu. Belki bu akşam zamanında evde olabilirdi.

"İladi, Boner." Tecrübeli polis, tecrübeli kötü adam ile konuşuyordu. Şanslar eşitti, ama oyun Eve'in sahasında oynanıyordu. "Kendine bir iyilik yap. İtiraf et. Meşru müdafaa ile kurtulabilirsin. Akşam yemeğine kadar bu işi bağlarız. Bu gece nezarette makarna verdiklerini duydum."

"Ona dokunmadım bile." Bonning normalden kalın dudaklarını sıktı, uzun şişman parmaklarını masada gezdirdi. "Herif aşağıya atladı."

Eve içini çekerek Görüşme Odası A'daki küçük metal masaya oturdu. Boner'in avukat talep ederek her şeyi berbat et-

mesini istemiyordu. Bütün istediği onu avukat talep etmeden istediği yöne götürmekti. O zaman işi bitirirdi.

Bonning gibi ikinci sınıf kimyasal satıcıları değişmez bir şekilde kalın kafalı olurlardı, ama eninde sonunda adam avukat için sızlanmaya başlayacaktı. Bu cinayet kadar eski bir oyundu. 2058 yılı sona ermek üzereyken bile cinayet denen şey aslında hiç değişmemişti.

“Pencereden dışarı atladı ha, hem de durup dururken. Sen-ce bunu neden yapmış olabilir, Boner?”

Bonning düşünürken bir gorilinki kadar büyük alını kırış kırış olmuştu. “Çünkü o kaçık piçin tekiydi, değil mi?”

“İyi bir tahmin, Boner, ama bu cevapla ‘polisi kandırma’ yarışmasında ikinci tura kalamazsın.”

Eve’in ne dediğini anlamak Bonning’in otuz saniyesini almıştı ama sonrasında sırttı. “Komik. Çok komik, Dallas.”

“Evet, ikinci iş olarak akşamları stand-up yapmayı düşünüyorum. Ama gündüz işime dönersek, siz ikiniz, senin D Bulvarı’ndaki taşınabilir laboratuvarında Erotika hazırlıyordunuz ve Renekee –o kaçık piç– bir şeylerden kıl kaptı ve pencereden aşağı atladı, değil mi? Hem de camı açmadan, on iki kat aşağıya daldı, arka koltuğunda ödleri kopan Topekali turistlerin oturduğu Hızlı Taksi’nin üstünden zıpladı ve kaldırma düşüp beynini sokağa akıttı.”

“Gerçekten de zıpladı,” dedi Bonning hayret dolu bir gülümsemeyle. “Kim düşünebilirdi bunu?”

Eve, onu birinci derece cinayete suçlamayı düşünmüyordu. Eğer ikinci dereceden suçlarsa, mahkemenin atadığı avukat kasıtsız adam öldürme için pazarlık edebilirdi. Mahkemeler birilerini öldüren uyuşturucu satıcılarını hiç sevmezdi. Uyuşturucu için adam öldürmekten daha fazla yatacağı kesindi. Ancak iki suçtan da hüküm giyse bile içerde en fazla üç yıl kalırdı.

Eve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve karşısında oturan adama doğru eğildi. “Boner, ben aptal gibi mi görünüyorum?”

Soruyu ciddiye alan Bonning, gözlerini kıstı ve dikkatle

Eve'e baktı. Dallas'ın büyük kahverengi gözleri vardı ama bakışları yumuşak değildi. Güzel ve geniş bir ağzı vardı ama gülümsemiyordu. Düşüncesini, "Polis gibi görünüyorsun," diye belirtti.

"Güzel cevap. Beni kandırmaya kalkma, Boner. Ortağınla sen anlaşmazlığa düştünüz, seni çileden çıkardı, sen de aranızdaki profesyonel ve kişisel ilişkiyi, adamın kışına tekme patlatıp onu camdan aşağı atarak bitirdin." Eve, adamın itiraz etmesine izin vermeden bir elini havaya kaldırdı. "Bence tam olarak böyle oldu. Anlaşmazlığa düştünüz. Belki işten elde ettiğiniz kazanç, belki kullandığınız metotlar, belki de bir kadının yüzünden... İkincisi de sinirlendiniz. Sonra belki de o sana saldırdı. Sen de kendini korudun, değil mi?"

"Kendini korumak herkesin hakkı," diye başıyla onayladı Bonning. Dallas'ın hikâyesine aklı yatmaya başlamıştı. "Ama bizim bir sorunumuz yoktu. O sadece uçmak istedi."

"Peki, o zaman senin gözünü kim morarttı? Dudağında da kan var. Ellerin yara bere içinde."

Bonning dişlerini göstererek sırttı. "Bar kavgası."

"Ne zaman? Nerede?"

"Hatırlamıyorum?"

"Hatırlasan iyi olur, Boner. Ellerin üstünden aldığımız kanı laboratuvarda inceleyince, senin kanınla onun kanını bulacağız. Senin şişko parmaklarından Renekee'nin DNA'sı çıkarsa seni kasıtlı adam öldürmekle suçlayacağım. Bu ne demektir biliyorsun değil mi? Hapishanede ömür boyu, tam güvenli ama şartlı tahliyesiz mahkûmiyet."

Bonning sanki beyni bu yeni ve dehşet veren bilgiyi hazmetmeye çalışıyormuş gibi, art arda gözlerini kırptırdı. "Hadi, Dallas... Saçmalıyorsun. Kimseyi oraya o yaşlı aptallı öldürmek için gittiğime inandıramazsın. Biz onunla dosttuk."

Eve gözlerini adamdan ayırmadan tele-bağlantısını çıkardı. "Bu senin son şansın. Şimdi yardımcımı arayacağım ve ondan test sonuçlarını isteyeceğim. Sonra da seni birinci derece cinayetten içeri atacağım."

“Cinayet değildi.” Kesinlikle blöf yapıyor, diye düşünmek istiyordu Bonning. Dudaklarını ıslatırken, gözlerinden hiçbir şey okunmuyor, diye geçirdi aklından. Polisin gözlerinden hiçbir şey okuyamıyordu. “Kazaydı,” diye homurdandı. Eve yalnızca başını salladı. “Evet, biz... boğuşuyorduk ve onun ayağı takıldı pencereden aşağıya düştü.”

“Şimdi bana hakaret ediyorsun. Yetişkin bir adam yerden yüksekliği doksan santim olan bir pencereye takılıp aşağıya düşmez.” Eve tele-bağlantısının düğmesine bastı. “Memur Peabody.”

Birkaç saniye içinde Peabody’nin yuvarlak ve ciddi yüzü ekranda belirmişti. “Buyrun efendim.”

“Bonning’in kan testi sonuçlarına ihtiyacım var. Sonuçların Sorgu Odası A’ya yollanmasını ayarla ve savcı yardımcısına, elimde birinci dereceden bir cinayet olduğunu haber ver.”

“Hey! Dur bir dakika. Dursana...” Bonning elinin tersi ile ağzını sildi. Bir şeyler söyleyebilmek için çabaladı. İçinden bir ses, Eve’in kendisini asla birinci dereceyle suçlayamayacağını söylüyordu, ama Dallas kendisinden daha büyük sinikleri cama yapıştırmakla ün salmıştı.

“Şansını kullandın, Boner. Peabody...”

“Söylediğin gibi bana saldırdı... Saldırdı bana... Delirmişti. Sana her boku anlatacağım. İfade vermek istiyorum.”

“Peabody, verdiğim o emirleri şimdilik ertele. Savcı yardımcısına da Bay Bonning’in -her boku anlatarak- ifade verdiğini bildir.”

Peabody’nin dudakları hiç oynamadı. “Evet efendim.”

Eve tele-bağlantısını cebine soktu. Ellerini masanın kenarına dayadı ve yüzünde hoş bir gülümsemeyle, “Pekâlâ, Boner,” dedi, “şimdi bana anlat bakalım aşağıya nasıl düştü.”

Elli dakika sonra, Eve, New York Polis Merkezi’ndeki minik ofisine gelmişti. Gerçekten bir polise benziyordu. Omzuna takılı silahı, yıpranmış botları ve rengi solmuş kot pantolonu değildi Eve’i polise benzeten. Polis onun gözlerindeydi;

çevresindeki hiçbir şeyi kaçırmayan gözlerinde. Koyu viski rengindeki gözlerini nadiren kaçırdı. Yüzü kemikli, elmacık kemikleri çıkıktı. Yüzünü büyük ağzı ve çenesindeki gamze tamamlıyordu.

Son derece rahat yürüyordu. Hiç acelesi yoktu. Kendinden memnun bir şekilde parmaklarını kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdi ve masasına oturdu.

Raporunu yazacak, gerekli kişilere gönderecek daha sonra da o günkü işi bitmiş olacaktı. Arkasındaki dar pencerenin dışında günlük hava trafiği şimdiden arapsaçına dönmüştü. Hava otobüslerinin korna sesleri, trafik-kopterlerin pervanelerinin sesleri Eve'i hiç rahatsız etmiyordu. Bunlar sonuçta, New York'un sesleriydi.

"Çalış," diye emretti ve bilgisayarı inatla çalışmayınca tısladı: "Lanet olsun, yine başlama! Çalış. Açıl, kahrolası!"

"Kişisel şifreni yazman gerekiyor," dedi Peabody odadan içeri girerken.

"Bunların yeniden ses tanımlamalıya dönüştüğünü sanıyordum."

"Öyleydi. Sorun çıkmış. Bu haftanın sonuna kadar düzelecekmiş."

"Lanet olsun," diye şikâyet etti Eve. "Kaç tane sayı hatırlamamız gerekiyor? İki, beş, sıfır, dokuz," diye numaraları arka arkaya sıraladı bilgisayarı açılırken. "Söz verdikleri yeni sistemi artık getirselere iyi olur." Üniteye bir disk yerleştirdi. "Bonning, John Henry, dosya numarası 4572077-II'ye kaydet. Raporu Kumandan Whitney'ye ilet."

"Bonning'le güzel ve çabuk bir iş çıkardınız, Dallas."

"Adamdaki beyin şamfıstığı boyutlarında. Kimin kime yirmi kredi borçlu olduğu konusunda kavgaya girmişler ve ortağını camdan dışarı atmış. Bana bunu kendini korumak için yaptığını anlatıyordu. Camdan dışarı attığı adam, ondan on beş santim kısa ve kırk beş kilo hafif. Aşağılık herif," dedi Eve teslim olmuş bir iç çekişle. "Adamın anlattıklarını dinlesen Renekee'nin elinde bıçak veya beysbol sopası ile ona saldırdığını düşünürdün."

Eve arkasına yaslandı ve elleriyle boynunu kontrol etti. Boyun kaslarının bu kadar rahat olması onu şaşırtmış ve memnun etmişti. “Bütün dosyalar bu kadar kolay olsaydı...”

Camın dışından gelen erken hava trafiğinin seslerini dinledi. New Yorkluları her gün işlerine götürüp getiren tramvaylardan birinden bir hoparlör, fiyatların ne kadar ekonomik ve ortamın ne kadar rahat olduğuna dair önceden hazırlanmış ikna edici sözleri bağırp duruyordu.

“Haftalık, aylık, yıllık fiyatlar! KOLAY TRAMVAY kullanın! Güvenli ve keyifli yolculuklar için hava ulaşım servisini seçin! Gününüzü lüks içinde başlayıp, lüks içinde bitirin.”

Tabii eğer terli sardalyelerle aynı kutuda seyahat etmek istiyorsanız, diye düşündü Eve. Bütün gün yağan kasım yağmuruyla kara ve hava trafiği kesinlikle arapsaçına dönmüştü. Mükemmel bir gün sonuydu!

Eve, “Tamam, işte bu kadar,” diyerek yıpranmış deri ceketine uzandı. “Ben çıkıyorum, hem de bu kez zamanında... Bu hafta sonu için çılgın planların var mı, Peabody?”

“Her zamanki şeyler, erkekleri sinek gibi avlamak, kalplerini kırmak, ruhlarını ezmek...”

Eve, yardımcısının ciddi yüzüne gülümseyerek baktı. Sağlam Peabody, diye düşündü, kısa kesilmiş koyu renk saçlarının dibinden üniformasının ayakkabılarının topuğuna kadar tam bir polisti. “Sen çok çılgın bir kadınsın, Peabody. Hızından hiç kaybetmeden nasıl devam edebiliyorsun anlayamıyorum.”

“Evet, ben buyum, parti kızlarının kraliçesi.” Peabody yüzünde kuru bir gülümsemeyle kapıya uzanırken Eve’in telebağlantısı bipledi. İkisi de kaşlarını çatıp bilgisayara baktılar. “Otuz saniye sonra olsaydı, gök-kaldırımından aşağıya iniyor olurduk.”

“Muhtemelen Roarke bu akşam evde parti verdiğimizi hatırlatmak için arıyordur.” Eve üniteyi açık duruma getirdi. “Cinayet Masası, Dallas.”

Ekran bir anda renklerle doldu. Çirkin, koyu ve birbirleriyle uyumsuz renkler. Müzik düşük oktavdan ve yavaş ri-

timle yayılıyordu. Eve otomatik olarak, sesin ve görüntünün kaynağının saptanması emrini verdi. Çok kısa bir süre sonra ekranın altında, *emir uygulanamıyor*, mesajı belirdi.

Peabody hızla kendi taşınabilir tele-bağlantısını çıkardı ve Merkez Kontrol ile bağlantı kurmak için bir kenara çekildi.

“Şehirdeki en iyi polis olduğunuz söyleniyor, Teğmen Dallas. Söyleyin yaptığınız işte ne kadar iyisiniz?”

“Polise tanımlanamayan bağlantı ve/veya parazit yayın ile ulaşmak suçtur. Size bu yayının Koruma Merkezi tarafından izlendiğini ve kayıt edildiğini bildirmek zorundayım.”

“Bunun farkındayım. Ama dünya toplumunun birinci derece cinayet olarak algıladığı bir suçu işlemiş olduğuma göre, elektronik ihlaller gibi ufak baş belaları pek de umurumda değil. Ben Tanrı tarafından kutsanmış biriyim.”

“Ya, gerçekten mi?” Harika, diye düşündü Eve, tam da ihtiyacım olan şey.

“Tanrının görevlerini gerçekleştirmekle görevlendirildim ve kendimi O’nun düşmanının kanı ile yıkadım.”

“Tanrı’nın elinde senin gibilerden daha çok var mı? Demek istiyorum ki, düşünersek Tanrı, onları kendi de cezalandırabilir. Sana ne gerek var ki?”

Uzun bir sessizlik oldu. Arkadan ağıta benzer bir müzik sesi geliyordu. “Bu küstahlığı senden beklemeliydim.” Ses şimdi çok daha sert ve keskindi. Sinirlerine zor hâkim oluyor gibiydi. “Tanrısız biri olarak, ilahi adaleti nasıl anlayabilirsin ki? Peki, senin seviyene inerek konuşalım. Bir bilmece. Bilmececi sever misiniz, Teğmen Dallas?”

“Hayır.” Eve bakışlarını Peabody’ye çevirdi ve yardımcısının umutsuzca başını olumsuz anlamda salladığını gördü. “Ama eminim sen seviyorsundur.”

“Zihni rahatlatır ve ruhu sakinleştirir. Bu küçük bilmececin adı ‘İntikam’. Tembel herifin ilk oğlunu gümüş kulede lüksün kucağında bulacaksın. Burada nehirler derinden akıyor ve sular çok yüksekte dökülüyor. Önce yaşamak için yalvardı, sonra da ölmek için. Büyük günahı için hiç pişman olmadı, tövbe etmedi. O zaten lanetlenmişti.”

“Onu neden öldürdün?”

“Çünkü bu görevi gerçekleştirmek için doğdum.”

“Tanrı sana öldürmek için doğduğunu mu söyledi?” Eve umutsuzca, yeniden kaynak arama düğmesine bastı. “Peki, bunu sana nasıl haber verdi? Seni tele-bağlantından mı aradı? Faks mı yolladı? Belki de Tanrı seninle bir barda buluşup söylemiştir?”

“Benim söylediklerimden şüphe etme.” Nefes alıp verme sesi şimdi daha yüksek, gerilim dolu ve titrek geliyordu. “Otorite sahibi bir kadın olduğun için beni aşağı mı görüyorsun? Söz konusu ben olunca çok fazla şüpheye düşmeyeceksin artık. Seninle bağlantıya geçtim, Teğmen. Bunun benim inisiyatifimde olduğunu unutma. Kadın erkeği yönlendirebilir ve rahatlatılabilir ama erkek korumak, savunmak ve öç almak için yaratılmıştır.”

“Bunu sana Tanrı mı söyledi? Bu onun erkek olduğunu ispatlıyor sanırım. Sadece ego.”

“O’nun önünde titreyeceksin, benim önümde titreyeceksin.”

“Yaa, evet.” Eve, ekrandaki görüntüsünün net olduğunu umarak, tırnaklarını inceledi. “Şimdiden titremeye başladım bile.”

“Benim görevim ilahî. Çok korkunç ve Tanrısal. İncil’de yazdığı gibi, Teğmen, 28:17, ‘Eğer bir adam diğerinin kanı ile yüklenmişse, ölene kadar kaçak gezsün; ona kimse yardım etmeyecektir.’ Bunun kaçak günleri sona erdi ve ona kimse yardım etmedi.”

“Eğer onu öldürdüysen, sen ne oluyorsun?”

“Tanrının gazabı. Uygun olduğunu ispatlamak için yirmi dört saatin var. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, lanet olası,” diye mırıldandı Eve yayın sona ererken. “Bir şey buldun mu, Peabody?”

“Hiçbir şey bulamadım. Saptayıcıları çok başarılı bir şekilde bozdu. Bu gezegende olup olmadığını bile saptayamadık.”

“Bu gezegende,” diye mırıldandı Eve ve yerine oturdu. “Yakında olup izlemek istiyor.”

“Kaçığın biri de olabilir.”

“Bence değil. Fanatik, ama kaçık değil. Bilgisayar, New York’taki, içinde lüks kelimesi geçen binaları, konutları ve işyerlerini tara. Doğu Nehri’ne ya da Hudson’a bakan binaları...” Parmaklarını masanın üzerine trampet çalar gibi vurdu. “Bilmecelerden nefret ederim.”

“Ben severim bilmeceleri.” Peabody kaşlarını çatıp bilgisayara bakmak için Eve’in omzunun üzerinden eğildi.

Lüks Evler
Gümüş Lüks
Lüks Kent
Lüks Kuleler

Eve atıldı. “Lüks Kuleler’in görüntüsünü ekrana getir.”

Çalışıyor...

Ekranda bir görüntü belirdi. Hudson Nehri kıyısında, gün ışığının altında çelikten gümüş bir kule parlıyordu. Binanın batı tarafında stilize edilmiş bir şelaleden gelen sular, tüpler ve kanallardan oluşan karışık bir düzenle dökülüyordu.

“İşte bulduk.”

“Bu kadar kolay olamaz,” diye itiraz etti Peabody.

“Kolay olmasını istiyor.” Çünkü, diye düşündü Eve, kurban çoktan öldü. “Oyun oynamak ve seyretmek istiyor. Biz onu bulana kadar bunları yapamaz. Bilgisayar, bana Lüks Kuleler’in çatı katında oturan kişilerin isimlerini ver.”

Çalışıyor... Çatı katının sahibi Brennen Grubu. Burada Dublin, İrlanda’dan gelen bir eğlence ve haberleşme ajansı olan Brennen Grubu’nun başkanı ve genel müdürü Thomas X. Brennen oturuyor. Kırk iki yaşında, evli, üç çocuk sahibi.

“Gidip bakalım, Peabody. Devriyeyi yoldayken haberdar ederiz.”

“Takviye isteyelim mi?”

“Önce gidip bir görelim.” Eve silahının takılı olduğu deri kayışı düzeltti ve ceketini giydi.

Trafik tahmin ettiği kadar kötüydü. Islak sokaklarda arabalar tampon tampona ilerliyor, havada araçlar yönünü kaybetmiş arılar gibi uçuşuyordu. Yol kenarlarındaki sokak satıcıları geniş şemsiyelerin altına büzülmüş, Eve’in görebildiği kadarıyla, hiçbir iş yapmadan duruyorlardı. Yollardan yükselen buhar görüşü engelliyor, havaya pis bir koku yayıyordu.

“Bilinmeyen numaralardan Brennen’in ev numarasını öğren, Peabody. Bu bir şaka ve adam hayatta olabilir mi?”

“Tamam,” dedi Peabody ve tele-bağlantısını çıkardı.

Trafik sıkışıklığına sinirlenen Eve, polis sirenini çalmaya başladı. Ama kafasını çıkarıp bağırırsa yine aynı tepkiyi alırdı. Arabalar birbirlerine sınıksız sarılmış sevgililer gibi, yerlerinden bir milim bile kıpırdamadan durmaya devam ettiler.

“Cevap yok,” dedi Peabody “Telesekreterdeki mesaj bugün itibariyle iki hafta boyunca seyahatte olacağını söylüyor.”

“O zaman Dublin’de bir barda birasını içtiğini umalım.” Trafiği gözden geçirdikten sonra Eve seçeneklerini düşündü. “Yapmak zorundayım.”

“Yapmayın, Teğmen, bu araçla olmaz, lütfen.”

Eve aracın dikey kalkışını çalıştırırken cesur polis Peabody, dişlerini sıktı, gözlerini sıkıca kapattı. Araba titredi, gıcırdadı ve yerden on beş santim yükseldi. Sonra büyük bir gürültüyle olduğu yere düştü.

“Kahrolası!” Eve kontrol panelini yumruklarken bu sefer araç sarsılarak havalandı, gaza basınca ileri doğru atıldı. Kaldırımındaki bir satıcının şemsiyesini götürdüğünden, tezgâhın sahibi öfke içinde neredeyse yarım blok arkalarından koştu.

“Lanet herif neredeyse bizi yakalayacaktı.” Eve artık kızgın değildi, hayret içindeydi. Başını sallayarak, “Seyyar satıcı

neredeysse bir polis aracını yakalıyordu. Dünya nereye gidiyor, Peabody?" dedi.

Gözleri sımsıkı kapalı olan Peabody kılını bile kıpırdatmadı. "Kusura bakmayın, efendim, duamı kesiyorsunuz."

Eve sirenleri kapatmadan devam etti ve Lüks Kuleler'in kapısına geldiler. İniş, dişlerini birbirine vurduracak kadar sert oldu ama birkaç santim ötede park etmiş olan üstü açık XR11 Airstream'in tamponuna çarpmadan durmayı başardı.

Kapı görevlisi bir rüzgâr gibi yanlarında bitmişti. Eve'in bej rengi aracının kapısını parçalarcasına açarken adamın yüzünden dehşet ve tiksintinin bileşimi okunuyordu.

"Hanımefendi, bu... bu şeyi buraya park edemezsiniz."

Eve polis sirenini kapattı ve rozetini çıkardı. "Ah evet, park ederim."

Görevli kimliğe bakarken dudakları gerildi. "O zaman lütfen aracı garaja alır mısınız?"

Belki de adam kendisine Summerset'i, yani Eve'in hiç hoşlanmadığı, oysa Roarke'un güvendiği ve sadakatine inandığı uşağını hatırlattığı için, yüzünü görevlinin yüzüne yaklaştırdı. Gözleri pırıl pırıldı. "Nerede bıraktıysam orada kalacak, dostum. Ayrıca yardımcımın bir polis memurunu engellediğin yolunda bir rapor yazmasını istemiyorsan beni içeri alıyorsun ve Thomas Brennen'in çatı katı dairesine çıkarıyorsun."

Adam burnundan soyarak doğruldu. "Bu mümkün değil. Bay Brennen seyahatte."

"Peabody, bu... bu vatandaşın adını, kimlik numarasını al ve tutuklanmak üzere Polis Merkezi'ne götürülmesini sağla."

"Tamam efendim."

"Beni tutuklayamazsınız." Adam siyah parlak botlarıyla kaldırımında dans ediyor gibiydi. "Ben işimi yapıyorum."

"Benim işimi engelliyorsun ve bil bakalım yargıç kimin işinin daha önemli olduğunu düşünür?"

Eve, adamın ağzının açılıp bir şey söylemeden kapanmasını, yapılıp onaylamayan bir şekilde dudaklarının çizgi halini

alışını izledi. Evet, diye düşündü, Summerset'e inanılmaz derecede benziyor. Eve'in başının derdi olan adamdan on kilo daha şişman ve on santim daha kısa olması hiç önemli değildi.

"Pekâlâ, ama bu konuyu Emniyet Müdürü'ne ve güvenliğe götüreceğimden emin olabilirsiniz." Adam tekrar Eve'in rozetine baktı. "Teğmen."

"İstediğini yapabilirsin." Peabody'ye işaret veren Eve adamı girişe doğru takip etti. Bu arada kapı görevlisi kendi yerine bakması için droidini çalıştırmıştı.

Lüks Kuleler'in, parlak kapılarının ardındaki lobisi palmiyeler, çin gülleri ve şakıyan kuşlarla tropik bir bahçeydi adeta. Beline kadar çıplak ve elinde altın renginde bir balık tutan kadın heykeli şeklindeki fıskiye büyük bir havuza sular akıyordu.

Kapı görevlisi cam tüpe benzeyen asansörün başında şifreyi girdi ve sessizce Eve ile Peabody'yi asansöre yönlendirdi. Bu tür asansörlerden hiç hoşlanmayan Eve, tam ortada dururken, Peabody burnunu cama dayamış dışarıyı seyrediyordu.

Altmış iki kat sonra tüp, küçük bir bahçeye benzeyen lobiye açıldı. Görevli pırıl pırıl parlayan, çift kemerli çelik kapının dışındaki güvenlik ekranının önünde durdu.

"Kapı Görevlisi Strobic, New York Polisi'nden Teğmen Dallas ve yardımcısına eşlik ediyor."

"Bay Brennen şu anda konutta değil," diye cevap geldi İrlanda aksanlı sakın bir ses.

Eve neredeyse Strobic'yi itiyordu. "Polis! Bu acil bir durum!" Rozetini, doğrulama için elektronik göze doğru kaldırdı. "Giriş zorunlu."

"Bir dakika, Teğmen." Makine, Eve'in yüzünü ve rozetini tararken çok hafif bir vınlamanın ardından kapı kilidinin açılırken çıkardığı ses duyuldu. "Girişe izin verildi. Lütfen bu konutun TARAR-GÖZ tarafından korunduğunu unutmayın."

"Kaydetmeye başla, Peabody. Geri çekil, Strobic." Eve bir elini kapıya koydu, diğeri ile silahını kavradı ve omzuyla kapıyı açtı.

Eve’i ilk anda burnuna çarpan koku, küfretmesine yol açtı. Bu kokuyla yanlışa düşmeyecek kadar çok karşılaşmıştı. Şiddet dolu ölümün kokusuydu bu.

Oturma odasının mavi ipek duvarları üzerine kanla tüyler ürpertici ve anlaşılmaz yazılar yazılmıştı. Eve, Thomas X. Brennen’in ilk parçasını yumuşacık halının üstünde gördü. Adamın bilekten kesilmiş elinin parmakları sanki birini çağırır veya yalvarır gibi yukarı doğru uzanmıştı.

Arkasında Strobic’nin öğürdüğünü ve lobiye, taze çiçek kokan havaya geri döndüğünü duydu. Eve pis kokunun içine doğru yürüdü. Silahını çekerek odayı taradı. İçgüdülerini burada ne olduysa artık bittiğini, bunu kim yaptıysa artık başka bir yerde güvende olduğunu söylese de, prosedüre sadık kalarak halının üzerinde ilerledi.

“Strobic’nin kusması bittiyse, ana yatak odasının yerini sor.”

“Koridorun sonunda solda,” dedi Peabody bir dakika sonra. “Ama adam hâlâ kusmaya devam ediyor.”

“Ona bir kova bul, sonra da asansörü ve bu kapıyı güvenlik altına al.”

Eve koridor boyunca yürümeye başladı. Koku giderek ağırlaşıyordu. Artık dişlerinin arasından nefes almaya başlamıştı. Odanın kapısı kapalı değildi. Kapının aralığından yاپay bir ışık ve Mozart’ın görkemli notaları sızıyordu.

Brennen’dan arta kalanlar tepesi aynalı devasa yatağın üstüne yayılmıştı. Bir kolu gümüş bağlarla yatağa zincirlenmişti. Eve adamın ayaklarının bu geniş evin bir köşesinde bulunacağını tahmin etti.

Adam ölmeden önce kesinlikle uzun uzun haykırması olmalıydı, ama hiç kuşkusuz duvarlar ses geçirmiyordu. Ne kadar zaman aldı acaba, diye düşündü Eve, adamın vücudunu incelerken. Bir insan beyni kapanmadan, vücudu iflas etmeden ne kadar acıya katlanabilirdi?

Bu sorunun cevabını Thomas Brennen verebilirdi.

Ceset çırılçıplaktı, eli ve her iki ayağı kesilmişti. Kalan tek gözünde hâlâ aynada kendi görüntüsünü gördüğünde hisset-

tiği dehşet okunuyordu. Adamın bütün iç organları dışarıya çıkarılmıştı.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı Peabody kapının eşiğinden. “Yüce Meryem...”

“Bir alan setine ihtiyacım var. Burayı mühürleyelim ve ekip çağıralım. Ailesi neredeymiş öğrenelim. Adli tıbbi çağır, Feeney nöbetteyse onunla konuş. Detay vermeden önce medyanın haber alabilmesini önlemek için sinyal bozucuyu çalıştırmasını söyle. Detaylar konusunda olabildiğince uzun süre sessiz kalalım.”

Peabody öğle yemeğinin midesinde kalabilmesi için, iki kere sertçe yutkundu. “Evet, efendim.”

“Bu arada Strobic bu konuda konuşmadan onu güvenlik altına al.”

Peabody’ye doğru döndüğünde, yardımcısı Eve’in gözlerinde acımanın gölgesini gördü ama bu gölge hemen kayboldu. Teğmenin gözleri tekrar duygusuz ve soğuk bakıyordu. “Haydi, işimize bakalım. Bu işi yapan piçi kızartmak istiyorum.”

Eve evinin önündeki merdivenleri zorla çıktığında saat neredeyse gece yarısına geliyordu. Midesi bulanıyor, gözleri yanıyor ve başı çatlıyordu. Eve gelmeden önce merkezde düş alıp derisini soyarcasına fırçaladığı halde, şiddet dolu ölümün berbat kokusu hâlâ burnundaydı.

Bütün istediği unutmaktı. Gözlerini kapattığında Thomas Brennen’in vücudundan geri kalanları görmemek için, çok içten ve umutsuzca dua etti içinden.

Kapı Eve daha uzanmadan açılmıştı. Summerset girişin parlak ışığının önünde, yüzünde ters bir ifadeyle dimdik duruyordu.

“Affedilmeyecek kadar geç kaldınız, Teğmen. Misafirleriniz gitmek üzere.”

Misafirler mi? Fazlasıyla meşgul zihni algılayamadan önce bir süre bu kelimeyle mücadele etti. Akşam yemeği? Bu akşam yaşadıklarından sonra bir de akşam yemeği davetiyle mi ilgilenmesi gerekiyordu?

Eve “Cehennem ol,” diyerek adamın yanından geçti.

Summerset’in ince parmakları onu kolundan yakalamıştı. “Roarke’un karısı olarak görevleriniz var. Bunlardan biri de bu akşamki gibi önemli yemeklerde ev sahipliği yaparak ona yardımcı olmak.”

Öfkesi Eve’in bitkinliğini alıp götürmüştü. Eli yumruk halini almıştı bile. “Sana bir şey yapmadan yanımdan uzaklaş...”

“Eve, sevgilim.”

Roarke’un sesi bu iki kelimeyi söylerken hem neşe dolu bir karşılama hem de uyarı niteliğindeydi ve sıkıdığı yumruğu kaldırıp devamını getirmekten alıkoymuştu onu. Eve, kaşları çatık döndü ve onu salonun kapısında gördü. Üzerindeki siyah takım elbise değildi onu nefes kesici yapan. Eve kocasının, kaslı vücudunun ne giyerse giysin –veya giymesin bir kadının kalbini durdurabileceğini biliyordu. Neredeyse omuzlarına gelen simsiyah saçları sanki bir Rönesans tablosunu hatırlatan yüzünü çerçeveliyordu. Keskin yüz hatları, masmavi gözleri, şiirlere ilham kaynağı olabilecek ağzı bir kadını çıldırtabilirdi.

Bir yıldan kısa bir sürede, Eve’in bütün savunmasını yıkmış, kalbinin kilitlerini kırmış ve işin şaşırtıcı yanı sadece aşkını değil güvenini de kazanmıştı.

Üstelik hâlâ onu kızdırmayı başarıyordu.

Roarke, onun hayatındaki ilk ve tek mucizeydi.

“Geç kaldım. Özür dilerim.” Bu sözleri özürden çok meydan okur gibi ve son derece sert bir şekilde söylemişti. Roarke, rahat bir gülümseme ile bunu kabullendi ve bir kaşını kaldırdı.

“Kaçınılmaz olduğundan eminim.” Elini karısına uzattı. Eve, girişi geçti Roarke’un elini tuttu. Kendi eli kaskatı ve buz gibiydi. Viski rengi gözlerinden öfke ve bitkinlik okunuyordu. Roarke karısının gözlerini böyle görmeye alışmıştı. Ancak Eve’in renginin bembeyaz olması genç adamı endişelendirmişti. Ayrıca Roarke, karısının kot pantolonundaki lekelerin kan lekesi olduğunu da anlamıştı ve bunun Eve’in kanı olmadığını umuyordu.

Roarke, Eve'in elini tuttu ve dudaklarına götürmeden önce hafifçe sıktı. Bu arada gözlerini Eve'in gözlerinden ayırmamıştı. "Yorgunsun, Teğmen," diye mırıldandı. Sesinde belli belirsiz bir İrlanda büyüğü vardı. "Onları hemen yolluyorum. Sadece birkaç dakika daha, tamam mı?"

"Elbette, tamam. Harika." Eve'in gerginliği hafiflemeye başlamıştı. "Daveti berbat ettiğim için özür dilerim. Önemli olduğunu biliyordum." Roarke'un arkasındaki çok güzel dekore edilmiş salonda, bir düzineden fazla resmî giyinmiş erkekle mücevherler ve ipekler içindeki eşlerini görebiliyordu. Gönülsüzlüğünü yüzünden silememiş olmalıydı, çünkü Roarke bunu görmüştü ve gülüyordu.

"Beş dakika, Eve. Bu akşam yaşadıkların kadar kötü olacağını zannetmiyorum."

Eve'i içeri aldı. Roarke zenginliği ve ayrıcalıkları konusunda, pis kokulu sokaklar ve şiddet konusunda olduğu kadar rahattı. Duraksamadan karısını daha önceden tanımadığı insanlarla tanıştırdı, Eve daha önce tanıştıkları ile selamlaşırken de kulağına isimlerini fısıldadı. Bu arada akşam yemeğine gelen misafirleri kapıya doğru yönlendirmeye başlamıştı bile.

Eve, yoğun parfüm ve şarap kokusuyla, şöminede yanan elma ağacı kütüklerinin mis kokusunu alıyordu, ama zihnindeki kanın berbat kokusu hepsini bastırıyordu.

Roarke, Eve'in ne kadar etkileyici olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Yıpranmış ceket, lekelenmiş kot pantolonu içinde, kısa saçları, yorgun gözleri ve ince uzun vücuduyla dimdik duruyordu. Roarke, bu duruşun büyük bir çaba gerektirdiğinin farkındaydı.

Cesaretin insan hali, diye düşündü.

Ancak son misafirin ardından kapıyı kapattıklarında, Eve başını iki yana salladı. "Summerset çok haklı. Roarke'un karısı olmak için yeterince donanımlı değilim."

"Sen benim karımsın."

"Bu, karın olarak görevimi yerine getirdiğim anlamına gelmez. Seni hayal kırıklığına uğrattıyorum. Ben..." Eve daha fazla konuşmadı çünkü Roarke'un sıcaık ve sahiplenilen

ağız onun dudaklarını kapatmış, bütün sinirlerini gevşetmişti. Eve farkına varmadan kollarını Roarke'un beline doladı ve ona sarıldı.

"İşte," diye mırıldandı Roarke. "Bu çok daha iyi. Bu benim işim." Eve'in yüzünü kendine doğru kaldırdı ve parmağını çenesinin tam ortasındaki gamzede gezdirdi. "Benim mesleğim. Senin de kendi mesleğin var."

"Ama bu çok önemli bir anlaşmaydı, biliyorum. Bir şeylerin birleşmesiydi..."

"Scottoline birleşmesi -daha çok bir satın alma aslında- ve gelecek haftanın ortasında sonuçlanacak. Senin yemek masasındaki hoş varlığın olmadan hem de, ama beni yine de aramalıydın. Seni merak ettim."

"Unuttum. Her zaman hatırlayamıyorum. Buna alışık değilim." Eve ellerini ceplerine soktu ve geniş koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. "Buna alışık değilim. Alıştığımı düşündükçe, aslında alışamadığımı görüyorum. Bu zenginliğin içine girmeye kalktığımda bir sokak serserisi gibi görünüyorum."

"Tam tersine, bir polis gibi görünüyorsun. Anladığım kadarıyla misafirlerimizin birçoğu ceketinin altından görünen silahından ve kot pantolonundaki kan lekelerinden çok etkilendiler. Senin kanın değil, sanırım..."

"Hayır." Birdenbire artık daha fazla ayakta duramayacağını hissetti. Merdivenlere doğru döndü, iki basamak çıktı ve oturdu. Yanındaki Roarke olduğu için elleriyle yüzünü kapatmaktan çekinmiyordu.

Roarke onun yanına oturdu ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Çok mu kötüydü?"

"Her zaman bunun kadar kötüsünü veya daha berbatını gördüğünü söyler insan. Bu genelde doğrudur. Ama bu sefer için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Hâlâ midesi bulanıyordu. "Daha kötüsünü hiç görmemiştim."

Roarke karısının nasıl yaşadığını biliyordu, o da bir sürü şey görmüştü. "Anlatmak ister misin?"

"Hayır, Tanrım hayır! Birkaç saat bunu düşünmek bile istemiyorum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

“Sana yardımcı olabilirim.”

Eve saatlerdir ilk defa gülümsedi. “Bunu yapamayacağına bahse girerim.”

“Hadi başlayalım.” Roarke ayağa kalktı ve onu kucağına, kollarının arasına aldı.

“Beni taşımak zorunda değilsin. İyiyim.”

Roarke yürümeye başlarken karısına gülümsedi. “Belki seni taşımak kendimi daha erkek gibi hissetmemi sağlıyor-
dur.”

“O zaman...” Eve kollarını onun boynuna doladı, başını omzuna dayadı. Bu çok iyi gelmişti. Çok iyi... “Bu gece seni
ektiğime göre, kendimi affettirmek için ben de bari kendini
erkek gibi hissetmeni sağlamış olayım en azından. “

“En azından,” diye onayladı Roarke.

İKİNCİ BÖLÜM

Eve uyandığında yatağın tepesindeki, gökyüzüne açılan pencere hâlâ karanlıktı. Ter içindeydi. Rüyasındaki imgeler bulanık ve karmakarışık. Rüyadan kaçtığına memnun olan Eve, rüyasını açıklamaya çalışmadı bile.

Büyük yatakta yalnız olduğu için, bir an ürpermekten kendini alamadı. “Işıklar!” diye emretti. “Kısık ışık.” Odadaki karanlık kırılırken içini çekti. Saate bakmadan önce biraz öylece uzanıp yatmak için kendine izin verdi.

Beş on beş. Harika, diye düşündü, bu saatten sonra tekrar uykuya dalamayacağını biliyordu. Roarke kâbuslarla savaşmasına yardımcı olmak için yanında olmadığına göre, hiç uyuyamazdı. Bütün bu konularda ona bu kadar güvendiği için utanmaktan bir gün vazgeçebilecek miydi, merak ediyordu. Bir yıl önce Roarke’un varlığından bile habersizdi. Şimdi ise o, neredeyse elleri kadar hayatının parçası olmuştu. Kalbi kadar...

Yataktan kalkarken Roarke’un ona alıp durduğu ipek sabahlıklardan birine uzandı. Sabahlığı üzerine geçirirken, duvar paneline döndü ve arama fonksiyonunu çalıştırdı.

“Roarke nerede?”

Roarke aşağıda havuzun oradaydı.

Yüzmek... hiç kötü bir fikir değil, diye düşündü Eve. Önce

biraz vücut çalışırım, diye karar verdi, kâbusun verdiği sıkıntı ve gerginlikten kurtulmak için.

Summerset ile karşılaşmamak için, merdivenleri değil asansörü tercih etti. Adam her yerdeydi, çatık kaşları ve kıvrılmış dudaklarıyla gölgelerin içinden çıkıyordu. Yeni bir güne başlarken, bir gece önceki tatsızlığı devam ettirmek Eve'in en son istediği şeydi.

Roarke'un spor salonunda bütün aletler vardı. İstedliğini yapabilirdi. Ağırlık kaldırabilir veya sırtüstü yatıp her işi makinelere yaptırabilirdi. Sabahlığını çıkardı ve üzerine oturan siyah çalışma mayosunu giydi. Uzun uzun koşmak istiyordu. Hava tabanlarını ayağına bağladıktan sonra video-pist'i programladı.

Kumsal, diye karar verdi. Şchirden sonra kendini evinde hissettiği tek yerdi orası. Ünitenin sunduğu bütün diğer kırsal manzaralar, çöl görünümleri, gezegen dışı yerler gibi alternatifler onu belli belirsiz rahatsız ediyordu.

Düşük bir hızla başladı, mavi dalgalar kumsala çarpıyor, güneş ufuktan kendini göstermeye başlıyordu. Martılar üstünde dönerek bağışıyorlardı. Tropiklerin tuzlu, rutubetli havasını içine çekti, hızı arttıkça bedeni ısınmaya, kasları gevşemeye başlamıştı.

Birinci milin sonuna geldiğinde, zihni boşalmıştı.

Roarke'la tanıştığından beri bu kumsala birçok kereler gelmişti –hem gerçeğine hem de sanal gerçektekine. Daha önce görmüş olduğu en büyük su Hudson Nehri'ydi.

Hayatlar değişir, diye düşündü. Tıpkı gerçek gibi.

Dördüncü mili koşarken kasları artık şarkı söylemeye başlamıştı. Bu sırada yanında bir hareket hissetti. Saçları hâlâ ıslak olan Roarke, havuzdan çıkıp yanına gelmiş hızını Eve'e uydurarak koşmaya başlamıştı.

“Bir yere mi koşuyorsun yoksa bir yerden mi kaçıyor-sun?” diye sordu.

“Sadece koşuyorum.”

“Erken kalkmışsın, Teğmen.”

“Bugün çok yoğun bir gün olacak.”

Eve hızını artırırken Roarke bir kaşını kaldırdı. Karısının rekabetçi bir ruhu olduğunu bilmek onu eğlendiriyordu; hızını Eve'e göre ayarladı. "Bugün izinli olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim." Önce yavaşladı, ardından durdu. Sonra bel-
den öne doğru eğilerek vücudunu esnetti. "Artık değilim." Gözleri kocasının kiler ile buluşuncaya kadar başını kaldırdı. Hayatı sadece kendisinin değildi artık ikisinin, tıpkı gerçek gibi. "Program yapmıştın, değil mi?"

"Değişmeyecek bir şey değildi." Eve'e sürpriz olarak planladığı Martinique'te bir hafta sonu geçirme planı bekleyebilirdi. "Eğer bana bir iş vermek istersen bundan sonraki kırk sekiz saat boyunca hiçbir programım yok."

Eve içini çekti. Bu da hayatındaki başka bir değişiklikti; işini paylaşmak... "Belki. Şimdi yüzmek istiyorum."

"Sana katılırım."

"Senin yüzdüğünü sanıyordum."

"Tekrar yüzebilirim." Roarke parmağını Eve'in çenesindeki gamzede dolaştırdı. Bu hareketi, Eve'in yanaklarına renk, tenine hafif bir parlaklık getirmişti. "Yasak değil ya." Eve'in elini tuttu ve spor salonundan çiçek kokulu havuz odasında götürdü.

Havuzun etrafını gür palmyeler, sarmaşıklar, bir göl kenarındaymış gibi pürüzsüz taşlar ve küçük şelaleler çevreliyordu.

"Mayomu giymem gerek."

Roarke gülümsedi ve Eve'in askısını indirdi. "Neden?" Zarif ellerini genç kadının açıkta kalan göğüsleri üzerinde gezdirdi. Eve'in kaşları kalkmıştı.

"Senin aklında nasıl bir su sporu var?"

"Nasıl olursa." Roarke karısının yüzünü avuçlarına alarak kaldırdı ve öpmek için eğildi. "Seni seviyorum, Eve."

"Biliyorum." Eve gözlerini kapattı ve alnını onun alnına dayadı. "Bu çok garip."

Çırlıçılak, olduğu yerde döndü ve karanlık sulara daldı. Dipten ilerleyerek bir süre yüzdü. Su açık maviye dönüşürken dudakları kıvrıldı. Bu adam ruh hallerimi benden önce

fark ediyor, diye düşündü. Sırtüstü dönüp dinlenmeden önce yirmi tur yüzdü. Uzandığında parmakları onun parmaklarına değdi.

“Bayağı rahatladım.”

“Öyle mi?”

“Evet, o kadar rahatladım ki benden yararlanmak isteyen bir cinsel sapıkla mücadele edecek halim kalmadı.”

“Peki öyleyse.” Roarke, Eve’i belinden yakaladı ve yüz yüze gelinceye kadar çevirdi onu.

Eve de, “Peki öyleyse,” diye tekrarlayarak bacaklarını kocasına dolayıp kendini ona bıraktı.

Dudakları buluştuğunda, Eve’in bedenindeki azıcık gerginlik de uçup gitmişti. Kendini gevşemiş ve aç hissediyordu. Ellerini yukarı kaydırđı ve parmaklarını Roarke’un gür ve ıslak saçlarının arasına daldırdı. Kocasının vücuduna dayanmış olan vücudu sınısıkı ve serindi ve Eve’e uyuyordu; artık bunu sorgulamaktan neredeyse vazgeçmişti zaten. Roarke’un elleri bedeninde gezinirken, genç kadın sadece bu durumdan duyduğu memnuniyeti belirtir gibi mırıldandı.

Derken kendini suyun altında buldu. Bedeni açık mavi dünyada sevdiği adamın bedenine dolanmıştı. Roarke’un dudakları göğsünün üzerine kapandığında bir an soluk alamadı ve bedeninin büyük bir heyecanla sarsıldığını hissetti. Kocasının parmakları her yerindeydi, içindeydi ve onu su yüzüne tırmandıran, şok edici bir doyuma götürüyordu.

Hızlı hızlı nefes aldı. Kendini yolunu şaşırmış, çılgına dönmüş hissediyordu. Parmakların yerini Roarke’un dudakları aldığında ise kendini kaybetmişti.

Sistemine yapılan bu saldırı Eve’in tam da istediği şeydi. Eve’in âcizliği. Roarke’un hırsı... Kocasının bunu nasıl bildiği, anladığı, ardından nasıl da tam istediği şekilde ona verdiği, hâlâ çözemediği bir sırdı.

Başını iyice geriye yaslayarak suyun yüzeyinde, havuzun girinti çıkıntı olmayan tarafına uzandı ve Roarke’un ona sunduğu zevkin içine yuvarlandı.

Roarke’un ağızı ağır ağır ve sinsice karnında, göğüslerin-

de dolaştı. Boynunda nabzının hızla attığı noktada uzun uzun oyalandı.

“İnanılmaz bir nefes kontrolün var,” demeyi başardı Eve, daha sonra Roarke yavaş yavaş, santim santim içine kayarken titredi. “Of, Tanrım!”

Roarke, sıcaklığın Eve’in yanaklarına yayılmasını izledi, sonra bunun yerini zevk aldı. Islak saçları geriye doğru yapışmış, yüzünü çerçevesiz bırakmıştı. O inatçı ve genelde çok ciddi ağzı Roarke için titriyordu. Kalçalarından tutarak onu kaldırdı ve karısını inleterek derine, daha derine doğru ilerledi.

Dudaklarını Eve’in dudakları üzerinde gezdirdi ve hafif hafif ısırırken üstün bir kontrole ikisine de işkence yaparcasına hareket etmeye başladı. “Şimdi, Eve.”

Roarke o kurnaz polis gözlerin kararmasını izledi, Eve’in nefessiz kaldığını sonra da ağlar gibi nefesini bıraktığını duydu. Kendi kanı da kaynarken, hareketlerini acı verecek kadar yavaş tuttu. Ağlar gibi çıkan ses kendi adı oluncaya kadar uzattı bunu.

Onun boşalması da uzun, derin ve mükemmeldi.

Ellerini sudan çıkarıp, onu omuzlarından yakalamayı başardı. “Beni sakın bırakma. Taş gibi batırım.”

Roarke halsizce sırttı, dudaklarını Eve’in boğazına, nabzının hâlâ dans ettiği yere bastırdı. “Ben de aynı durumdayım. Daha sık erken kalkmalısın.”

“Birbirimizi öldürürüz. Boğulmamamız bir mucizeydi.”

Roarke karısının ve suyun kokusunu içine çekti. “Hâlâ boğulabiliriz.”

“Sence merdivenlere kadar gidebilir miyiz?”

“Eğer acelen yoksa...”

Ağır adımlarla ilerlediler, taş basamakları zorlanarak çıkıp sahanlığa ulaştılar. “Kahve,” dedi Eve zayıf bir sesle ve iki kalın havlu bornoz almak için odadan çıktı. Geri geldiğine elindeki iki bornoz birbirine dolanmıştı. Roarke Oto-Aşçıyı iki sade kahve için çoktan programlamıştı. Güneş duvarın sonundaki kavisli camı açık bir altın rengine boyuyordu.

“Aç mısın?”

Eve kahvesini yudumladı ve zengin kafein kanına karışırken zevkle mırıldandı. “Açlıktan ölüyorum ama önce duş almam lazım.”

“Yukarı çıkalım o zaman.”

Yatak odasına döndüklerinde, Eve kahvesini duşa taşıdı. Roarke da onunla birlikte duşa girince gözlerini kısarak kocasına baktı. “Soğuk suyu açmaya kalkarsan öldürürüm seni,” diye uyardı.

“Soğuk su gözenekleri açar, vücut sıvılarını harekete geçirir.”

“Sen zaten o işi hallettin.” Eve kahvesini kenardaki çıkıntının üzerine koydu ve su buharında sabunlanmaya başladı.

Duştan ilk önce Eve çıkıp kuruma tüpüne girdi. Roarke’un suyun ısınıp on derece düşürme komutunu verdiğini duyunca da, inanamıyormuş gibi başını salladı. Soğuk suyu düşünmek bile titremesine yetiyordu.

Eve, kocasının onu bütün bir gece uğraştıran ve bugün de izin gününde işe gitmesine sebep olan vakadan söz etmesini beklediğini biliyordu. Kendisi elinde ikinci bir kahve ve silip süpürülmeyi bekleyen jambonlu ve peynirli bir omlet tabağı ile dairelerinin oturma bölümüne yerleşene kadar, sesini çıkarmadan beklediği için Roarke’u çok takdir etti.

“Dün akşam zamanında gelemediğim için özür dilerim.”

Roarke tabağındaki krepten bir parçayı ağzına attı. “Ben de kişisel programlarımızı bozan iş konularında senden özür dilemek zorunda mıyım?”

Eve ağzını açtı, sonra kapattı ve başını salladı. “Hayır. Aslında kapıdan çıkmak üzereydim –in’an ki unutmamıştım□ sonra o çağrı geldi... Parazit bir yayın... Kaynağını tespit edemedik.”

“New York Polisi’nin donanımları içler acısı durumda.”

“O kadar da değil,” diye mırıldandı, Eve. “Bu adam gerçek bir profesyonel. Sen de bulamazdın.”

“Bak, şimdi bana hakaret ediyorsun.”

Eve kendinden memnun bir şekilde sırıttı. “Aslında hâlâ

bir şansın var. Beni kişisel olarak seçtiğine göre eminim bana buradan da ulaşmaya çalışacaktır.”

Roarke çatalını bıraktı ve kahvesini eline aldı. Her iki hareket de son derece doğal olmasına rağmen bütün bedeni alarma geçmişti. “Kişisel mi?”

“Evet, istediği bendim. Önce dini bazı görevlerden bahsetti. Kısaca Tanrının işini yaptığından ve O’nun bilmecelemlerle oynamak istediğinden bahsetti.” Eve, gelen yayını ona seyrettirdikten Roarke’un gözlerinin kısılmasını, bakışlarının keskinleşmesini izledi. Roarke’un ağzının giderek sertleşmesini izlerken, onun çok zeki olduğunu düşündü.

“Lüks Kuleler’i kontrol ettin.”

“Evet, çatı katındaydı... Kurbanın bir parçası oturma odasında, geri kalan kısmıysa yatak odasındaydı...”

Eve tabağını iterek yerinden kalktı. Odada dolaşırken parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıp duruyordu. “Benim gördüklerimin en beteriydi, Roarke, kötülük ve şiddet doluydu. Kontrolsüz bir şekilde yapıldığı için değil, çirkin olması planlandığı için... Ameliyat eder gibi dikkatli çalışmış. İlk otopsi sonuçlarına göre kurban bütün bu işkence sırasında canlı tutulmuş. Vücuduna onu hayatta tutacak, kendini kaybetmesini önleyecek ama çektiği acıları uyuşturmayacak yasadışı ilaçlar verilmiş. İnan bana, kurbanın hissettiği acı korkunç olmalı. Bütün iç organları çıkarılmış.”

“Of! Ulu Tanrım!” diye soludu Roarke. “Bu politik ve dinsel suçlar için kullanılan çok eski bir cezalandırma yöntemidir. Yavaş ve korkunç bir ölüm...”

“Aynı zamanda çok da pis bir ölüm,” diye ekledi Eve. “Ayakları kesilmiş... bir kolu bilekten gitmiş. Bir gözünü çıkardığında kurban hâlâ hayattaymış. Olay yerinde bulamadığım tek parça da o zaten.”

“Harika.” Roarke her zaman midesinin çok kuvvetli olduğunu düşünürdü ama bütün iştahı kaçmıştı. “Göze göz.”

“Öç almak için, değil mi? Bir oyunda böyle geçiyordu sanırım.”

“İncil, sevgilim. Bütün oyunların efendisidir İncil...” Roarke dönen askıdan kendisine bir pantolon seçti.

“Tekrar Tanrıya döndük. Tamam, oyunun adı intikam. Belki dini bir şey, belki de kişisel... Kurbanı araştırmayı bitirdiğimizde nedenlerine geri döneriz. Ailesine ulaşana kadar medyanın bu işten haberdar olmaması gerekiyor.”

Roarke pantolonunu giydi ve kendine beyaz bir gömlek seçti. “Çocuğu var mıymış?”

“Evet, üç tane.”

“Berbat bir işin var, Teğmen.”

“Bunun için seviyorum zaten.” Eve elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Karısıyla çocuklarının İrlanda’da olduklarını sanıyoruz. Onlara ulaşmam gerekiyor.”

“İrlanda mı?”

“İmm. Evet, kurban senin eski ülkenin vatandaşlarından. Thomas X. Brennen diye birini tanıımıyorsun, değil mi?” Eve’in yüzündeki gülümseme Roarke’un gözlerinin karardığını gördüğü anda silinmeye başladı. “Onu tanıyorsun! Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Kırklarının başında mı?” diye sordu Roarke sesinin tonunu değiştirmeden. “Bir yetmiş beş boylarında, açık renk saçlı?”

“Benziyor. Haberleşme ve eğlence işindeymiş.”

“Tommy Brennen.” Roarke, gömleği elinde, koltuğun kenarına ilişti. “Orospu çocuğu...”

“Özür dilerim. Arkadaş olduğunuz hiç aklıma gelmemişti.”

“Arkadaşım değildi.” Roarke zihnine doluşan hatıraları silmek ister gibi başını salladı. “Onu görmeyeli on yıldan fazla olmuştur. Onu Dublin’den tanıyorum. Ben oralardayken o bazı bilgisayar işleri çeviriyordu. Yollarımız birkaç kere kesişti, birlikte küçük bir iş yaptık, birkaç bira içtik. Yaklaşık on iki yıl önce Tommy iyi bir ailenin kızıyla tanıştı. Dantel perdeli bir İrlandalı... Çok âşık oldu ve doğru dürüst işler yapmaya başladı. Gerçekten düzgün işler...” diye vurguladı Roarke yüzünde çarpık bir sırıtışla. “Ardından da gençliğinin bütün arzu edilmeyen unsurlarıyla bağlarını kopardı. Burada New York’ta iş yaptığını biliyordum ama birbirimizin yoluna

çıkınamaya çalıştık. Sanırım karısının geçmişteki olaylardan pek haberi yok.”

Eve koltuğun diğer koluna oturdu. “Başına gelenlerin sorumlusu bu pek arzu edilmeyen unsurlar ve geçmiş olaylar olabilir. Roarke, bu işin derinine ineceğim ve derine indiğimde seninle ilgili neleri ortaya çıkaracağım?”

Bu bir dert, diye düşündü Roarke. Kendisi için önemsizdi ama biliyordu ki, karısı için hiç de önemsiz olmayacaktı. “Ben izlerimi örtmeyi bilirim, Teğmen. Ayrıca, dediğim gibi biz dost değildik. Bunca yıldır hiçbir kontağımız olmadı. Ama onu hatırlıyorum. Güzel bir tenor sesi vardı,” diye mırıldandı Roarke “Güzel bir gülüşü, akıllı ve aile sahibi olmak için özlemi vardı. Kavgadan kaçmazdı ama hatırladığım kadarıyla dert de aramazdı.”

“Arasın veya aramasın, onu bulmuş. Ailesinin nerede olduğunu biliyor musun?”

Roarke, hayır der gibi başını sallarken ayağa kalktı. “Ama senin için bu bilgiyi hemen bulurum.”

“Çok iyi olur.” Roarke gömleğini giyerken Eve de oturduğu yerden kalktı. “Roarke, bu senin için nasıl bir anlam taşırsa taşırsın, üzgünüm.”

“Bir mihenk taşı belki... Yağmurlu bir gecede dumanlı bir barda bir şarkı... Ben de üzgünüm. Ofisimde olacağım. Bana on dakika ver.”

“Elbette.”

Eve giyinirken biraz yavaştan aldı. Roarke’un on dakikadan biraz fazlasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. İsteddiği bilgiyi bulmak için değil de –ofisindeki bilgisayarlar ve kendi becerisiyle verdiği zamanın yarısında hallederdi bunu– kaybettiği, dumanlı bardaki şarkıyla başa çıkmak için yalnız geçireceği birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu düşündü.

Eve hiçbir yakınına kaybetmemişti. Bunun nedeni belki de, çok az kişinin kendisine yakın olmasına izin vermesiydi. Sonra hayatına Roarke girmişti ve seçim yapma şansı kalmamıştı. Roarke, Eve’i işgal etmişti, hem de incelikle, zarafet-

le ve tartışmasız bir biçimde. şimdi... başparmağını oymalı, altın alyansının üzerinde gezdirdi. Artık Roarke'un Eve için yaşamsal bir önemi vardı.

Aşağı inerken bu sefer merdivenleri tercih etti. Büyük ve güzel evin geniş koridorlarında ilerledi. Kocasının ofisinin kapısını çalmasına gerek yoktu, ama yine de çaldı, kapı davetkâr bir şekilde açılana kadar da bekledi.

Pencere kalkanları güneşin içeri girmesi için kaldırılmıştı. Camın ötesindeki gökyüzü yağmurun henüz bitmediğini haber verircesine bulanıktı. Roarke rahat konsol yerine parlayan ahşaptan antik masanın arkasında oturuyordu. Yerde, gittiğı seyahatlerde aldığı muhteşem eski halılar vardı.

Eve ellerini ceplerine soktu. Yaşadığı bu ihtişama artık neredeyse alışmıştı, ama Roarke'un sessiz acısıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

“Dinle, Roarke...”

“Senin için kâğıda bastım.” Elindeki kâğıdı masasının üzerinden Eve'e doğru uzattı. “Senin için daha kolay olur diye düşündüm. Karısı ve çocukları şu anda Dublin'de. Çocukları daha küçük, iki oğlan ve bir kız. Dokuz, sekiz ve altı yaşlarında.”

Roarke yerinde oturamayacak kadar huzursuzdu, ayağı kalktı ve New York manzaralı penceresine döndü. New York şu anda sessiz ve kasvetliydi. Brennen ailesinin resimlerini ekrana getirdi. Güzel, parlak gözlü bir kadın ve kırmızı yanaklı çocuklar... Bu onu tahmin ettiğinden daha fazla rahatsız etmişti.

“Finansal olarak rahatları bozulmayacak,” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Tommy bu konuda dikkatli davranmış. Görünüşe bakılırsa çok iyi bir koca ve baba olmuş.”

Eve odayı geçerek kocasına doğru yürüdü, ona dokunmak için bir elini kaldırdı, daha sonra indirdi. Tesellinin hoş karşılanıp karşılanmayacağı konusunda bir fikir yoktu. “Senin için ne yapabilirim, bilmiyorum,” dedi sonunda.

Roarke ona doğru döndüğünde mavi gözleri pırıl pırıldı;

öfkesi duyduğu acıya karışmıştı. “Bunu ona kimin yaptığını bul. Bu konuda sana güvencibilirim.”

“Evet, bana güvencibilirsin.”

Roarke’un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Teğmen Dallas, her zamanki gibi ölümler için ayakta.” Elini saçlarının üzerinde gezdirdi, Eve elini yakalayınca bir kaşını kaldırdı.

“Bu işi bana bırakacaksın, Roarke.”

“Ben aksini mi söyledim?”

“Beni zorlayan söylemediğin şeyler zaten.” Eve kocasını tanıyordu, onu kendi yolları, kendi gündemi ve kendi amaçları olduğunu bilecek kadar tanıyordu. “Eğer bu işi kendi yollarıyla çözebileceğini düşünüyorsan bundan hemen vazgeç. Bu benim dosyam ve bunu ben halledeceğim.”

Roarke ellerini Eve’in gözlerinin kısılmasına yola açacak bir şekilde onun kollarında gezdirdi. “Elbette. Ama beni de haberdar edeceksin değil mi? Ayrıca yardıma ihtiyacın olursa her şey için her zaman yardıma hazır olduğumu biliyorsun.”

“Bence kendi yolumu kendim bulabilirim. Ayrıca sen bu olaydan bir adım geride durursan çok iyi olur. Çok büyük bir adım geride...”

Roarke onun burnunun ucunu öptü. “Hayır,” dedi sakince.

“Roarke...”

“Sana yalan söylememi mi tercih edersin, Eve?” Eve öfkeyle ona bakarken kâğıdı aldı ve uzattı. “İşe git. Ben bazı telefon görüşmeleri yapacağım. Sanırım günün sonunda Tommy’nin iş arkadaşlarının, profesyonel ve kişisel tanıdıklarının, düşmanlarının, arkadaşlarının ve finansal durumunun listesini çıkarmış olurum.” Konuşurken Eve’i kapıya doğru götürüyordu. “Benim için bütün bu bilgileri toplamak çok kolay. Sana da kolay anlaşılan bir resim veririm.”

Roarke kendisini kapının dışına doğru iterken Eve durmayı başardı. “Bilgileri toplamayı engelleyemem, ama bundan fazlasını yapmayacaksın, dostum. Kesinlikle fazlası yok.”

“Böyle katı olduğun zaman beni çok heyecanlandığımı biliyorsun, değil mi?”

Eve gülümsemesini zor tuttu ve ona ters ters bakmayı başardı. “Kes sesini,” diye homurdandı, ellerini ceplerine soktu ve çıkıp gitti.

Roarke karısı merdivenlerde kaybolana kadar onu seyrederek bekledi. Tedbirli davranarak, güvenlik monitörüne döndü ve görüntü komutunu verdi. Eve’in basamaklardan hızla inişini, Summerset’in onun için bıraktığı yerden çektiğini alışını seyrederken gözlerindeki bütün neşe silinmişti.

“Şemsiye almayı unuttun,” diye mırıldandı ve Eve yağın yağmura korumasız çıkınca içini çekti.

Eve’e her şeyi söylememiştir. Nasıl söyleyebilirdi ki? Zaten bu vakayla bağlantısı olduğundan bile emin değildi. Sevdığı kadını kendi geçmişinin çirkinliği ve kendi günahlarıyla uğraştırmadan önce daha çok bilgiye ihtiyacı vardı.

Ofisinden çıktı, geniş ve yasadışı haberleşme odasına doğru yürüdü. Avucunu güvenlik ekranına koyup kendini tanıtarak içeri girdi. Buradaki bütün donanım kayıt dışıydı ve burada gerçekleşen hiçbir aktivitenin, her şeyi gördüğü, kablolu ve kablosuz tüm yayınları izlediği söylenen Koruma Merkezi tarafından yakalanması söz konusu bile değildi. Bir sonraki adımını tamamlamadan önce, Roarke’un belirli bilgilere ihtiyacı vardı. Zarif, siyah kontrol panelinin U şeklindeki masasının ortasına oturarak çalışmaya başladı.

New York Polisi’nin sistemine girmek onun için çocuk oyuncağıydı. İçinden özür dileyerek, karısının dosyalarına girdi ve adli tıp uzmanının raporuna daldı.

“Suç mahalli videosunu ekran birde görüntüle,” diye komut verdi geriye yaslanırken. “Otopsi raporu ekran ikiye, soruşturmadan sorumlu memurun raporu ekran üçe...”

Brennen’a yapılanların dehşeti ekranı doldururken, Roarke’un gözleri donuklaşmış ve ifadesizleşmişti. Bir zamanlar Dublin’de tanıdığı genç adamdan geriye pek az şey kalmıştı. Eve’in kısa resmi raporunu hiçbir şey hissetmeden okudu, adli tıp uzmanının ilk raporunun karmaşık terimlerini inceledi.

“Brennen dosyasına kopyala, kod Roarke, şifre yalnızca benim sesim. Ekranı kapat.”

Dönerek ev içi tele-bağlantıya uzandı. “Summerset, yukarı gel lütfen.”

“Hemen geliyorum.”

Roarke ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Geçmişin hortlayabileceğini biliyordu; genellikle bir köşede hayalet gibi saldırmak üzere beklerdi. Tommy Brennen’a saldırmak için mi çıktı yerinden, diye sordu kendine. Yoksa bu sadece kötü şans, kötü zamanlama mıydı?

Odanın kapısı açıldı ve siyahlar içindeki Summerset içeri girdi. “Bir sorun mu var?”

“Thomas Brennen.”

Summerset’in ince dudakları gerildi sonra neredeyse gülümseyerek gözlerini açtı. “Ah evet, isyan şarkılarını ve Guinness birasını seven, hevesli genç bilgisayar korsanı.”

“Öldürülmüş.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Burada, New York’ta,” diye devam etti Roarke. “Eve’in şu anda üzerinde çalıştığı vaka...” Ve Summerset’in dudaklarının bir çizgiye dönüşmesini izledi. “İşkence yaparken acı çekmesi için hayatta tutulmuş. Bütün iç organları çıkarılmış.”

Bir dakika içinde Summerset’in rengi daha da fazla solmuştu. “Tesadüf.”

“Belki. Umarım raslantıdır.” Roarke kutusundan ince bir sigara çıkardı ve yaktı. “Kim yaptıysa bizzat karımı aramış ve onu bu işe dahil etmiş.”

“Karın bir polis,” dedi Summerset; sesinden Eve’i hor gördüğü açıkça anlaşılıyordu.

“Eve, benim karım,” diye cevapladı Roarke, sesi bıçak gibi keskindi. “Eğer bu tesadüf değilse ona her şeyi anlatacağım.”

“Bu çok riskli. Cinayet konusunda zaman aşımı yok -haklı nedene dayanan cinayetlerde bile...”

“Bu ona kalmış, değil mi?” Roarke konsolun kenarına oturarak sigarasından bir nefes çekti. “Onun kör gibi çalışmasına izin veremem, Summerset. Onu öyle bir pozisyona sokamam.

Ne kendim için, ne de senin için...” Sigaranın ucundaki ateşe bakarken, gözleri yeniden o derin kederle dolmuştu. “...ne de anılar için. Kendini hazırlamak zorundasın.”

“Eğer kanunlar karın için senden daha önemliyse, bunun bedelini ödeyecek olan ben değilim. Sen yapılması gerekeni... ne yapman gerekiyorsa onu yaptın.”

“Eve de öyle yapacak,” dedi Roarke kibarca. “İleriye bakmadan önce elimizdekileri yapılandırmalıyız. O zamanlardan neleri ve kimleri hatırlıyorsun?”

“Hiçbir şeyi unutmadım.”

Roarke, Summerset’in gergin çenesini, sertleşmiş bakışlarını inceledi ve başıyla onayladı. “Ben de buna güveniyordum. Haydi, çalışmaya başlayalım o zaman.”

Konsolun üzerindeki ışıklar yıldız gibi yanıp sönüyordu. Onlara bakmayı çok seviyordu. Odanın çok küçük ve penceresiz olmasının bir önemi yoktu. Makinenin sesi ve yıldızların ışığı ona yol göstermek için yeterliydi.

Bir sonrakine geçmeye hazırdı, bir sonraki aşamaya... İçinde yaşayan küçük çocuk hâlâ bu rekabetten zevk alıyordu. O küçük çocuktan şekillenmiş olan adam ise ilahi göreve hazırdı.

Aletleri dikkatle dizilmişti. Bir piskopos tarafında kutsanmış küçük su şişesini açtı ve lazerin, bıçakların, çekicin ve çivilerin üzerine bolca serpti. Tanrısal intikamın aletleriydi bunlar, cezalandırma araçları... Aletlerin arkasında bir Mer-yem Ana heykeli vardı. Saflığını temizliğini sembolize etmek için beyaz mermerden yapılmıştı. Kutsamak için ellerini açmıştı. Kabullenmenin sükûnetini taşıyan yüzü çok güzeldi.

Eğildi ve beyaz mermer ayakları öptü.

Bir an elinde kanın parıltısını gördüğünü sandı ve o eli titredi.

Ama hayır, eli temiz ve beyazdı. Düşmanının kanını yıka-mıştı. Kabil’in damgası başkalarını lekelemişti, onu değil. O Tanrının kuzusuydu ne de olsa.

Bir başka düşmanıyla yakında, çok yakında karşılaşacaktı

ve onu tuzağa düşürmek için güçlü olmalı, yüzüne arkadaşlık maskesini takmalıydı.

Orucunu tutmuş, özveride bulunmuş, kalbini temizlemiş ve zihnini dünyevi kötülüklerden temizlemişti. Küçük bir kâse içindeki kutsal suya daldırdığı parmaklarıyla alnına, kalbine, sol omzuna ve sonra sağ omzuna dokundu. Yere eğildi, elini giydiği papaz giysisinin üzerine koydu. Bu giysi Papa tarafından kutsanmıştı ve onu karşısına çıkacak kötülüklerden koruyacaktı.

Sonra onu özenle ılık tenine değecek şekilde gömleğinin altına soktu.

Kendinden emin ve güvenli bir şekilde gözlerini görev silahlarının bulunduğu masanın üstüne, asılı çarmıha gerilmiş İsa heykeline kaldırdı. Acı çeken gümüş İsa, altın haç üzerinde parlıyordu. Alçakgönüllülüğün erdemini savunmuş bir adamın, değerli metallere yapılmış görüntüsüne sahip olmanın ironik yanı onu hiç etkilemiyordu.

Mumları yaktı, ellerini kavuşturdu ve başını eğerek inanlara ve delirmişlere özgü bir tutkuyla dua etti.

Tanrının merhameti için dua etti ve cinayet için hazırlandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Polis Merkezi'ndeki Cinayet Masası bölümü bayat kahve ve taze idrar kokuyordu. Eve, üstleri tepeleme dolu masalar arasından ilerlerken, tele-bağlantıları ile çalışan dedektiflerin seslerini duymuyordu bile. Bir bakım robotu yerleri silmekle meşguldü.

Peabody'nin çalışma bölümü, odanın dibinde, hafifçe aydınlatılmış ufacık bir yerdi. Boyutlarına ve ufaklığına rağmen tıpkı Peabody gibi acımasızca düzenliydi.

Eve aslında pek de umursamıyormuş gibi, “Birileri tuvaletlerin yerini mi unutmuş?” diye sorduğunda, Peabody yıpranmış, çelik polis masasından dönüp ona baktı.

“Bailey kaldırımında uyuyanlardan birini bir bıçaklama olayı için sorgulamaya getirmişti. Adam şahit olarak burada tutulmaktan hoşlanmadı ve hoşnutsuzluğunu mesanesini Bailey'nin ayakkabıları üzerine boşaltarak belirtti. Gelen raporlara göre mesanesi tuhaf bir şekilde doluymuş.”

“Cennette yeni bir gün daha, desene. Brennen'in olay yeri raporu geldi mi?”

“Biraz önce tarama ekibini sıkıştırdım. Kısa sürede gelir artık.”

“O zaman Lüks Kuleler'in ve Brennen'in dairesinin güvenlik diskleri ile başlayalım.”

“Orada bir sorun var, Teğmen.”

Eve kaşlarını kaldırdı. “Diskleri alamadın mı?”

“Orada ne varsa aldım.” Peabody içinde bir tane disk olan kapalı bir çantayı eline aldı. “Kuleler’in güvenliği, çatı katı, Brennen’in cesedi bulunmadan önceki on iki saatlik süreyi kapsayan disk boş ve Brennen’in evindeki TARAR-GÖZ kapatılmış.”

Eve başını sallayarak çantayı aldı. “Bu kadar aptal olamayacağını düşünmem gerekirdi. Brennen’in tele-bağlantısına gelen ve oradan yapılan konuşmaları indirdin mi?”

“İşte burada.” Peabody ona başka bir disk uzattı. Disk düzgünce etiketlenmişti.

Eve ofisine doğru yürürken, “Ofisime gidelim. Diskleri seyrederim ve elimizde ne varmış görelim. Feeney’yi arayacağım,” diye devam etti. “Bu konuda Elektronik Araştırma Dairesi’nin yardımına ihtiyacımız olacak.”

“Yüzbaşı Feeney Meksika’da, Teğmen.”

“Tatilde mi?” Eve durdu ve yüzünü buruşturdu. “Lanet olsun, unuttum. Bir hafta daha orada değil mi?”

“Hatta biraz daha fazla. Sizin o uçurum kenarındaki harika villanızda. Hani sadık yardımcınızın henüz davet edilmediği villa var ya...”

Eve bir kaşını kaldırdı. “Meksika’yı mı görmek istiyorsun?”

“Ben Meksika’yı gördüm, Dallas, bütün istediğim sıcak kanlı bir Meksikalı’nın benimle istediğini yapması.”

Eve burun kıvrarak, “Bu dosyayı en kısa sürede kapatalım, Peabody, ben de ayarlayıp ayarlayamayacağıma bir bakayım,” dedi, odasının kapı kilidini açarken. Elindeki diskleri zaten karmakarışık olan masasının üzerine fırlattı ve ceketini çıkardı. “Hâlâ Elektronik Araştırma Bölümü’nden birine ihtiyacımız var. Sor bakalım işi iyi bilen biri var mıymış? İkinci sınıf bir tamirci istemiyorum.”

Peabody iletişim cihazını çıkararak gerekli talebi yaparken Eve masasının başına geçmiş, Brennen’in diskini kendi ünitesine takmıştı.

“Çalış,” diye komut verdi parolasını hatırlatarak. “Konuşmaları dinleyelim.”

Sadece bir arama vardı. Brennen öldürülmeden bir önceki güne aitti. Adam karısı ve çocuklarıyla konuşmuştu. Bir adamın birkaç gün içinde görüşmeyi umduğu ailesiyle yaptığı bu basit ve samimi görüşme Eve'e dayanılamayacak kadar acı geldi.

"Karısı ile konuşmalıyım," diye mırıldandı Eve. "Güne başlamak içim muhteşem bir görev. Üstelik olay medyaya yansımadan halledilmesi gerek. Bana on dakika ver, Peabody."

"Evet, efendim. EAD, Dedektif McNab diye birini yol-luyor."

"Tamam." Odasının kapısı kapanıp yalnız kaldığında, Eve derin bir nefes aldı. Ardından Brennen'in karısını aradı.

On dakika sonra Peabody ofise geri döndüğünde Eve kah-vesini içerken camdan dışarıyı seyrediyordu. "Eileen Bren-nen çocuklarıyla birlikte New York'a geliyor. Kocasını gör-mek için ısrar ediyor. Yıkılmış gibi görünmüyordu. Bazen böyle davranmaları harap olmalarından, çökmelerinden çok daha kötü oluyor. Gözlerinden, bunun bir şekilde senin hatan olduğunu düşündüklerini hatta bundan emin olduklarını gö-rebiliyorsun."

Sanki bir yükü sırtından atmak ister gibi omuzlarını silk-ti ve döndü. "Güvenlik diskine bir bakalım. Belki bir şeyler buluruz."

Peabody diskin olduğu çantayı açtı ve diski gösterime soktu. Birkaç saniye sonra ikisi de dikkatle bilgisayar ekra-nına bakıyorlardı.

"Bu kahrolası şey de nedir?" diye sordu Eve.

"Bu... bilmiyorum," dedi Peabody ekrandaki figürlere kaşlarını çatarak bakarken. Yabancı bir dildeki konuşmalar ciddi ama yüksek sesliydi. Ortada cüppe üstüne cüppe giymiş siyahlar içinde bir adam, yanında beyazlar içinde iki genç ço-cuk vardı. Elinde gümüş bir kadeh tutan adam, siyah kumaş örtülmüş, beyaz çiçeklerle süslü bir sunağın önünde duruyor-du. "Bu bir ayin mi? Yoksa oyun mu?"

"Cenaze," diye mırıldandı Eve, yüksek platformun üzerin-

deki kapağı kapalı, parlak tabuta bakarak. “Bir cenaze töreni. Bir tanesinde bulunmuştum. Katoliklere özgü bir tören, sanırım. Bilgisayar, diskteki töreni ve konuşulan dili tanımla.”

Çalışıyor... Tören, ölümler için yapılan bir Katolik Yas Ayini. Konuşulan dil Latince. Bu bölüm...

“Bu kadar yeter. Bu kahrolası diski nereden aldın, Peabody?”

“Lüks Kuleler’in güvenlik odasından, Dallas. Kodlanmış, işaretlenmiş ve etiketlenmişti.”

“Diskleri değiştirmiş,” diye mırıldandı Eve. “Orospu çocuğu diskleri değiştirmiş. Hâlâ bizimle oyun oynuyor ve bunu başarıyla sürdürüyor. Bilgisayar, durdur ve diski kopyala.” Ellerini ceplerine sokan Eve, topukları üzerinde geriye doğru sallandı. “Bizimle eğleniyor, Peabody. Sırf bu yüzden onu mahvedeceğim. Güvenlik odasının aranması talimatını ver ve belirlenen zaman aralığındaki bütün disklere el koydur.”

“Bütün disklere mi?”

“Bütün disklere, bütün katlar ve bütün düzeylerde... Ayrıca Kuleler’de yaşayanlarla görüşen üniformalı polislerin raporunu da istiyorum.” Bilgisayarın kopyaladıktan sonra dışarı attığı diski cebine koydu. “Gidip olay yeri raporunun hangi kahrolası nedenle gelmediğine bakacağım.”

Biplediğini duyunca tele-bağlantısına uzandı. “Dallas.”

“Hızlısınız, Teğmen. Çok etkilendim.”

Eve’in sadece gözünü kırpması Peabody’nin yayın kaynağını arama emri vermesi için yeterli olmuştu. Eve ekranında yüzen renklere bakarak hafifçe gülümsedi. Bu sefer fondaki müzik artık Latince olduğunu bildiği bir dilde, bir korodan geliyordu.

“Brennen konusunda iyi iş çıkartmışsın. Yaptıklarından çok eğlenmiş olduğun anlaşılıyor.”

“Evet eğlendim, inan bana, eğlendim. Tommy çok iyi şarkı söylerdi biliyorsun. Benim için de çok güzel şakıdı. Dinle bak...”

Bir anda odanın içi Eve'in tüylerini diken diken eden çığlıklar, ağlamalar, inlemelerle dolmuştu.

"Müthişti. Önce hayatını bağışlamam için yalvardı sonra da onu öldürmem için. Geçmişteki günahlarını yeniden yaşayabilmesi için onu dört saat canlı tuttum."

"Senin stilinde incelik yok, ahbap. Seni yakaladığımda elimde zihinsel sakat olmadığını ispatlayacak bir sürü şey olacak. Senin için *Attica İki* gezegeninde bir kafes ayarlayacağım. Oradaki tesisleri görünce, bu gezegendeki hapishanelerin yazlık eve benzediklerini anlayacaksın."

"Vaftizci Yahya'yı da hapsedmişlerdi, ama o cennetin ihtişamını biliyordu."

Eve aklından parça parça bildiği İncil hikâyelerini geçirdi. "Dansçı bir kız için aklını yitirendi o, değil mi? Sen de kendi aklını bir polisle riske mi atıyorsun?"

"O kadın bir orospuydu." Adamın ağzından çıkan sözler çok iyi anlaşılmıyordu, o yüzden Eve daha iyi duyabilmek için eğildi. "Güzel bir biçime bürünmüş kötülüktü o. Pek çoğu öyledir. Vaftizci o kadına, onun kendisini yoldan çıkartmak istemesine dayandı... Şehit düştüğünde masumiyetini kaybetmemişti."

"Sen de şehit olmak mı istiyorsun? İnancım uğruna ölecek misin? Sana bu konuda yardımcı olabilirim. Sadece nerede olduğunu söyle bana."

"Bana meydan okuyorsun, Teğmen, beklemediğim şekillerde. İradesi kuvvetli kadınlar Tanrı'nın en büyük lütuflarındandır. Senin de ismin Havva anlamına geliyor, yani insanlığın annesi... Keşke yüreğin de masum olsaydı, o zaman seni takdir ederdim."

"Takdirini kendine sakla."

"Havva aslında zayıf karakterliydi ve çocuklarının cenneti kaybetmesine sebep oldu."

"Evet, Âdem de sorumluluğu üzerine alamayan bir pısrıktı... İncil saati bitti. Artık işimize bakalım."

"Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum -ama bir süre daha olamaz bu."

“Düşündüğünden daha çabuk olacak.”

“Belki, belki... Bu arada başka bir bilmece. Bu kez bir yarış. Bu ikinci günahkâr hâlâ yaşıyor ve hâlâ cezalandırılacağından habersiz. Sözleri yüzünden ve Tanrının yasaları gereği, lanetlenecek. Dikkatle dinle: ‘İnançlı bir adam kut-sanmaya boğulur, ama zengin olmak için acele eden cezasız kalmaz.’ O yeteri kadar cezasız kaldı.”

“Ne için cezalandırılacak?”

“Yalancı dili için. Tanrı isterse, bir hayatı kurtarmak için yirmi dört saatin var. İşte bilmecen: Açık tenli bir yüzü vardı ve bir zamanlar nüktedanlığı ile bilinirdi. Artık esprileri zavallı yaşlı Dicey Riley gibi sıkıcı. O da kendini yemeye içmeye verdi. Çalıştığı yerde yaşıyor ve yaşadığı yerde çalışıyor. Bütün gece içinin gittiği şeyi başkalarına servis ediyor. Köpüren dalgaları aştı ama kapandığı yer evine en çok benzeyen yerdi. Eğer onu önce sen bulamazsan, zamanı yarın sabah doluyor. Acele etsen iyi olur.”

Eve karardıktan sonra da ekrana bakmaya devam etti.

“Üzgünüm, Dallas, bu seferde iz yok. Belki e-dedektif bu-
raya geldiğinde bir şeyler yapabilir?”

“Kahrolası Dicey Riley de kim?” diye mırıldandı Eve
“Yemek içmekle ne demek istiyor? Yemek ne?... Restoran-
lar... İrlanda Restoranları...”

“Bence bu bir oksimoron.”

“Ha?”

“Kötü bir şaka,” dedi Peabody rahatsız bir gülümsemeyeyle.
“Ortamı yumuşatmak için.”

Eve koltuğuna çökerken, “Tamam,” dedi “Bilgisayar, şe-
hirdeki bütün İrlanda restoranlarının isimleriyle yerlerinin
listesini yapıp bas.” Koltuğunda döndü. “Tweezer ile temas
kur –Brennen vakasında olay yeri tarayıcılarının başı oydu.
Ona işime yarabilecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım
olduğunu söyle. Kuleler’e bir üniformalı gönderip güvenlik
disklerini aldır. Çabuk hareket etmemiz lazım.”

Peabody, “Hemen,” diyerek dışarı çıktı.

Bir saat sonra Eve tarayıcı raporunu inceliyordu. İncele-
necek pek bir şey yoktu aslında. “Orospu çocuğu bir burun
kılı bile bırakmamış.” Gözlerini ovuşturdu. Suç mahalline
dönmemeliyim, diye düşündü, olayı gözlerimin önünde canlan-
dırmalıyım. Bütün görebildiği kan ve artıklardı.

Daha net görebilmesi gerekiyordu.

Adam yine İncil’den alıntı yapmıştı. Anlayabildiği, kas-
tedilen kurbanın zengin olmak istediği idi. Bu New York
City’deki her bir günahkâr ruh olabilirdi.

İntikam nedendi? Para için intikam mı? diye sordu kendi
kendine. Brennen ile bağlantılı biri mi? Roarke’un yolladığı
listeleri ekrana çağırdı ve Thomas Brennen’in tanıdıklarının,
arkadaşlarının isimlerini taradı.

Sevgilisi yok, diye düşündü Eve. Eğer olsaydı Roarke
mutlaka bulurdu. Thomas Brennen eşine sadık bir kocaydı ve
şimdi eşi dul kalmıştı.

Kapısının pervazının hafifçe çalınmasıyla başını kaldırdı
ve kendisine sırttan adamı görünce kaşlarını çatı. Yirmili
yaşların ortasında olduğunu tahmin etti; çocuksu bir yüzü
vardı ve modayı fena halde takip ediyordu.

Boyu, giydiği neon sarısı hava botlarla bir yetmişin biraz
üzerindeydi. Bol bir kot pantolon, kol kenarları aşınmış bir
ceket vardı üzerinde. Altın rengi saçları beline kadar uzanan
bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Sol kulağında neredeyse
yarım düzine altın halka küpe vardı.

“Yanlış yere geldin, dostum. Burası Cinayet Masası.”

“Siz de Dallas olmalısınız.” Genç adamın parlak ve heves-
li gülümsemesi yanaklarında iki gamzeye dönüştü. Gözleri
dumanlı bir yeşildi. “Ben EAD’den McNab.”

Eve inlemedi. İnlemek istiyordu ama bunu bastırdı. Eli-
ni uzatıp McNab’in parıldayan yüzüklerle dolu parmaklarını
sıkarken, derin bir soluk alarak, ‘Vay canına!’ diye geçirdi
içinden.

“Sen Feeney’nin adamlarından birisin.”

McNab, “Onun ekibine altı ay önce katıldım,” derken,
Eve’in küçük ve karanlık ofisinde etrafını süzüyordu. “Siz

Cinayet Masası'ndakiler bütçe kesintilerinden ciddiye çok etkilenmişsiniz. EAD'deki elbise dolapları bile bu odadan daha büyüktür.”

McNab kapının açıldığını görünce başını çevirip baktı ve Peabody içeri girip yanına gelirken yüzünde yeni bir gülümseme oluştu. “Üniforma içindeki bir kadından daha güzeli olamaz.”

“Peabody, McNab.”

Peabody adamın parıldayan küpeleriyle yüzüklerini uzun süre eleştirel gözlerle süzdükten sonra, “Siz EAD'de hep böyle mi giyinirsiniz?” dedi.

McNab, “Bugün cumartesi,” diye cevap verdi hemen. “Mesajı aldığım da evdeydim ve gelip neler olup bittiğini görmek istedim. EAD'de biz biraz serbest çalışırız.”

“Belli oluyor,” dedi Peabody onun yanından geçmeye çalışırken. McNab sırtınca gözleri kısıldı.

Genç adama, “Üçümüz de burada, günah içinde duracağız. Ama bana uyar,” dedi. Peabody'nin geçmesine izin verecek kadar çekildi, sonra onu takip etti. Bakışları, genç kızın bedeninin kıvrımlarında dolaşıyordu.

Fena değil, diye düşünüyordu McNab. Hiç de fena değil.

Gözlerini kaldırdığında Eve'in sert bakışları ile karşılaşınca öksürerek boğazını temizledi. Eve Dallas'ın ününü biliyordu. Saçmalığa asla anlayış göstermezdi. “Sizin için ne yapabilirim, Teğmen?”

“Bir cinayetle uğraşıyorum, Dedektif. Yarın bu saatlerde bir tane daha olabilir. Bir bağlantının izlenmesine ihtiyacım var. Bu görüşmenin yapıldığı yerin bilgisine ihtiyacım var. Sistemimizi bozan bu kahrolası herifin nerede olduğunu bulmak istiyorum.”

“O zaman aradığınız adam benim. Sinyaller bu üniteye mi geliyor?” Eve başıyla onaylayınca yaklaştı. “Koltuğunuza oturup, ne yapabileceğime bakabilir miyim?”

“Ne istiyorsan yap.” Eve yerinden kalkıp kenara çekildi. “Peabody, bu öğleden sonra morga gitmem gerekiyor. Bayan Brennen'ı bulup ifadesini almaya çalış. Restoran listesini iki-

miz bölüşürüz. Aynı yerde hem yaşayıp hem de çalışan, New York'a göçmen olarak gelmiş ve Thomas Brennen ile bağlantısı olan birini arıyoruz. Elimde Brennen'in yakın arkadaşlarının ve tanıdıklarının listesi var. Listeyi daraltabildiğin kadar daralt ve bunu olabildiğince çabuk yap." Peabody'ye listeyi verdi.

"Tamam, efendim."

"Ayrıca adları Riley veya Dicey'e benzeyenleri araştır."

McNab, Eve'in bütün elektronikçilerin melodisi olduğunu bildiği ıslığı kesip, "Dicey Riley mi?" diyerek güldü.

"Ben bir espriyi mi kaçırdım, McNab?"

"Bilemiyorum. 'Dicey Riley' bir İrlanda bar şarkısıdır."

"Bar şarkısı mı?" Eve'in gözleri kısıldı. "Sen İrlandalı mısın, McNab?"

Eve bir an, adamın güzel yüzünün hakaret uğramış gibi gerildiğini gördü. "Ben İskoçyalıyım, Teğmen. Büyükbabam Yüksek Topraklar'dan gelmişti."

"Ne kadar güzel. Bu şarkı ne anlatıyor, yani konusu nedir?"

"Çok içen bir kadını anlatır."

"İçen mi? Yiyen değil?"

"İçen," diye onayladı. "İrlanda Virüsü."

"Hay kahrolası! Neyse, bunların yarısı bar zaten," dedi Eve elindeki listeye bakarak. "Şehirdeki İrlanda barlarını bir kere daha araştırırız."

McNab, "New York'taki bütün İrlanda barlarını kontrol etmek için yirmi kişilik bir ekibe ihtiyacımız olur," diyerek işine döndü.

"Sen gelen yayının izini bulmak konusunu düşün sadece," dedi Eve. "Peabody, barların isimleri ve yerlerini çıkart. Kuleler'e güvenlik disklerini almaya giden üniformalı dönmedi mi hâlâ?"

"Yolda, geliyor."

"Tamam, barları bölgelere göre böl. Ben güney ve batı tarafını alacağım, sen de kuzey ve doğu." Peabody odadan çıkarken, Eve, McNab'e döndü. "Çabucak bir şeyler bulmana ihtiyacım var."

“Çok çabuk olmayacak.” Adamın çocuksu yüzü sertleşmişti. “Birkaç kat aşağı indim. Hiçbir şey bulamadım. Gelen son yayın üzerinde serpilmiş iz araması yapıyorum. Biraz zaman alıyor ama parazit yayının kaynağını bulmak için en iyi yol bu.”

“Çabuk ol,” dedi Eve kızgın bir sesle. “Bir şeyler bulur bulmaz da benimle bağlantıya geç.”

Eve odadan dışarı fırlarken, McNab gözlerini devirerek arkasından baktı. “Kadınlar!” diye mırıldandı, “her zaman mucize beklerler.”

Eve Adli Tıp binasına doğru giderken bir düzineye yakın bara uğradı. İki bar sahibinin ve üç çalışanın barın üst katında ya da arkasında yaşadığını öğrendi. Aracını Adli Tıp binasının üçüncü katına park ederken, Peabody’yi aradı.

“Durum nedir?”

“Şu ana kadar iki olasılık var ve üniformam bundan sonraki altı ay boyunca sigara ve viski kokacak,” dedi Peabody yüzünü buruşturarak. “Bu muhtemel iki kişi de Thomas Brennen’i tanımıyor ve dünyada hiçbir düşmanları yok.”

“Evet, ben de aynı şeyleri duyuyorum. Devam edelim. Zamanımız azalıyor.”

Eve merdivenlerden aşağıya indi ve kendini kodlayarak güvenlikten geçti. Çiçeklerle süslenmiş bekleme salonundan kaçınarak doğrudan morga yöneldi. Soğuktu ve ölümün sinsi izleri hissediliyordu. Kapılar çelik ve kapalı olabilirdi ama ölüm her zaman varlığını hissettirecek bir yol bulurdu.

Brennen’i Otopsi Odası B’de bırakmıştı. Cesedin kendi başına başka bir yere gideceği de yoktu. Eve güvenlik paneline yöneldi ve tanımlama için rozetini gösterdi.

Otopsi devam ediyor, Brennen, Thomas X. Lütfen girerken sağlık ve emniyet kurallarına dikkat edin. Giriş izniniz verildi, Teğmen Eve Dallas.

Klik sesi geldi ve kapı içerden sızan soğuk hava dalgasıyla

açıldı. Eve adını attığında, Adli Tıp Uzmanı Dr. Morris'in, sık ve yakışıklı görüntüsüyle karşılaştı. Dr. Morris, Brennen'in beynini, açılmış kafatasından çıkarmakla meşguldü.

"Kusura bakma, henüz bitiremedik, Dallas. Rezervasyonu olmadan gelen bir sürü giriş oldu bu sabah -ha ha ha- insanlar buraya gelebilmek için ölüyorlar."

"Bana ne söyleyebilirsin?"

Morris ağırlığını ölçtüğü beyni bir sıvının içine koydu. Doktorun beline kadar uzanan örülmüş saçları, kar beyazı doktor önlüğünün sırtından aşağıya uzanıyordu. Önlüğün altına bedenine yapışan parlak mor bir takım elbise giymişti. "Elli iki yaşında sağlıklı bir adammış ve bir zamanlar dizden aşağıdaki tibia kemiği kırılmış. Sorunsuz bir şekilde iyileşmiş. Son yemeğini ölmeden dört buçuk saat önce yemiş. Öğle yemeği, sanırım. Bifteklı çorba, ekmek ve kahve. Kahve ılaçlıymış."

"İlaç neymiş?"

"Orta derece bir sakinleştirici. Eczanelerde satılan cinsten. Kendini çok rahatlamış hissetmiştir, belki biraz başı dönmüştür." Morris bilgiyi elle taşınabilir kütüğüne girdi; beyaz ve bozulmuş vücut parçalarının üzerinden bakarak Eve ile koşmaya devam etti. "Bedene verilen ilk zarar, elinin kesilmesi olabilir. Kanına karışmış olan sakinleştiriciye rağmen şoka ve hızlı, travmatik kan kaybına sebep olmuştur bu."

Eve dairenin duvarlarındaki kanı hatırladı. Anladığı kadarıyla kesilen damarlardan çevreye tüm hızıyla kan fışkırmıştı.

"Elini kim kestiye kesici dağılayarak kan akışını durdurmuş."

"Nasıl?"

Doktor, "Tahminimce bir meşaleyle olabilir," dedi yüzünü buruşturarak. "Berbat bir iş. Kesikten dirseğe kadar uzanan simsiyah yanığın sebebi bu olmalı."

"Off," diye mırıldandı Eve başparmaklarını ceplerine taktıkça. "Senin söylediğine göre Brennen daha ilk atakta yıkıldı -bu da dairede hiçbir boğuşma işareti olmamasını açıklıyor."

“Adamın sarhoş bir hamamböceği ile bile savaşıacak hali yokmuş. Öteki bileğinden tekrar ilaç verilmiş. Verilen uyuşturucular adrenalin ve digitalis karışımı. Katil kurban üzerinde çalışırken, kalbin atmasını sağlayan, beyni bilinçli tutan ilaçlar bunlar.” Morris derin bir nefes alıp verdi. “Ve adam çok iyi çalışmış. Ölüm İrlandalıyı çabuk ve kolayca teslim almamış.”

Morris’in gözleri başındaki göz koruyucuların arkasından yumuşak bakışlarla bakıyordu. Eldivenli eli ile küçük bir metal tepsiyi işaret etti.

“Bunu öğleyin yedikleriyle birlikte midesinde buldum.”

Eve kaşlarını çatarak tepsinin içindeki objeye baktı. Yaklaşık beş dolarlık kredi boyutlarında bir jetona benziyordu. Üzerine parlak yeşil bir şekil boyanmış, beyaz bir objeydi. Diğer tarafında ise dikdörtgenimsi bir şekil vardı.

Morris, “Dört yapraklı yonca,” diye açıkladı. “İyi şans sembolü... Senin katilin güçlü ve iğrenç bir mizah anlayışı var. Arkadaki o komik dikdörtgenin ne olduğuna gelince... Ben de senin gibi hiçbir şey anlamadım.”

“Bunu yanıma alıyorum.” Eve markayı bir kanıt poşetinin içine koydu. “Bu dosyada Dr. Mira’dan yardım istemeye niyetliyim. Profile ihtiyacımız var. Seninle bağlantıya geçecektir.”

“Mira ve sizinle çalışmak her zaman büyük bir zevk, Teğmen.” Doktorun bileğindeki haberleşme bandı vızıldadı. “Ölümler Sarayı. Morris.”

“Bayan Eileen Brennen geldi ve kocasının cesedini görmek istiyor.”

“Onu benim ofisime götür. Ben de birazdan orada olacağım.” Dr. Morris, Eve’ye döndü. “Zavallı adamın cesedini bu şekilde görmesine gerek yok. Onunla görüşmek istiyor musun?”

“Evet.”

“Ofisimi dilediğin kadar kullanabilirsin. Bayan Brennen kocasını yirmi dakika sonra görebilir. O zamana kadar ona çekidüzen vermiş oluruz.”

“Teşekkürler.” Eve kapıya doğru yürüdü.

“Dallas.”

“Evet?”

“Şeytani biri... Bu benim kolay söyleyeceğim bir şey değil, ama gerçekten utanç verici...” Omuzlarını silktilti. “Ama bunu yapan adam... onu tanımlamak için başka bir kelime düşünemiyorum.”

Eileen Brennen’la yüz yüze geldiğinde Eve’in kafasında bu sözler vardı. Kadın derli toplu ve şık giyimliydi. Gözlerinin kuru olmasına rağmen, yüzü balmumu gibi solgundu. Elleri titremiyordu ama kıpırtısız durdukları da söylenemezdi. Bir eliyle beline kadar sarkan altın haçı tutuyordu. Diğer elini dalgalı sarı saçları arasından geçirdi.

“Bulduğunuz cesedi görmek istiyorum. Bu konuda ısrar ediyorum. Bu benim hakkım.”

“Göreceksiniz, Bayan Brennen. Bunu ayarlıyoruz, ama şimdi bana birkaç dakikanızı verebilerseniz, çok yardımcı olursunuz.”

“Ölenin o olduğunu nereden biliyorsunuz? Onu görene kadar ben onun benim Tommy’m olduğunu nasıl bileceğim?”

Umut vermek için hiçbir sebep yoktu. “Bayan Brennen, kocanızı teşhis ettik. Parmak izleri, DNA, Lüks Kuleler’deki kapı görevlisinin teşhisi. Çok üzgünüm ama hata yok. Lütfen oturun. Bir şeyler içmek ister misiniz? Su veya...”

“Hiçbir şey istemiyorum.” Eileen büzülerek oturdu. Ellerini açıp kapıyordu. “Bugün bizimle Dublin’de buluşacaktı. Bugün... Bu hafta New York’ta bazı işlerini bitirmek için kalmıştı. Dün akşam Londra’da geceleyip bugün gelecekti.”

“Yani onu bugünden önce beklemiyordunuz.”

“Hayır. Dün akşam aramadı, Londra’dan araması gerekiyordu ama bazen çok meşgul olur.” Kadın çantasının kilidini açtı, tekrar kapattı. Bunu birkaç kere tekrar etti. “Bir şey olabileceğini hiç düşünmedim. Hiç düşünmedim,” diye tekrarladı avucuyla haçı sıkarken. Haçın yuvarlak uçları avucuna batıyordu.

“Öyleyse onunla bağlantıya geçmeye çalışmadınız, değil mi?”

“Çocuklarla yemeğe oradan da eğlence merkezine gitmiştik. Eve geç geldik. Maize’nin keyfi yoktu, onu yatırdım ve ben de uyudum. Hemen uyudum çünkü yorgundum, Tommy’nin neden Londra’dan aramadığını bile düşünmedim.”

Eve kadının biraz sakinleşmesini bekledi; sonra Dr. Morris’in yumuşak kahverengi kumaş koltuğuna, kadının tam karşısına oturdu. “Bayan Brennen, bana kocanızın New York’ta kalmasını gerektiren işten bahsedebilir misiniz?”

“Ben... ben bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Anlamıyorum bu konulardan. Ben profesyonel bir anneyim. Yetiştirecek çocuklarımız, idare edecek üç evimiz var. Bir tane de kır evimiz var. İrlanda’nın batısında. Ben iş hayatından anlamam. Neden ilgileneyim ki?” Kadının sesi çatlak çıkmaya başlamıştı.

“Anladım. Bana kocanızın kendisini rahatsız eden birinden bahsedip etmediğini söyleyebilir misiniz? Onu tehdit eden veya huzurunu kaçıran birinden...”

“Tommy’nin düşmanı yoktur. Herkes onu sever. O iyi kalpli ve anlayışlı bir adamdır. Onu tanıyan herkese sorabilirsiniz.” Kadının açık mavi gözleri Eve’in yüzüne odaklanmıştı, öne doğru eğildi. “İşte bu nedenle yanılıyor olmalısınız. Kimse Tommy’yi incitmek istemez. Ayrıca Lüks Kuleler çok güvenlidir. Bu yüzden New York’ta orasını seçtik. Şehirdeki yüksek suç oranı yüzünden, Tommy benim ve çocukların güvenlik içinde olmamızı istedi.”

“Kocanızla İrlanda’da mı tanıştınız?”

Eileen gözlerini kırptı, dikkati dağılmıştı. “Evet, on iki yıldan fazla oluyor. Dublin’de.”

“O zamanlardan arkadaşları var mı hâlâ, ya da tanıdıkları?”

“Ben... onun her zaman çok arkadaşı vardır. Ben...” Eileen elini gözlerine götürdü. “Dışarı çıktığımızda mutlaka selam veren birileri olurdu. Bazen Dublin’deyken küçük bir bara giderdi. Ben barları pek sevmem, o yüzden çoğu zaman git-

mezdim. Ama arada bir onun canı isterdi ve akşamları giderdi.”

“Hangi bardı bu?”

“İsmi mi ne yani? Kumbara’ydı, galiba.” Birdenbire Eileen sıkıca Eve’in kolunu kavradı. “Onu görmek zorundayım. Görmek zorundayım...”

“Tamam. Bana birkaç dakika daha verin. Hemen döneceğim.” Eve ofisten dışarı çıktı ve tele-bağlantısını açtı. “Peabody...”

“Teğmenim.”

“Kumbara diye bir bar var mı listede?”

“Bir saniye... hayır, efendim. Öyle bir yer yok.”

“Sadece bir fikirdi. Devam et. Seni ararım.” Eve bu konuşmanın ardından hemen Dr. Morris’i aradı. “Artık onu görmesi gerekiyor.”

“Olabilecek en iyi durumda. Gelebilirsiniz.”

Eve ofisin kapısını açtı. “Bayan Brennen, benimle gelirsiniz, lütfen,” dedi.

“Beni ona mı götürüyorsunuz?”

“Evet.”

Eve, hem yol göstermek hem de destek olmak için Eileen’i dirseğinden tutuyordu. Ayak sesleri beyaz seramikle döşenmiş koridorda yankılandı. Eve, kapıda kadının gerginleştüğünü hissetti. Derin bir nefes alıp, nefesini tuttuğunu duydu.

Birlikte içeri girdiler. Morris yapabileceğinin en iyisini yapmıştı ama travmayı saklamanın yolu yoktu. Ölümü yumuşatmanın hiçbir yolu yoktu.

Eileen tuttuğu nefesi bastırılmış bir hıçkırıkla dışarı verdi. Sadece bir kez, daha sonra bir kez daha nefes aldı ve Eve’in destek veren elini yavaşça itti.

“Bu benim Tommy’m. Bu benim kocam.” Bir adım daha attı, beyaz örtülü bedene sanki o uyuyormuş gibi yaklaştı. Eileen parmaklarını kocasının yanağında dolaştırırken Eve hiçbir şey söylemedi. “Çocuklarımıza bunu nasıl söyleyeceğim, Tommy? Onlara ne diyeceğim?”

Eve’e baktı, gözleri dolu dolu olmasına rağmen gözyaşla-

rını tutmakta azimli görünüyordu. “Böyle bir şeyi bu kadar iyi bir adama kim yapabilir?”

“Benim işim bunu bulmak. İşimi yapacağım, Bayan Brennen. Buna güvenebilirsiniz.”

“Kimin yaptığını bulmak Tommy’yi bana ya da çocuklarımıza geri getirmez. Bulmak için çok geç, değil mi?”

Ölüm, diye düşündü Eve, her şeyi geç kılıyor. “Sizin için yapabileceğim tek şey bu, Bayan Brennen.”

“Bunun yeterli olacağını düşünmüyorum, Teğmen Dallas. Bunu yeterli olduğunu kabul edebileceğimi sanmıyorum.” Yavaşça eğildi ve kocasının dudaklarını öptü. “Seni her zaman sevdim, Tommy. En baştan beri.”

“Şimdi benimle gelin, Bayan Brennen.” Sarsılan kadın bu kez Eve’in kolundan tutmasına hiç itiraz etmedi. “Dışarı gelin. Sizin için kimi arayabilirim?”

“Ben... arkadaşım Katherine Hastings. O burada yaşıyor... Beşinci Cadde’de bir dükkânı var. *Dikkat Çekici Kadın*.”

“Onu arayacağım. Buraya gelip sizi almasını sağlayacağım.”

“Teşekkür ederim. Birine... ihtiyacım var.”

“Şimdi biraz su ister misiniz? Ya da kahve?”

“Hayır, biraz oturmak istiyorum.” Bekleme bölümündeki dik arkalıklı koltuğa neredeyse yıkılarak oturdu. “Ayaklarımın üzerinde durabilmek için... Toparlanacağım...” Başını kaldırıp Eve’e baktı, mavi gözleri bembeyaz yüzünde kocaman görünüyordu. “Kendimi toplayacağım. Çocuklarım var, biliyorsunuz... Toparlanmak zorundayım.”

Eve bir an tereddüt etti sonra kanıt torbasını cebinden çıkardı. “Bayan Brennen, bunu daha önce hiç gördünüz mü?”

Eileen markaya benzeyen objeye sanki çok nadir bir sanat eserine bakar gibi çok dikkatle baktı. “Hayır. Tabii, elbette daha önce dört yapraklı yonca gördüm, ama bu küçük düğmeyi değil.”

“Dört yapraklı yonca mı?”

“Elbette, resimdeki şekil bu. Dört yapraklı yonca, İrlanda’nın sembolü.”

“Peki bu nedir?” Eve markayı ters çevirdi.

“Bir balık.” Kadın gözlerini kapadı. “Kilisenin sembolü. Katherine’i şimdi arayabilir misiniz? Artık burada kalmak istemiyorum.”

“Hemen. Biraz oturun ve dinlenmeye çalışın.”

Eve, Katherine Hastings’i ararken hızlı konuşuyordu, çok az açıklama yaptı. Konuşurken bir yandan da gözüyle elindeki bar listesini tarıyordu. Kumbara yoktu, balık ya da kilise adı geçen bir bar da.... Ama isminde yonca geçen üç yer vardı.

Haberleşme cihazını çıkardı. “Peabody, isminde yonca kelimesi geçen yerlere konsantre ol.”

“Yonca mı, Teğmenim?”

“Bir önsezi. Sen dediğimi yap.”

Eve, Yeşil Yonca isimli bardan içeri girdiğinde saat öğleden sonra üçtü. Öğle yemeği kalabalığını kaçırmıştı; tabii burada öyle bir kalabalık oluyorsa. Bar neredeyse terk edilmiş gibiydi. Üzgün görünümlü birkaç müşteri, arkadaki bir masada bol köpüklü biralarını içerken amaçsız bir şekilde kâğıt oynuyorlardı. Eve, duvarlarda kumar izni belgesine rastlamadığı halde, bira bardaklarının yanına üst üste dizilmiş kredileri görmezden geldi.

Beyaz önlüklü, pembe yanaklı genç bir kadın masaları silerken ısıklık çalıyordu. Eve’e gülümsedi ve kadın konuştuğunda sesinde Roarke’un geldiği ülkenin yükselip alçalan hoş aksanı duyuldu.

“İyi günler, bayan. Size mönü getirmemi ister misiniz? Günün bu saatinde sadece sandviç var, maalesef.”

“Hayır, teşekkürler.” Bara bakan kimse yoktu ama Eve bar sandalyelerinden birine oturup rozetini çıkarınca genç garson kızın gözlerinin büyüdüğünü gördü.

“Ben bir şey yapmadım. Burada yasal olarak çalışıyorum. Evraklarım var.”

“Göçmen Bürosu’ndan değilim.” Kızın yüzündeki rahatlamadan kâğıtlarındaki mürekkebin henüz yaş olduğunu, hat-

ta muhtemelen kâğıtların sahte olduğunu anlamıştı. “Burada kiralık odanız var mı? Çalışanlardan birileri ya da barın sahibi, burada barın olduğu binada yaşıyor olabilir mi?”

“Evet, bayan. Üç oda var. Biri arkada ve diğer ikisi yukarıda. Ben yukarıda kalıyorum. Her şey kurallara uygun.”

“Burada başka kim yaşıyor?... Senin adın nedir?”

“Benim adım Maureen Mulligan.”

“Burada senden başka kimler yaşıyor, Maureen?”

“Şey... Bob McBride geçen ay patron onu tembellikten kovana kadar burada yaşıyordu. Bob eğer kendi ağzına götürmüyorsa bir bardak birayı bile zor kaldırırdı.” Yeniden gülümsedi ve barın üstünü işgüzarca silmeye başladı. “Şimdi arka odada kalan Shawn Conroy var.”

“Şu anda arkada, odasında mıdır?”

“Biraz önce baktım, orada değildi. Aslında burada olması gerekirdi, yarım saat önce onun vardiyası başladı.”

“Bana onun odasını gösterir misin, Maureen?”

“Başı derde girmedi, değil mi? Shawn biraz içer ama çalışkandır ve elinden geleni yapar.”

“Başının dertte olmadığından emin olmak istiyorum. Patronunu arayabilirsin Maureen. Arka tarafı bana göstermek için izin alabilirsin.”

Maureen dudağını ısırды, ağırlığını bir ayağından öbürüne kaydırdı. “Eğer ararsam Shawn’ın vardiyasına gelmediğini söylemem gerekir, o zaman da olay çıkar, değil mi? Eğer görmek istiyorsanız odayı gösteririm size. Shawn yasadışı işler yapmaz, Teğmen,” diye devam etti barın yanındaki kapıdan yolu gösterirken. “Patron, yasadışı şeyleri ve tembelliği sevmez. Burada tartışacak hiçbir şey olmaz ama her ikisi de bir anda parlayabilirler.”

Maureen belindeki bir zincirden çıkardığı eski tip bir anahtarla odanın kapısını açtı.

Pek fazla bir şey yoktu; sadece bir ranza, ucuz bir gardırop, lekeli bir ayna. Ama her şey şaşırtıcı derecede derli topluydu. Dolaba bir göz gezdirmek, Eve’i Shawn’ın toparlanıp ayrılmadığına ikna etmişti.

Gardıroba doğru yürüdü ve çekmecerden birini açtı. Shawn'ın temiz bir çift iç çamaşırı ve birbiriyle uyumsuz iki çift çorabı vardı. "Ne kadar zamandır Amerika'da?"

"Shawn mı, neden? En azından iki ya da üç yıl olmalı sanırım. Dublin'e geri dönmeyi düşünüyordu ama..."

"Oradan mı gelmiş?" diye sordu Eve keskin bir sesle. "Dublin'den mi?"

"Evet, orada doğup büyüdüğünü söyler. Amerika'ya zengin olmaya gelmiş, ama Shawn henüz zengin olamadı," diye devam etti, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle. Bakışları yatağın başucundaki sehpanın üstünde bulunan boş bira şişesine kaydı. "Belki de bu yüzden içkiyi, içkinin onu sevdiğinden daha fazla seviyor."

"Evet." Eve de şişeye baktı ama gözleri şişenin yanında duran şeye takılınca, bakışları keskinleşti. Uzanıp mineli küçük markayı alırken, "Nedir bu, Maureen?" dedi.

"Bilmiyorum." Maureen kafasını yana eğdi ve beyaz üzerine çizilmiş dört yapraklı yoncaı inceledi. Diğer tarafta ise bir balık vardı. "Şans getiren bir şey sanırım."

"Bunu daha önce gördün mü?"

"Hayır. Yeni gibi duruyor, değil mi? Çok parlak. Shawn bulmuş olmalı. Her zaman şansı arar Shawn."

"Evet." Eve markayı avucunda sıktı. Korkarım şansını kaybetmek üzere, diye düşündü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Düşünmeni istiyorum, Maureen. Senin sakın bir şekilde düşünüp, cevap vermene ihtiyacım var.”

Yeşil Yonca’nın üst katındaki kendi odasında düzgün bir şekilde yamanmış koltuğun kenarına oturan Maureen, dudaklarını ıslattı. “Hapse girmeyeceğim değil mi? Ya da beni geri göndermeyeceksiniz?”

“Başın hiçbir şekilde dertte değil. Sana söz veriyorum.” Eve oturduğu sandalyeden öne doğru eğildi. “Bana yardım edersen Maureen, Shawn’a da yardım etmiş olursun. Gerçek kâğıtlarını alman için yardım edeceğim sana. Göçmen Bürosu ile ilgili hiçbir sorunun olmayacak artık.”

“Shawn’a bir şey olsun istemiyorum, gerçekten istemiyorum. O bana hep iyi davrandı.” Genç kızın gözleri Peabody’nin ayakta durduğu kapıya takıldı. “Biraz endişeliyim. Polisler beni gerginleştiriyor.”

“Peabody, bir kedi kadar sakindir, değil mi, Peabody?”

“Bir ev kedisi kadar, Teğmen.”

“Şimdi bize yardım et, biraz geriye giderek düşün. Shawn’ı en son ne zaman gördün?”

“Sanırım dün akşam benim vardiyam bittikten sonra... Anladınız mı, Shawn gün ortasında gelir. Ben on birde çalışmaya başlıyorum, zaten bu saatte açıyoruz. Akşamın sekizine kadar, iki kez yarım saatlik molam var. Shawn akşamları saat

on buçuğa kadar çalışıyor. Sonra saat birde yine geliyor ve kapanma saatinden sonra da çalışıyor...”

Genç kız birdenbire sus pus oldu.

“Maureen,” diye başladı Eve, yavaş yavaş sabrı taşıyordu. “Ben kapanma saatinin sonrasıyla ilgilenmiyorum. Bar ruhsat saatinin sonrasında da çalışsa bile bu benim sorunum değil.”

“Şey, ruhsat saatinden sonra çalıştığımız doğru.” Maureen ellerini ovuşturmaya başladı. “Eğer bir polise böyle bir şey söylediğimi duyarsa patron beni kesin kovar.”

“Bunu bizden duyamaz. Şimdi, Shawn’ı dün gece saat sekizde vardiyarı bitmeden önce gördün, öyle mi?”

“Evet, gördüm. Ben işimi bitirdiğimde, o barın arkasına geçmişti ve bana, ‘Maureen, sevgilim, umarım o genç adamı bana ait dudakların ile öpmüyorsundur,’ dedi.”

Eve’in kaşları kalktığında, Maureen kıpkırmızı olmuştu. “Ah, ciddi olarak söylemedi, Teğmen. Sadece şaka yapıyordu. Shawn yaklaşık kırk yaşında ve bizim aramızda öyle bir şey yok. Yani...” Genç kız kekeleydi, tekrar ve gergin bir şekilde sessizce ayakta duran Peabody’ye baktı. “Biri var, genç biri ve ben onu bir süredir görüyorum. Shawn benim o adamla bir randevum olduğunu biliyordu ve bana takılıyordu.”

“Tamam, öyleyse Shawn’ı saat sekizde buradan ayrılma-
dan önce gördün. Sonra-”

“Bir dakika!” Maureen ellerini kaldırdı. “Onu tekrar gördüm. Unutmuşum. Şey, pek ‘gördüm’ denemez aslında. Mike ile randevumdan döndükten sonra onu duydum. Geldiğimde Shawn biriyle konuşuyordu.”

Genç kızın yüzü, sahibinin dediğini yaptığına memnun olmuş bir köpek yavrusu gibi aydınlanmıştı.

“Kiminle konuşuyordu?”

“Bilmiyorum. Biliyorsunuz, kendi odama gelebilmek için onun odasının önünden geçmem gerekiyor. Tam gece yarısıydı ve onun ruhsat saatleri sonrasındaki vardiyaya başlamadan önceki molasıydı. Bu bina çok eski, biliyorsunuz, duvarlar ve kapılar kalın ya da ses geçirmez değil. Ben de onun odasında bir adamla konuştuğunu duydum.”

“Ne konuştuklarını duydun mu?”

“Pek değil. Ben sadece oradan geçiyordum, ama Shawn’ın sesinin mutlu geldiğine memnun olduğumu hatırlıyorum. Gülüyor ve bunun çok harika bir fikir olduğunu ve kesinlikle orada olacağını söylüyordu.”

“Bir erkek ile konuştuğuna emin misin?”

Maureen kaşlarını çatı. “Ben öyle anladım. Diğer kişinin söylediklerini duymadım, sadece bazı sesler duydum. Ama ses derinden geliyordu, sanki bir erkeğin sesi gibi. Başka bir şey duymadım çünkü buraya yatmak için gelmişim. Ama konuşanın Shawn olduğunu biliyorum. Onun kahkahasıydı. Shawn yüksek sesle kahkaha atar.”

“Pekâlâ, senden sonra masalarla kim ilgileniyor?”

“Ah, Sinead... O buraya saat altıda geliyor ve iki saat beraber çalışıyoruz. Sonra kapanışa kadar masalarla o ilgileniyor. Sinead Duggin, Seksen Üçüncü Cadde’den birkaç sokak ilerde oturuyor, sanırım. Çok yoğun saatlerde barda Shawn ile birlikte bir droid çalışıyor. Patron, droidi sadece çok kalabalık olduğunda kullanıyor. Çalışması pahalıya geliyor.”

“Peki, Maureen, son bir ya da iki haftadır yeni gelen ve Shawn ile konuşan birisini hatırlıyor musun?”

“Buraya zaman zaman yeni insanlar gelir. Bazıları konuşur, bazıları konuşmaz. Çoğu Shawn ile konuşur çünkü o çok arkadaş canlısıdır. Ama dikkate değer birini hatırlamıyorum.”

“Tamam, işinin başına dönebilirsin. Belki seninle yeniden konuşabilirim. Eğer bir şey, herhangi bir şey hatırlarsan beni ara.”

“Arayacağım, evet. Ama Shawn yanlış bir şey yapmış olamaz, Teğmen,” diye ekledi Maureen, oturduğu yerden ayağa kalkarken. “O kötü biri değildir, sadece biraz şapşaldır.”

“Şapşal,” diye mırıldandı Eve, markayı parmaklarının arasında çevirirken. “... ve şanssız. Bir üniformalıyı kapıya dikelim, bakarsın yanlış yapmışızdır ve Shawn başka şeylerin peşinde olduğu için veya bir kadın ile seviştiği için dışarıdadır. Biz de gidip Sinead Duggin’i bulalım, Maureen’den daha fazla bir şeyler hatırlayacak mı, bakalım.”

“Bilmececi adam yarına kadar zamanınız olduğunu söylemişti.”

Eve ayağa kalktı, markayı cebine koyarken, “Bizi aldattığını düşünebiliriz bence,” dedi.

Sinead Duggin ince gümüş rengi bir sigara yakarak yeşil gözlerini kıstı. Yasemin kokulu sigara dumanını Eve’in yüzüne doğru üflerken, “Polislerle konuşmaktan hoşlanmam,” dedi.

“Ben de aşağılık kişilerle konuşmaktan hoşlanmam,” dedi Eve sakince, “ama hayatımın yarısını onlarla konuşarak geçiriyorum. Sinead ya burada konuşuruz ya da Polis Merkezi’nde, karar vermek sana kalmış.”

Sinead ince omuzlarını silkti, bu hareketi yaparken gelincik desenli sabahlığının önü açılmıştı. Farkında olmadan sabahlığının önünü sıkı sıkı bağladı ve sırtını dönüp, çıplak ayaklarıyla tikiş tikiş dolu tek odalı dairesine yürüdü.

Oda mobilyalarla dolu değildi. Odada yapılmamış ve açık duran bir yatak Sinead’ın, Eve kapıya dayanınca yataktan çıktığını gösteriyordu. Ayrıca iki sandalye, iki de dar masa vardı. Ama bunun dışında her taraf bir şeylerle doluydu.

Görünüşe göre, Sinead bu şeyleri seviyordu. Renkli şeyler. Kâseler, tabaklar, küçük kedi ve köpek bibloları. İki lambasının püskülleri de tozluymuş. Dağınık olarak atılmış kilimler, bir yap-bozun parçaları gibi yere saçılmıştı. Sinead bacak bacak üstüne atarak yatağa oturdu ve kocaman cam bir kül tablasını eline aldı. Sonra ağzını kocaman açarak eşnedi.

“Ne istiyorsunuz?”

“Shawn Conroy’u arıyorum. Onu en son ne zaman gördün?”

“Dün gece. Ben geceleri çalışıyorum.” Oturduğu yerden sol ayağının içini kaşıdı. “Gündüzleri de uyuyorum.”

“Kiminle konuştu? Onu birisiyle gördün mü?”

“Her zamanki kişiler. Bir bardak bir şey içmeye gelenler. Shawn ve ben onların isteklerini yerine getiririz. Dürüst bir iş.”

Eve bir haftalık giysiyi sandalyeden yere attı ve oturdu. "Peabody, panjurları aç. Buraya biraz ışık girsin."

"Of, Tanrım." Panjurlar açılıp güneş içeri dolarken, Sinead gözlerini kapattı ve "Bu sizi öldürecek," diye tısladı. Sonra derin derin içini çekti. "Bana bak polis, Shawn ayyaşın tekidir, ama bir adam hakkında söyleyebileceğin en kötü şey buysa, fena bir hayat da değildir."

"Molasında odasına gitmiş. Yanında kim vardı?"

"Onunla giden kimse görmedim. Ben çalışıyordum. Kendi işime bakıyordum. Neden soruyorsun?" Kızın bakışları yavaşça berraklaştı. "Neden soruyorsun?" diye tekrarladı. "Shawn'a bir şey mi oldu?"

"Ben de bunu bulmaya çalışıyorum."

"Dün gece gayet iyiydi, bunu söyleyebilirim. Çok neşeliydi. Dışarıda bir iş olduğunu söyledi. Vardiyasından sonra. Para getirecek türden."

"Nasıl bir iş?"

"Özel partiler, klas yerlerde... Shawn'ın klas şeylere ilgisi vardır." Sinead sigarasını söndürdü ve hemen bir yenisini yaktı. "Molasından kanarya yutmuş kedi gibi sırtarak döndü. Eğer ilgilenirsem benim adımla da verebileceğini söyledi."

"Nereye verecekmiş adını? Kime?"

"Pek ilgilenmedim. Shawn her zaman büyük konuşur. Bir yerde bara bakacaktı. En iyi kalite şarapları servis edecekti. Zengin birinin partisinde."

"Bana bir isim ver, Sinead. Yüksekten atıyordu. Kendinden çok emindi. Kimin adını verdi?"

"Lanet olsun." Sinead sinirlenmişti ama hatırlamaya çalıştı. Parmaklarıyla alnını ovuşturdu. Sonra hızlı hızlı konuşarak, "Eski bir arkadaşımı. Dublin'den tanıdığı, burada çok zengin olmuş biri... Roarke," dedi Elinde yanan sigarasını sallıyordu. "Elbette. Zaten o yüzden Shawn'ın her zamanki gibi yüksekten attığını düşündüm. Roarke gibi bir adamın Shawn gibilerle ne işi olabilir?"

Eve oturduğu sandalyeden fırlamamak için bütün kontrolünü kullanmıştı. "Sana Roarke ile konuştuğunu mu söyledi?"

“Of! Tanrım, beynim hâlâ uyanamadı.” Bir hava otobüsü bozuk egzozu ile pencerenin dışından geçerken, Sinead esnedi. “Hayır, sanırım şey dedi... ha evet, Roarke’un anlaşmak için adamını yolladığını söyledi. Ücret de iyiymiş. En kısa zamanda Yeşil Yonca’dan kurtulup zengin olacağını söylüyordu. Eğer istersem beni de yanında götürecekti. Shawn ve ben, canımız çektiğinde birkaç kere beraber olmuştuk. Pek ciddi bir şey değil.”

“Barı kaçta kapattınız?” Sinead gözlerini kaçırırken, Eve dişlerini sıkı. “Ruhsat saatleri dışında çalışmanız beni ilgilendirmiyor. Shawn’ı en son ne zaman gördüğünü ve onun nereye gittiğini öğrenmek istiyorum.”

“Bu sabah saat dörtte gördüm, uyumaya gittiğini söyledi. Adamla bugün buluşacaktı ve iyi görünmesi gerekiyordu.”

“Benimle oyun oynuyor.” Eve kapıyı çarparak araca bindi ve direksiyona yumruk attı. “Bu kahrolası herif benimle oyun oynuyor. İşe Roarke’un adını karıştırıyor. Lanet olsun!”

Peabody ağzını açamadan elini kaldırdı ve bir süre camdan dışarıyı seyretti. Eve ne yapması gerektiğini biliyordu. Başka bir seçenekleri yoktu. Aracı çalıştır ve evi ara.

Summerset bağlantıyı rahat bir sesle “Roarke’un evi,” diyerek cevapladı, sonra yüzü sertleşti. “Teğmen.”

“Onu bağla,” diye emretti Eve.

“Roarke şu anda başka bir görüşme yapıyor.”

“Onu bana bağla, seni kurbağa suratlı orospu çocuğu. He-men!”

Ekran açık mavi bekleme moduna döndü. Yirmi saniye sonra Roarke ekrandaydı. “Eve?” Dudaklarındaki gülümseme gözlerine ulaşmıyordu. “Bir sorun mu var?”

“Shawn Conroy diye birini tanıyor musun?” Daha cevap vermeden Roarke’un yüzünde, koyu mavi gözlerinde sorusunun cevabını görmüştü Eve.

“Evet. Yıllar öncesinden, Dublin’den. Neden?”

“Onunla burada, New York’ta hiç bağlantın oldu mu?”

“Hayır. Onu sekiz senedir hiç görmedim ve onunla hiç konuşmadım.”

Eve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Bana Yeşil Yonca diye bir barın sahibi olmadığını söyle.”

“Tamam. Yeşil Yonca diye bir barın yok.” Roarke bunun ardından gülümsedi. “Eve, bu kadar klişe bir şeye sahip olabilir miyim sence?”

Eve rahatlamıştı; midesindeki baskı kalktı. “Sanırım hayır. Hiç oraya gittin mi?”

“Hatırladığım kadarıyla gitmedim.”

“Bir parti planlıyor musun?”

Roarke başını yana eğdi. “Şu anda planlamıyorum. Eve, Shawn öldü mü?”

“Bilmiyorum. Senin New York’taki bütün mülklerinin listesine ihtiyacım var.”

Roarke gözlerini kırıştırdı. “Heapsinin mi?”

“Kahretsin.” Eve burnunu sıktı ve kendini düşünmeye zorladı. “Özel konutlarla başla, şu anda boş olanlarla...”

Roarke, “Bu kolay. Bana beş dakika ver,” diye söz vererek görüşmeyi bitirdi.

“Neden özel konutlar?” Peabody sebebini öğrenmek istiyordu.

“Çünkü benim bulmamı istiyor. Benim orada olmamı istiyor. Bu işi çok çabuk planladı. Neden bir sürü güvenlik, kameralar ve diğer şeylerle uğraşsın? Özel bir konut, boş. İçeri girer, işini yapar ve çıkar gidersin.”

Bipleyince tele-bağlantısını çalıştırdı.

“Şu anda kimsenin yaşamadığı üç yer var,” dedi Roarke. “İlki Greenpeace Park Yolu’nda. Numara 82. Seninle orada buluşuruz.”

“Sen olduğun yerde kal.”

Roarke, “Seninle orada buluşuruz,” diye tekrarladı ve görüşmeyi kesti.

Eve ona öfkelenmekle vakit kaybetmedi; aracını hızla bulduğu yerden çıkardı ve gaza bastı. Roarke’tan otuz saniye önce oradaydı ama elindeki ana şifre bile kilitleri açmasına yetmemişti.

Roarke’un rüzgârın ısırmasına karşı giydiği uzun siyah

ceket, bir su gibi akıyor, bir kırbaç gibi şaklıyordu. Bir elini Eve'in omzuna koydu ve çatık kaşlarına rağmen onu öptü "Bende kodu var," dedi ve şifreyi girdi.

Ev küçük araziye uyum sağlamak için dar ve yüksek inşa edilmişti. Tavanlar yüksekti. Camlar mahremiyeti sağlamak ve güneş ışınlarını engellemek için koyulaştırılmıştı. Şu anda ise camların önündeki güvenlik demirlerinin arkasındaki camlar açıktı ve güneş ışıkları cilalı zeminin üzerine vuruyordu.

Eve silahını çekti ve Peabody'ye sola doğru gitmesini işaret etti. Roarke'a "Sen benimle kal," dedikten sonra merdivenlere yöneldi. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız."

"Elbette konuşuruz," dedi Roarke ve cebindeki yasadışı dokuz milimetrelik otomatikten bahsetmeden onun arkasından yürüdü. Neden sevdiği kadını bu küçük detaylarla strese sokacaktı ki?

Yine de bir elini cebine soktu, silahın kabzasını sıkı sıkı kavradı ve Eve'in her odayı dikkatle aramasını, duygusuz gözlerini bir köşeden diğerine dolaştırmasını izledi.

"Böyle bir yer neden boş?" diye öğrenmek istedi Eve, evin boş olduğundan iyice emin olduktan sonra.

"Gelecek hafta boş olmayacak. Möbleli olarak kiralyoruz. Kısa dönemli olarak. Özellikle üst düzeydeki yöneticilerini otellerde yatırmak istemeyen gezegen dışı şirketlere. Aynı zamanda personel de sağlıyoruz, insan ya da droid."

"Çok sık."

"Elimizden geleni yapıyoruz." Merdivenlerden aşağıya inerlerken Roarke, Peabody'ye gülümsedi. "Her şey tamam mı, Memur Peabody?"

"Birkaç şanslı örümcekten başka hiçbir şey yok."

"Örümcek mi?" Roarke bir kaşını kaldırdı ve el bilgisayarı çıkarıp, ilaçlama şirketini aramak için not aldı.

"Bir sonraki yer nerede?" diye sordu Eve.

"Sadece birkaç sokak ilerde. Ben yolu gösteririm."

"Bana şifreyi verip eve gidebilirdin."

Dışarı çıkarlarken Roarke bir elini Eve'in saçlarında gezdirdi. "Hayır, bunu yapamazdım."

İkinci ev, yolun üstünde değildi. Yapraksız ağaçların arkasındaydı. Evlerin yolun iki yanında dizilmiş olmasına karşın, buralarda yaşayanlar mahremiyet uğruna evlerinin önlerindeki bahçelerden vazgeçmişlerdi. Ağaçlar ve çahılar binalar arasında yüksek bir çit oluşturuyorlardı.

Eve kanının kaynadığını hissetti. Burada, diye düşündü, bu sessiz, zengin bölgede. Evlerin ses geçirmez olduğu, meraklı bakışların giremediği bu yerde cinayet de özel bir iş olurdu.

“Burası hoşuna gider,” dedi kısık bir sesle. Sonra, “Burası ona uyar. Şifreyi gir,” dedi Roarke’a ve Peabody’ye sağa doğru gitmesini işaret etti.

Eve, Roarke’un önüne geçti ve kapıyı kendi açtı. Yapılması gereken de buydu.

Ölümün taze kokusunu duydu.

Shawn Conroy, şansını mükemmel döşenmiş bir oturma odasında, küçük, sık bir holün yanında yitirmişti. Kanı antika halının üstündeki vahşi gülleri lekelemişti. Kolları yakarırcasına iki yana açılmış, avuç içlerinden yere çivilenmişti.

“Hiçbir şeye dokunma.” Eve adımını içeri atamadan Roarke’u kolundan tutmuştu. “Sen içeri giremezsin. Olay yerini kirletirsin. Bana içeri girmeyeceğine söz ver yoksa seni dışarı atarım. Peabody’yle ben evin geri kalanını kontrol etmeliyiz.”

“İçeri girmeyeceğim.” Roarke başını Eve’e doğru çevirdi. Gözleri isimlendiremediği bir hisle alev alev yanıyordu. “Zaten gitmiştir.”

“Biliyorum. Bizim yine de evi kontrol etmemiz gerekiyor. Peabody, sen arkaya bak. Ben üst kata çıkıyorum.”

Tahmin ettiği gibi ortalıkta hiç kimse ve hiçbir şey yoktu. Eve, Roarke ile yalnız kalabilmek için Peabody’yi alan kütünü alması için dışarıya yolladı.

“Kişisel olmasını istiyor,” diye başladı Eve.

“Bu kişisel. Ben Shawn ile birlikte büyüdüm. Ailesini tanıyordum. Onun küçük kardeşi ile yaşıttım. Dublin sokaklarında aynı kızların peşinden koştuk ve o kızlara karanlık aralıklarda dokunduk. O bir dosttu. Geçmişteki başka bir yaşamda olabilir, ama bir dosttu.”

“Üzgünüm. Çok geç kaldım.”

Roarke yalnızca başını salladı ve bir zamanlar onunla birlikte çocuk olan adama sert bakışlarla baktı. Başka bir kaybolmuş çocuk, diye düşündü. Eve döndü, cebinden haberleşme cihazını çıkarıp, “Bir cinayet bildiriyorum,” dedi.

Ellerini ve botlarını yalıtıcı maddeyle kapladıktan sonra, kanın içine çömeldi. Shawn Conroy’a ölümün yavaş ve tiksindirici bir biçimde geldiğini görebiliyordu. Bilekleri ve boğazı kesilmişti. Ama kesik, kanın çabucak akmasını sağlayacak kadar derin değildi. Bu haliyle kanaması saatlerce sürmüş olmalıydı.

Göğsünden kasıklarına kadar bir cerrah inceliğinde doğranmıştı. Bu da acının tahammül edilemeyen boyutlara ulaşmasını sağlayacak şekilde yapılmış olmalıydı. Vücudun pes ettiği noktaya çok yavaş gelmiş olmalıydı. Sağ gözü gitmişti. Dili ile birlikte.

Ölçümler ölümün iki saatten kısa bir süre önce gerçekleştiğini söylüyordu.

Eve onun çılgılık atmak için çırpınırken öldüğünden emindi.

Eve cesedin fotoğrafları ve videoları çekilirken geride kaldı. Dönerek, kenara atılmış pantolonu eline aldı. Kurbanın üzerinden kesilerek çıkarılmış olmasına rağmen arka cebinde duran cüzdanı dikkatini çekmişti.

“Kurban, Shawn Conroy olarak teşhis edildi. İrlanda vatandaşı, yaş kırk bir, adresi 783 Batı 79. Cüzdanının içindekiler, kurbanın yeşil kartı, çalışma izni, kredi olarak on iki dolar ve üç fotoğraf.”

Adamın diğer cebini kontrol etti. Anahtar kartları, üç dolar bir çeyrek bozuk para ve öldüğü evin adresinin yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı. Ve üstü mineli, bir tarafında parlak yeşil bir dört yapraklı yonca, bir tarafında bir balık bulunan bir marka.

“Teğmen?” Saha takımının sağlık görevlisi yaklaştı. “Cesetle işiniz bitti mi?”

“Evet, onu torbalayabilirsiniz. Dr. Morris’e bununla özel-

likle onun ilgilenmesini istediğini söyleyin.” Eve cüzdanı ve cepten çıkan diğer şeyleri kanıt torbasına koyarken Roarke’a baktı. Roarke da hiçbir şey söylemeden ona baktı. Yüzündeki ifadeyi Eve bile bir şey okuyamıyordu.

Eve, otomatik olarak, çözücüye uzanıp ellerindeki kanla yalıtıcıyı temizledi ve Roarke’a doğru yürüdü.

“Daha önce bunun gibi bir şey gördün mü?”

Roarke, Shawn’ın üzerinden çıkanların içinde olduğu çantaya baktı ve markayı gördü. “Hayır.”

Eve olay mahalline, bu ihtişamın ortasındaki iğrençliğe son bir kez daha baktı. Sonra gözlerini kısarak başını yana yatırarak, düşünceli bir yüzle, bir sütunun üzerindeki pastel renkli ipek çiçeklerle dolu vazanın yanında duran küçük, zarif heykele baktı.

Bir kadın, diye düşündü, beyaz taştan yapılmıştı; uzun bir elbisesi ve duvağı vardı. Ama bu giysi gelinlik değildi, başka bir şeydi. Buraya hiç uymayan bir şey olduğundan ve nedense tanıdık geldiğinden, heykeli işaret ederek sordu. “Nedir bu, şu küçük heykel?”

“Ne?” Dikkati dağılan, Roarke ona döndü ve gösterdiği yere baktı. Şaşırdı ve alan kitinin etrafından dolaştı. Eğer Eve engellemeseydi, uzanıp heykeli bulunduğu yerden alacaktı. “KBM. Garip.”

“Ne?”

Roarke’un gülümsemesi kısa ve keyifli olmaktan çok uzaktı. “Kusura bakma. Katolik kısaltması. Kutsal Bakire Meryem.”

Eve şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. “Sen Katolik misin?” Bunu bilmesi gerekmez miydi?

“Başka bir zamanda,” dedi Roarke dalgın bir sesle. “Hiçbir zaman sunak çocuğu olamadım. Bu buraya ait değil,” diye ekledi. “Dekorasyon firması kiralık evlere dinî heykeller koymaz.”

Roarke hoş ve sakin yüzü inceledi. Heykel beyaz mermerden yapılmıştı. “Bunu buraya o koymuş olmalı, bu tarafa bakmasını sağlamış.”

Eve'in yüzündeki ifadesiz bakıştan, onun da aynı neticeye vardığını anlamıştı. "Onun seyircisi," diye onayladı Eve "Öyleyse, katil ne yapıyor, gösteriş mi?"

Roarke sayamayacağı kadar çok yıldır kendini bir Katolik olarak düşünmemişti. Yine de midesi bulanmıştı. "Bana kalırsa onun yaptığı işi kutsamasını istiyor. Hemen hemen aynı şey."

Eve çoktan bir kanıt torbası çıkarmaya başlamıştı. "Sanırım bunun bir benzerini gördüm ben... Brennen'in evinde. Karısının makyaj masasının üstünde, yatağa doğru bakıyordu. Orada çok göze batmıyordu, o yüzden dikkatimi çekmedi. Ayrıca bir dua tespihi, çocuklarının hologramları, böyle bir heykel, gümüş saplı bir saç fırçası, bir tarak ve mavi camdan bir parfüm şişesi vardı."

"Demek hiç dikkatini çekmedi," diye mırıldandı Roarke. Bazı polisler, diye düşündü, hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Sadece orada olduğunu fark etmiştim, orada olmaması gerektiğini değil. Oldukça ağır," diye yorumda bulundu, heykeli kanıt torbasına koyarken. "Pahalı bir şeye benziyor." Kaşlarını çatarak heykelin altındaki damgalara baktı. "Nedir bu, İtalyanca mı?"

"İmm. Roma'da üretilmiş."

"Belki araştırabiliriz."

Roarke başını hayır der gibi salladı. "Bunlardan binlercesinin sadece geçen sene satıldığını göreceksin. Vatikan civarındaki dükkânlar bunları satarak çok iyi iş yapıyorlar. Benim de bu işi yapan yerlerde hisselerim var."

"Biz yine de araştıralım." Eve, Roarke'u kolundan tutup dışarıya yönlendirdi. Cesedin torbaya konulup, arabaya bindirilmesini izlemenin ona bir faydası yoktu. "Burada senin yapabileceğin bir şey yok. Ben içeri gidip, raporumu yazmayım. Birkaç saat içinde evde olurum."

"Ailesi ile konuşmak istiyorum."

"Bunu yapmana izin veremem. Henüz değil," dedi Eve. "Henüz değil..." diye tekrarlardı Roarke'un gözlerinin kısılıp, soğuklaştığını görünce. "Bana birkaç saat ver, Roarke..."

Kendini çok aciz hissederek her zamanki cümleyi söyledi. "Kaybın için çok üzgünüm."

Roarke, Eve'i şaşırtarak onu kendine doğru çekti, yüzünü saçlarının arasında gömdü ve bir süre o şekilde kaldı. Eve ne yapacağını bilemez bir şekilde elini kocasının sırtında dolaştırdı ve kasılmış omuzlarını sıktı.

"Seninle tanıştığımndan beri ilk defa," diye mırıldandı adam, Eve'in zorlukla duyabildiği bir sesle, "Polis olmamış olmanı dilerdim."

Sonra karısını bıraktı ve çıkıp gitti.

Eve dışarıda, insanı canlandıran rüzgârın altında, olduğu yerde dururken, gelen kışın kokusuyla birlikte, berbat bir yetersizlik ve suçluluk duygusu hissetti.

Eve döndüğünde, Roarke ofisine kapanmıştı. Eve'i sadece kedi karşıladı. Ceketini çıkarırken, Galahad bacaklarının arasında dolanıyordu. Eve çantasını tekrar omzuna astı.

Eve, Roarke'un biraz yalnız kalmasının iyi olacağını düşünüyordu. Hâlâ yapması gereken işler vardı. Kocasını teselli etmekte bu denli başarısız olduğuna göre, en iyisi polis gibi davranmaktı. Polis en azından, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Galahad şişkoluğuna rağmen basamakları zıplayarak tırmanıp onunla birlikte üst kata geldi. Eve, zaman zaman çalıştığı ve Roarke evden uzaktayken yattığı odaya doğru yürüdü.

Oto-Aşçıdan kahve aldı ve biraz da Galahad'ın ümit dolu halinin etkisiyle, kendine bir ton balıklı sandviç sipariş etti. Sandviğin yarısını kediye verip kendisininkini masasına götürdü. Galahad kendi payına sanki bir aydır yemek yememiş gibi saldırmıştı.

Eve bir süre Roarke'un ofisi ile kendisinininki arasındaki kapıyı inceledi. Tek yapması gereken kapıyı çalmaktı. Bunu yapmak yerine kendi masasının arkasına geçti.

Kocasının arkadaşının hayatını kurtaramamıştı. Ölümünü engelleyecek kadar hızlı ya da zeki olamamıştı. Roarke'u bu

soruşturmanın dışında da tutamamıştı. Sorması gereken sorular, alması gereken ifadeler vardı.

Üstelik sabaha kadar medyanın her şeyden haberi olurdular. Artık bunu engellemenin bir yolu yoktu. Kanal 75'teki bağlantısı Nadine Furst'ü aramaya karar vermişti zaten. Nadine doğru haber yapardı. Bazen onu sinirlendirecek kadar ısrarcı olmasına rağmen, her zaman doğruyu iletirdi.

Eve tele-bağlantısına baktı. McNab gece boyunca ofis hayatına gelecek bağlantıları eve yönlendirmişti. Orosu çocuğun kendisini aramasını istiyordu.

Ne kadar bekleyecekti? Kahrolası herif bir sonraki maç için ne zaman hazır olacaktı?

Eve kahvesini içti ve kafasını boşaltmaya çalıştı. Baş dön, dedi kendi kendine. İlk maçı tekrar izle.

Katilin kendisini ilk aradığı konuşmayı bulup iki kez dinledi. Ritmini anladım, diye düşündü, ses tonunu ve ruh halını. Küstah, kibirli, zeki... Evet, zekiydi ve becerikliydi. Ruhan, bir görevi vardı. Ama kendini beğenmişliği zayıf noktasıydı. Kibri, diye düşündü Eve ve çarpık inancı.

Bunun üstüne gitmeliydi.

Intikam, demişti. Göze göz. Intikam her zaman kişiseldi. Ölen iki adamın da Roarke ile bağlantısı vardı. O zaman, mantıklı olarak, katilin de bir bağlantısının olmasıydı. Eskiden bir hesaptı belki de...

Evet, Roarke ile konuşacağı çok şey vardı. Hedef Roarke olabilirdi. Bunu düşünmek kanını dondurdu, kalp atışlarının ritmini bozdu ve beynini felce uğrattı.

Sonra bu düşünceyi bir kenara itti. Bir eş gibi, bir sevgili gibi düşünmeyi kaldıramazdı. Sadece polis olmaya, her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Galahad yanına gelip dilendiğinde, sandviçin diğer yarısının da büyük bir bölümünü verdi ve Lüks Kuleler'in güvenlik disklerini çıkardı.

Adım adım, diye emretti kendine. Her diski, her dosyayı ne kadar uzun sürerse sürsün inceleyecekti. Sabahleyin, Roarke'a da izletecekti. Belki o birini tanıyabilirdi.

Kendi tanıdığı birini görünce, kahve fincanını devirdi.

“Dur,” diye komut verdi. “Sıfır-sıfır-beş-altıyı yeniden göster. Aman Tanrım! Dondur, on beşinci bölümden, yirmi ikinci bölüme kadarını yüzde otuz büyüt, yavaş yavaş göster.”

Siyah takım elbise ve palto içindeki adamın resmi büyüdü. Söz konusu kişi apartmanın lobisinde yürüyordu. Adam kolundaki pahalı saate baktı. Saçını düzeltti.

Eve, Summerset’in asansöre binip yukarı çıkmasını seyretti.

“Görüntüyü dondur,” dedi sert bir sesle.

Ekranın altındaki zaman Thomas X. Brennen’nin öldürüldüğü gün, öğlen on ikiyi gösteriyordu.

Lobinin diğer disklerini inceledi. Saatler boyunca ileri sardı. Ama Summerset’in binadan çıkışını göremedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve, odanın kapısını çalmakla zaman kaybetmedi; itip içeri girdi. Kanı kaynıyordu, zihni donmuştu. Roarke onun bu iki halini de gözlerinden okuyabiliyordu. Hiç duraksamadan bilgisayarını bekleme pozisyonuna getirdi ve çalışıklarını kapatacak şekilde ekranı kararttı.

“Yine çok fazla çalışıyorsun,” dedi rahat bir sesle ve Eve masasına doğru yürürken oturduğu yerden kalkmadı. “Yorgunluk her zaman yüzünün rengini çalıyor. Seni solgun görmekten hiç hoşlanmıyorum.”

“Kendimi solgun hissetmiyorum.” Eve kendisini nasıl hissettiğini bilemiyordu zaten. Emin olduğu tek şey, sevdiği ve güvenmeyi öğrendiği adamın bir şeyler bildiği idi. Ama Eve’e söylemiyordu. “Bana Brennen veya Conroy ile hiçbir bağlantın olmadığını söylemiştin. Hiçbir bağlantın yok muydu, Roarke? Bir aracı kanalıyla bile mi?”

Roarke başını yana eğdi. Bu beklediği bir atak değildi. “Hayır, gerçekten yoktu. Tommy, kendisi bunu istememiş ve bütün bağları kesmişti, Shawn ile de yoktu çünkü...” Roarke ellerine baktı, parmaklarını açıp kapadı. “Ben onlarla bağlantıda kalma zahmetine girmemiştin. Bunun için üzgünüm.”

“Yüzüme bak,” diye buyurdu Eve, sesi keskin ve ilgiliydi. “Lanet olsun, suratıma bak.” Roarke baktı; başını kaldırırken bakışları aynı seviyeye gelmişti. “Sana inanıyorum,” dedi.

Eve. Bunu söyledikten sonra hızla geri döndü. “Ama neden inandığımı bilemiyorum, gerçekten doğru söylediğin için mi, yoksa sana inanmak istediğim için mi?”

Roarke kalbinin bir köşesinde, Eve’in güvensizliğini hissedebiliyordu. “Sana bu konuda yardımcı olamam. Bu konuşmaya Merkez’de Sorgu Odası’nda devam etmek ister misin?”

“Bunu hiç yapmamayı tercih ederim. Benimle böyle tepemden bakarak konuşma, Roarke. Aklından bile geçirme.”

Roarke, masasının üzerindeki kutuyu açtı ve dikkatle bir sigara seçti. “‘Tepemden bakma’ denmez, ona ‘tepeden bakmak’ denir, Teğmen.”

Eve yumruklarını sıktı, kendini kontrol edebilmek için dua ederek geriye döndü. “Summerset, Thomas Brennen’in öldürüldüğü gün Lüks Kuleler’de ne yapıyordu?”

Eve tanıştıkları günden beri, belki de ilk kez, Roarke’u böylesine şoka uğramış görüyordu. Gümüş çakmak kocasının elinde donmuş kalmıştı. Roarke yavaş yavaş öfkeye kapılmaya başladı ve mavi gözleri simsiyah oldu. Sanki zihnini temizlemek ister gibi başını bir kez salladı, çakmağı ve yanmamış sigarasını dikkatle masaya bıraktı.

“Ne?” diyebildi sadece.

“Bunu bilmiyordun.” Eve’in de eli ayağı boşanmıştı. Kocasını okumanın çok da kolay bir iş olmadığını biliyordu. Roarke çok kontrollü, çok akıllı ve çok yetenekliydi. Ama şu anda yüzündeki apaçık şok ifadesi yanlış anlamaya meydan bırakmıyordu. “Bu soruya hazırlıklı değildin. Bu konuda hiçbir fikrin yoktu.” Kocasına doğru bir adım attı. “Ne için hazırlanmıştın? Sana ne sormamı bekliyordun?”

“İlk sorduğun soru ile devam edelim.” Dışarıdan bakıldığında Roarke’un halindeki düzelme rahat ve çabuk olmuştu. Ama mide kasları düğüm düğümdü ve gittikçe daha da geriliyordu. “Summerset’in cinayet günü Tommy’yi ziyaret ettiğini düşünüyorsun. Bu mümkün değil.”

“Neden mümkün olmasın?”

“Çünkü oraya gitseydi bana söylerdi.”

“Sana her şeyi söylüyor, öyle mi?” Eve ellerini ceplerine soktu ve odanın içinde hızlı ve sabırsız bir tur attı. “Brennen’i ne kadar tanıyordu?”

“Pek fazla tanı mıyordu. Neden o gün orada olduğunu düşünüyorsun?”

“Çünkü güvenlik kayıtları öyle söylüyor.” Eve dimdik ayakta duruyordu şimdi. Roarke ile arasında masa vardı. “Tam öğleyin, Summerset Lüks Kuleler’in lobisine geliyor. Asansöre bindiği görülüyor. Ama binadan çıkışı yok. Adli Tıp, Brennen’in ölüm saatini öğleden sonra dört on beş olarak veriyor. Ama ilk saldırı, yani kolunun kesilmesi, saat 12:15 ile 12:30 arasında.”

Elleriyle bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyduğu için Roarke yerinden kalktı ve kendine bir bardak brendi hazırladı. Bir süre ayakta durarak içkiyi bardağın içinde çevirdi. “Summerset seni sinirlendiriyor olabilir, Eve. Onun tarzı hoşuna gitmiyor olabilir...” Eve küçümseyen bir ses çıkarınca Roarke kaşlarını kaldırdı. “Ama Summerset’in bir cinayet işleyebileceğine, bir insana saatler boyunca işkence yapacağına inanıyor olamazsın.” Elindeki bardağı kaldırdı ve bir yudum aldı. “Ben rahatlıkla söyleyebilirim ki, Summerset böyle bir şey yapamaz ve yapmamıştır.”

Eve düşüncelerle yönlendirilemezdi. “Öyleyse senin adamın söz konusu günde öğleden saat beşe kadar neredeydi, Roarke?”

“Bunu ona sorsan daha iyi olur.” Roarke uzandı ve bakmadan monitörün üzerindeki bir düğmeye bastı. “Summerset, ofisime gelebilir misin, lütfen? Karımın sana bir sorusu olacak.”

“Elbette.”

Roarke, “Bu adamı çocukluğumdan beri tanıyorum,” dedi. “Sana çok şey anlattım, sana o konuda güvendim. Şimdi Summerset konusunda da sana güveniyorum.”

Eve bir elin kalbini sıktığını hissetti. “Bunun kişiselleşmesine izin veremem. Benden bunu isteyemezsin.”

“Başka bir şey olamaz. Çünkü zaten tüm olanlar tam an-

lamı ile öyle; kişisel yani,” dedi Roarke, Eve’e doğru yürürken. “Çok özel.” Sadece parmak uçları ile karısının yanağını okşadı. “Benim.”

Odanın kapısı açılırken elini indirdi.

Summerset içeri girdi. Gümüş renkli saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. Siyah takım elbisesi jilet gibiydi. Ayakkabıları ayna gibi parlıyordu.

“Teğmen,” derken sözcük ağzına çok tatsız gelmiş gibi görünüyordu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Dün öğlen saatlerinde Lüks Kuleler’de ne yapıyordun?”

Summerset, Eve’e dikkatle bakarken, ağzı bir çizgi halini almıştı. “Bu sizi kesinlikle ilgilendirmez.”

“Yanlış, bu kesinlikle beni ilgilendirir. Neden Thomas Brennen’i görmeye gittin?”

“Thomas Brennen mi? Ben Thomas Brennen’i İrlanda’dan ayrıldığımdan beri hiç görmedim.”

“O zaman Lüks Kuleler’de ne yapıyordun?”

“Bu ikisinin ne alakası olduğunu anlayabilmiş değilim. Boş zamanlarımda...” birden sustu, Roarke’a döndü ve gözleri irileşti. “Orada mı?... Tommy Lüks Kuleler’de mi yaşıyordu?”

“Benimle konuşuyorsun.” Eve, Summerset’in yüzüne bakabilmek için ikisinin arasına girdi. “Sana tekrar soruyorum, dün öğle vakti Lüks Kuleler’de ne yapıyordun?”

“Orada bir tanıdığım var. Öğle yemeği ve tiyatro için randevumuz vardı.”

“Tamam.” Rahatlayan Eve kayıt cihazını çıkardı. “Bana arkadaşının adını ver.”

“Audrey, Audrey Morrell.”

“Daire numarası?”

“Bin iki yüz on sekiz.”

“Bayan Morrell öğleyin seninle buluştuğunu ve günü birlikte geçirdiğinizi teyit edebilir, değil mi?”

Summerset’in zaten soluk olan yüzü gittikçe daha beyazlaşıyordu. “Hayır.”

"Hayır mı?" Eve başını kaldırdı ve Roarke, Summerset'e bir bardak brendi getirirken hiçbir şey söylemedi.

"Audrey... Bayan Morrell ben gittiğimde evde değildi. Bir süre bekledim. Onun... bir başka işi çıkmış olmalı."

"Ne kadar bekledin?"

"Otuz veya kırk dakika." Summerset'in yüzüne tekrar biraz renk gelmişti, sanki utanmış gibiydi. "Sonra oradan ayrıldım."

"Lobideki çıkıştan."

"Elbette."

"Binadan çıkışın güvenlik kaydında yok. Belki başka bir çıkıştan çıktın."

"Kesinlikle başka bir çıkışı kullanmadım."

Eve dilini ısırды. Ona bir ip atmıştı ama Summerset bunu tutmamıştı. "Peki, devam edelim. Sonra ne yaptın."

"Tiyatroya gitmekten vazgeçtim. Parka gittim."

"Park... Harika..." Eve kocasının çalışma masasına yaslandı. "Hangi parka?"

"Central Park. Açık havada bir sanat sergisi vardı. Bir süre dolaşım."

"Yağmur yağıyordu."

"Bu yüzden üstü kapatılmıştı."

"Apartmandan parka nasıl gittin? Nasıl bir ulaşım aracı kullandın?"

"Yürüdüm."

Eve'in başı ağrımaya başlamıştı. "Yağmurda mı?"

"Evet." Summerset bunu sert bir sesle söyledi ve brendisinden bir yudum aldı.

"Kimse ile konuştun mu? Tanıdığın birine rastladın mı?"

"Hayır."

"Lanet olsun..." Eve içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "Dün akşam gece yarısı neredeydin?"

"Eve--"

Eve bir bakışla Roarke'un sözünü kesti. "Benim işim bu. Bunu yapmam gerekiyor. Dün akşam gece yarısı Yeşil Yonca'da mıydın?"

“Bir kitap ile yataktaydım.”

“Shawn Conroy ile ilişkin nedir?”

Summerset elindeki brendi bardağını bıraktı ve Eve’in omzunun üzerinden Roarke’a baktı. “Shawn Conroy yıllar önce Dublin’de tanıdığım bir çocuktur. Öldü mü?”

“Roarke’u temsil ettiğini söyleyen bir kişi onu Roarke’un kıralık evlerinden birine getirmiş, zemine çivilemiş ve parça parça kesmiş. Sonra da kan kaybından ölmesi için bırakmış.” Summerset’in yüzündeki şok ifadesini fark etti Eve. Güzel, diye düşündü. Onun şoka girmesini istiyordu. “Bana sağlam bir şahit vermen lazım, teyit alabileceğim birisi... Yoksa seni resmi sorguya almam gerekecek.”

“Şahidim yok.”

“Bul o zaman,” diye öneride bulundu Eve, “yarın sabah saat sekizden önce. Yoksa o saatte Polis Merkezi’nde olmanı istiyorum.”

Summerset’in gözleri Eve’inkilerle karşılaştığında soğuk ve sertti. “Beni sorgulamak çok hoşunuza gidecek, değil mi, Teğmen?”

“Birkaç cinayet için seni sorguya çekmek ne zamandır beklediğim bir fırsat. Medyanın, yarın öğlene kadar bunu duyup, senin Roarke’la bağlantın olduğun haberini yapmaya başlayacak olması da işin küçük bir cilvesi.” Bezginlikle çalışma odasını Roarke’unkine bağlayan kapıya yürüdü.

“Eve.” Roarke’un sesi çok sakindi. “Seninle konuşmam gerek.”

“Şimdi değil,” dedi Eve ve aralarındaki kapıyı kapattı. Roarke, karısı kapıyı kilitlerken çıkan sesi duydu.

“Benim suçlu olduğuma kadar vermiş bile.” Summerset artık brendisini içiyordu.

“Hayır.” Pişmanlıkla öfke birbirine karışırken, Roarke kendisini karısından ayıran panelleri inceledi. “Gerçekleri öğrenmek için başka bir yolu olmadığına karar verdi.” Bakışları Summerset’inkilere kaydı ve orada durdu. “Her şeyi bilmesi gerekiyor.”

“Bu durumu daha da kötüye götürür.”

“Bilmeye hakkı var.”

Summerset elindeki bardağı bıraktı. Sesi sırtı gibi gergindi. “Kime sadık olduğunu görebiliyorum, Roarke.”

“Görüyor musun?” diye mırıldandı Roarke, Summerset onu yalnız bırakırken. “Gerçekten görüyor musun?”

Eve geceyi çalışma odasında geçirdi ve çok az uyudu. Roarke’tan uzak durmaya çalışmasının küçültücü bir davranış olmasına aldırımıyordu. Ondan uzak durması gerekiyordu. Saat sekizden çok önce Polis Merkezi’ne gelmişti. Karton gibi bir bagel ve bulaşık suyuna benzeyen kahveyle bir süre oynadıktan sonra, Peabody’ye Sorgu Odası C’de kendisiyle buluşmasını söyleyen bir komut yolladı.

Bir saray muhafızı kadar dakik olan Peabody, Eve geldiğinde aynalı odada kayıt cihazlarını kontrol ediyordu. “Bir şüphelimiz mi var?”

“Evet, bir şüphelimiz var.” Eve su arıtıcısından bir sürahiye su doldurdu. “Sorgulama bitmeden duyulmamasına çalışalım.”

“Elbette, ama kim...” Peabody bir üniformalı polisin kapıya getirdiği Summerset ile Roarke’u görünce sustu. Gözleri Eve’e döndüğünde iri iri açılmıştı. “Yo!”

Eve, üniformalıya döndü, “Memur sen gidebilirsin,” dedi. “Roarke, sen de dışarıda veya benim ofisimde bekleyebilirsin.”

“Summerset’in temsil edilmeye hakkı var.”

“Sen avukat değilsin.”

“Temsilecisinin avukat olması gerekmiyor.”

Eve kasılmış çenesini oynattı. “Durumu daha da kötüleştiriyorsun.”

“Olabilir.” Roarke oturdu ve ellerini yıpranmış masanın üzerinde birleştirdi. Bu düşmanca odada çok zarif bir hali vardı.

Eve, Summerset’e döndü. “Bir avukata ihtiyacım var,” dedi kelimeleri ayrı ayrı ve dikkatle vurgulayarak. “Bir arkadaşına değil.”

"Avukatlardan hoşlanmam. Neredeyse polislerden hoşlanmadığım kadar." O da kemikli parmaklarıyla pantolonun paçalarını yukarı çekerek oturdu.

Eve saçını başını yolmamak için ellerini ceplerine soktu. "Kapıyı kapat, Peabody. Kayıt başlasın." Derin bir nefes alarak sorguya başladı. "Summerset ile görüşme – Lütfen kayıtlar için tam adınızı belirtin."

"Lawrence Charles Summerset."

"Summerset, Lawrence Charles ile dosya numarası 44591-II, Thomas X. Brennen ve dosya numarası 44599-II, Shawn Conroy hakkında görüşme. İki cinayet. Tarih 17 Kasım 2058. Saat sabah sekiz sıfır üç. Görüşme odasında olanlar, şüpheli, şüphelinin seçtiği temsilcisi, Roarke; Memur Delia Peabody ve görüşmeyi yürüten Teğmen Eve Dallas. Şüpheli, görüşmeye kendi rızası ile geldi."

Eve ayakta durmaya devam ederek, Summerset'e haklarını okudu. "Haklarını ve yükümlülüklerini anladın mı, Summerset?"

"Kesinlikle."

"Yanında hukuki bir temsilci bulundurma hakkından şu an için vazgeçiyorsun, doğru mu?"

"Doğru."

"Thomas Brennen ve Shawn Conroy ile ilişkin nedir?"

Summerset gözlerini kırptı, ilk sorunun bu kadar doğru-
dan sorulmasına şaşırmıştı. "Dublin'de yaşarken onları tanırdım."

"Ne zamandı bu?"

"Yaklaşık on, on iki yıl önce."

"Brennen'i en son ne zaman gördün veya onunla en son ne zaman konuştun?"

"Tam olarak söyleyemem ama en azından on iki yıl önce."

"Brennen öldürüldüğü gün Lüks Kuleler'deydin."

"Rastlantı," Summerset hızlı ve kavgacı bir şekilde omuzlarını silkti. "Orada yaşadığını bilmiyordum."

"Orada ne yapıyordun?"

“Bunu size daha önce söyledim.”

“Tekrar söyle. Kayıt için.”

Summerset derin bir nefes aldı ve titremeyen bir elle sürahiden kendisine bir bardak su koydu. Düz bir sesle, bir önceki akşam Eve’e söylediği her şeyi tekrar etti.

“Bayan Morrell onunla randevun olduğunu teyit edecek mi?”

“Etmemesi için bir neden göremiyorum.”

“Belki bana güvenlik kayıtlarının neden seni lobiye girerken ve asansöre binerken çektiğini ama söylediğin saatte binadan çıktığına dair hiçbir kayıt olmadığını açıklayabilirsin Veya o gün başka bir saatte...”

“Bunu açıklayamam.” Mükemmel bir şekilde bakımı yapılmış ellerini bitıştirdi ve gözlerini Eve’e dikti. “Belki de yeterince dikkatli bakmamışsınızdır.”

Eve dün akşam boyunca kayıtları altı kere izlemişti. Bir sandalye çekti ve oturdu. “Lüks Kuleler’e ne sıklıkla gidiyorsun?”

“Oraya ilk gidişimdi.”

“İlk kez,” dedi Eve başı ile onaylayarak. “Orada daha önce Brennen’i hiç ziyaret etmedin, öyle mi?”

“Orada Brennen’i hiçbir zaman ziyaret etmedim, orada yaşadığını bile bilmiyordum.”

Güzel cevap verdi, diye düşündü Eve. Dikkatli ve daha önce sorgudan geçmiş biri gibi. Eve, sessizce oturan Roarke’a baktı. Summerset’in resmî kayıtları bir bebeğinki gibi tertemizdi muhtemelen, bunu Roarke halletmiş olmalıydı.

“Cinayet günü neden binayı güvenlik olmayan bir çıkıştan terk ettin?”

“Güvenlik olmayan bir çıkıştan çıkmadım. Binadan geldiğim yerden ayrıldım.”

“Kayıtlar öyle demiyor. İçeri girdiğin görünüyor. Bayan Morrell’in yaşadığını iddia ettiğin katta asansörden inişine dair bir kayıt yok.”

Summerset zayıf elini salladı. “Bu çok saçma.”

“Peabody, lütfen kanıt kayıt Bir-B11, bölüm on ikiyi şüphelinin incelemesi için ekrana getir.”

“Tamam, efendim.” Peabody diski taktı ve çalıştırdı. Duvardaki monitör açıldı.

“Kayıdın sağ alt tarafındaki saate bak,” diye devam etti Eve, Summerset’in Lüks Kuleler’in lobisine girişini ve lobi boyunca yürüyüşünü izlerken. “Diski durdur,” diye emretti asansör kapıları Summerset’in arkasından kapandıktan sonra. “Göstermeye devam et, bölüm yirmi iki. Saate bak,” diye tekrarladı, “güvenlik etiketleri bu bölgeyi Lüks Kuleler’in on ikinci katı olarak gösteriyor. Bu sözü edilen kat mı?”

“Evet.” Kayıtları izlerken Summerset’in kaşları çatılmıştı. Asansörün kapıları açılmamış ve Summerset asansörden çıkmamıştı. Zaman geçtikçe omurgasının üzerinden serin bir ter damlasının geçtiğini hissetti. “Bu kayıtla oynamışsınız. Beni suçlu duruma düşürmek için diski değiştirmişsiniz.”

Onur kırıcı orospu çocuğu. “Ya, elbette. Peabody sana benim bir cinayet dosyası üzerinde harcadığım zamanın yarısını kanıtları istediğim gibi düzenlemekle geçirdiğimi anlatacaktır.” İyice sinirlenmeye başlayarak yerinden kalktı ve masanın üzerine eğildi. “Bu teorideki sorun, dostum, bu kayıtların orijinal olması. Güvenlik odasından çıktığı gibi. Ben kopyalar ile çalışırım. Orijinaller benim hiç elime gelmez. Peabody bu kayıtları binadan aldı.”

“O bir polis,” diye dudağını büktü Summerset. “Siz ne emrederseniz onu yapar.”

“Şimdi de komplo oldu. Peabody, duydun mu? Sen ve ben Summerset’in yaşamını zorlaştırmak için kanıtlarla oynamışsınız.”

“Beni içeri tıkmak çok hoşunuza giderdi.”

“Şu anda bundan daha haklı olamazdın.” Eve sırtını döndü ve hızla artan öfkesinin düşüncelerinin önüne geçemediğinden emin olana kadar o şekilde kaldı. “Peabody, diski çıkar. Thomas Brennen’i Dublin’den tanıyordun. İlişkiniz neydi?”

“Sadece tanıdığım birçok insandan biriydi.”

“Shawn Conroy?”

“O da, Dublin’deyken tanıdığım birçok genç insandan biriydi.”

"En son ne zaman Yeşil Yonca'ya gittin?"

"Bildiğim kadarıyla öyle bir yere hiç gitmedim."

"Sanırım Shawn Conroy'un orada çalıştığını da bilmiyordun."

"Bilmiyordum. Shawn'ın İrlanda'yı terk ettiğini bile bilmiyordum."

Eve başparmaklarını ceplerinin kenarına geçirdi ve bir an bekledi. "Ve doğal olarak, Shawn Conroy'u son on iki yıl içinde ne gördün, ne de onunla konuştun."

"Bu doğru, Teğmen."

"Her iki kurbanı da tanıyordun. Brennen'in öldürüldüğü gün cinayetin işlendiği yerdeydin, şu ana kadar cinayet saati ne yaptığına dair bir tanık veremedin. Arada hiçbir bağlantı olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Summerset'in soğuk bakışları Eve'in gözlerine kilitlendi. "İnanmak istediğinizden farklı bir şeye inanmanızı beklemiyorum."

"Kendine yardımcı olmuyorsun." Eve sinirli bir şekilde, Shawn Conroy'un başucu sehpasında bulduğu markayı cebinden çıkardı ve masaya fırlattı. "Bunun özelliği nedir?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Katolik misin?"

"Ne? Hayır." Gerçek bir şaşkınlık gözlerindeki soğukluğun yerini almıştı. "Unitaryenim. Biraz."

"Elektronik konusunda ne kadar bilgin var."

"Pardon, anlayamadım."

Başka bir seçeneğim yok, diye düşündü, Roarke'a bakmayı reddederek. "İşverenine karşı yükümlülüklerin nelerdir?"

"Çok çeşitli."

"Bu çok çeşitli görevlerin arasında yayın gönderip, almak da var mı?"

"Doğal olarak."

"Ve işverenin çok karmaşık bir haberleşme cihazı var."

"Bu gezegendeki ve gezegen dışındaki en iyi haberleşme cihazı." Sesi gurur doluydu.

"Ve sen de bu cihazı kullanmayı biliyorsun."

“Biliyorum.”

“Bir yayını gizleyebilecek, parazit yayın haline getirebilecek kadar kullanmayı biliyor musun?”

“Elbette, ben...” Birden sustu ve dişlerini sıkı. “Ama, böyle bir şey yapmak için bir sebebim yok.”

“Bilmeceleri sever misin, Summerset?”

“Yerinde olduğu zaman severim.”

“Kendini sabırlı bir adam sayar mısın?”

Summerset kaşlarını kaldırdı. “Evet.”

Eve başı ile onayladı ve midesine yumruk yemiş gibi arkasını döndü. İşte, onu bütün gece uyanık tutan düşünce, kaygı ve kedere gelmişti sıra. “Kızın gençken öldürüldü.”

Arkasından hiçbir ses gelmiyordu, bir nefes sesi bile. Ama acının bir ağırlığı varsa hava şu anda acı ile yüklüydü. “Şu andaki işverenin doğrudan olmasa da onun ölümünden sorumluydu.”

“O-” Summerset boğazını temizledi. Masanın altındaki elleri, dizlerinin üzerinde yumruk olmuştu. “O bunlardan sorumlu değildi.”

“Kızına işkence yapıldı. Tecavüze uğradı. Onu Roarke’a ders vermek için öldürdüler. O bir araçtan başka bir şey değildi, değil mi?”

Summerset bir dakika boyunca hiç konuşmadı. Boğazına bir pençe gibi yapışan kederi geçip, bir kelimeyi bile oluşturamadı. “Benim kızım masumları avlayan canavarlar tarafından öldürüldü.” Derin ve uzun bir nefes aldı. “Sezgilerinizi kullanın, Teğmen, bu tür şeyleri anlamalısınız.”

Yüzünü döndüğünde Eve’in gözleri ifadesizdi. Ama buz kesmişti, çünkü o bu tür şeyleri gerçekten çok iyi anlardı. “Yeterince sabırlı biri misin, Summerset, bütün bu yıllar boyunca bekleyecek kadar akıllı ve sabırlı biri misin? İşverenin güvenini kazanıp, onun bütün kişisel ve profesyonel ilişkilerinden kayıtsız şartsız yararlanma hakkı kazandın. Şimdi bu ilişkiyi ve güveni kullanıp, onu cinayete ilişkilendirmek mi istiyorsun?”

Summerset ayağa fırlarken, adamın sandalyesi zemindeki

eskimiş marleyleri neredeyse kazımişti. "Siz beni insanları kullanmakla mı suçluyorsunuz? Bu ne cüret? Ne hakla bu işe masum bir kızı karıştırmaya kalkışıyorsunuz? Ve orada dikilip, parmağında yüzüğünü taşıdığınız adamı işaret edip, kızımın yaşadığı dehşetten onun sorumlu olduğunu nasıl söyleyebiliyorsunuz? Onlar çocuktur. Çocuk... Eğer sizin ne mal olduğunuzu görmesine yardımcı olacaksa, hayatımın geri kalanını bir kodeste geçirmeye razıyım."

"Summerset." Roarke yerinden kalkmadı ama bir elini Summerset'in koluna koydu. Gözleri, Eve'in gözleri ile buluştuğunda düz ve soğuktu. "Bir dakikaya ihtiyacı var."

"Tamam. Bu görüşmeye şüphelinin temsilcisinin isteği üzerine ara verilmiştir. Kayıt dursun."

"Yerine otur," diye mırıldandı Roarke, elini Summerset'in kolundan çekmeden. "Lütfen."

"Bunların hepsi aynı, görüyorsun." Summerset'in duygu yüklü sesi sandalyesine otururken titriyordu. "Rozetleri ve boş kalpleriyle... Bütün polisler aynı."

"Göreceğiz," dedi Roarke karısını izlerken. "Teğmen, sizinle konuşmak istiyorum, gizli kalmak kaydıyla. Yardımcınız yanınızda olmadan."

"Ben istemiyorum," dedi, Summerset öfkeyle.

"Bu benim seçimim. Bize izin verir misin, Peabody?" Roarke nazikçe gülümsedi ve kapıyı işaret etti.

Eve olduğu yerde durdu. Gözlerini Roarke'un gözlerinden ayırmamıştı. "Dışarıda bekle, Peabody. Kapının güvenliğini sağla."

"Tamam, efendim."

"Odayı ses geçirmez hale getir," komutunu verdikten sonra odada Roarke ve Summerset ile yalnız kaldığında, Eve yumruk yaptığı ellerini ceplerine soktu. "Bana söylemeye mi karar verdin?" dedi soğuk bir sesle. "Anlattıklarınızdan daha fazlasını bildiğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Beni geri zekâlı mı sanıyorsun?"

Roarke bu öfkenin ardındaki kızılgınlığı okuyordu; içini çekerek geri adım attı. "Üzgünüm."

“Ondan özür mü diliyorsun?” dedi aniden Summerset. “Bütün yaptıklarından sonra...”

“Sen sesini kes,” diye emretti Eve ona doğru dönerek. “Tam hedefi tutturmadığımı nasıl bilebilirim? Parazit yayınları yapan, Koruma Merkezi’ni atlatmaya yarayan aletler işte orada, evde. Burada bulunan üç kişiden başka kim biliyor bunu? İlk kurban Roarke’un eski bir arkadaşıydı. İkinci eski arkadaş ise Roarke’a ait evlerden birinde öldürüldü. Sen onun sahip olduğu her şeyi biliyorsun, yaptığı her şeyi ve bunları nasıl yaptığını da... Üzerinden yirmi yıl geçmiş ama kızımın intikamını almak, hesabını kapatmak için çok uzun bir zaman değil bu. Roarke’u yok etmek için her şeyden vazgeçmeyeceğini nasıl bilebilirim?”

“Çünkü elimde bir tek o kaldı... Çünkü Roarke kızımı seviyordu. Çünkü Roarke bana ait...” Bu sefer Summerset bardağı eline aldığı anda, su bardağın kenarından masanın üzerine döküldü.

“Eve.” Roarke, kalbi ve sadakati kızgın eller tarafında iki farklı yöne çekilirken alçak sesle, “Lütfen otur ve dinle,” dedi.

“Ayakta da dinleyebilirim.”

Roarke yorgundu; “Nasıl istersen,” derken parmaklarını gözlerine bastırdı. Kaderin eliyle kalbini verdiği kadın hiç kolay biri değildi. “Sana Marlana’dan bahsetmiştim. Summerset beni yanına aldıktan sonra benim kız kardeşim gibiydi; ama ben çocuk değildim,” diye devam etti, Summerset’e müşfik bakışlarla bakarak. “Masum da değildim.”

“Seni öldüresiye dövmüşlerdi,” diye mırıldandı Summerset.

“Dikkatsiz davranmıştım.” Roarke omuzlarını silkti. “Her neyse, onlarla kalmaya ve onlarla çalışmaya başladım.”

“Yani pis işler çevirmeye,” dedi Eve gergin bir sesle. “Yankesicilik yapmaya.”

“Hayatta kalmaya çalışıyordum.” Roarke neredeyse gülümseyecekti. “Bunun için özür dileyecek değilim. Sana Marlana’nın... bana karşı bazı duygular beslediğini söylemiş-

tim. Daha çocuktuk aslında ama bana karşı benim bilmediğim duygular besliyordu. Bir gece benim odama geldi. Aşk doluydu. Ona çok zalimce davrandım. Buna nasıl tepki göstereceğimi bilemedim ve zalimce davrandım. Doğru olanı yaptığımı düşünüyordum. O çok masumdu, çok... tatlıydı. Onu incittim ve o da benim sandığım gibi kendi odasına döneceğine ve bir süre benden nefret edeceğine, dışarı çıktı. Beni arayan adamlar, onu buldular ve aldılar. Ulu Tanrım! O kadar kibirli ve küstahtım ki... onlarla kendi alanımda başa çıkabileceğimi sanmıştım..."

Bir parçası hâlâ olanların yasını tuttuğu ve her zaman tutacağı için bir an durdu. Konuşmaya devam ettiğinde sesi daha alçak, gözleri daha karanlıktı. "Elimde olsa onun hayatının karşılığında kendi hayatımı verirdim. Marlana'nın yaşadığı korku ve acının bir dakikası için, istedikleri her şeyi yapardım. Ama yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yapamadım. Onunla işleri bittikten sonra kapının önüne attılar."

"O, çok küçüktü." Summerset'in sesi fısıltı gibiydi. "Kırılmış ve parçalanmış bir oyuncak bebek gibiydi. Benim bebeğimi öldürdüler. Onu kasap gibi parçaladılar." Acıyla parlayan gözleri, Eve'in bakışları ile karşılaştı. "Aynasızlar hiçbir şey yapmadı. Sırtlarını döndüler. Marlana bir istenmeyen kızıydı. Hiç şahit yok, dediler, hiçbir kanıt yok... Kimlerin yaptığını biliyorlardı, çünkü sokaklardaki herkes biliyordu. Ama onlar hiçbir şey yapmadılar."

"Onu öldüren adamlar çok güçlüydü," diye devam etti Roarke. "Dublin'in o bölgesinde polisler bazı olaylara göz yumuyorlardı. Onlara karşı gelebilecek gücü ve yeteneği kazanmam uzun bir zaman aldı. Marlana'yı öldüren altı kişinin adlarını öğrenebilmek çok daha uzun zaman aldı."

"Ama onları buldun ve öldürdün. Bunu biliyorum." Eve bununla yaşamının mümkün olduğunu biliyordu. "Bunun Brennen ve Conroy'un ölümleriyle ne ilgisi var?" Kalbi bir an için durmuştu. "Onlar da bu olaya karışmışlar mıydı? Marlana'nın ölümüyle bir ilgileri mi vardı?"

"Hayır. Ama her biri bana değişik zamanlarda bilgi getir-

diler. Verdikleri bilgi belirli bir adamı belirli bir yerde bulma-
ma yardım etti. O adamları bulup öldürdüm. İkisi Marlana'ya
tecavüz etmiş, ona işkence yapmış ve onu öldürmüştü. Ben
de onları öldürdüm. Yavaş yavaş. Acı vererek... İlkini," dedi
Roarke gözleri Eve'in kilitlenmiş olarak, "karnından bıçak-
ladım."

Eve'in yüzü bembeyaz olmuştu. "Bütün iç organlarımı dı-
şarı döktün."

"Bu bana uygun gelmişti. Genç ve savunmasız bir genç
kıza onların yaptıklarını yapabilmek ancak bir yüreksizin işi
olabilirdi. İkinci adamı, Shawn'dan satın aldığım bilgiyle
buldum. Onu elime geçirdiğimde, damar damar parçaladım
ve kan kaybından ölmeye bıraktım."

Eve oturdu ve parmaklarını gözlerine bastırdı. "Sana yar-
dım eden kim var, başka?"

"Bunu söylemek çok zor. Düzinlerce insanla konuştum.
bilgi topladım ve devam ettim. Robbie Browning vardı ama
onu kontrol ettim zaten. Hâlâ İrlanda'da ve daha üç-beş yıl
kadar devlet kendisini içeride misafir edecek. Jennie O'Leary,
Wexford'da bir pansiyon işletiyor. Onunla dün konuştum ve
uyanık olmasını söyledim. Jack-"

"Kahrolası." Eve iki yumruğunu masaya vurdu. "Sana
Brennen'dan bahsettiğim anda bana bir liste vermeliydin.
Bana güvenmeliydin."

"Bu bir güven sorunu değildi."

"Öyle mi?"

"Hayır." Çekmesine izin vermeden uzanıp Eve'in elini ya-
kaladı. "Hayır, değildi. Yanılıyor olmayı istiyordum ve seni
bu duruma düşürmek istemiyordum."

"Beni karıştırmadan halledebileceğini düşündün."

"Bunu yapabileceğimi ummuştum. Ama Summerset tuza-
ğa düşürüldüğüne göre bu artık mümkün değil. Senin yardı-
mına ihtiyacımız var."

"Benim yardımımıza ihtiyacınız var ha!" Eve bunu alçak
sesle söylemişti. Söylerken de elini onun elinden kurtarmış-
tı. "Benim yardımımıza ihtiyacınız var demek! Bu harika. Çok

iyi." Ayağa kalktı. "Bu anlattıklarının onu kurtaracağını mı düşünüyorsun? Bunları kullanırsam ikiniz de kodesi boylarsınız. Birinci derecede cinayetten..."

"Summerset kimseyi öldürmedi," dedi Roarke her zamanki sakin haliyle. "Ben öldürdüm."

"Bu üzerindeki baskıyı azaltmaz."

"O zaman ona inanıyorsun?"

Çünkü elimde bir tek o kaldı. Eve, Summerset'in sözlerini zihninde yeniden duydu, bunun arkasındaki duygu yükünü yeniden hissetti. "Ona inanıyorum. Seni bu işe karıştırmazdı. Seni seviyor."

Roarke konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Ağzını kapattı ve dikkatle ellerine bakmaya başladı. Bu basit cümle, bu cümlelerin ardındaki basit gerçek onu çok etkilemişti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi, Eve. Bunu aslında kendine söylemişti, kulağa nasıl geldiğini duymak için. "Kanıtları takip etmem ve işi kitabına göre yapmam gerek. Resmi olarak. Bunların sonucunda seni suçlamam gerekse bile yapacağım," dedi Eve bakışlarını Summerset'e dikerek. "Kendine yapacağın en büyük yardım, bildiğin her şeyi bana aktarmak. Eğer bunu yapmazsan, durum aleyhine döner. Bu işe ellerim arkada bağlı olarak giriyorum. Senin ellerine ihtiyacım olacak," dedi Roarke'a.

"Ellerim senindir. Her zaman."

"Öyle mi?" Eve neşesizce güldü. "Kanıtlar böyle söylemiyor ve ben de kanıtlar konusunda çok titizim, Roarke." Kapıya doğru yürüdü ama kilitleri henüz açmamıştı. "Senin kışını bu işten kurtaracağım, Summerset. Çünkü bu benim işim. Çünkü bütün polisler sırtlarını dönmezler. Çünkü bu polis gözlerini ve kulaklarını daima açık tutar." Roarke'a doğru ateş püsküren bir bakış fırlattı. "Her zaman."

Odanın kilitlerini açtı ve çıkıp gitti.

ALTINCI BÖLÜM

Peabody ne zaman dilini tutması, düşüncelerini kendine saklaması gerektiğini bilirdi. Görüşme odasında kayıt dışında tutulmak kaydıyla söylenen şeyler teğmenini pek de neşelendirmemiş gibiydi. Teğmen'in gözleri ateş saçıyordu ama düşünceliydi aynı zamanda. Dudakları sıkılmış, omuzları karaborsa meşe gibi gergin ve dimdikti.

Ve şu anda Eve pek de güvenilir olmayan bir aracın direksiyonundaydı -Peabody de yolcu koltuğundaydı. Teğmen'in yardımcısı da doğal olarak sessiz kalmayı tercih ediyordu.

"Geri zekâlılar," diye mırıldandı Eve.

Peabody, amirinin bu sözleri, ortalıkta salak salak gezinen ve bir maksibüs tarafından ezilmekten zor kurtulan turistler için söylemediğinden emindi.

"Güvenmekmiş, kırımın kenarı."

Bunun üzerine, Peabody boğazını temizledi ve dikkatini egzoz gazlarının altındaki Onuncu Cadde ve Kırk Birinci Sokak'ın köşesine verdi. Sokak tezgâhı sahibi iki kişi yer hakkı yüzünden neredeyse düello ediyorlardı. Tezgâhlarını tokuşturunca Peabody yüzünü buruşturdu. Metal metale bir kere daha, sonra bir kere daha çarptı. Üçüncüsünde gökyüzüne doğru bir duman yükseldi. Sokakta yürüyenler karıncalar gibi kaçıştılar.

Peabody'nin ağzından çıkan tek yorum, "Off!" oldu ve

Eve aracını bu olayın olduğu yere sürmeye başlayınca kade-rine boyun eğdi.

Eve araçtan dumanların içine indi. Burnuna yanmış et kokusu geliyordu. İki tezgâh sahibi birbirlerine bağırarak o kadar meşguldüler ki, Eve'in birisini dirsekleyip en yakın tezgâhın içinden yangın söndürücüyü aldığını bile fark etmediler.

Yangın söndürücünün içinde havadan başka bir şey olma şansı neredeyse yüzde elliydi aslında, ama bu sefer şans ondan yanaydı. Eve, her iki tezgâhın üstünü köpükle kapattı, yangını söndürdü ve tezgâh sahiplerinden birinin kızgın İtalyanca, diğerinin de muhtemelen Mandarin Çincesiyle haykırmasına sebep oldu.

İki adam güçlerini birleştirip, Eve'e saldırabilirdi ama Peabody araçtan dumanın ve karmaşanın içine indi. Üniformalı bir polis görmek, zorunlu olarak her iki tezgâh sahibinin tehditkâr sövgüler ve saldırgan bakışlarla yetinmesini sağlamıştı.

Peabody şovu seyretmek için toplanan kalabalığı gözleriyle taradı ve kaşlarını çatarak, "Geri çekilin," diye emir verdi. "Burada görülecek bir şey yok. Her zaman bunu söylemek istemişim," diye mırıldandı Eve'e, ama karşılığında bir gülümseme alamadı.

"Bunların gününü daha da güzelleştir ve tehlike yaratmaktan ceza yaz."

Eve arabaya doğru yürürken, "Tamam, efendim," dedi Peabody içini çekerek.

On dakika süren sessiz bir yolculuktan sonra, Lüks Kuleler'in önünde durdular. Kapı görevlisi bir droiddi ve Eve rozetini gösterip yanından geçtiğinde sadece saygıyla selamladı onu. Eve asansöre doğru yürüdü ve cam tüp onları on ikinci kata götürürken, tüpün tam ortasında durdu.

Eve, Audrey Morrell'in kar beyazı kapısının zilini çalar-ken Peabody sessiz kaldı. Bir dakika sonra kapıyı düzgün giyimli, yeşil gözlü, yüzünde dikkatli bir gülümseme olan esmer bir kadın açtı.

“Buyurun, size yardımcı olabilir miyim?”

“Audrey Morrell siz misiniz?”

“Evet, benim.” Kadının bakışları Peabody’nin onun üniformasına takılmıştı. Bir elini tek sıra beyaz taşların süslediği boynuna götürdü. “Bir sorun mu var?”

“Size birkaç soru sormak istiyoruz.” Eve rozetini çıkarıp uzattı. “Çok fazla zamanınızı almayacağız.”

“Elbette. Lütfen içeri girin.”

Kadın geri çekildi; pastel renkli eşyalarla döşenerek sevimli sohbet alanları yaratılmış, yüksek tavanlı salona girdi. Duvarlarda yumuşak renklerde tablolar asılıydı.

Bayan Morrell onları paskalya yumurtası mavisi, üç adet koltuğun bulunduğu yere yönlendirdi.

“Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Kahve alır mıydınız?”

“Hayır, hiçbir şey almayalım.”

“Pekâlâ.” Audrey, yüzünde kendinden pek emin olmayan bir gülümsemeyle oturdu.

Summerset’in tipi bu olmalı, diye düşündü Eve. Üzerinde klasik açık yeşil bir tayyör olan, bu ince ve şık kadın. Kadının saçları yüzünün etrafında yumuşak dalgalar oluşturacak şekilde taranmıştı.

Yaşını tahmin etmek zordu. Teni yumuşak ve kırışksız, elleri ince, uzun, sesi alçak ve kültürlüydü. Eve, kırklarının ortasında olabilir, diye düşündü. Kadın vücut bakımına bir hayli para harcıyormuş gibi görünüyordu.

“Bayan Morrell, Summerset adında birini tanıyor musunuz?”

“Lawrence.” Bayan Morell’in yeşil gözleri bir anda parlamış, gülümsemesi genişlemiş ve rahatlamıştı. “Evet, elbette.”

“Onu nereden tanıyorsunuz?”

“Benim suluboya sınıfıma geliyor. Salı geceleri Kültür Değişimi’nde resim dersleri veriyorum. Lawrence öğrencilerimden biridir.”

“Summerset resim mi yapıyor?”

"İlem de çok güzel. Şu anda bir seri natürmort üzerinde çalışıyor ve ben..." Bir anda sustu ve eli boynundaki taşlara gitti. "Başı dertte mi? İyi mi? Cumartesi günkü randevumuzu unuttuğunu düşünüp sinirlenmiştim ama başka bir şey olmuş olabileceği hiç-"

"Cumartesi mi? Cumartesi günü onunla buluşacak mıydınız?"

"Bir randevuydu aslında." Audrey yerinde kıpırdadı ve elini saçlarının içinden geçirdi. "Biz... bizim ortak ilgi alanlarımız var."

"Randevunuz cuma günü değil miydi?"

"Cumartesi öğleden sonra. Birlikte öğle yemeği yiyip tiyatroya gidecektik." Bir nefes aldı ve gülümsemeye çalıştı. "Burada hepimiz kadın olduğumuza göre itiraf edebilirim sanırım. Dış görünüşüme epeyce zaman harcadım. Çok endişeliydim. Lawrence ve ben, resim dersleri dışında birkaç kere görüşmüştük ama hep sanat olaylarında bir araya gelmiştik. İlk kez çıkıyorduk. Çok uzun zamandan beri kimse ile çıkmadım. Ben dulum. Kocamı beş yıl önce kaybettim ve... şey, Lawrence randevuya gelmeyince çok üzüldüm. Ama anladığım kadarıyla iyi bir sebebi varmış. Bana bundan söz edemez misiniz?"

"Cuma günü öğleden sonra neredeydiniz, Bayan Morrell?"

"Cumartesi günü giyeceğim giysiyi alıyordum. İstedğim gibi bir elbise, ayakkabı ve çanta bulmak bütün günümü aldı. Daha sonra manikür ve vücut parlatıcısı için güzellik merkezine gittim." Elini saçlarında gezdirdi. "Ayrıca saçıma gölge yaptırdım."

"Summerset randevunuzun cuma günü öğlen olduğunu iddia ediyor."

"Cuma mı?" Audrey kaşlarını çatı ve başını hayır anlamında salladı. "Olamaz. Olabilir mi? Ah, ben günleri mi karıştırdım?" Dikkati dağılmış gibi, hızla yerinden kalktı ve başka bir odaya yöneldi. Birkaç dakika sonra gümüş renkli bir el bilgisayarı ile geri döndü. Şifresini girip randevuları-

nı yazdığı el bilgisayarını açarken, başını sallamaya devam ediyordu. "Cumartesi günü dediğimizden eminim. Evet. İşte burada öyle yazıyor. Cumartesi, saat on iki, Lawrence ile öğle yemeği ve tiyatro. Aman Tanrım." Başını kaldırıp Eve'e baktığında, yüzü komik bir şekilde endişe doluydu. "Cuma günü mü gelmiş? Ben dışarıdayken? Onu ektiğimi düşünmüş olmalı, tıpkı benim-"

Otururken yeniden gülmeye başladı. Bacak bacak üstüne attı. "Ne kadar gülünç. İkimiz de gururumuz yüzünden arayıp, nedenini soruşturmadığımız için incinip kırılmış bir şekilde oturuyoruz. Neden kapıya bir not bırakmamış ki?"

"Bilemiyorum."

"Sebebi gururdur, sanırım. Ve çekingenlik. İki çekingen insanın geçinmesi çok zor." Kadının yüzündeki gülümseme, Eve'in yüzünü incelerken yavaş yavaş soldu. "Ama bu polisi ilgilendiren bir mesele değil herhalde."

"Summerset bir soruşturmayaya karıştı. Cuma günü yaptıklarını teyit edebilirsek çok yardımı olur."

"Anlıyorum. Hayır, anlamıyorum," diye düzeltti Audrey. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Size pek fazla bilgi veremem şu anda, Bayan Morrell. Thomas Brennen'ı tanıyor muydunuz?"

"Hayır, sanmıyorum."

Tanıyacaksın, diye düşündü, Eve. Akşam haberlerine kadar herkes Thomas Brennen ve Shawn Conroy'u tanıyacaktı. "Summerset ile randevunuzu kimler biliyordu?"

Audrey'nin parmakları yine kolyesine gitti. "Bilemiyorum. İkimiz de özel yaşamımızı kendimize saklayan insanlarız. Sanırım ben güzellik uzmanıma özel bir durum için randevu aldığımdan bahsetmiştim."

"Hangi güzellik merkezine gidiyorsunuz?"

"Her zaman Madison Caddesi'ndeki 'Classique'e giderim."

Eve, "Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyerek ayağa kalktı.

"Bir şey değil. Ama... Teğmen'di, değil mi?"

“Evet, Dallas.”

“Teğmen Dallas, eğer Lawrence’ın başı dertte ise... Yardım etmek isterim. O çok hoş biri. Bir centilmen.”

“Çok hoş biriymiş...” diye mırıldandı Eve asansöre doğru yürürlerken. “Bir centilmenmiş. Tabii... Çatı katı,” diye emretti kabinin kapısı kapanırken. “Yeniden olay yerinin üzerinden geçmek istiyorum. Kayıt cihazını hazırla.”

“Evet, efendim.” Peabody becerikli bir hareketle mini kayıt cihazını kolalanmış yakasına taktı.

Eve, Brennen’in evinin kapısındaki polis engelini ana şifresini kullanarak geçti. Dairenin içi karanlıktı. Güvenlik perdeleri dışarıdaki ışığın içeri girmesini engelliyordu. Eve, perdeleri olduğu gibi bırakıp ışıkların yanması için komut verdi.

“Burada başladı.” Eve kaşlarını çatarak halıdaki, duvardaki kan izlerine baktı. Kopmuş elin dehşet verici görüntüsünü gözünün önüne getirdi. “Brennen onu neden içeri aldı? Onu tanıyor muydu? Saldırgan neden onun elini kesti? Tabii eğer...”

Olduğu yerde döndü, tekrar kapıya doğru gitti, gözlerini odanın kapısına çevirdi. “Belki şöyle oldu: Katil bir elektronik dâhisi. Kameraları zaten çoktan halletmişti. Buradaki işini bitirip gitmeden, güvenlik görevlilerinden birinin bir şey fark etmesi riskini göze alamazdı. Bu nedenle kameraları devre dışı bıraktı. Çok dikkatli ve akıllıydı. Dairenin içine kolayca girebilirdi. Şifreyi geç, kilidi aç. Bu onun çok hoşuna giderdi, değil mi?”

“Kontrolün kendisinde olmasından hoşlanıyor,” diye yorumda bulundu Peabody. “İçeri girmek için birinden izin almayı istemezdi.”

“Kesinlikle. O yüzden içeri kendisi girdi. Onun için ne kadar büyük bir heyecan... Oyun başlamak üzere. Brennen mutaktan çıktı. Öğle yemeğini yemişti. Hazırlıksız yakalandı. Sakinleştirici yüzünden biraz sersemlemişti, ama sokaklarda büyümüştü. Kendini nasıl savunması gerektiğini unutmamıştı. Evine giren adama saldırdı ama davetsiz misafir silahlıydı.

İlk yara, savunmaya geçtiğinde oldu. Planlanmış bir şey değildi. Ama Brennen'ı durdurdu. Her yer kan olmuştu. Büyük bir ihtimalle katilin de üstüne sıçramıştı. Kan lekelerini temizlemesi gerekiyordu ama bununla daha sonra uğraşabilirdi. Şimdi buraya geliş amacını gerçekleştirmeliydi. Brennen'ı biraz daha uyuşturdu ve çekerek yatak odasına götürdü."

Eve kurumuş kan izlerini takip etti ve yatak odasında durdu. Bakışları çok sertti. Bakire Meryem'in küçük heykelini Eileen'in makyaj masasından, başını parmaklarıyla tutarak kaldırdı ve altındaki damgaya baktı. "Aynı. Conroy'un öldürüldüğü yerde bulduğumuzla aynı. Bunu kanıt olarak alalım."

"Bu çok... nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... saygısızca gibi geldi bana," dedi Peabody mermer heykeli kanıt torbasına koyarken.

"Bana kalırsa Bakire Meryem soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayeti saygısızlıktan biraz daha aşırı bulabilir," dedi Eve kuru bir sesle.

Peabody kanıt torbasını çantasına koyarken, "Evet, sanırım," diye mırıldandı. Artık bunu düşünmek istemiyordu.

"Şimdi cinayete geri dönersek, katil Brennen'ı buraya getirmişti; yatağın üstüne... Adamın kan kaybından ölmesini istemiyordu. Bu işi yavaş yavaş yapmak istiyordu. Kanamayı durdurması gerekiyordu. O yüzden kesiği dağladı, bu çok kaba, pis bir işti ama istediği sonucu verdi."

Eve çevresinde dolaşarak yatağın üzerindeki lekeleri inceledi. "Adam işe koyuldu. Brennen'ı yatağa bağladı, aletlerini çantasından çıkardı. Çok titizdi. Belki başlangıçta biraz sinirliydi ama sonra kendini çok iyi hissetti. Her şey istediği gibi gidiyordu. Sembolik seyircisini makyaj masasının üzerine yerleştirdi. Belki de ona dua etti."

Eve kaşlarını çatı, tekrar makyaj masasına baktı, heykeli zihninde yerine koydu. "Üzerine doğru eğilirken..." diye devam etti Eve. "Brennen'a ona ne yapacağını ve neden yapacağını söyledi. Onun bilmesini, korkmasını ve acının kokusunu alabilmeyi istiyordu. Bu bir ödeşmeydi, çok büyük bir

ödeşme. İhtiras, hırs, güç, bunların hepsi bu işin parçasıydı ama onu asıl yönlendiren intikamdı. Bu an için çok uzun zaman beklemişti ve şimdi bunun keyfini çıkaracaktı. Brennen her bağırdığında, her yalvardığında çok mutlu oluyordu. İşini bitirdiğinde artık uçuyordu. Ama üstü başı kan içinde kalmıştı.”

Eve yan taraftaki banyoya geçti. Banyo mücevher gibi parlıyordu. Safir duvarlar, banyo karolardaki yakut desenler, gümüş musluklar. “Hazırlıklı gelmiş. Elinde bir çanta olmalı. Bıçaklar ve ipler için. Ayrıca üstünü değiştirmek için temiz kıyafet de getirmiş olmalı. Bunu da düşünmüş olmalı. Düşünü almış, bir cerrah gibi temizlenmiş. Sonra banyoyu da temizlemiş, her bir noktasını. Burada sanki bir temizlik droidi gibi çalışmış. Her şeyi sistemli bir şekilde sterilize etmiş. Çok zamanı varmış.”

“Banyoda bir kıl, bir tek hücre bile bulamadık,” diye onayladı Peabody. “Çok dikkatli davranmış.”

Eve geriye dönüp tekrar yatak odasına girdi. “Lekelenmiş giysileri aletleriyle birlikte tekrar çantaya koydu. Giyindi ve nereye bastığına dikkat ederek ilerledi. Parlak ayakkabılarımızda kan lekesi istemeyiz değil mi? Belki çıkmadan önce, yaptığı işe son bir kez daha baktı. Elbette baktı, bu görüntüyü yanında götürmek istiyordu. Sence tekrar dua etmiş midir? Evet, elbette, zaferi için... Sonra burayı terk etti ve polisi aradı.”

“Lobinin kayıtlarını inceleyip, evrak çantası veya sırt çantasıyla çıkan birini arayabiliriz.”

“Bu binanın beş katı ofislere hizmet veriyor. Binaya giren her iki kişiden biri evrak çantası taşıyabilir. Binada elli iki dükkân var. Her üç kişiden birinin sırt çantası olabilir.” Eve omuzlarını silkti. “Yine de bakacağız. Bu işi yapan Summerset değil, Peabody.” Yardımcısı sesini çıkarmayınca, Eve sabırsızca ona döndü. “Brennen’in boyu bir yetmiş sekizmiş, ama seksen altı kilo... ve büyük bir kısmı kas. Belki, ama belki, Summerset gibi zayıf, çelimsiz biri Brennen’ı şaşırtarak yere düşürebilir ama kolunu kemiği ile kesip götürecek ham-

leyi yapması mümkün değil. Ve olay tek bir hamlede gerçekleşmiş. Hadi şanslıymış diyelim ve bunu başardığını varsayalım; baygın bir adamı buradan yatak odasına nasıl taşımış olabilir? Daha sonra doksan kiloya yaklaşan ağırlıktaki bu adamı altmış santim yüksekliğinde yatağa çıkarmış. Summerset bunu yapabilecek fiziksel güçte biri değil.” Sonra, “Elleri güçlü olabilir,” diye mırıldandı zaman zaman koluna yapışan parmakların bıraktığı izleri düşünerek. “Ama kasları güçlü değil. Kol gücü yok, çay tepsisinden ve havadaki burnundan başka bir şey taşımıyor.”

Eve içini çekti. “Ayrıca onun bizimle elektronik oyunlar oynayabilecek, güvenlik kayıtlarını değiştirecek kadar zeki olup olmadığını anlamam gerekiyor. Ayrıca cinayet mahallinden ayrılırken lobiden geçişi de var. Diğerlerini değiştirirken neden bunu da silmemiş?”

“Bunu düşünmemiştim,” diye itiraf etti Peabody.

“Birisi onu tuzağa düşürmek istiyor, Summerset’i tuzağa düşürüp Roarke’a ulaşımaya alışıyor.”

“Neden?”

Eve on uzun saniye boyunca Peabody’nin gözlerine baktı. “Haydi burayı mühürleyip çıkalım.”

“Dallas, beni karanlıkta bırakırsanız işinize yaramam.”

“Biliyorum. Haydi mühürle de çıkalım buradan.”

“Biraz hava almaya ihtiyacım var,” dedi Eve dışarı çıktıklarında. Peabody’nin kayıt cihazı çantaya konmuştu. “Ve yemek yemek istiyorum. İkisini de Central Park’ta yapabiliriz. Bir itirazın var mı?”

“Hayır.”

“Suratını asma, Peabody,” diye uyardı Eve araca binerlerken. “Sana yakışmıyor.”

Araçta sessizce yol aldılar, sokak seviyesinde bir yere park ettiler ve çıplak ağaçların olduğu parka doğru ilerlediler. Rüzgâr, Eve’e ceketinin önünü kapattırarak kadar şiddetli esiyordu. Yürürken dökülmüş yapraklar ayaklarının altında eziliyordu. Ulaştıkları ilk tezgâhta Eve kuşbaşı doğranmış

sebze ve bir kâse soya kızartması arasında kaldı. Peabody bir sıra sağlıklı meyve kebabı söylerken, Eve kızartmada karar kıldı.

“Özgür Çağ’cı olduğun ortaya çıkıyor,” diye yorumda bulundu Eve.

“Ben yediklerimi dinî olarak değerlendirmiyorum.” Peabody elindeki kokladı ve ağzına bir ananas parçası attı. “Ama benim vücudum bir tapınak.”

Bu söz Eve’i güldürdü. Peabody onu affedecekti. “Kanunun temsilcisi bir memur olarak, üstlerime bildirmem gereken bazı bilgilere sahibim, ama bunu üstlerime bildirmek gibi bir niyetim yok.”

Peabody elindeki şiş üzerindeki bir parça şeftaliyi inceledi ve onu şişten çıkardı. “Bu bilginin şu anda açık olan bir dosyayla bağlantısı olabilir mi?”

“Olabilir. Eğer bu bilgiyi seninle paylaşırsam, bunu üstlerine iletmek senin de görevin olur. İletmezsen suç ortağı durumuna düşersin. Rozetini, kariyerini ve büyük bir ihtimalle özgürlüğünün bir kısmını tehlikeye sokarsın.”

“Söz konusu olan benim rozetim, benim kariyerim ve benim özgürlüğüm.”

“Evet, elbette.” Eve durdu ve olduğu yerde döndü. Eve yardımcısının ağırbaşlı yüzünü ve ciddi gözlerini incelerken, rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. “Sen iyi bir polissin, Peabody. Dedektif rozetini kazanmak üzeresin. Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum. Benimkinin benim için ne anlamı geldiğini biliyorum çünkü.”

Gözlerini uzaktaki, yanlarındaki çocuklarla çimde oynayan iki üniformalı dadıya çevirdi. Yakınlarındaki bir koşucu gerinme hareketleri yapmak için durdu, lisanslı bir dilenci kendilerine doğru hareketlenince, beline asılı yankesici kovar spreyini hazırladı. Parkın güvenlik helikopteri, pervanelerini monoton bir şekilde çevirerek gökyüzünde tembelce dolaşıyordu.

“Bu bilgi beni kişisel olarak etkiliyor, o yüzden ben bu tercihi yaptım. Ama seni etkilemiyor.”

“Aslında beni de etkiliyor, Teğmen. Eğer sadakatimi sorguluyorsanız–”

“Bu sadakat sorunu değil, Peabody. Bu kanun, bu görev, bu...” İçini çekerek, banka çöktü. “Bu çok karışık bir durum.”

“Benimle paylaşırsanız, bu bilginin Thomas Brennen ve Shawn Conroy’un katilini bulmamıza bir yararı olacak mı?”

“Evet.”

“Bu bilginin ikimizin arasında kalacağına dair benden söz mü istiyorsunuz?”

“Bunu istemek zorundayım, Peabody.” Peabody yanına otururken başını kaldırıp ona baktı. “Ne yazık ki, görevini yapmaman için senden söz vermeni istemek durumundayım.”

“Söz veriyorum, Teğmen. Hiçbir pişmanlık duymadan.”

Eve gözlerini bir süre sımsıkı kapattı. Bazı bağlar çok çabuk kurulur ve sağlam olur, diye düşündü. “Her şey Dublin’de başladı,” dedi, “yaklaşık yirmi yıl önce. Kızın adı Marlana’ydı.”

Eve, ikisinin de anladığı polis dilini kullanarak, öğrendiklerinin hepsini, dikkatle Peabody’ye aktardı. Anlatmayı bitirdiğinde, orada oturmaya devam ettiler. Eve’in öğle yemeği hâlâ dokunulmamış olarak kucağında duruyordu. Parkta bir yerlerde öten kuşların sesi trafiğin sesine karışıyordu.

“Summerset’in bir kızı olabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Peabody. “Onu böyle bir şekilde kaybetmek... Daha kötüsü olamaz, değil mi?”

“Olamaz sanılır. Ama her nasılsa daha kötüsü her zaman olur. İntikam. Marlana’dan Summerset’e. Ondan Roarke’a. Çok uygun. Bir tarafta dört yapraklı yonca, diğer tarafta kilise. Şans oyunu, Tanrı’nın görevi...”

“Eğer Summerset’i tuzığa düşürdüyse, Kuleler’de olacağını bilmesi, kayıtlarla oynaması gerekir. Bunu için de Audrey Morrell ile randevusundan haberi olması gerekli.”

“Evet. İnsanların ağız sandıkları kadar sıkı değildir, Peabody. Benim tahminime göre o resim kursunun yarısı, o iki-

sinin birbirlerine göz süzdüğünün farkındadır. O yüzden o sanat dersindeki öğrencileri kontrol edeceğiz.” Eve gözlerini ovuşturdu. “Roarke’tan bir liste almam gerekiyor -öldürdüğü adamların listesini... O adamları bulmak için ona yardım eden bütün kişilerin isimlerini...”

“Benim hangi listeyi incelememi istiyorsunuz.”

Gözlerinin yandığını hissetmek, Eve’i şaşırtmıştı. Çok yorgunum, dedi kendi kendine ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. “Teşekkürler. Bunun için sana minnet borçluyum.”

“Tamam. O patatesleri yiyecek misiniz?”

Eve gülerek başını hayır anlamında salladı ve patates kı-zartmasını Peabody’ye uzattı. “Lütfen al.”

“Dallas, Kumandan’a ne diyeceksiniz?”

“Bunu düşünüp duruyorum.” Bu konu Eve’in midesini rahatsız ettiğinden, farkında olmadan karnını ovuşturdu. “Şimdi, Polis Merkezi’ne dönmeli ve McNab’i parazit yayınlar konusunda sıkıştırmalıyız. Bu olay patlamadan önce medya ile ilgilenmeliyim. Conroy Cinayeti hakkında tarayıcı ve Adli Tıp raporlarına ihtiyacım var. Ayrıca Roarke ile kavga etmem gerekiyor.”

“Yoğun bir gün.”

“Evet, bütün yapmam gereken Kumandan’ı da bu programa yerleştirmek. O zaman her şey mükemmel olacak.”

“Neden ben gidip McNab’i taciz etmiyorum? Siz de Nadine Furst’ü ararsınız.”

“İyi fikir.”

Eve’in Nadine’i bulmasına gerek kalmamıştı. Haberci kadın, Eve’in ofisinde Eve’in haberleşme merkezine bakarak sırtıyordu. Cihazın bütün parçaları masanın üzerine yayılmıştı.

“Küçük bir elektronik sorunun var galiba, Dallas?”

“Peabody, git McNab’i bul ve onu öldür.”

“Hemen, Teğmen.”

“Nadine, sana kaç kere ofisimden uzak durmanı söyledim?”

“Defalarca, sanırım.” Nadine sırtarak oturdu ve biçimli bacaklarını birbirinin üstüne attı. “Neden söylemek zahmetine girdiğini anlamıyorum. Şimdi, Shawn Conroy kimdi ve neden Roarke’un evinde öldürüldü?”

“Orası Roarke’un evi değildi, sahip olduğu bir sürü evden biriydi sadece.” Eve, başını yana eğdi ve kaşlarını anlamlı bir biçimde kaldırdı. “Bu açıklamayı haberinde kullanırsın eminim.”

“Özel haberimde.” Nadine kocaman gülümsedi. “Bu haberde soruşturmadan sorumlu memurun açıklamaları da yer alacak.”

“Sana özel açıklamaları alacaksın.” Eve kapıyı kapattı ve kilitledi.

“Hımm.” Nadine bir kaşını kaldırdı. “Bu çok kolay oldu. Bana neye mal olacak bu?”

“Şu anda hiçbir şey... Bana borcun olsun. New York Polis Departmanı, Shawn Conroy cinayetini araştırıyor. İrlanda vatandaşı. Bekâr. Kırk bir yaşında, barmen. İsimsiz bir ipucunu takip ederek, soruşturmadan sorumlu memur –Roarke’un da yardımı ile– cesedi boş bir kiralık evde buldu.”

“Nasıl öldürülmüş? Çok iğrenç olduğunu duydum.”

“Cinayetin detayları şu anda medyaya verilmiyor.”

“Hadi, Dallas!” Nadine öne doğru eğildi. “Söyle bana.”

“İmkânsız. Ama polis bu cinayetle cuma günü işlenen bir cinayet arasındaki bağlantıyı araştırıyor. Bir İrlanda vatandaşı -Thomas X. Brennen. Bir haberleşme deviymiş.”

“Brennen mi? Ne diyorsun sen? Cuma günü mü?” Nadine ayağa fırladı. “Brennen öldürüldü mü? Yüce Tanrım! Brennen, Kanal 75’in hisselerinin büyük bir kısmının sahibiydi. Tanrım, olamaz! Biz bunu nasıl kaçırdık? Nasıl oldu bu? Nerede?”

“Brennen, New York’taki evinde öldürüldü. Polis ipuçlarını değerlendiriyor.”

“İpuçları mı? Hangi ipuçları? Tanrım, ben o adamı tanıyordum.”

Eve’in gözleri kısılmıştı. “Gerçekten tanıyor muydun?”

“Elbette, onunla defalarca karşılaştım. Kanaldaki davetlerde, hayır davetlerinde... Bana çiçek yollamıştı geçen ilkbahardaki olaydan sonra...”

Nadine yeniden otururken, “Evet,” diye devam etti. “Ve bunu engelleyen kişiyi de unutmadım. Ondan hoşlanırdım, Dallas. Lanet olsun, adamın karısı ve çocukları vardı...” Nadine parmaklarını dizine vurarak bir süre derin derin düşündü. “Bu haber duyulunca televizyon kanalında kıyamet kopacak. Ve tabii dünyadaki birçok medya şirketine. Nasıl oldu?”

“Şu anda, içeri giren birinin saldırısına uğradığını düşünüyoruz.”

“Güvenlik bu kadar işte,” diye mırıldandı Nadine. “Hırsızın üstüne gelince...”

Eve hiçbir şey söylemedi. Nadine’in böyle bir sonuca varması hoşuna gitmişti.

“Aradaki bağlantı?” Nadine’in bakışları keskinleşmişti. “Shawn Conroy da İrlandalı. Onun da bu hırsızlık olayına katıldığını mı düşünüyorsun? Birbirlerini tanıyorlar mıymış?”

“Bunu araştırıyoruz.”

“Roarke da İrlandalı.”

“Ben de öyle olduğunu duydum,” dedi Eve kuru bir sesle. “Gizli kalmak şartıyla,” diye başladı ve Nadine’in isteksiz onayını bekledi. “Roarke, Shawn Conroy’u İrlanda’dan tanıyormuş. Conroy’un götürüldüğü evin özellikle seçilmiş olması mümkün –sadece mümkün. Ev mobilyalı –ne kadar iyi olduğunu tahmin edebilirsin. Yeni kiracılar daha birkaç gün taşınamayacaklar. Biz bir şeyler bulana kadar, Roarke’un adını bu soruşturmanın dışında tutmak istiyorum mümkün olursa.”

“Bu noktada söylediğin çok zor olmaz. Bütün kanallar, özellikle bizimki, Brennen konusunu işleyecektir. Adamın hayatı, işleri konusunda bir sürü haber yapılacak. Bunu bildirmem gerekiyor.” Nadine tekrar ayağa fırladı. “Çok teşekkür ederim.”

“Etme,” dedi Eve odanın kilidini açarken. “Bunun karşılığını bir şekilde ödeyeceksin.”

Şimdi, diye düşündü Eve alnını ovuştururken, Kumandan'ı da bunun yarısı kadar başarıyla atlatabilir miyim acaba?

* * *

“Raporunda çok az bilgi var, Teğmen,” diye yorumda bulundu Whitney, Eve yazılı raporunu sözlü olarak anlattıktan sonra.

“Şu anda elimizde, üstünde çalışabileceğimiz pek fazla bir şey yok, Kumandan.” Oturduğunda yüzü ifadesiz, sesi sakindi. Whitney'nin keskin bakışlarını gözlerini kırpmadan karşıladı. “EAD'den McNab parazit yayınlarını izini sürüyor ama pek başarılı olamamış gibi görünüyor. Feeney bir hafta içinde dönmüş olacak.”

“McNab'ın Departman'da çok iyi bir ünü var.”

“Bu doğru olabilir ama bu konuda duvara tosladı. Bunlar onun kendi sözleri, Kumandan. Katil elektronik ve haberleşme konusunda çok yetenekli. Büyük bir ihtimalle onu Brennen'a bağlayan halka bu.”

“Ama bu Conroy'u açıklamıyor.”

“Hayır, efendim, ama İrlandalı oluşları açıklıyor. Dublin'de yıllar önce birbirlerini tanıyorlarmış. Burada, New York'ta görüşmeye devam etmiş olmaları mümkün. Katilden gelen yayınları incellerseniz, bu cinayetlerin nedeninin intikam olduğunu anlayacaksınız. Katil onları tanıyordu, muhtemelen Dublin'den. Conroy üç yıl öncesine kadar Dublin'de yaşıyor-muş. Brennen'ın asıl ikametgâhı hâlâ orası. Bu konuda Dublin Polisi'nden yardım alırsak, bize büyük yararı olur. Son bir kaç yıl içinde bu adamların yaptığı bir şey veya İrlanda'da parçası oldukları bir iş, ipucu olabilir.”

“Roarke'un da orada işleri var, değil mi?”

“Evet, efendim, ama Conroy ve Brennen ile yakın bir tarihte bağlantısı yok. Bunu kontrol ettim. Son on yıldır ikisi ile de hiçbir kişisel ve iş bağlantısı olmamış.”

“İntikamın soğuması zaman alır.” Kumandan parmaklarını masaya vurarak, Eve'i inceledi. “Summerset'i tekrar Sor-gu Odası'na alacak mısın?”

“Bu konuyu düşünüyorum, Kumandan. Brennen’in öldürüldüğü zaman aralığındaki şahidi zayıf ama akla yatkın. Audrey Morrell randevularını teyit etti. İkisinin de zaman konusunda şaşırmış olmaları çok mümkün. Brennen’in ölüm şekli ve Conroy’un ölümü, Summerset’e uymuyor. Bu cinayetleri işleyecek kadar güçlü kuvvetli biri değildir.”

“Evet, tek başına yapamazdı.”

Eve midesinin bulandığını hissetti ama başıyla onayladı. “Evet, yapamazdı. Kumandan, ben ipuçlarını takip edeceğim. Summerset’i ve diğer bütün şüphelileri araştıracağım, ama benim şahsi görüşüm, Summerset’in Roarke’a zarar verecek hiçbir şey yapmayacağı yönünde. O kendini Roarke’a adanmış –belki de haddinden fazla. Benim düşünceme göre, Kumandan, gelecekteki hedef Roarke. Amaç ona ulaşmak. Benimle o yüzden bağlantıya geçildi.”

Whitney bir süre hiçbir şey söylemeden Eve’i inceledi. Kadının gözleri berrak, sesi son derece rahattı. Eve’in ellerini birbirine kenetlediğinin ve eklem yerlerinin bembeyaz olduğunun farkında olmadığını düşündü Kumandan.

“Seninle aynı fikirdeyim. Sana bu davadan alınmak isteyip istemediğini sorabilirim ama boşuna çenemi yormuş olurum.”

“Evet, efendim.”

“Roarke’u sorguya al.” Eve sessiz kalırken, Kumandan bir an durdu. “Bu görüşmenin resmî bir raporu olacağını sanmıyorum. Kuralları ne kadar esnetebileceğin konusunda dikkatli ol, Dallas. En iyi memurlarımdan birini kaybetmek istemem.”

“Kumandan,” Eve ayağa kalktı. “Bu katilin görevi henüz tamamlanmadı. Benimle tekrar bağlantıya geçecek. Katili biraz tanımaya başladım, bazı izlenimlerim var ama profilini çıkarma konusunda en kısa zamanda Dr. Mira’ya danışmak isterim.”

“Bunu ayarla.”

“Ayrıca mümkün olduğunca evimden çalışmak istiyorum. Oradaki elektronik aletlerim... burada, Polis Merkezi’ndekilerden çok daha üstün.”

Whitney geniş yüzünü buruşturdu. “Öyle olduğundan eminim. Bu konuda istediğin gibi davranabilirsin. Ama fazla zamanın olmadığını söyleyebilirim. Eğer bir cinayet daha işlenirse, zamanın daha da kısılacak.”

“O zaman ben de hızlı olurum.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Eve, evine giden uzun ve virajlı yolun ortasında arabasında oturup Roarke'un inşa ettirdiği evi seyretti. İnşa ettirdiği demek tam olarak doğru değil, diye düşündü. Bina bir yüzyıldan beri oradaydı; yeteri kadar parası ve vizyonu olan birinin onu satın almasını beklemişti. Roarke'ta ikisi de vardı. Bu taş ve camdan saray ona çok yakışıyordu.

Eve artık burada kendini hayal edebileceğinden çok daha fazla evinde hissediyordu. Bu evde, kulelerin, güzel çayır-
ların ve gösterişli çalılarının ortasında... Şu anda kendisini ser-
seme çeviren antikalar ve başka diyarlardan gelen kalın ha-
lılarla donatılmış bu mekânda, zenginlik ve ayrıcalık içinde yaşıyordu.

Roarke bunları kazanmıştı -kendi yöntemleriyle. Oysa Eve bu zenginliğin içine yuvarlanmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Her ikisi de sokaklardan ve sefaletin içinden geliyordu, kendileri olabilmek için farklı yollar seçmişlerdi. Eve'in ka-
nuna, düzene, disipline ve kurallara ihtiyacı vardı. Çocuklu-
ğu bunlardan yoksun geçmişti. Eve çocukluk yıllarını uzun
bir süre başarıyla zihninin bir köşesine hapsetmişti. Ancak
son aylarda hepsi ortaya çıkıyor ve onu tehlikeli ve şiddet
dolu bir biçimde rahatsız ediyordu.

Artık her şeyi hem çok daha iyi hatırlıyor hem de hiç hatırlamıyordu.

Roarke'un her şeyi en ince detayına kadar hatırladığını biliyordu. O kendine bunları unutma izni vermezdi. Ne olduğunu, nereden geldiğini... Bunları hayatı boyunca kullanmıştı.

Roarke'un babası sarhoşun tekiydi. Eve'in babası da öyleydi. Roarke'un babası ona acımasızca işkence yapmıştı. Eve'in babası da ona işkence yapmıştı. İkisinin de çocuklukları tamir edilemeyecek kadar paramparçaydı. O yüzden erken yaşta yetişkin olmak zorunda kalmışlar ve yeni hayatlarını kendileri kurmuşlardı. Biri kanun için ayaktaydı, diğeri ise kanunun çevresinde dans ediyordu.

Şimdi birlikte bir bütün oluşturmuşlardı... ya da bunu yapmaya çalışıyorlardı.

Ancak Eve'in kendinden ortaya çıkardığı şey ile kocasının yarattığı şey nasıl karışabilirdi?

Hâlâ çok yeni, çok parlak, çok ürkütücü ve artık Eve için yaşamsal önemi olan evlilikleri, şu anda sınavdaydı. Bu olayların ardından ya devam edecek veya başarısızlığa uğrayacaktı.

Eve, aracını çalıştırdı ve evin taş basamaklarının önünde park etti. Aracını orada, basamakların önünde bıraktı. Bu Summerset'i deli ediyordu. Elinde dosya kayıtlarının bulunduğu küçük disk kutusuyla eve girdi.

Summerset holdeydi. Demir kapılardan geçtiği anda, uşağın kendisinin geldiğinden haberdar olduğunu biliyordu, Eve. Neden bu kadar uzun süredir içeri girmediğini merak etmiş olmalıydı.

"Aracınızın bir sorunu mu var, Teğmen?"

"Her zamankilerden farklı bir şey değil." Eve ceketini çıkardı ve alışkanlıkla, merdivenin tırabzanına doğru fırlattı.

"Aracınızı evin önünde bırakmışsınız."

"Nerede bıraktığımı biliyorum."

"Araçları park etmek için garaj var."

"Sen götür o zaman oraya. Roarke nerede?"

"Roarke Beşinci Cadde'deki ofisinde. Bir saat içinde evde olması bekleniyor."

“Güzel, döndüğünde ofisime gelmesini söyle.”

“Ona bu isteğinizi ileteneğim.”

“Bu bir istek değil.” Evin uşağı kapıdan girdikten sonra tırazana fırlattığı ceketini iki parmağıyla isteksizce yakasından tutarken, Eve sırttı. “Sana gidebileceğin bildirilene kadar şchirden ayrılmamanı söylemem de bir istek değil.”

Summerset’in çenesindeki bir kas gözle görülür bir şekilde seyirdi. “Bu durum çok hoşunuza gidiyor, değil mi, Teğmen?”

“Ya, evet kahkahalarla gülüyorum. Birkaç ölü adam var ortada. Birisi kocamın sahip olduğu evlerden birinde katledilmiş ve ikisi de kocamın eski arkadaşı. Ne eğlenceli değil mi? Bütün gün bunları düşünüp kahkahalar attım.” Summerset ileri doğru bir adım attığında, Eve’in gözleri tehlikeli şekilde kısılmıştı. “Üstüme gelme, yaşlı adam. Düşünme bile bunu.”

Summerset’in sinirliliğinin sebebi kısa bir cümle ile ortaya çıkmıştı. “Bayan Morrell’i sorgulamışsınız.”

“Senin zayıf şahidini doğrulamaya çalıştım.”

“Onu bir polis soruşturmasına karıştığımıza inandırmışsınız.”

“Flaş haber: Sen, bir polis soruşturmasına *karıştın*.”

Summerset burnundan soluyordu. “Benim özel hayatım.”

“Bu dosyalar kapanana kadar senin özel hayatın yok.” Eve adamın utancını yüzünden okuyabiliyordu, ama bununla uğraşacak vakti olmadığını düşündü. “Kendine bir iyilik yapmak istiyorsan, sana ne söylersem onu yap. Hiçbir yere yalnız gitme. Geçirdiğin her dakikanın hesabını verebileceğinden emin ol. Gündüz veya gece. Çünkü eğer engellemezsem çok yakında biri daha ölecek. Katil, bu olayları senin üzerine yıkmak istiyor; buna hazırlıklı ol.”

“Masum insanları korumak sizin göreviniz.”

Eve merdivenleri çıkmaya başlamıştı, bu sözler üzerine durdu ve Summerset’e döndü. “Ben işimin ne olduğunu biliyorum ve işimi çok iyi yaparım.”

Summerset onu küçümseyen bir ses çıkarınca Eve, iki ba-

samak aşığıya indi. Hareketleri yavaş ve kararlıydı, çünkü öfkeden köpürmesine çok az kalmıştı. "Bu kapıdan ilk girdiğim andan beri benden neden nefret ettiğini anlayacak kadar iyi bir polisim ben... Çünkü Roarke'un bana karşı duygusal bir bağı olduğunu anlamıştım. Bölüm A çok kolaydı -bir yıllık çaylak bir polis bile bunu anlayabilirdi; ben bir polisim ve bu benden nefret etmen için yeterli."

Summerset hafifçe gülümseyerek, "Meslektaşlarınızı takdir etmek için hiçbir nedenim yok," dedi.

"Bölüm B daha zordu." Eve merdivenlerden bir basamak daha aşığıya indi. Böylece göz göze gelmişlerdi. "Bunu da anladığımı düşünmüştüm ama Bölüm B'nin birkaç aşaması olduğunu anlayamamışım. Birinci aşama: Ben Roarke'un devamlı beraber olduğu o çekici, terbiyeli kadınlardan değilim. Senin standartlarına uyacak bir görünüşüm, geçmişim veya stilim yok."

Summerset bir an utanç duydu ama başını eğmedi. "Hayır, kesinlikle yok. Roarke istediği herkesi elde edebilirdi. Sosyetenin kremasından istediğini seçebilirdi."

"Ama sen onun için herhangi birini istemiyordun, Summerset. Bu da aşama iki. Bunu bu sabah anladım. Bana içerliyorsun, çünkü ben Marlina değilim. Onun seçmesini istediğin kişi Marlina'dı," dedi Eve yavaşça. Summerset'in yüzünün rengi kaçmıştı. "Sen onun sana kızını hatırlatacak birisini bulmasını bekliyordun, ama bunun yerine daha kalitesiz bir modelle karşı karşıya kaldım. Senin için çok büyük şanssızlık."

Sözlerini bitirdi, arkasını döndü ve merdivenleri çıktı. Söylediklerinin Summerset'in kalbine bir yumruk gibi çarpmasıyla adamın dizlerinin bağının çözüldüğünü veya ayakta kalabilmek için bir eliyle tırabzanın başına zorlukla tutunabildiğini görmedi.

Summerset yalnız kaldığına emin olduğunda, basamaklara oturdu ve içinde yoğunlaşan büyük acıyla yüzünü ellerinin arasına gömdü. Derinlere gömdüğünü düşündüğü keder, tap-taze bir kor gibi vücudunu sarmıştı.

Yirmi dakika sonra Roarke eve geldiğinde, Summerset kendini toparlamayı başarmıştı. Elleri artık titremiyor, kalbi kederle atmıyordu. Görevlerini her zamanki gibi düzgün ve göze batmayacak şekilde yapıyordu.

Roarke'un paltosunu alıp koluna astı. Paltonun ipeksi akışını çok beğenmişti. "Teğmen üst katta, ofisinde. Seninle konuşmak istiyor."

Roarke merdivenlere doğru baktı. Eve'in bu kadar kibar olmadığından emindi. "Ne kadar zamandır evde?"

"Otuz dakikadan az oldu."

"Peki, yalnız mı?"

"Evet, yalnız."

Roarke farkında olmadan gömleğinin üstten iki düğmesini açtı. Öğleden sonraki toplantılar uzun ve can sıkıcıydı. Ensesinde çok nadir ortaya çıkan bir gerginlik baş ağrısı hissetmeye başlamıştı.

"Bana gelen çağrılara sen bak. Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Akşam yemeği?"

Roarke merdivenlerden yukarı çıkarken, hayır, anlamında başını salladı. Bütün gün kendini kontrol etmeyi başarmıştı ama artık sinirin tepesine çıkmaya başladığını hissediyordu. Verimli bir konuşma yapmak istiyorlarsa her ikisinin de sakin olması gerektiğini biliyordu.

Ancak sürekli, dün akşam Eve'in aralarındaki kapıyı kapattığını düşünüyordu. Bunu ne kadar kolay yaptığını ve bu hareketin kesinliğini... Sükûnetini daha fazla sürdürebileceğini sanmıyordu.

Eve ofisinin kapısını açık bırakmıştı. Aslında Eve onu resmi bir şekilde önüne çağırmıştı, değil mi? Karısı kaşları çatılmış, sanki gördüğü şey ona sıkıntı veriyormuş gibi, bilgisayarının ekranına bakıyordu. Dirseğinin dibindeki bir fincan kahve büyük bir ihtimalle çoktan soğumuştur. Saçları, sabırsız ellerinin etkisiyle karmakarışık ve diken dikendi. Silah askısı hâlâ üstündeydi.

Galahad çalışma masasındaki kâğıtların üstüne yayılmış-

tı. Kedi sanki Roarke'u karşılar gibi kuyruğunu salladı. İki renkli gözleri yanlış anlaşılamayacak bir neşeyle parladı. Roarke neredeyse kedinin düşüncelerini duyabiliyordu: *Haydi, içeri gel. Başlayın. Şovu bekliyorum.*

"Beni görmek istemişsin, Teğmen?"

Eve hızla başını kaldırıp ona baktı. Çok rahat görünüyor, diye düşündü. Üzerinde koyu renk bir takım elbise vardı. Gömleğinin yakası açılmıştı. Ama beden dili –başının dikliği, ceplerinin kenarına geçmiş başparmakları, topuklarının üzerinde dengede duruşu– Eve'e karşısında İrlandalı bir bar kavgacısının kavgaya için hazır beklediğini söylüyordu.

Peki, diye düşündü Eve. O da kavgaya hazırды.

"Evet, seni görmek istedim. Kapıyı kapatır mısın?"

"Elbette." Roarke odayı boydan boya geçmeden önce kapıyı kapattı. Ve bekledi. Rakibinin ilk kanı akıtmasını tercih ediyordu. Bu, karşı saldırıyı daha doyurucu yapardı.

"İsimlere ihtiyacım var." Eve'in sesi hızlı ve canlıydı. Her ikisinin de şu anda bir polis olarak konuştuğunu bilmesini istiyordu. "Öldürdüğün adamların isimlerine... Bu adamlarla bağlantılı, hatırlayabildiğin bütün isimlere..."

"Hepsini alacaksın."

"Ayrıca Brennen ve Conroy cinayetleri sırasında nerede ve kiminle olduğuna dair detaylı bir ifadeye ihtiyacım olacak."

Roarke'un gözleri önce bir an ateş gibi parladı sonra buz mavisine dönüştü. "Ben de şüpheli miyim? Teğmen?"

"Hayır değilsin ve öyle kalmanı istiyorum. Seni şüpheli listesinden çıkarmak birçok şeyi basitleştirir."

"Elbette, her şeyi basit turalım."

"Benimle bu şekilde konuşma." Eve içinde yükselen öfkeyle kocasının ne yapmaya çalıştığını anladı. Evet, onun bu soğuk ve son derece makul ses tonuyla ne demek istediğini biliyordu. Ama Eve'i sarsamazdı. "Ne kadar kitaba uygun gidersen, bu işe karışmış herkes için o kadar iyi olur. Summerset'e güvenlik bileziği taktırmak istiyorum. Bunu ben istersem kesinlikle kabul etmez, o yüzden senin onu ikna etmeni istiyorum."

“Böyle küçük düşürücü bir şeyi kabul etmesini istemeyeceğim.”

“Bak,” dedi Eve yavaşça ayağa kalkarken. “Biraz küçük düşmek onu hapse girmekten koruyabilir.”

“Bazıları için itibar önceliklidir.”

“Kahrolsun itibar. Yeteri kadar problemim var zaten. Bir de bunu düşünemem. Benim gerçeklere, kanıta ve bana avantaj sağlayacak bilgilere ihtiyacım var. Eğer bana yalan söylemeye devam edersen–”

“Sana hiç yalan söylemedim.”

“Benden bilgi sakladın. Aynı şey.”

“Hayır, değil.” Karısının ne yaptığını biliyordu; onun dikbaşlılığını, geriye dönülmez kurallarını... Ama Eve onu sarsamazdı. “Sana söylemedim, çünkü seni zor bir duruma düşmekten korumak istiyordum.”

Eve kontrolünü kaybetmemeye çalışırken, “Bana iyilik yapma,” diye kocasının sözünü kesti.

“Yapmam.” Roarke tepesi kubbeli dolaba ilerledi, bir şişe viski seçti. Ağır kristal bir bardağa üç parmak doldurdu. Bir an elindeki bardağı fırlatmayı geçirdi aklından.

Eve kocasının sesindeki buz gibi öfkeyi duydu, dondurucu hışmı fark etti. Onun kızgınlığının ateş gibi olmasını tercih ederdi; kendi öfkesine uyacak sıcak ve kaynayan cinsten olmasını...

“Harika, muhteşem. Sen istediğin gibi davran ve bana kız. Elimde iki ölü adam var ve üçüncüyü bekliyorum. Bu dava için vazgeçilmez olan bilgilere sahibim ama bunları resmi olarak kullanamıyorum. Kullanmaya kalksam gelecek yüzyıl boyunca seni federal bir hapisanede ziyarete gelmem gerekir.”

Roarke içkisinden bir yudum aldı ve dişlerini göstererek gülümsedi. “Bana iyilik yapma.”

“Bu şekilde konuşamazsın dostum, çünkü başı dertte olan sensin.” Eve bir şeylere vurmak, bir şeyleri kırmak istiyordu. Bunun yerine sandalyesini kenara fırlatmakla yetindi. “Sen ve şu çok sevdiğin kemikli droid bozuntusu adam... Eğer si-

zin kışınızı kurtaracaksam, davranışlarınıza bir çeki düzen verseniz çok iyi olur.”

“Ben şimdiye kadar kendi başıma kışımı korumayı başardım.” Roarke bardağındaki viskiyi kafasına dikti ve bardağı hızla ahşap masanın üzerine çarptı. “Sen de Summerset’in kimseyi öldürmediğini çok iyi biliyorsun.”

“Ne bildiğim değil, neyi ispatlayabildiğim önemli.” Sınırı giderek gerilirken Eve, saçlarının arasından geçirdiği ve yumruk yaptığı ellerini bir süredir ağrıyan başına bastırdı. “Tam bilgi vermeyerek, beni onun bir adım gerisinde bırakıyorsun.”

“Bu bilgilerle benim yapamadığım neyi yapabilirsin? Ayrıca, benim bağlantılarımla ve ekipmanlarımla çok daha hızlı ve verimli çalışabilirim.”

Bu Eve’i çıldırtmıştı. “Burada polisin kim olduğunu hatırlarsan iyi olur.”

Roarke’un gözleri bir kere daha tıpkı ay ışığı altındaki mavi çelik gibi parladı. “Unutmam pek mümkün değil.”

“Ayrıca kanıt ve bilgi toplamanın, bu bilgi ve kanıtları işlemlerden geçirmenin kimin görevi olduğunu da unutmamalısın. Bunun adı soruşturma yapmaktır. Senin ne yaptığın seni ilgilendirir, ama ben farklı bir şey söylemedikçe benim işimden uzak dur.”

“Sen farklı bir şey söylemedikçe mi?” Eve kocasının gözlerinde bir an için şiddetin saldırgan alevini gördü, ama Roarke onu kendisine doğru çevirirken, geri adım atmadı. Roarke onu kavrayarak parmak uçlarında duracak şekilde kaldırdı. “Peki, ben söylencileri, verilen emirleri yapmazsam ne olacak, Teğmen? Bunu nasıl halledeceksin? Yürüyüp gideceksin ve tekrar kapıyı mı kilitleyeceksin?”

“Elini üstümden çeksen iyi olur.”

Roarke onu biraz daha yukarı kaldırdı. “Kilitli kapılara izin vermem. Benim de sabrımın bir sınırı var, sen bu sınırın sonuna geldin. Eğer yatağımızı paylaşmak istemiyorsan, beni yanında istemiyorsan, o zaman söyle bunu. Ama arkayı dönüp, kapıyı kilitlemene izin veremem.”

“Her şeyi berbat eden sensin,” diye saldırdı Eve. “Beni deli ettin, ben de seninle konuşmak istemedim. Burada olanlarla ve geçmişte olanlarla uğraşmak zorunda olan benim. Çiğnediğin kanunlar nedeniyle seni hapse atmak yerine, kanunları hiçe saymak zorundayım.” İki elini kaldırdı ve kocasını sertçe itti. Onu yerinden biraz bile kıpırdatamadığını fark edince hem şaşırılmış hem de daha çok sinirlenmişti. “Ayrıca eve her geldiğimde bir sürü tanımadığım insanla yemek sohbetleri yapmak ve bunu yaparken ne giyeceğimi düşünmek zorunda kalıyorum.”

“Bir şeylere uyum sağlamak zorunda olanın sadece kendin olduğunu mu sanıyorsun?” Roarke iyice sinirlenmişti, Eve’i bir kere sarsıp bıraktı ve sonra odada dolaşmaya başladı. “Tanrı aşkına, ben bir polisle evlendim. Tanrı beni kahretsın! Bir polis... Bu kaderin bana en büyük şakası olmalı.”

“Kimse boğazına bıçak dayamadı,” dedi Eve. Kendini hakarete uğramış hissediyordu, kalçalarının yanından aşağıya sarkan elleri yumruk halini almıştı. “Evlenmek için ısrar eden sendin.”

“Geri çekilen de sendin ve hâlâ geri çekilmeye devam ediyorsun. Bu beni hasta ediyor, ölümüne hasta ediyor. Her zaman önemli olan sensin, değil mi, Eve? Değişmek zorunda kalan? Kendinden ödünler veren?” Büyük bir öfke gözle görünür dalgalar halinde Roarke’u çevreledi ve bu dalgaların bir kısmı kendisine çarptığında, Eve bu dalgaların ağırlığı olduğuna yemin edebilirdi. “Ben de hayatımda değişiklikler yaptım ve sayamadığım kadar çok kez özveride bulundum. İhtiyacın olduğunda mahremiyetini, özelini koruyabilir, nevrotik küçük krizler geçirebilirsin, ama karımın aramızdaki kapıyı kapatmasına izin vermem.”

‘Nevrotik küçük krizler’ lafı Eve’in dilinin tutulmasına neden olmuştu ama ‘benim karım’ sözü üstüne dili çözülmişti. “Senin karın, senin karın! Bu ses tonunda ‘benim karım’ demeye kalkışma bile. Benden, şık takım elbiselerinden biriyim gibi söz edemezsin.”

“Gülünç olma.”

“Şimdi de gülünç oldum.” Eve ellerini havaya kaldırdı. “Ben sinir hastasıyım ve gülüncüm.”

“Evet, çoğu kez öylesin.”

Eve’in nefesi tıkanmaya başlamıştı. Gözünün dönmeye başladığını hissedebiliyordu. “Sen de küstah, otoriter, egoist ve kanunu hor gören herifin birisin.”

Roarke eğleniyormuş gibi bir kaşını kaldırdı. “Gelmek istediğin nokta nedir?”

Eve’in ağzından çıkan ses, hırlama ile haykırma arasında bir şeydi. Bu ses Galahad’ın yere atlayıp masanın altına saklanması sebep olmuştu.

“Güzel söyledin,” diye yorumda bulundu Roarke ve bir viski daha almaya karar verdi. “Senin şüpheli görebileceğin birçok işten vazgeçtim geçen aylarda.” Bardağının içindeki viskinin rengini inceledi. “Doğru, onlar benim hobim gibiydiler veya alışkanlık da diyebiliriz belki, ama onları eğlenceli buluyordum. Ve tabii kârlı.”

“Ben senden herhangi bir şeyden vazgeçmeni istemedim.”

“Sevgili Eve.” Roarke içini çekerken öfkesinin bir hayli hafıfladığını fark etti. “Sadece sen olmakla istedin bunu. Ben bir polis ile evlendim,” dedi kendi kendine konuşur gibiydi. Elindeki bardaktan bir yudum içki aldı. “Çünkü onu sevdim, onu istedim, ona ihtiyaç duydum. Ayrıca beni çok şaşırtan bir şekilde onu takdir ettim. O beni büyülüyor.”

“Konuştuklarımızı başka bir yöne çevirme.”

“Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Ben neysem oyum. Değişmem. Yaptıklarımı değiştiremem. Senin için bile.” Gözlerini karısının gözlerine çevirdi ve orada tuttu. “Sana kapıyı kilitlememeni söylüyorum.”

Eve huysuz bir şekilde omuzlarını silkti. “Bunun seni kızdıracağını biliyordum.”

“Bunu başardın.”

Eve kendini içini çekerken buldu, zayıf bir iç çekişti, ama bu nedenle bile kendinden nefret edecek enerjisi kalmamıştı. “Bu çok zor... kurbanlara ne yapıldığını görmek ve bunu...”

im de yapabileceğini bilmek.” Roarke bardağını
kti. “Benimki adaleti yerine getirmektir.”
zetinin ağırlığını üzerinde hissetti: Cebinde değil,
e. “Buna karar vermek sana düşmezdi.”
e burada ayrılıyor. Kanun her zaman masumun ve
ılanın yanında değildir. Kanun her zaman yeterince du-
değildir. Yaptıklarım için özür dilemeyeceğim Eve, ama
i düşürdüğüm durum için... seni görevinle benim aramda
bir tercih yapmak zorunda bıraktığım için özür dilerim.”

Eve soğuk kahvesini aldı ve boğazını temizlemek için içti.
“Peabody’ye söylemek zorundaydım. Onu bilgilendirmem
gerekiyordu.” Bir elini yüzünde dolaştırdı. “Benimle birlikte
çalışacak. Hiç tereddüt etmedi.”

“O iyi bir polis. Sen bana bu tabirin çelişki içermediğini
öğrettin. İyi polis.”

“Ona ihtiyacım var. Bu konuda alabileceğim bütün yardı-
ma ihtiyacım var çünkü korkuyorum.” Gözlerini kapattı ve
titrememeye çalıştı. “Yeterince dikkatli olamazsam, çabuk
ve zeki olamazsam, bir cinayet mahalline gelip orada seni
bulmaktan korkuyorum. Geç kalacağım ve sen öleceksin.
Öleceksin çünkü onun istediği sensin. Diğerleri sadece eg-
zersiz.”

Kocasının kollarının bedenine sarıldığını hissetti ve ona
yaklaştı. Erkeğin vücudunun sıcaklığı, çizgileri artık çok ta-
nıdık ve çok gerekliydi. Kokusu, kalbinin düzenli atışının
sesi, saçlarının üzerinde gezinen dudakları.

“Buna dayanamam.” Roarke’a daha sıkı sarıldı. “Daya-
namam. Sadece düşünmek bile paramparça olmama yetiyor
ama bunu zihnimden atamıyorum. Bunu düşünmeden dura-
mıyorum□”

Roarke’un dudakları dudaklarının üzerine kapandı. Öpüşü
sert ve sıcaktı. Eve’in neye ihtiyacı olduğunu, sert ve sabır-
sız ellerini üzerinde hissetmek istediğini biliyordu. Karısının
gömleğini çıkarırken mırıldanarak, her ikisi için söz verdi.

Eve’in silahı gürültüyle yere düştü. Roarke’un şık ceketi
onu takip etti. Eve kocasının kemeriyle uğraşırken dudakları-
nın boynunda dolaşabilmesi için başını arkaya attı.

Birbirlerine dokunmak için yarışırken kelimelere yer yoktu. Açgözlü küçük ısırıklarla birbirlerine işkence yaptılar. Kocasını onu çalışma masasının üzerine ittiğinde, Eve nefes nefese kalmıştı. Altındaki kâğıtlar hışırdadı.

Eve ona doğru uzandı.

“Ben nevrotik değilim,” demeyi başardı.

Roarke güldü, karısı için deliriyordu. “Elbette değilsin.” Ellerini Eve’in ellerinin üzerine kapatırken onun içine doğru kayd.

Roarke, karısının orgazm olmasını izledi. Önce altın rengine dönük kahverengi gözleri bulanıklaştı, sonra zarif göğsü yükseldi. Sonra inanılmaz bir zevkle boğuluyor gibi oldu ve kocasının adını haykırdı.

“Daha fazlasını al.” Roarke’un elleri Eve’in kalçalarını kaldırıp, daha derinlere giderken istediği kadar nazik olamadı. “Benim her şeyimi al.”

Yaşadığı şok edici duygular içinde Eve, Roarke’un kabullenilmeyi istediğini anlamıştı. Her ikisi için de. Onu her şeyiyle içine aldı.

Daha sonra Eve’in ofisinde birlikte çorba içtiler. Eve’in zihni ancak ikinci tabaktan sonra önündeki işe yoğunlaşacak kadar temizlenmişti.

“Bir süre buradan çalışacağım.”

“Programımı hafifletip, senin için burada olmaya çalışacağım.”

Eve, eline bir dilim ekmek alıp, tereyağı sürdü. “Dublin polisiyle bağlantıya geçeceğiz. Senin ismin geçecek.” Kocasının hafifçe sırtımasına aldırmadan ekmeğini ısırdı. “Herhangi bir sürpriz beklemeli miyim?”

“Onlarda benim hakkımda senin kayıtlarının gösterdiğinden daha fazla bilgi yok.”

“Yani ellerinde hiçbir bilgi yok.”

“Kesinlikle. Geçmişini hatırlayan birkaç polis çıkabilir, ama bunlar da utandırıcı şeyler olmaz. Ben her zaman çok dikkatliydim.”

“Marlena’nın ölümünü kim araştırdı?”

Roarke’un gözlerindeki neşe yok olmuştu. “Dedektif Maguire, ama onun araştırma yaptığını pek söyleyemem. Bir şeyler karıştırdı, ceplerini rüşvetle doldurdu ve olayı talihsiz bir ölüm olarak nitelendirdi.”

“Yine de onun kayıtları bir işe yarayabilir.”

“Eğer varsa tabii, bulabileceğinden kuşkuluyum. Maguire, o zamanlar bölgesini ihlal ettiğim çetenin adamı olan polislerden biriydi.” Roarke, Eve’in ekmeğinin diğer yarısını aldı. “Dünyanın o bölgesinde, şehir ayaklanmaları bütün dünyadan daha sonra başladı ve daha uzun sürdü. Ben çocukken bile bazı ufak çatışmalar sürüyordu ve en kötüsünün sonuçları hâlâ ortadaydı.”

Roarke cesetleri, gece boyunca kesilmeyen silah seslerini, yaralıların inlemelerini ve geride kalanların çökmüş gözlerini hatırladı.

“Olanların,” diye devam etti Roarke, “çuvalla parası vardı. Olmayanlar ıstırap çektiler, açlıktan öldüler ve çöpleri karıştırıp yiyecek aramak zorunda kaldılar. Bu felaketin içinde yaşayan polisler de önlerindeki iki yoldan birini seçtiler. Bazıları kendilerini düzeni sağlamaya adanmıştı. Birçoğu bu kargaşadan yararlanıp kâr etti.”

“Maguire kâr etmeye karar verenlerdendi, öyle mi?”

“Bunu yapan tek kişi o değildi. Cebimde verecek param olmadığına polislerden çok dayak yedim. Her şeyini kaybetmişsen bir an önce toparlanmaya bakarsın.”

“Maguire’dan da dayak yedin mi?”

“Ondan kişisel olarak dayak yemedim. Ben küçük işler çevirmeye başladığımda, o masa başında çalışıyordu. Üniformalı polisleri kendi elemanları gibi kullanıyor ve kendisi rahat koltuğunda otururken, haracını onlara toplatıyordu.” Roarke elinde kahvesi ile tekrar yerine oturdu. “Çoğunlukla ondan kaçmayı başardım. Kaçamadığım zaman haracımı ödedim, ama genellikle ödediğimi çalmayı başardım. Polisler kolay hedeftir. Ceplerindeki paranın çalınmasını beklemezler.”

Eve sadece, “İmm,” dedi. “Marlena öldürüldüğünde neden Maguire ilgilenmişti bu olayla?”

“Marlena öldürüldüğünde, Summerset polis çağırılması için ısrar etti. Bunu yapanların cezalandırılmasını istiyordu. Mahkemede halk önünde yargılanmalarını ve adalet istiyordu. Adalet yerine Maguire geldi. Kahrolası piç başını sallayarak, dilini şaklatarak ortalıkta dolaştı. ‘Hmmm,’ dedi, ‘bana kalırsa babasının güzel küçük kızıyla daha fazla ilgilenmesi gerekirdi. Böyle serbestçe ortalıkta dolaşmasına izin vermemeliydi.’ ”

Eski öfkesi geri gelirken, Roarke masadan ayağa fırladı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. “Onu o anda orada öldürebilirdim. Bunu o da biliyordu ve aslında bunu denememi de istiyordu; tabii çevresinde, kımıldadığım anda beni parçalamaya hazır altı polis varken... Marlena’nın kanında uyuşturucu olan, yoldan çıkmış bir kız olduğu; kötü insanlarla takıldığı, o adamların da işleri bitince paniğe kapılıp kızı öldürdükleri sonucuna vardı. İki hafta sonra Dublin’de yeni bir araba kullanıyordu ve karısı yeni elmas küpelerinin görünmesi için saçlarını kestirmişti.”

Sırtını dönerek ekledi. “Ondan altı ay sonra, onu Liffey Nehri’nden çıkardıklarında delik deşikti.”

Eve’in boğazı kurumuştur ama gözleri dimdik bakmaya devam ediyordu. “Onu sen mi öldürdün?”

“Hayır, ama sadece biri benden önce davrandığı için. Benim listemde pek öncelikli değildi.” Roarke geri dönüp oturdu. “Eve, Summerset’in benim yaptıklarımla hiçbir alakası yok. Ne yapmayı planladığımın farkında bile değildi. Bu onun yapacağı bir şey değildi –o böyle bir şey yapamaz. Sadece dolandırıcılık, yankesicilik yapıyordu.”

“Summerset’i savunmana gerek yok. Onun için elimden geleni yapacağım,” dedi Eve. Derin bir nefes aldı. “Şimdi bütün kurallara boş vererek başlıyoruz. Senin kayıt dışı bilgisayarlarını kullanacağız. Haydi, şu listelerle başlayalım.”

Roarke ayağa kalktı, karısının elini avucuna aldı ve dudaklarına götürdü. “Sizinle çalışmak her zaman zevktir, Teğmen.”

“Sadece komutanın kimde olduğunu unutma.”

“Bunu bana düzenli olarak hatırlatacağından eminim.” Eve ayağı kalktığında Roarke kolunu karısının beline doladı. “Bir daha seviştiğimizde, rozetini takabilirsin. Kontrolün kimde olduğunu unutursam diye...”

Eve gözlerini kısarak kocasına baktı. “Kimse ukalalardan hoşlanmaz.”

“Ben hoşlanırım.” Roarke, Eve’in çatık kaşlarının arasına bir öpücük kondurdu. “Birini çok seviyorum.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve, Roarke'un özel odasında duvar ekranındaki isim listesine baktı. Bu odadaki bilgisayarlar bütün bilgisayar korsanlarının sadece rüyalarında görebileceği cinstendi. Roarke evin diğer yerlerinde estetiğe çok önem vermişti ama burası iş odaklı bir mekândı.

Yasadışı bir iş, diye düşündü Eve. Bu odadaki hiçbir bilgi, araştırma ve haberleşme cihazı Koruma Merkezi'ne kayıtlı değildi. Buraya gelen veya buradan çıkan hiçbir yayın veya sinyal izlenemezdi.

Eve, kocasının U şeklindeki masanın konsoluna oturduğunda, çok şık bir geminin dümenindeki korsana benzediğini düşündü. Roarke henüz lazer fakslı ve hologram üniteli yedek istasyonu çalıştırmaya gerek görmemişti; fazla vınlamaya gerek yok, diye düşünmüştü büyük bir ihtimalle.

Eve ellerini ceplerine soktu ve çizmesini yer karolarına vurarak ölülerin isimlerini okudu.

"Charles O'Malley; karnı deşilerek öldürüldü - 5 Ağustos 2042. Katili bulunamadı. Matthew Riley, bağırsakları çıkarılarak öldürüldü - 12 Kasım 2042. Donald Cagney; asılarak öldürüldü - 22 Nisan 2043. Michael Rowan; boğularak öldürüldü - 2 Aralık 2043. Rory McNee, suda boğularak öldürüldü - 18 Mart 2044. John Calhoun, zehirlenerek öldürüldü - 31 Temmuz 2044."

Eve derin bir nefes verdi. "Yılda ortalama iki kişi öldürmüşsün."

"Acelem yoktu. Onların hayat hikâyelerini okumak ister misin?" diye cevap verdi Roarke, ama bilgileri ekrana çağırmadı, yerinde oturmaya devam etti ve odanın öbür ucundaki ekrana baktı. "Charles O'Malley, otuz üç yaşında, küçük çaplı bir gangster ve cinsel sapık. Annesinin ve kız kardeşinin ırzına geçtiğinden şüpheleniliyor. Yeterli delil olmadığından dava düştü. On sekiz yaşında lisanslı bir eskortu işkenceyle öldürmüş olmasından şüpheleniliyor. İlgilenilmediğinden dava düştü. Tanınmış bir omurga kırıcı ve işini çok seven bir borç tahsildarı. En belirgin özelliği insanların diz kapaklarını kırması. Marlina'nın dizleri parçalanmıştı."

"Tamam, Roarke." Eve bir elini kaldırdı. "Bu kadar yeter. Onların ailelerini, arkadaşlarını sevgililerini araştırmanı istiyorum. Şans eseri aralarında bir tane bilgisayar delisi veya haberleşme dâhisi bulabiliriz."

İsimlerini bir daha söylemek istemediği için, Roarke bu isteği bilgisayara yazarak girdi. "Birkaç dakika alacak. Elimdeki bağlantılı kişilerin listesini ekran üçe getiriyorum."

"Ne yaptığını başka kimler biliyordu?" diye sordu Eve, isimler ekranda akmaya başlarken.

"Onları öldürdükten sonra barlara gidip, bira içerken yaptıklarımı anlatmadım." Roarke omuzlarını umursamazca salladı. "Ama ortada söylentiler vardı. Ben de bilinmesini istiyordum zaten. Onlara korkuyla bekleyecekleri bir süre vermek istiyordum."

"Ürkütücü bir adamsın, Roarke," diye mırıldandı Eve, sonra ona döndü. "Tahminen Dublin'deki herkes –veya bilinmeyen evrendeki herkes– bu konuyu duymuş olabilir."

"Cagney'yi Paris'te buldum. Rowan'ı Tarus Üç gezeninde. Calhoun'u ise burada NewYork'ta. Rüzgâr eser, Eve..."

"İnanamıyorum." Eve parmaklarını gözlerine bastırdı. "Tamam, bunun yararı yok. Daha derine inmemiz gerekiyor. Bir ya da birkaç bağlantısı olan kişilere kadar inmeliyiz. Sana garezi olan, kin duyan insanları bulmalıyız."

“Birçok kişinin bana garezi var, ama eğer bu benimle ilgiliyse, neden tuzığa düşürülen Summerset oldu?”

“O köprü. Onun üzerinden yürüyüp sana ulaşacaklar.” Eve bunun üzerinde düşünürken odada gezinmeye başlamıştı. “Dr. Mira’ya danışacağım, büyük bir ihtimalle yarın, ama bana göre bu Marlana’ya dayanıyor. Bunun arkasında kim varsa Summerset’i sebep olarak görüyor. O olmasaydı Marlana olmazdı, Marlana olmasaydı, sen tetikte olmazdın. O yüzden ikiniz de bunun cezasını ödemelisiniz. Seni ürkütme istiyor. Direkt olarak sana gelerek bunu yapamaz. Seni, bunun farkında olacak kadar iyi tanıyor olmalı. Ama senin için önemli olan birine gitmek de farklı bir şey.”

“Peki ya Summerset bu denklemin dışına çıkartılırsa?”

“O zaman—” Eve birden sustu, aniden geriye dönerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Dur bir dakika, dur bir dakika. Bunu düşünme bile.” Ellerini sertçe konsolun üstüne yasladı. “Bana söz ver, bana söz vermek zorundasın. Onun ortadan kaybolmasına yardımcı olmayacaksın. Bu oyun bu şekilde oynanmaz.”

Roarke uzunca bir süre sessiz kaldı. “Sana bu oyunu oynayabildiğim sürece senin kurallarınla oynayacağıma söz veriyorum Eve, ama benim sorumlu olduğum bir şey yüzünden Summerset’in hapse girmesine izin veremem.”

“Bunun olmayacağı konusunda bana güvenmelisin. Eğer kanunun dışına çıkarsan Roarke, o zaman onun peşinden gitmek zorunda kalırım. Başka bir seçeneğim kalmaz.”

“O zaman becerilerimizi ve çabalarımızı birleştirip, bir seçim yapmak zorunda kalmamak için çalışmalıyız. Burada bunu tartışırken zaman kaybediyoruz.”

Hırsından köpürürken Eve sırtını kocasına döndü. “Lanet olsun, yürümek zorunda olduğum yol çok ince ve hiç de sağlam değil,” dedi.

“Bunun farkındayım.” Roarke’un sesi çok gergindi ve Eve’i, dönüp baktığında kocasının yüzünde soğuk ve kontrollü bir öfke göreceği konusunda uyarıyordu.

“Ben de neysem oyum. Bunu değiştiremem.”

“Her şeyden önce polissin. Pekâlâ Teğmen, bana bu konudaki profesyonel görüşünü söyle.” Roarke sandalyesinde döndü ve yedek istasyonu açtı. “Hologram dosyasını göster, Marlana.”

Tam aralarında, kadınlığa geçmek üzere olan genç bir kızın çok tatlı gülen bir imajı belirdi. Buğday sarısı saçları uzun ve dalgalıydı. Gözleri de açık bir yaz günü gibi masmavi... Yanaklarında yaşamdan aldığı keyfin pembeliği vardı.

Eve’in tek düşünebildiği, kızın ufak tefek oluşu ve yakası dantelli beyaz elbisesi içinde mükemmel bir resme benzediği oldu. Porselen bebeklere benzeyen elinde şeker pembesi tek bir lale vardı.

“Bu masumiyet,” dedi Roarke alçak bir sesle. “Polis dosyasındaki hologramı göster, Marlana.”

Vahşet yere dökülmüş, neredeyse Eve’in ayaklarının dibinde yatıyordu. Oyuncak bebek kırılmış, parçalanmış ve yırtılmıştı. Polis kamerasının gözüyle kaydedilmiş ve ölümün gri rengine bürünmüş olan teni, ruhsuz ve soğuktu. Onu çıplak bırakmışlardı. Ona yapılan bütün işkenceler gözler önündeydi.

“İşte burada da,” dedi Roarke, “masumiyetin yıkımı...”

Eve’in kalbi titreyerek parçalara bölündü, ama karşındaki görüntüye, ölüme daha önce de baktığı gibi baktı. Marlana’nın gözlerinde –şimdi bile korkunun ve şokun izleri görünüyordu.

Bir çocuk, diye düşündü acıyla sallanırken. Neden hep çocukların başına geliyor bunlar?

“Ne demek istediğini anladım, Roarke. Hologram programını bitir,” dedi. Sesi titremiyordu. Hologram kayboldu ve Eve kocasının gözlerine baktı.

“Yine yapardım,” dedi Roarke karısına. “Hiçbir tereddüt etmeden... Eğer yaptıklarım onun acı çekmesini engelleyebilseydi daha da fazlasını yapardım.”

“Seni anlamadığımı düşünüyorsan yanıyorsun. Ben bu tür görüntüleri çok gördüm. Günler ve geceler boyunca bunlarla yaşıyorum. Bir insanın bir başka insana yaptıklarıyla...

Kan ve o insandan geride kalanların içinden yürüyerek geçtikten sonra tek yapabildiğim elimden geleni yapmak.”

Roarke, genelde hiç dışarı yansıtmadığı bir yılgınlıkla gözlerini kapattı ve yüzünü ovuşturdu. “Bunun için özür dilerim. Bu pek çok şeyi yeniden hatırlattı. Suçluluk duygusunu, hiçbir şey yapamamanın çaresizliğini...”

“Kendini suçlaman çok aptalca ve sen aptal değilsin.”

Roarke’un elleri iki yanına düştü. “Peki, suçlu kim?”

Eve konsolun etrafını dolaştı ve tam Roarke’un önünde durdu. “O’Malley, Riley, Cagney, Rowan, McNee ve Calhoun.” Artık onu teselli edebilirdi, şimdi bunu nasıl yapacağını anlamıştı. Ellerini kocasının omuzlarına koydu. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Onun imajı hâlâ zihnimdeyken, gerçekten kastederek, sadece bir kez söyleyebilirim. Sen haklıydın. Yaptığın şey gerekliydi. Adaletti.”

Roarke, hiçbir söyleyemeyecek kadar etkilenmişti. Ellerini karısının ellerinin üzerine koydu ve parmakları birleşene kadar aşağıya kaydırdı. “Sadece bir kez bile olsa bunu söylemene, bunu kastetmene ihtiyacım vardı.”

Eve kocasının avucunun içindeki elini sıktı ve ekrana döndü. “İşimize dönelim ve bu orospu çocuğunu kendi oyununda yenelim.”

O gece çalışmayı bitirdiklerinde vakit gece yarısını geçmişti. Eve başı yastığa değer değmez uyumuştı. Ama güneşin doğuşundan hemen önce, rüyalar başladı.

Karısının rahatsız hareketleri Roarke’u uyandırmıştı. Uzanıp onu kendine doğru çekti. Eve geri çekilmeye çalıştı, nefesi kesik kesikti. Roarke, genç kadının kendisinin giremediği, geçmişten gelmesine engel olamadığı bir karabasanın içinde hapsoldüğünü biliyordu.

“Her şey yolunda, Eve,” dedi ve karısı titreyerek ondan kurtulmaya çalışırken onu biraz daha yanına çekti.

“Yapma, yapma, yapma...” Eve’in sesinde yalvarma vardı; bir çocuğun zayıf ve savunmasız sesiyle konuşması Roarke’un içini parçalıyordu.

“Güvendesin. İnan bana.” Roarke, yavaş ve yatıştırıcı hareketlerle Eve’in sırtını okşadı. Karısı sonunda sakinleşip ona doğru döndü. “Burada seni incitemez,” dedi Roarke karanlığa bakarken. “Burada sana dokunamaz.”

Eve’in derin derin içini çektiğini duydu; vücudundaki bütün gerginliğin kaybolduğunu hissetti. Roarke pencerelerden içeri ışık dolmaya başlayana kadar uyanık kaldı; genç kadına sınıksız sarılıp onu kâbuslara karşı korudu.

Eve uyandığında kocası yatakta değildi ve bu son derece olağandı. Ancak birçok sabah yaptığı gibi, oturma bölümünde kahvesini içerek yatak odası monitöründen hisse senedi fiyatlarını izlemiyordu. Eve yarı uyanık bir halde yuvarlanarak yataktan kalktı ve duşa girdi. Zihni yavaş yavaş açılıyordu. Kurutma tüpüne girene kadar gördüğü kâbusu hatırlamadı.

Bir eli sabahlığının beline uzanırken zihnine dolan görüntülerle dondu kaldı.

Kirli penceresinde kırmızı bir ışığın yanıp söndüğü soğuk, berbat küçük oda. Midesindeki açlık hissi... Kapının açılıp babasının içeri girişi... Sarhoş ama yeteri kadar sarhoş değil... Bir parça peynir kestiği bıçağın gürültüyle yere düşmesi...

Yüzüne çarpan büyük elin verdiği acı. Sonra en kötüsü, çok daha kötüsü, babasının vücudunun onu ezerek yere bastırması... Parmaklarının arayışı... Ama yerde çırpınan kendisi değildi; Marlana’ydı. Yırtılmış beyaz elbisesiyle Marlana... Zarif yüz hatlarındaki korku ve acı... Marlana’nın vücudunun taze kan içinde yatışı...

Eve’in yerdeki zavallı kıza bakışı. Teğmen Eve Dallas’ın cebinde rozeti, ölümü bir kere daha inceleyişi. Uzanıp ince, lekeli bir battaniyeyi kızın üstüne örtmek için yataktan alışı. Bu prosedür dışı, bunu yapmaması lazım, suç mahallini kirletiyor ama kendine engel olamıyor.

Ama dönüp baktığında, elinde battaniye, yere baktığında Marlana değil oradaki... Eve yerde ölü yatan, kendine bakıyor ve elinden bıraktığı battaniye kendi yüzünü örtüyor.

Eve ürperdi, çabucak sabahlığına sarınarak titremesini

engellemeye çalıştı. Bunları düşünmemeliydi. Zihnine her şeyi bir köşeye kilitlemesini emretti. Yakalaması gereken bir manyak vardı ve bazı insanların hayatı, işini çok hızlı yapmasına bağlıydı. Geçmiş; kendi geçmişi ortaya çıkıp işini engelleyemezdi.

Çabucak giyindi, bir bardak kahve alıp ofisine götürdü.

Kendi ofisiyle Roarke'un ofisi arasındaki kapı açıktı. Kocasının sesini duydu, sadece onunkini... ve odadan içeri girdi.

Roarke masasında oturuyordu. Kulağında tele-bağlantının kulaklığı, eliyle bilgisayara bilgi giriyordu. Lazer faksı bir gönderiyi bitirdi ve hemen gelen bir faksın sinyalini verdi. Eve kahvesinden bir yudum aldı ve konuşmasına devam eden Roarke'un küçük galaksileri alıp sattığını hayal etti.

"Sesini duymak güzel, Jack. Evvet, uzun zaman oldu." Roarke gelen faksa döndü, taradı ve cevap yolladı. "Shelia ile evlendin, değil mi? Kaç çocuk dedin? Altı mı? Vay canına!" Yüksek sesle güldü ve bilgisayarına dönüp, küçük ama hızlı büyüyen bir yayınevinin çoğunluk hissesini satın almak için gerekli hazırlıkları yaptı. "Onu duydun, değil mi? Evvet, bu doğru, geçen yaz. Evet, o bir polis." Yüzünde aniden bir gülümseme belirdi. "Ne karanlık geçmişi, Jack? Neden söz ettiğini bilmiyorum. Ben bir bölge rahibi kadar kanuna uyan biriyim. Evet, o çok hoş biri. Çok hoş, olağanüstü."

Roarke yeni bir mesajı bildiren bip sesine aldırmaaksızın koltuğunda döndü. "Seninle konuşmam gerek, Jack. Tommy Brennen ve Shawn'ı duydun mu? Evet, çok zor. Benim polisim olaylarla bağlantılı ve bağlantı bana uzanıyor -O'Malley'e, diğerlerine ve Marlina'ya olanlara..."

Bir süre karşı tarafı dinledi, sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Bu sırada haberleşme ünitesinde rengârenk ışıklar yanıyor, sinyaller ötüyordu. "Tamamen öyle. Bu konuda bir fikrin var mı? Eğer aklına bir şey gelirse, bir şeyler bulursan bana buradan ulaşabilirsin. Bu arada, senin ve ailenin bir süre oradan uzaklaşması için ayarlamalar yapabilirim. Çocuklarını birkaç haftalığına deniz kenarına götür. Onların

çok hoşuna gidecek bir yerde evim var. Hayır, Jack, bu benimle ilgili ve benim vicdanım bir başka dul kadınla babasız kalmış çocukları kaldıramaz.”

Yeniden güldü, ama gözleri çok ciddiye. “Yapabileceğinden eminim, ama o işi neden benim polisime ve bana bırakıp bir süre aileni Dublin dışına çıkarmıyorsun. Sana gerekli olan şeyleri bugün göndereceğim. Yeniden konuşacağız. Shelia’ya sevgilerimi ilet.”

Eve konuşmadan önce kocasının kulaklığını çıkarmasını bekledi. “Bunu mu yapacaksın, hedef olduğunu düşündüğün herkesi başka yerlere mi yollayacaksın?”

Roarke kulaklığı kenara koydu. Karısının konuşmayı duymasından rahatsız olmuştu. “Evet. Bununla ilgili bir problemin mi var?”

“Hayır.” Eve kocasına doğru yürüdü ve Roarke’un yüzünü avuçlarının arasına alabilmek için kahvesini masaya koydu. “Seni seviyorum, Roarke.”

Eve bu kelimeleri hâlâ çok ender kullanıyordu. Roarke’un kalbi bir an tökezledi, sonra devam etti. “Seni seviyorum, Eve.”

Eve’in dudakları kocasının dudakları üzerinde gezindi. “Şimdi ben ‘senin polisin’ miyim?”

“Sen her zaman benim polisimdin –beni tutuklamak istediğinden beri.”

Eve başını yana eğdi. “Dublin’deki arkadaşınla konuşurken aksamının belirginleştiğini, konuşmanın ritminin değiştiğini biliyor musun? Ayrıca iki kere evet yerine ‘evvet’ dedin.”

“Öyle mi?” Roarke bunun hiç farkında değildi ve bu konuda ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. “Garip.”

“Hoşuma gitti.” Eve’in kocasının yüzünü tutan elleri, boyunun arkasına doğru kaydı. Bedeni onun bedenine yapıştı. “Çok... seksi.”

“Öyle mi?” Erkeğin elleri aşağıya kaydı ve Eve’in kalçalarını kavradı. “Eve, sevgilim, eğer benim bedenimin peşindeysen–” Bakışları karısının omzunun üstüne kaydı ve neşesi

daha da yerine geldi. "Günaydın, Peabody." Eve hızla kocasının kollarından kurtulmaya çalıştı, Roarke onu bırakmayınca da alçak sesle küfretti.

"Harika bir gün," dedi Roarke.

Peabody, "Evet, çok... Kusura bakmayın, efendim," dedi beceriksizce. Eve'in yakıcı bakışlarını görünce de, "Tam sekiz demiştiniz ve girişte kimse yoktu, o yüzden doğrudan yukarı geldim... İşte buradayım," diye ekledi "McNab de "

"Tam arkadayım." McNab sırtarak içeri girdi. "Görev için hazırım, Teğmen ve şunu söyleyebilirim ki, eviniz... Ulu Tanrım!"

Genç adamın gözleri kocaman olmuş, pırıl pırıl parlamaya başlamıştı. McNab hızla içeri dalarken Eve içgüdüsel olarak silahına uzandı.

"Şuraya bakar mısınız! Seksi derken... Sen Roarke olmalısın." McNab, Roarke'un elini yakaladı ve hararetli bir şekilde sallayarak sıktı. "Seninle tanışmak zevk. Senin ürettiğin bir 2000MTS ile çalışıyoruz EAD'de. Muhteşem bir şey. 5000 için ağlıyoruz ama biliyorsun bütçe sorunları var. Berbat bir iş. Evde eski bir multimedyaı yeniden yapılandırıyorum Platinum 50. Harika bir bebek. Bu bir Galaktik MTS mi?"

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Roarke, kaşlarını kaldırıp Eve'e bakarken. Bu sırada McNab haberleşme sisteminin başına geçmiş ağzı sulanarak seyrediyordu.

"McNab, kendini toparla," diye emretti Eve.

"Evet, efendim, ama bu şahane bir şey." Sesi titriyordu. "Müthiş bir şey. Aynı anda kaç görevi birden yapabiliyor?"

"Üç yüz faaliyeti aynı anda yapabilecek güçte." Roarke ona doğru yaklaştı. Niyeti tur operatörlüğü yapmak değildi, genç dedektifin ekipmanları ile oynamasını engellemeye çalışıyordu. "Hiçbir sorun çıkarmadan çalışmasını sağlamak üzereyim."

"Hayatta olmak için ne kadar harika bir zaman. ArGe departmanının bir cennet olmalı."

"İş başvurusunda bulunabilirsin," dedi Eve kuru bir sesle. "Eğer kışını kaldırıp buraya gelerek benim ünitemin sorununu çözmezsen, EAD'de bir işin olmayacak."

“Geliyorum,” dedi McNab, sonra Roarke’a dönüp ekledi. “Onu ev ünitesini bir üst modele geçirmek için ikna etmelisin,” dedi. “Bir de Merkezde kullandığı şey var tabii... Tam çöplük.”

“Ne yapabileceğime bakarım.” McNab odadan çıkarken Roarke gülümsedi. “Çok ilginç iş arkadaşlarımız var, Teğmen.”

“Feeney en kısa sürede geri dönmezse, kendimi vuracağım. Merak etme, gözüm onun üstünde olacak.”

Roarke alçak sesle “Peabody,” diyerek Eve’in peşinden giden genç kıızı durdurdu. “Bir dakika konuşabilir miyiz?” Eve’in McNab ile tartışan sesini duyunca memnun oldu ve Peabody’ye yaklaştı. “Sana minnet borçluyum.”

Peabody doğrudan genç adamın gözlerinin içine baktı. “Neden söz ettiğiniz anlamadım. Teğmen ve Departman, soruşturmamıza sağladığınız yardımlara minnettar.”

Roarke genç kızın elini avucuna aldı ve dudaklarına götürdü. “Peabody, sen bir pırlantasın.”

Peabody’nin yüzü kıpkırmızı oldu ve midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. “Evet, şey, ah... siz tek çocuktunuz değil mi?”

“Evet.”

“Belli oluyor. Gidip McNab’i parçalamadan Dallas’a müdahale etsem iyi olacak. Departmanlar arası raporlarda pek iyi gözüküyor da...”

Odaya doğru yönelmişti ki, Eve’in tele-bağlantısı çaldı bir uzun, iki kısa.

“Tamam.” McNab küçük taşınabilir ünitenin kontrol paneliyle oynamaya başladı. “Bu sinyal şehirdeki ofisinden geliyor... ana kontrolü atlatmış. Bu o... evet, bu o. Bu yayın kesinlikle parazit yayın.”

“Bul o zaman onu,” diye bastırdı Eve. “Hemen!” tele-bağlantısına uzandı. “Görüntü gönderimini engelle,” diye emir verdi. “Cinayet Masası, Dallas.”

“Çok hızlısın.” Ses akıcı, çekici ve neşeliydi. “Onu bulduğunda sevgili Shawn daha soğumamıştı bile. Çok etkilen-

“Gelecek sefere daha hızlı olacağım.”

“Eğer Tanrı isterse. Bu yarışma çok hoşuma gitti, Teğmen. Sizin amacınıza ulaşma azminizi takdir ediyorum. O kadar çok takdir ediyorum ki, bir sonraki aşamaya başladım bile. Buna hazır mısınız?”

“Neden doğrudan benimle oynamıyorsun? Benimle oyna, piş herif! O zaman görelim bakalım, kim kazanıyor.”

“Ben yüksek güçlerin bana verdiği planı uyguluyorum.”

“Bu hastalıklı bir oyun. Bunun Tanrı ile hiçbir alakası yok.”

“Ben seçilmiş biriyim.” Adam derin bir nefes aldı. “Bunu anlayacağını ümit ediyordum. Bunu anlamanı istiyorum. Ama senin gözlerin kör olmuş. Çünkü sen dünyevi beğeni ve sorumlulukları ruhani olanlara tercih ediyorsun.”

McNab, Eve’in kendisine diktiği delici bakışlar altında, kendi kendine söylenerek, düğmelere basıyordu.

“Komik, senin o iki adamı parçalamanın hiçbir ruhani yanını göremiyorum,” dedi Eve. “Benim de sana söyleyecek bir şeyim var. Bölüm iki, ayet üç. ‘Başkalarının yaptıklarını yargılamana rağmen aynı şeyleri yaparken, sen Tanrının adaletinden kaçabileceğini mi zannediyorsun?’ ”

“O’nun sözlerini bana karşı kullanmaya nasıl cüret edersin sen? Ben O’nun adaletinin meleğiym, O’nun öfkesinin kılıcıyım. O’nun hükümlerini iletme için doğdum ve yetiştim. Neden bunu görmeyi, kabul etmeyi reddediyorsun?”

“Ben senin ne olduğunu çok iyi görüyorum.”

“Bir gün benim önümde diz çöküp, kan ağlayacaksın. Yalnızca bir kadının anlayabileceği keder ve ümitsizliği öğreneceksin.”

Eve tekrar bilgisayarın üzerine abanmış alçak sesle küfreden McNab’e baktı. “Roarke’a ulaşabileceğini mi sanıyorsun? Kendine çok güveniyorsun. Seni bir sinek gibi ezer o. Bunu konuştuk onunla ve çok güldük.”

“İstediğim anda onun kalbini çıkartabilirim.” Adamın sesi değişmişti; şimdi çok öfkeli ama inler gibi çıkıyordu.

“İspatla bunu! Seninle karşılaşmaya hazır. Yerini söyle.”

Uzun bir sessizlik oldu. "Beni bu şekilde yolumdan çıkarabileceğini mi zannediyorsun? Yasak meyve sunan bir başka Havva, öyle mi? Ben koyun değil, çobanım. Bu görevi kabul ettim, kararları da ben veririm."

Ses pek kontrollü değildi. Hayır, diye düşündü Eve, kendini kontrol etmek için savaşıyor. Öfke ve ego. Bunlar Eve'in adamlarla ilgili anahtarlarıydı.

"Bence bunu riske edemeyecek kadar korkaksın. Hastasın Sen, her iki eliyle de bir halt beceremeyen zavallı bir korkak..."

"Orospu... fahişe polis! Senin gibi kadınların bir adama neler yaptığını biliyorum. 'Bir somun ekmeğe bir fahişe bulabilirsin, ama ihanet bir adamı hayatının sonuna kadar takip eder.' "

"Bir şeyler bulmak üzereyim," diye fısıldadı McNab. "Bulacağım. Onu konuşturmaya devam et."

"Sana seks önermiyorum. Zaten senin o konuda pek başarılı olacağını da sanmıyorum."

"Ama o fahişe önerdi. Hayatı için onurunu sundu. Aneak Tanrı onun idamını emretti. O'nun istediği gerçekleşecek."

Adamın elinde biri daha var. Eve'in bütün düşünebildiği buydu. Belki de çok geç kalmıştı. "Beni sıkıyorsun, dostum. Bilmecelerin çok sıkıcı. Neden asıl maça geçmiyoruz, sen ve ben, bakalım kim kazanacak?"

"Tamamlanmadan önce dokuz olacak." Sesi, ruhları kurtarmaya savaşan bir Evangelist'in sesi gibi güçlendi. Adam, "İntikam zamanı," dedi. "Senin değil, ama onun zamanı. Başka bir bilmece daha, Teğmen, senin güzel ve dünyevi zihninin için: Güzel kızlar, güzel kadın olurlar, ama fahişe olanlar her zaman fahişe kalırlar. İyi para verdiğinde koşarak gelirler. Bunu batıda bulacaksın. Suçunu işlediği yılda. Ne kadar süre nefes alacağı hem ona hem sana bağlı, Teğmen. Ama bir zamanlar şu anda bacaklarını açtığım adama bacaklarını açmış bir orospuyu kurtarmak istiyor musun? Hamle sırası sende." Ve yayını kesti.

"Yayın her yerden yansıyor, cehenneme bile gitmiş ve geri

gelmiş. Allah kahretsin!” McNab sert bir hareketle saçlarını geri itti ve parmaklarını esnetti. “Onu Orion’da yakaladım. Sonra Stockholm’e, oradan Vegas İki gezegenine ve oradan da Sydney’ye gitti kahrolası... Onu bulamıyorum. Bu aletler yetmiyor.”

“O New York’ta,” dedi Roarke. “Geri kalanı sis perdesi.”

“Evet, şey, çok güzel bir sis perdesi doğrusu.”

Eve, McNab’i umursamadan Roarke’a konsantre oldu. Kocasının yüzü solgun ve gergin, gözleri buz mavisiydi.

“Onun elinde kim olduğunu biliyorsun.”

“Evet. Jennie. Jennie O’Leary. Onunla iki gün önce konuştuğum. Dublin’de barmenlik yapıyordu bir zamanlar, şimdi Wexford’da bir pansiyon işletiyor.”

“Orası İrlanda’nın batısında mı?”

Roarke başını olumlu anlamda sallarken, Eve ayağa kalkmıştı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “İrlanda’ya gitmemizi isteyemez. Bu doğru olmaz. Onu burada bir yerde tutuyor, bizi burada istiyor. Benim İrlanda’da bir yetkim yok ki! O işin başında beni görmek istiyor.”

“Şehrin Batı Yakası,” diye önerdi Peabody.

“Evet, bu olabilir. Batı yakası –suçunun yılı,” diye ekledi Eve, Roarke’a bakarak.

“Kırk üç. İki bin kırk üç.”

“Batı Kırk Üçüncü Sokak o zaman. Oradan başlayacağız. Haydi, gidelim, Peabody.”

“Seninle geliyorum.” Eve bir şey söyleyemeden, Roarke bir elini Eve’in koluna koymuştu bile. “Gelmek zorundayım. McNab, bu numarayı ara.” Bir karta bir tele-bağlantı numarası yazmak için döndü. “Nibb’i iste. Ona bir 60K izleme ve gözetim ünitesi ve ayrıca 7500MTS bulmasını ve en iyi teknisyeniyle buraya yollamasını, getirdiklerini karımın ofisine kurdurmasını söyle.”

“60K diye bir makine yok,” diye karşı çıktı McNab.

“Altı ay sonra olacak. Bazı test ünitelerimiz var.”

“Allah kahretsin, 60K ha!” McNab neredeyse zevkten titriyordu. “Teknisyene ihtiyacım yok. Ben hallederim.”



“Yine de bir kişi yollasın. Öğlene kadar çalışır hale gelmesini istiyorum.”

Yalnız kaldığında McNab elindeki karta baktı ve içini çekti. “Para yalnızca her kapıyı açmıyor, resmen kırıyor ya.”

Eve direksiyona geçti ve kapılar kapanır kapanmaz da ileri atıldı. “Peabody, Batı Kırk Üçüncü Sokak’ta evsiz serserilerin kaldığı ve LE yuvalarının bulunduğu yerleri araştır.”

“Lisanslı Eskortlar mı? Anladım.” Peabody kişisel el bilgisayarını çıkardı ve işe koyuldu.

“Onun bir fahişe ortamında ölmesini istiyor. Ne kadar berbatsa o kadar uygun olacağını sanıyorum. Roarke, Kırk Üçüncü Sokak’ta bu tanıma uyan bir mülkün var mı?”

Roarke başka bir zaman olsa bu soruyla dalga geçerdi. Kendi el bilgisayarını çıkardı ve bilgi istedi. “Batı Kırk Üç’te iki binam var. Biri üstünde apartman daireleri olan bir lokanta –küçük aile üniteleri, yüzde yüzü dolu. Diğer küçük bir otel. Halka açık bir barı var. Yenilenme programı kapsamına alınmış.”

“Adı?”

“Batı Yakası.”

“Peabody?” Eve Yedinci Cadde’yi geçti ve Manhattan’ın alt ucuna doğru yol aldı. Arabaların kornalarını, yayaların küfürlerini önemsemeden kırmızı ışıktaki geçti. “Peabody?” diye tekrarladı.

“Üzerinde çalışıyorum. Burada işte. Batı Yakası, 522 Batı Kırk Üçüncü Sokak. Alkol tüketimi ve özel sigara odaları için onaylı. Otel, lisanslı eskortlar için onaylı. Eski sahibi J. P. Felix, Ocak 2058’de tutuklanmış. Kod 752 ve Kod 821’i ihlalden. Lisansı olmadan canlı seks oyunları düzenlemek ve lisansı olmadan kumar oynatmak. Mülke New York Şehri el koymuş ve Eylül 2058’de açık arttırmada satmış. Roarke Endüstrileri tarafından satın alınmış ve şu anda koda uygun çalışıyor.”

“Beş yüz yirmi iki,” diye mırıldandı Eve, Kırk Üçüncü Sokağa dalarken. “Binayı biliyor musun, Roarke?”

"Hayır." Zihninde Jennie'yi daha önce tanıdığı gibi görebiliyordu. Güzel ve pırıl pırıl, gülerken... "Satın alma elemanlarından biri binayı gezdi ve açık arttırmaya katıldı. Sadece kâğıtlarını gördüm."

Roarke aracın camından dışarı bakarken küçük bir çocuğun oyun kâğıtları ile tezgâh kurduğunu, daha büyük bir çocuğun ise polislere ve droidlere karşı gözcülük yaptığını gördü. Çocukların yaptıkları işten iyi para kaldırmış olmalarını diledi.

"Mimarlarımdan biri yeni planlar üzerinde çalışıyor," diye devam etti, Roarke. "O planları da görmedim."

"Önemli değil." Eve aracı durdurdu ve 522'nin önünde ikinci sıraya park etti. Döndüğünde aracını tek parça halinde bulmasına yardımcı olacak New York Polisi işaretini araca astı. "Önce ön büroya gidelim, bakalım resepsiyonist ne söyleyecek."

Eve barı geçerken, otel kapısının güvenlik plakasının kırık olduğunu fark etti. Lobi karanlıktı. Bir kenarda sadece yeşilden sarıya dönmüş, zavallı bir bitki duruyordu. Resepsiyonu çevreleyen kalın cam kafesin üstü çiziklerle doluydu. Kafesin kapısı açıktı ve görevdeki droid hizmet dışı kalmıştı. Bunu anlamak kolaydı. Droid'in bedeni bir sandalyeye çökmüştü, kafası masanın üzerindeydi.

"Kahrolası. Buradaymış. Belki hâlâ buradadır." Eve silahını çıkardı. "Kat kat ilerleyip, kapıları çalacağız. Cevap gelmezse, içeri gireceğiz."

Roarke droidin başının altındaki bir çekmeceyi açtı. "Ana şifre." Eliyle ince kartı havaya kaldırdı. "İşleri kolaylaştırır."

"Tamam. Merdivenleri kullanalım."

Birinci kattaki bütün odalar neredeyse boştu. Sersemlemiş gözlerle bakan lisanslı bir eskort buldular. Kadın hiçbir şey görmemiş ve duymamıştı. Polisler tarafından uyandırılmaktan duyduğu memnuniyetsizlik yüzünden anlaşılıyordu. İkinci katta çılgın bir partiden geriye kalanları buldular. Yasadışı bazı uyuşturucular terk edilmiş oyuncaklar gibi yerlerdeydi.

Duvarları grafitilerle kaplı üçüncü kata giden merdivenlerde çocuğu buldular.

Yaklaşık sekiz yaşında gösteriyordu. Zayıf ve soluk tenliydi. Yıpranmış spor ayakkabılarından parmakları görünüyordu. Sağ gözünün altında bir çürük, kucağında gri bir kedi yavrusu vardı.

“Sen Dallas mısın?” diye öğrenmek istedi ufaklık.

“Evet, neden sordun?”

“Adam seni beklememi söyledi. Bana beklemem için iki kredi verdi.”

Eve çocuğun yanına çömelirken kalbinin atışları hızlanmaya başlamıştı. Oğlandan yükselen kokular onun uzun zamandır banyo yapmadığını belli ediyordu. “Hangi adam?”

“Bana beklememi söyleyen adam. Beklersem ve sana ezberlediğim şeyi söylersem senin de iki kredi vereceğini söyledi.”

“Ezberlediğin neyi?”

Ufaklığın gözleri kadının yüzünde dolaştı. “Bana iki kredi daha vereceğini söyledi.”

“Elbette, tamam.” Eve elini cebine daldırdı, sesinin tonunu yumuşattı; rahat bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. “Peki, nedir söyleyeceğin?” diye sordu çocuk krediyi alıp, avucunun içinde saklarken.

“O dedi ki...” Oğlan gözlerini kapattı ve ezberden konuşmaya başladı. “‘Bu üçüncü ama sonuncu değil. Çabuktun ama yeterince hızlı değildin. Ne kadar parlak olursan ol, ne kadar çok paran olursa olsun, İrlanda’nın piçleri geçmişlerinden kaçamazlar. Amin.’ ” Çocuk gözlerini açtı ve sırttı. “Doğru söyledim, ona doğru söyleyeceğimi söylemiştim.”

“Ne güzel. Eğer burada kalırsan sana iki kredi daha vereceğim. Peabody...” Eve boşluğa ulaşana kadar bekledi. “Çocukla ilgilen. Çocuk Koruma Servisi’ni ara, sonra da ondan adamın tarifini alıp alamayacağına bir bak. Roarke, benimle gel. Üçüncü kurban. Üçüncü kat.” Sonra kendi kendine, “Üçüncü kapı,” diye ekledi.

Eve silahını kaldırarak sola döndü. Kapıya hızla vurdu. “İçeriden müzik sesi geliyor.” Eve başını eğerek müziği tanımaya çalıştı.

“Bir İrlanda şarkısı. Bir dans müziği. Jennie dans etmeyi çok sever. O içeride.”

Roarke kımıldayamadan Eve kolunu uzatıp onu engelledi. “Geri çekil. Söylediğimi yap.” Eve kilitleri açtı ve eğilerek içeri girdi.

Dans etmeyi seven barmen kadın lekeli tavana bağlı bir sicimin ucuna asılmıştı. Parmak uçları düzgün durmayan taburenin yüzeyini yalıyordu. Sicim boğazını derin bir şekilde kesmiş, göğüslerinin üzerine kan akmıştı. Olay o kadar tazeydi ki, etrafa kanın bakır kokusu yayılıyor ve kadının beyaz teni kandan parlıyordu.

Kadının sağ gözü gitmişti. Sicimi çekiştirmekten parçalanmış ve kanamış parmakları iki yanında sallanıyordu. Taburenin altındaki küçük alet neşeli bir müzik çalmaya devam ediyordu. Yüzü bu vahşi ölüme çevrilmiş olan Meryem heykeli yerdeydi.

“Kahrolası, piç herif... Orospu çocuğu...” Roarke’un bakışları kararmıştı. Eve’i kenara iterek ileri fırladı. Eve onu engellemeye çalışırken neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. “Yolumdan çekil.” Roarke’un gözleri çekilmiş bir kılıç gibi keskin ve soğuktu. “Lanet olasıca yolumdan çekil.”

“Hayır.” Eve düşünebildiği tek şeyi yaptı ve onun ağırlığını bozarak, duvara doğru itti ve dirseğini kocasının boğazına dayadı. “Ona dokunamazsın. Beni anladın mı? O gitti. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu benim işim. Bana bak, Roarke. Bana bak!”

Roarke, Eve’in sesini güçlükle algılayabildi, ama gözlerini odanın ortasında asılı duran kadından zorlukla çekip karısının gözlerine baktı.

“Şimdi benim ona yardım etmeye çalışmama izin vermelisin.” Eve ses tonunu yumuşattı ama tıpkı diğer kurbanlarla konuştuğunda olduğu gibi sesindeki kararlılık kaybolmamıştı. Kocasına sarılmak, yanağını onun yanağına dayamak istiyordu. Ama bunun yerine dirseğini Roarke’un nefes borusundan kaldırmadı. “Cinayet mahallini kirletmene izin vermem. Senden dışarı çıkmanı istiyorum.”

Roarke tekrar nefes almaya başladı ama ciğerleri yanıyordu. Gözleri etrafı daha iyi seçmeye başlamıştı, ama köşeler hâlâ hareketsiz ve karanlıktı. "Tabureyi orada bırakmış. Onu sadece ayak parmaklarının ucu ile dokunabileceği ve dengede kalabileceği taburenin üzerinde bırakmış. Taburenin üzerinde kalabilecek kadar gücü olduğu sürece yaşayabilecek şekilde. Nefes almakta zorlanmış olmalı. Kalbi haddinden fazla çalışmış. Yaraları canını yakmış ama dengede kaldığı süre kadar yaşamış. Çok savaşmış olmalı."

Eve dirseğini indirdi, ellerini kocasının omuzlarına koydu. "Senin hatan değil. Sen bir şey yapmadın."

Roarke bakışlarını kaçırdı ve kendini eski arkadaşına bakmaya zorladı. "Bir zamanlar birbirimizi sevmiştik," dedi alçak bir sesle. "Kendimize göre. Özensiz bir şekilde, ama birbirimize ihtiyacımız olanı vermiştik bir süre için. Ona dokunmayacağım. Ayağının altından çekileceğim."

Eve geriye çekilince Roarke kapıya doğru yürüdü. Eve'e bakmadan konuşuyordu. "Bu adamın yaşamasına izin vermeyeceğim. Onu sen bulursun veya ben, onun yaşamasına izin vermeyeceğim."

"Roarke."

Roarke sadece başını salladı. Gözleri buluştuğunda, onun bakışlarından okudukları Eve'in kanını dondurdu. "O şimdiden bir ölü."

Eve kocasının gitmesine izin verdi, en kısa sürede onunla konuşmaya kararlıydı. Gözlerini sıkıca kapatarak, bir kere sertçe titredi. Sonra tele-bağlantısını çıkardı ve Peabody'ye alan kitini getirmesini söyledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Roarke binadan dışarı çıktığında, Peabody'yi bir elinde alan kiti, diğer eli çocuğun koluna yapışmış bir halde gördü. Roarke genç kızın çocuğu yanında tutmakla akıllılık ettiğini düşündü. Oğlanın yüzündeki ifadeden, cebindeki dört kredi ile pek oralarda takılmak istemediği belli oluyordu. En azından üniformalı bir polisle.

Biraz önce gördüğü sahneyi zihninden atmaya zorladı kendini. Önündekine konsantre olmak zorundaydı. "Çok meşgul görünüyorsun, Peabody."

Peabody, "Evet," diyerek derin bir nefes verdi. Kendini hiç rahat hissetmediği belli oluyordu. "ÇKS'nin çok hızlı olmadığı bir gerçek." Sabırsızca binaya baktı. Eğer Eve alan kiti istemişse, bu orada koruma altına alınması ve araştırılması gereken bir cinayet mahalli var demekti. Oysa kendisi çocuk bakıcılığına mahkûm edilmişti. "Sanırım bu ufaklığı tekrar içeri götüremem, o yüzden kitini Teğmen'e iletebilirsen..."

"Ben çocukla ilgilenirim, Peabody."

Peabody'nin gözleri minnetle parladı. "Bu çok iyi olur." İncelikten uzak bir telaşla çocuğu Roarke'a teslim etti. "Onu sakın kaybetme," diye uyardı ve hızla içeri girdi.

Roarke ile oğlan birbirlerini süzdüler. "Ben senden daha hızlıyım," dedi Roarke, oğlanın niyetini anlayarak. "Ayrıca

senden çok daha deneyimliyim.” Çömelerek, yavru kedinin kulaklarının arkasını kaşıdı. “Kedinin adı nedir?”

“Uyuşuk.”

Roarke dudaklarının bir gülümsemeye kıvrıldığını hissetti. “Yedi Cüceler’in en akıllısı sayılmaz ama kalbi en temiz olanıdır. Peki senin adın ne?”

Ufak çocuk dikkatle Roarke’u inceledi. Onun hayatındaki yetişkinler için Pamuk Prenses, sadece mutluluk veren bir uyuşturucuydu. “Kevin,” diye cevap verdi ve Uyuşuk adamın onu okşayan parmaklarının arasında hoşnut sesler çıkarmaya başlayınca biraz rahatladı.

“Seninle tanıştığıma memnun oldum, Kevin. Ben Roarke.”

Adamın kendi elini sıkmak üzere elini uzattığını gören Kevin kıkırdadı. “Ben de memnun oldum.”

Çocuğun kıkırdarken çıkardığı tatlı ses Roarke’un içini rahatlatı. “Sence Uyuşuk aç mıdır?”

“Belki.”

“Biraz ilerde bir sokak satıcısı var. Hadi oraya gidelim.”

“Soya sosislerini seviyor.” Kevin, Roarke’un yanında sekerek yürümeye başladı. Şansına inanamıyordu. Açık gri gözleriyle yüzündeki simsiyah çürük tezat oluşturunuyordu.

“İyi bir damak zevki olanların tercih edebileceği tek mantıklı seçim.”

“Çok süslü konuşuyorsun.”

“Bu, insanları söylediğin şeylerin senden daha önemli olduğuna inandırmak için çok iyi bir yoldur.”

Oğlanın elini hafifçe tuttu ve yemek aracına ulaşınca kadar bırakmadı. Kevin mutlu bir şekilde yürümeye başlamıştı. Soyalı sosislerin ve kuşbaşı hindili böreklerin sıcak sıcak tüttüğü aracın yanına gelince parmak uçlarında zıpladı.

Tezgâhtar kadın Kevin’i itmeye çalışırken, “Sana buraya gelmemeni söylemedim mi?” dedi. Oğlan beceriyle onun ulaşabileceği alanın dışına çıkınca da sinirlendi. “Pis küçük çocuklar için bedava yiyecek yok burada.” Uzanıp uzun saplı bir çatalı eline aldı ve oğlana doğru salladı. “Buraya gelmeye devam edersen, o çirkin kedini parçalar, ciğerini kızartırım.”

“Param var.” Kevin elindeki yavru kediye daha sıkı sarıldı ama yerinden de kıpırdamadı. Midesi sinir ve açlıkla gurulduyordu.

“Ya, evet, ben de altın yumurtluyorum. Git başka yerde dilen, yoksa diğer gözünü de ben morartırım.”

Roarke öne çıkıp bir elini Kevin’in omzuna koydu ve tezgâhın başındaki kadını buz gibi bir bakışla geriletti. “Ne istediğine karar veremedin mi, Kevin?”

“Bu kadın Uyuşuk’un ciğerini kızartacağını söyledi.”

“Sadece şaka yapıyordum,” diye sırtta yemek arabasının sahibi kadın. Dişlerini gösteren sırtışı en basit diş sağlığı bilgisinden bile yoksun olduğunu belli ediyordu. “Her zaman bu mahallenin çocukları ile önce şakalaşır sonra da onlara yiyecek bir şeyler veririm.”

“Sen bu çocukların peri büyükannesisin yani... Bize yarım düzine soyalı sosıs, üç tane patates kızartması, birkaç tane meyve kebabı, bir torba simit, iki tane de en büyüğünden içecek ver. Ne içersin, Kevin?”

“Köpüklü Portakal Şöleni,” diyebildi Kevin, bu müthiş ziyafetin düşüncesi bile başını döndürmüştü.

“İki tane ondan, birkaç tane de çubuk çikolata.”

“Evet, efendim, hemen.” Tezgâhtar Kevin’a intikam dolu bir bakış atarak istenenleri hazırlamaya girişti. Bu arada Kevin gözleri ve ağzı açık, Roarke’a bakakalmıştı.

“Başka bir şey ister misin?” diye sordu Roarke cebinden bozuk kredileri çıkarırken.

Kevin yalnızca, hayır anlamında başını sallayabildi. Ömründe bu kadar yiyeceği bir arada görmemişti. Uyuşuk, kokuların etkisiyle, vahşice miyavlıyordu.

“İşte.” Roarke kutudan bir sosisli sandviç alarak Kevin’in eline verdi. “Şimdi bunu al, Teğmen’in aracına git ve beni orada bekle.”

“Tamam.”

Kevin araca doğru döndü, üç adım attı ve yüzünü tezgâhtar kadına dönerek Roarke’un kalbini ısıtacak kadar çocukça bir şey yaptı. Tezgâhtar kadına dilini çıkardı ve koşarak uzaklaştı.

Roarke kadının yapışkan sohbetine aldırmadan yiyecek dolu kutuyu aldı. Elindeki kredileri kasaya doğru fırlattı ve yükselen buharların arasından kadına baktı. "Birine zarar verecek ruh halindeyim -çocuğun yanımızda olduğuna dua et, yoksa şu anda ayakta duruyor olmazdın. Ama o çocuğa bir daha elini sürersen bundan haberim olur. O zaman da, mangalın üzerindeki kedinin ciğeri olmaz. Anlaşıldı mı?"

"Ever, efendim. Kesinlikle. Evet." Kadının parmakları bozuk kredileri sayıyordu ama tedbirli gözleri Roarke'un üzerindeydi. "Çocuğun babası olduğunu bilmiyordum. Onun buradaki sokak çocuklarından biri olduğunu sanıyordum. Buralardakiler sıçanlardan beter. Çöpleri karıştırıyorlar, doğru düzgün insanların hayatlarını kirletiyorlar."

"Sana şu şekilde söyleyeyim." Roarke bir eliyle kadının bileğini yakaladı. Bileği kuru bir dal parçası gibi kırmamak için kendini zor tutuyordu. "Buradan çocuğun beni beklediği yere ulaşmam otuz saniye sürer. Oraya vardığımda, bu tarafa bakacağım. Seni burada görmek istemiyorum."

"Burası benim köşem."

"O zaman kendine bir başka köşe bulmanı tavsiye ederim." Roarke kadını bıraktı ve kutuyu aldı. İki adım atmamıştı ki, yemek aracının hareket ettiğine dair mekanik sesler duydu. Bu, içinde küçük bir tatmin duygusu yarattı. Daha büyük tatmini ise Kevin'ı, Eve'in aracının tepesinde, kedisi yanında, her biri yarım sosisli yerken bulduğunda hissetti.

Roarke onlara katıldı ve kutuyu kendisiyle oğlanın arasına koydu. "Dal bakalım kutuya."

Kevin'ın eli kutuya uzandı sonra sanki bu işte bir numara varmışçasına korkarak aniden elini geri çekti. "İstediğimi alabilir miyim?"

"İstediğin kadar yiyebilirsin." Roarke uzanıp bir kızarmış patates aldı ve yemek aracının gittiğini fark etti. "O kadın her zaman bu kadar berbat mı davranıyor?"

"Hı hı. Büyük çocuklar ona Cadaloze diyor. Onları dövmek için droid çağırıyor. Ayrıca aracında elektrikli zaplayıcı var. Ama senden korktu. Üstelik sen bir şey çalmaya bile kalkmadın."

Roarke başka bir patates aldı ve Kevin'in çubuk çikolataları yiyişini seyrederken sadece bir kaşını kaldırdı. Yaşam, diye düşündü, bazıları için en güzel şeyi sona saklama riskini alamayacağı kadar belirsiz.

"Bana Teğmen Dallas'ı beklemeni isteyen adamdan bahset bakalım."

"Sadece bir adamdı." Kevin başka bir sosisli sandviçe uzandı ve onu ikiye böldü. Küçük çocuk ve kedi aynı vahşi iştah ve incelikten uzak davranışlarla yemeklerini yediler. İki devriye arabası sirenlerini çalarak köşeyi döndüğünde, Kevin donup kaldı. Devriyelerin ardından New York Polisi'nin olay yeri aracı geliyordu.

"Seninle uğraşmayacaklar," dedi Roarke alçak sesle.

"Sen de polis misin?"

Roarke'un yüksek sesli kahkahası karşısında Kevin şüpheyle gülümsedi. Polisler yanlarından geçip giderken elini uzatıp tekrar Roarke'un elini tutmak istedi, ama adamın kendisini korkak sanmasını istemiyordu. Roarke'a biraz daha yanaşarak rahatlamaya çalıştı. Adam çok güzel kokuyordu, neredeyse yanlarındaki yiyecekler kadar güzel.

Roarke içini çekerek oğlanın saçlarını okşadı. "Buna ihtiyacım vardı," dedi. "Berbat bir sabahtan sonra güzel bir kahkaha atmaya yani. Kevin, ben büyümüş bir sokak çocuğuyum. Al, biraz içeceğinden iç de boğazın yıkansın, yoksa yediklerinle boğulacaksın."

"Tamam." Kevin içeceğini eline alarak portakal suyundan içti. "O adam da senin gibi konuşuyordu."

"Nasıl?"

"Bilirsin işte, şarkı söyler gibi. Kelimeler bir alçalıyor, bir yükseliyor." Ağzına bir avuç dolusu patates kızartması attı.

"İrlanda'nın dışında her zaman tanınırsın," diye mırıldandı Roarke. "Neye benziyordu?"

"Bilmem. Uzun boyluydu galiba."

"Genç mi, yaşlı mı?"

Kevin mutlu bir geçirtinin ardından omuz silkti. "Çok sıcaklamış olmalı..."

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Üzerinde uzun bir palto vardı, başında da bir şapka. Ayrıca kaşkol gibi bir şey ve eldivenler. Çok ter kokuyordu.” Kevin burnunu tuttu, gözlerini devirdi ve kıkırdayarak bir şeyler daha yemek için kutuya uzandı.

“Gözlerini kapat,” diye emretti Roarke. Kevin söylediğini hızla yapınca az kalsın gülümseyecekti. “Nasıl bir ayakkabı giyiyorum. Bakmak yok.”

“Siyah. Çok parlaklar ve yürürken hiç ses çıkarmıyorlar.”

“Aferin. O adam ne giyiyordu?”

“Onlar da siyahtı, yanında kırmızı şeritler vardı. Topuklu, büyük çocukların her zaman istediği gibi. Biraz yıpranmışlardı. Yıpranmış olunca daha iyi oluyorlar.”

“Tamam. Benim gözlerim ne renk?”

“Mavi. Masmavi. Resimlerdeki gibi.”

“Onun gözleri ne renkti?”

“Ben... yeşil, sanırım. Yeşil gibi ama Uyuşuk’unki gibi değil. Belki yeşildiler ama acımasız bakıyorlardı. Senin Cada-loz Karı ile konuştuğundaki gibi acımasız değildi ama. Onun gözleri daha korkmuş gibi acımasız bakıyordu. Bu daha kötü, çünkü korkunca daha kötü vuruyorlar.”

“Kesinlikle öyle,” diye mırıldandı Roarke ve bir kolunu Kevin’in omuzlarına attı. “Bu çok güzel oldu. Bunu duysa, Teğmen Dallas senin iyi bir polis olacağını söylerdi.”

Kevin tekrar geçirdi, başını hayır anlamında salladı. “Berbat bir iş.”

“Çoğunlukla,” diye onayladı Roarke “Gözünü kim morarttı, Kevin?”

Roarke oğlanın kendini birkaç santim geri çektiğini hissetti. “Bir şeye çarptım.”

“Ben de senin yaşında aynı problemle karşılaştım. Annen seni arıyor mudur?”

“Hayır. Geç saatlere kadar çalışıyor, o yüzden hep uyuyor. O uyurken etrafından gezersem kızıyor.”

Roarke yavaşça çocuğun çenesini tutup gözleri buluşana kadar kaldırdı. Jennie’yi kurtaramadım, diye düşündü. Bununla yaşayabilirdi. Ama her yerde kayıp çocuklar vardı.

“Burada onunla birlikte kalmak istiyor musun?”

Kevin’a göre, adamın yüzü bir meleşinkine benziyordu. Bir videocuda ekranda gördüklerine. “Gidecek başka bir yerim yok ki.”

“Sana sorduğum bu değil,” dedi Roarke yavaşça. “Burada kalmak mı istiyorsun, yoksa ÇKS ile gitmek mi?”

Kevin sertçe yutkundu. “ÇKS’de seni bir kutuya koyup satıyorlar.”

“Hayır, öyle yapmıyorlar.” Ama öyle göründüğünü biliyordu Roarke. O da çocukken sistem yerine babasının yumruklarını tercih etmişti. “Peki, bambaşka bir yere gitmek ister misin?”

“Seninle gelebilir miyim? Senin için çalışırım.”

“Belki günün birinde olabilir.” Roarke bir elini çocuğun saçlarında gezdirdi. “Senin hoşlanabileceğin bazı kişiler tanıyorum. Eğer sen de istersen, senin onlarla kalmanı sağlayacak bir şeyler ayarlayabilirim. Onlarla kalıp kalmak istemediğini bir süre düşünebilirsin.”

“Uyuşuk’un da gelmesi gerekiyor.” Kevin mutsuz gözlü annesinden vazgeçebilirdi ama kedisinden vazgeçemezdi.

“Elbette.”

Kevin dudağını ısırды ve başını binaya doğru çevirdi. “Tekrar oraya gitmek zorunda değilim, değil mi?”

“Hayır.” Para özgürlüğü ve seçenekleri satın alabildiği sürece kesinlikle böyle bir zorunluluğu yoktu. “Oraya gitmek zorunda değilsin.”

Eve sokağa çıktığında, Roarke ile küçük çocuğun hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdı, biraz da sinirlendi. Sokakta, biraz ilerde, bir kadınla konuşuyorlardı. Kadının mavi takım elbisesinden, beline astığı elektrikli zaplayıcıdan ve yüzündeki ekşi ifadeden bu bölgede çalışan sosyal görevli olduğu anlaşılıyordu.

Eve içinden, neden çocuğu alıp götürmüyor, diye sordu. Ceset dışarı çıkartılıp, morga transfer edilmeden önce Roarke ile çocuğun buradan gitmesini istiyordu.

“Torbalanan bütün kanıtlar paketlenildi, Dallas.” Peabody yanına gelmişti. “Şimdi kurbanı çıkarıyorlar.”

“İçeri gir ve onlara beş dakika beklemelelerini söyle.”

Eve kocasına doğru yürümeye başladı. Sosyal görevlinin, yanında oğlanla uzaklaştığını görünce rahatladı. Onu şaşırtan, ufaklığın dönüp, Roarke’a öldürücü bir gülücük göndermesi ve el sallaması oldu.

“ÇKS her zamanki gibi geç kalmış.”

“Bir sürü ihmal edilmiş çocuk var ve bu bazıları için sadece görev anlamına geliyorlar.” Roarke karısına döndü ve onu uzun uzun öptü. “Bazıları da yollarını kendileri buluyorlar.”

Eve, “Şu anda görevdeyim,” diye mırıldanarak arkasına bakıp, izlenip izlenmediklerini kontrol etti. “Bir taksiye binip, eve gitmelisin. Ben de birazdan evde olacağım ama önce halletmem gereken bazı-”

“Beklerim.”

“Eve git, Roarke.”

“O öldü, Eve. O torbanın içinde aşağıya indirdikleri Jennie olmayacak, sadece daha önce onu içinde barındıran şey olacak.”

“Tamam, kalın kafalı olmaya devam et.” Tele-bağlantısını çıkardı. “Kurbanı getirin.” Yine de onun dikkatini başka yöne çekebilmek için elinden geleni yaptı. “Peki, sosyal görevli ile ne konuşuyordun?”

“Kevin’a bakıcı aile olabilecek birilerini öneriyordum.”

“Ya!”

“Richard DeBlass ve Elizabeth Barrister ona bakabilirler.” Roarke, karısının iki kaşının kalkmasını seyretti. “Kızları öldürüleli yaklaşık bir yıl oldu. O zamandan beri aileyi yiyip bitiren kanserle uğraşıyorlar. Elizabeth bana, Richard’la evlat edinmeyi düşündüklerinden bahsediyordu.”

Roarke ile DeBlass dosyası sırasında tanışmışlardı. Eve kaybı ve kazancı düşündü. “Hayat devam ediyor, sanırım.”

Roarke morg ekibinin ceset torbasını dışarı taşıdığını gördü. “Başka bir seçenek var mı? Oğlanın bir yere ihtiyacı var. Annesi onu dövüp duruyor - etrafında olduğu zaman. Yedi

yaşında --en azından öyle olduğunu sanıyor. Doğum gününü bilmiyor.”

“ÇKS’ye ne kadar... bağışta bulundun?” diye sordu Eve kuru bir sesle ve bu Roarke’u gülümsetti.

“Oğlana bir şans verecek kadar.” Eve’in saçına dokundu. “Sokaklarda kaybolmuş bir sürü çocuk var, Eve. Bunu kişisel deneyimlerimizden biliyoruz.”

Eve, “Eğer bu işe karışırsan, çok üzülürsün,” dediyse de, sonunda kabullenerek içini çekti. “Sen zaten kararını vermişsin. Ben ne söylesem boş. Çok güzel bir gülüşü vardı,” diye ekledi.

“Kesinlikle.”

“Onu sorgulamam lazım. Virginia’ya gidecekse, listemde ona öncelik vermeliyim.”

“Ona ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Bana bildiği her şeyi söyledi.”

“Sana mı söyledi?” Eve’in dudakları gerilmiş, gözleri sertleşmiş ve parlamaya başlamıştı.

Roarke karısına hem beğeni hem de saf bir arzuyla bakarken, onun polis bakışı, diye düşündü.

“Onu sorguladın mı? Ne diyorsun sen, onu açık bir dosya hakkında sorguya mı çektin? Yaşı küçük bir çocuğu, ailesinin izni veya ÇKS görevlisi olmadan sorguladın mı? Bunu yaparken ne düşünüyordun?”

“Küçük bir çocuğu --ve bir zamanlar sevdiğim bir kızı.”

Eve nefes alıp vererek tepesine çıkan öfkeden kurtulmaya çalıştı. Kaldırımın üzerinde iki kere aşağı yukarı yürümek, biraz sakinleşmesini sağlamıştı. “Biliyorsun ki senin öğrendiklerini kullanamam. Eğer çocuk seninle konuştuğunu söylerse, ikimizin de başı derde girer. Dosyadan sorumlu dedektiflerisin, bir numaralı şüpheli senin yanında çalışıyor, senin dostluğuna ve sadakatine güveniyor. Çocuğun söylediği her şeyi lekeledin.”

“Böyle düşüneceğini biliyordum, o yüzden bütün konuşmayı kaydetmeyi akıl ettim.” Roarke cebinden küçük bir ka-

yıt cihazı çıkardı. "İstersen bunu kanıt olarak alabilirsin, üzerinde oynama yapmaya vaktim olmadığına sen şahitsin."

"Küçük bir çocukla açık bir cinayet dosyası hakkında yaptığın konuşmayı kaydettin." Eve, teslim olmuş gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Buna inanamıyorum."

"Bir şey değil," diye cevap verdi Roarke. "Ben de bunu kanıt olarak almaya pek gönüllü olmayabileceğini düşündüm. Yine de bunu bir şekilde yasaya uydurabileceğinden eminim; ancak yok sayacak kadar dik başlı olduğunu sanmıyorum."

Eve dişlerini gıcırdatarak, kayıt cihazını kocasının elinden alıp cebine attı. "Bulabildiğim ilk fırsatta... emin ol ilk fırsatta... şehre gelip, senin yönetim kurulu toplantılarından birini basacağım."

"Sevgilim, senin için, kapım her zaman açıktır."

"Senin milyar dolarlık bir anlaşmanı bozduğum zaman, gülümseyerek aynı şeyleri söyleyip söyleyemediğini göreceğiz."

"Eğer bunu yaparken seni seyredebileceksem, her şeye değer." Gülümseyerek cebinden bir şey çıkardı ve karısına uzattı. "İşte, sana bir çubuk çikolata sakladım - inan ki çok da kolay olmadı."

Eve kaşlarını çatarak baktı. "Beni şekerle kandırabileceğini mi zannediyorsun?"

"Zayıf noktalarını biliyorum."

Eve çikolatayı aldı paketini açıp ısırdı. "Sana hâlâ kızgıyım."

"Perişan oldum."

Eve çikolatadan bir ısırık daha aldıktan sonra, "Of, kes sesini! Seni eve götürüyorum," dedi. "Ve ben Summerset ile konuşurken sen karışmayacaksın."

"Eğer konuşmayı dinlersen, Kevin'in tarif ettiği adamın Summerset olmadığını göreceksin."

"Bilgi için teşekkürler, ama ben bildiğim gibi yapacağım işimi. Nefesi çikolata kokan yedi yaşında bir çocuğun söylediklerini Kumandana kabul ettirebilme şansım, Times Meydanı'nda çıplak dans etme olasılığımдан daha az."

“Eğer Times Meydanı gözünü korkutuyorsa,” diye başladı Roarke “belki evde çıplak dans ederek pratik yapmalısın.”

“Of, kışımı ye.”

“Sevgilim, çok isterdim ama şu anda görevdesin.”

“Gir şu arabaya.” Eve bir eliyle de Peabody’ye gelmesini işaret etti. Üniformalı yardımcısı kör ve sağırmış gibi davranmaya çabalıyordu.

“Lütfen, Eve, herkesin ortasında bana böyle sevgi gösterileri yapmayı kesmek zorundasın. Benim korumam gereken bir adım var.”

“Şimdi sana bir sevgi gösterisi yapacağım, bir hafta topalayarak gezeceksin.”

“Bak şimdi çok heyecanlandım.” Roarke gülümseyerek aracın ön yolcu kapısını açtı ve Peabody’ye oturmasını işaret etti.

“Ben neden arkada oturmuyorum?” dedi Peabody, orası daha güvenli, diye düşünüyordu

Genç kız önünden kaçarken, “Yo, hayır, ısrar ediyorum. Seni hırpalamaz büyük bir ihtimalle,” diye mırıldandı Roarke, kulağına.

“Teşekkürler. Çok teşekkürler.”

Roarke arka koltuğa yerleşirken Eve, “Seni kodese atmadığıma şükret,” diye söyleniyordu

“Şükrediyorum, hem de hiç durmadan.”

“Gülüyor musun, Peabody?” diye bastırdı Eve yola çıkarırken.

“Hayır, efendim. Bu, şey, alerji. Evli çiftlerin tartışmalarına alerjim var da.”

Eve, “Bu evli bir çiftin tartışması değil. Öyle bir tartışmaya girdiğim zaman sana haber veririm,” diyerek elindeki son çikolatayı Peabody’ye uzattı. “Bunu ye ve çeneni tut.”

“Elbette.”

Eve’in gözleri dikiz aynasında Roarke ile buluştuğunda, hâlâ siniri geçmemişti. “Summerset’in bu sabah nerede olduğunu kanıtlamak için bir şahidi olsa iyi olur.”

Summerset'in şahidi yoktu ve Eve'in elinden saçını başını yolduktan başka bir şey gelmiyordu. "Ne demek dışarı çıktım?"

"Her zamanki gibi sabah saat beşte kalktım ve sabah işlerimi halletmek için dışarı çıktım. Bu sabah pazar kurulduğu için, geri döndüm, araçlardan birini aldım ve Özgür Çağcılarının pazarına taze meyve sebze almaya gittim."

Eve ana oturma odasındaki koltuklardan birinin kenarına oturdu. "Sana evden dışarı çıkmamanı, hiçbir yere yalnız gitmemeni söylemedim mi?"

"Günlük rutin işlerim için emir almam, Teğmen."

"Eğer beni dinlememeye devam edersen, senin günlük rutin işlerin o kemikli kışının fazlasıyla ilgi çekeceği grup halinde düş alma eylemiyle başlayacak."

Adamın çene kasları titredi. "Kabalığınız hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben de senin durmadan şikâyet etmenden hiç hoşlanmıyorum, ama birbirimize tahammül etmek zorundayız. Bu sabah saat dokuz sıralarında, Batı Kırk Üçüncü Sokak'ta Jennie O'Leary'nin cesedi asılmış olarak bulundu."

Birden adamın yanaklarındaki renk uçtu. Dizleri çözüldü, ayakta durabilmek için bir yerlere tutunmaya çalıştı. Baş dönerken, birinin acı bir şekilde küfrettiğini duydu. Bir koltuğa oturtuldu ve dudaklarına bir bardak dayandı.

"Bunu iç," diye emretti Eve; o da çok sarsılmıştı. "Hepsini iç ve kendini topla, çünkü eğer düşüp bayılırsan seni düştüğün yerde bırakırım."

Bu istediği etkiyi yaratmıştı. Adamın başı dikildi. "Ben çok iyiyim. Sadece bir dakika şoka girdim."

"Onu tanıyordun."

"Elbette onu tanıyordum. Bir zamanlar Roarke ile yakındılar."

"Ve o şimdi öldü." Eve'in sesi dümdüzdü, ama Summerset'in yüzünü inceleyip iyi olduğuna karar verdikten sonra kalp atışları tekrar düzene girmişti. "Attığın her adımı bana anlatabileceğini umarım -nereye gittin, ne yaptın, kimi

gördün, kiminle konuştun, kaç tane lanet olasıca elma aldın. Şu anda dünyadaki en iyi arkadaşın benim.”

“Eğer durum buysa, Teğmen, avukatımı çağırmak istiyorum.”

“Harika, çok güzel, neden her şeyin içine etmeyelim, değil mi?” Odanın içinde dört dönüyordu. “Beni dinle. Seni korumaya çalışıyorum, çünkü Roarke için önemlisin. Sana karşı kanıtlar sadece ikinci derece ama giderek çoğalıyor. Medyanın baskısı olacak, bu da Departman’a baskı gelecek demektir. Savcı yardımcısı, birini suçlamak isteyecek. Senin hakkında biriken kanıtları görecek ve seni sorguya alacak. Seni tutuklamak için yeterli değil elindekiler. Henüz...”

Eve durdu ve cümlelerin ortasında kaşlarını çattı. “Ama savcı yardımcısı işin içine karışınca beni bu dosyadan alacakları kesin. Her şekilde önümüzde topu topu sadece bir hafta var. Ondan sonra büyük bir ihtimalle başka bir polisle uğraşacaksın.”

Summerset bunları düşündü ve başını salladı. “Tanıdığın şeytanla devam etmek daha iyidir.”

Eve onaylar gibi başını salladı ve kayıt cihazını çıkarıp aralarındaki masanın üzerine koydu. “O zaman, haydi başlayalım.”

“Elma aldım, bu arada...” adamın neredeyse gülümsediğini görmek, Eve’in şaşırarak gözlerini kırpmasına neden oldu. “...elmalı pay yaptım.”

“İmm... Harika,” dedi Eve.

Doksan dakika sonra, Eve başı çılgınca ağrıyarak diskleri ofisine götürdü. McNab’i masasında, ayakları çiçek desenli çorapları görünecek şekilde masaya dayanmış, otururken görünce neredeyse inledi.

“Rahat ol, Detektif, burayı evin kabul et.” Eve sözlerini vurgularcasına, adamın ayaklarını masasından sertçe aşağıya itti.

“Kusura bakmayın, Teğmen. Biraz mola vermiştim.”

“Duvara dayandım McNab. Bu da senin poponun benim-

kiyle birlikte dertte olduğunu gösterir. Küçük molalar için zamanımız yok. Peabody nerede?"

"Bu şatodaki odalardan birinde son kurban hakkında araştırma yapıyor ve diğer resmi işleri takip ediyor. Söylesenize, Teğmen, her zaman bu kadar ciddi ve işine bağlı mıdır yoksa üniformasını çıkardığında bunu da biraz olsun üzerinden atıyor mu?"

Eve Oto-Aşçıya doğru yürüdü ve bir kahve söyledi. Sıcak ve sütsüz. "Memur Peabody'nin üniformasını üzerinden çıkartmayı mı düşünüyorsun, McNab?"

"Hayır. Hayır..." Genç adam yerinden öyle bir hızla fırladı ki, kulaklarındaki gümüş çubuklar birbirlerine çarparak müzikal bir ses çıkardılar. "Hayır," dedi McNab üçüncü kez. "Sadece merak ettim. O benim tipim değil."

"O zaman neden bu yersiz sohbeti kesip işimize bakmıyoruz?"

McNab, Eve'in arkasından gözlerini devirerek baktı. Anlayabildiği kadarıyla bu kadınların her ikisi de sonuna kadar kurallara uyuyordu. "Roarke'un yolladığı bilgisayarlar inanılmaz," diye başladı. "Programları yükleyip çalıştırmam biraz zaman aldı, bu sabah gelen çağrılar için otomatik arama ve iz sürme yaptırıyorum. Ah, bu arada neredeyse unutuyordum, siz yokken birkaç tane ileti geldi."

McNab yeniden dinleme düğmesine bastı. "Nadine Furst, en kısa zamanda görüşmek istiyor. Ve Mavis, soyadını bırakmadı, bu akşam uğrayacağımı söyledi."

"Kişisel haberleşmeme bu kadar ilgi gösterdiğin için çok teşekkür ederim."

McNab bu iğneleyici lafları dikkate almadı. "Sorun değil. Bu Mavis, arkadaşınız mı?"

"Evet, ve de seni tek eliyle parçalayabilecek bir adamla birlikte yaşıyor."

"Peki, o zaman onu unuturuz. Öyleyse ben beklerken öğle yemeği yiyebilir-" Bilgisayar yüksek sesle sinyal verince cümlesini tamamlayamadı. Hemen masanın başına geçti ve saçlarını omzuna doğru attı; makineden kâğıtlar çıkarken

uzun bir ıslık çaldı. "Akıllı herif, çok akıllı... Dalgaları bir sürü yerden defalarca geçirmiş. Zürih, Moskova, Tanrı aşkına Des Moines, Regis Altı Gezegeni, Ütopya Uzay İstasyonu, Birmingham. Buna bayılacaksınız."

Eve, McNab'ın gözlerinde Feeney'de her zaman gördüğü tapınma pırıltısını gördü ve bunun EAD'de çalışmanın yan etkilerinden biri olduğunu anladı. "Dalgaların nerelere zıpladığıyla ilgilenmiyorum, McNab, bana gerekli olan nereden başlamış olduğu?"

"Geliyor, geliyor. Teknoloji bile sabır istiyor. New York. New York'tan geliyor. Söylemişsiniz, Teğmen."

"Çabuk ol. Bana adresi bul."

"Çalışıyorum." Ellerini arkasında Eve'in durduğu yere salladı. "Bana biraz zaman verin... bu arada çok güzel koktuğunuzu söylemeliyim. Yayın New York City'den yapılmış, bölgeyi bul."

İzleme devam ediyor... tahmini tamamlama süresi sekiz dakika, on beş saniye.

"Başla. Bir hamburger yiyebilirim. Oto-Aşçınızda var mıdır?"

Eve sinirlenmemek için kendini tuttu. "Nasıl olsun ister-sin?"

"Az pişmiş. Bol hardallı -ekmeği haşhaşlı olsun. Yanında makarna salatası ve bir fincan da o sizin muhteşem kahvenizden."

Eve derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Bu kadar mı?" diye sordu şeker gibi bir sesle. "Tatlı istemez misin?"

"Madem sordunuz, o zaman—"

"Teğmen." Peabody hızla odaya girdi. "Son kurban hakkındaki bilgileri hazırladım."

"Mutfakta konuşalım, Peabody, dedektifin öğle yemeğini hazırlayacağım."

Peabody'nin McNab'e fırlattığı öldürücü bakışa, adam sırtarak cevap verdi.

“Feeney’nin dönmesine ne kadar var?” diye sordu Peabody.

“Yüz iki saat ve yirmi üç dakika, ama sayan kim?” Eve Oto-Aşçıyı McNab’in isteklerine göre programladı. “Neler buldun?”

“Kurban Shannon Havalimanı’ndan dün saat dörtte ayrılmış. Kennedy-Europa’ya öğlen saat birde gelmiş. Palace’a saat ikide varmış ve parası önceden ödenmiş bir süite yerleşmiş. Süitin rezervasyonu Roarke Endüstrileri tarafından yapılmış ve bedeli oradan ödenmiş.”

“Lanet olsun!”

“Saat dörtte otelden ayrılmış. Onu otelden alan taksiyi bulamadım. O sırada çalışan kapı görevlisinin adını aldım. Bir saat sonra görevde olacakmış. Kurban odasının anahtarını resepsiyona bırakmış ve bir daha hiç almamış.”

“Odasına girişi durdur –içeri hiç kimse girmesin. Biz gideneye kadar kapıda durması için üniformalı bir polis ayarla.”

“Bunu hallettim bile.”

Eve, McNab’in öğle yemeğini çıkardı. “Kendine yiyecek bir şeyler al. Uzun bir gün olacak.”

Peabody hamburgeri kokladı. “Galiba McNab’de damak zevki var. Ben de bunlardan bir tane alacağım. Siz de ister misiniz?”

“Sonra,” dedi Eve ofise doğru yürürken. Elindeki tabağı McNab’in önüne, masaya bıraktı. “Durum nedir?”

“Bölgeyi buldum. Şimdi sektörü arıyorum. Yaklaşıyoruz.” McNab hamburgeri tek eliyle tutarak kocaman bir ısırik aldı. “Tanrı bizi seviyor,” diyebildi ağzı dolu dolu. “Bu gerçek dana eti değilse ben de Fransızım. Anne sütünden bile daha güzel. Bir ısırik ister misiniz?”

“Almayayım. McNab, o küpeler kulağına ağır gelmiyor mu? Onlar çoğaldıkça, yana yatık yürümeye başlayacaksınız.”

“Modanın yüksek bir bedeli var. İşte geliyor. Bölge Beş, evet, evet, sektör A-B.” Yüzüklerle dolu elini masanın üzerine yayılmış haritanın üzerinde gezdirdi. “Bu bizi–” parmaklarını haritanın üstünde dolaştırdı ve durdu, “bizi buraya getiriyor.

Buraya,” dedi bakışlarını Eve’e kaldırırken. “Bu inanılmaz dana etinden hamburgeri yerken oturduğum bu noktaya.”

“Bir yanlışlık var.”

“Tekrar ararım, ama bu yayının buradan, bu evden ya da bahçesinden yapıldığını söylüyor. Bu ev bütün bir sektörü kapsıyor.”

Eve, “Tekrar ara,” diye emir verdi ve sırtını adama döndü.

“Tamam, efendim.”

“McNab, bu ünitenin hata yapma olasılığı nedir?”

Adam kravat niyetine taktığı kırmızı kurdeleyle oynadı. “Yüzde birden daha az.”

Eve dudaklarını sıkarak sırtını döndü. “Bunu bir süre saklaman mümkün mü acaba. Bu konuyla ilgili bilginin, Merkezi, ben bu soruşturmanın başka bir... yönünü araştırana kadar gitmesini istemiyorum. Bunu yapabilir misin?”

McNab onu izleyerek yerine oturdu. “Bu dosyanın sorumlusu sizsiniz, Dallas. Siz ne dersiniz ben onu yaparım. Bu tür veriler çok karışıktır, çok kolay kaybolur. Kaybolduğunda yeniden bulunması zor olabilir.”

“Çok teşekkürler.”

“Ben de hamburgere teşekkür ederim. Yeniden inceleyip, ne çıktığına bakacağım. Feeney her zaman sizin çok iyi olduğunuzu söyler ve onun yanıldığını hiç görmedim. Eğer siz bir yanlışlık var diyorsanız, belki de vardır. Eğer hakikaten bir yanlışlık varsa, ben de onu bulurum, merak etmeyin, ben de kendi işimde çok iyiyimdir.”

“Buna güveniyorum. Peabody?”

“Efendim, şimdi geldim.” Peabody elinde tabakla, odaya girdi.

“Eğer çok açsan onu paket yapıp yanına al. Zamana karşı yarışıyoruz, mola bitti.”

“Bana bir dakika—” Eve arkasını dönüp yürüyünce Peabody’nin lafı yarım kaldı. Elindeki tabağı McNab’in önüne bıraktı. “Afıyet olsun.”

“Teşekkürler. Görüşürüz, Bayan Vücut.” Peabody dönüp

ona dik dik bakınca McNab kaşlarını oynattı. Genç kadın sert adımlarla odadan çıkınca da derin bir iç çekti. “Hakikaten endamı çok güzel,” diye mırıldandı, sonra da kollarını sıvadı ve işine geri döndü.



ONUNCU BÖLÜM

“Peabody, kaydı aç.”

Eve üniformalı polise kapıdan uzaklaşmasını işaret edip ana kodu kullanarak kilitleri açtı. Girdiği yer, geniş ve lüks bir salondur. Bel hizasından başlayan pencereler duvarı boydan boya kaplıyordu, pencerelerin altında yine duvar boyunca uzanan bir çiçeklikte, beyaz ve mavi renkleriyle göz alan çiçekler açmıştı.

Karşıda New York’un sivri gökdelenlerle süslü silüeti yükseliyordu. Hava trafiği az ve sakindi. Batı Yakası’nda her tarafta parlayan ışıklı reklam panoları burada, şehrin daha zengin ve kibar bölgesi olan Yukarı Doğu Yakası’nda yasaktı.

Roarke’un sahibi olduğu şeylerin çoğu gibi, bu otel daireleri de çok şık ve güzeldi –parlak renklerde ipek ve brokar yüzü kocaman minderler, pırıl pırıl cilalı ahşap mobilyalarla dekore edilmişti ve adım atarken insanın ayakları yerdeki kalın halıya gömülüyordu. Küçük bir göl büyüklüğündeki sehpanın üzerinde devasa bir meyve sepeti ve bir şişe de beyaz sauvignone duruyordu. Bu muhtemelen müessesenin konuklara Palace Otel’e hoş geldiniz hediyesi olmalıydı.

Meyvelerin bir kısmı yenmiş, şarap açılmıştı. Eve aklından, Jennie’nin ölümüne çağırılmadan önce kısacık bir süre de olsa bu lüksün tadını çıkardığını geçirdi.

Eve'in görebildiği kadarıyla, başka hiçbir şeye dokunulmamıştı. Eğlence ve iletişim ünitesini gözden saklayan tropikal kuş desenli ipek perde hâlâ düzgünce çekili duruyordu, bir duvarın büyük kısmını kaplayan ambiens ekranında da hiçbir şey yoktu.

"Teğmen Eve Dallas ve Memur Delia Peabody, maktul O'Leary'nin Palace Otel'deki dairesinde araştırmaya başlamıştır. Yatak odasından başlayalım, Peabody."

Eve salonu geçip yatak odasına girdi. Odanın üç penceresinden içeri güneş doluyordu. Muazzam büyüklükteki platform yatağı örten tavuskuşu mavisi örtü, gece için düzgünce açılmıştı. Kabarık minderlerin üzerine konuklar için yaldızlı kâğıda sarılı naneli çikolatalar bırakılmıştı.

"Dün gece bu odaya bakan kızı bulup konuş. Neye dokunmuş, ne görmüş, öğren." Eve bir yandan konuşurken, gidip dolabı açtı. Dolapta üç tane bluz, iki pantolon, düz mavi renkte keten bir elbise, sentetik karışık ucuz bir kumaştan krem rengi bir kokteyl elbisesi asılıydı. İki çift ayakkabı düzgünce alt rafa yerleştirilmişti.

Eve alışık hareketlerle cepleri, ayakkabıların içini kontrol etti, elini üst rafta gezdirdi. "Burada bir şey yok. Şifoniyerin çekmecelerinde bir şey var mı?"

"İç çamaşırı, naylon çorap, pamuklu bir gecelik, küçük bir el çantası - abiye, boncuklu."

"En iyi gece kıyafetini getirmiş." Eve elini kokteyl elbisesinin volanlı yakasında gezdirdi. "Ama giyecek fırsatı olmamış. Eşyalarını çıkarıp dolaba asmış -tek bavul- üç dört günlük giysi getirmiş. Hiç takı var mı?"

"Şimdilik rastlamadım."

"Yanında götürmüş olabilir. Gece kıyafetiyle takacak bir şeyler getirmiş olmalı. Bağlantısını kontrol et, kimi aramış, onu kim aramış, bir bak. Ben banyoyu kontrol edeceğim."

Banyoda içinde parti verilebilecek genişlikte bir jakuzi vardı. Küvetin kenarında otelin verdiği banyo köpüğü şişesi duruyordu. Eve, demek banyo yapmış diye düşündü. Aklın-

dan, bu banyoya dayanmak zor olurdu, diye geçirdi, üstelik Jennie bir temas beklentisi içinde olmalıydı.

Eve'in kafasından sorular geçiyordu. Gergin miydi acaba? Herhalde biraz gergin olması gerekirdi. Roarke'u görmeyeli epey zaman olmuştu. Buluştuklarında adamın onu ne kadar değişmiş ve yaşlanmış bulacağını düşünüp endişeleniyordu mutlaka.

Bir kadının, Roarke gibi bir adam ona baktığında ne göreceğini düşünüp endişelenmemesi imkansızdı. Eve, sedef pembesi banyo tezgâhının üzerine düzgünce yerleştirilmiş tuvalet malzemesi ve kozmetikleri incelerken, ikisinin bir zamanlar sevgili olduklarını düşünüyordu. Jennie, Roarke'un dokunuşunu, tadını hatırlamış olmalıydı. Bir kadın Roarke gibi bir aşığın gücünü unutamazdı.

Eğer Jennie de herkes gibi bir insansa, Roarke'un ona yine dokunup dokunmayacağını merak etmiş -dokunacağını ummuş olmalıydı. Kendini bu köpüklü, güzel kokulu banyoya bırakırken bunu mu hayal ediyordu acaba?

Tabii ki.

İkisi bir zamanlar yalnızca sevgili değil, arkadaşları da. Birlikte gülmüş, belki hayaller kurmuş, sırlarını paylaşmışlardı. Başlarında kavak yelleri esen günlerini beraber geçirmişlerdi. Bu bağ asla tamamen kopmazdı.

Üstelik Roarke onu çağırmış, okyanusun ötesinden kalkıp buraya gelmesini istemişti.

Kız hiç tereddüt etmeden adamın çağrısına uymuştu.

Bir sorun olduğunu bildiği halde, her şeyi bırakıp gelmiş, beklemişti. Ve ölmüştü.

"Dallas?"

Eve silkinerek Peabody'ye döndü. "Ne var?"

"Bağlantıda bir şey yok, ama fakstan geçen mesajların kopyalarını aldım. Bunu görmen lazım."

Minifaks küçük bir yazı masasının eğimli kapağının altında gizlenmişti. Sabırlı bir mırıltıyla bir sonraki komutu bekliyordu. Peabody makinenin üzerinde duran tek sayfalık mesajı alıp Eve'e uzattı.

Sevgili Jennie,

Roarke sana bu beklenmedik yolculuğu kabul ettiğin için teşekkürlerini iletmemi istedi. İkimiz de bunun sana fazla derin olmadığını umarız. Dairenin iyi olduğunu umuyoruz. Eğer bir eksiğin ya da arzun olursa, lobiye araman yeter.

Roarke'un senin iyiliğin için endişelendiğini biliyorsun. Seninle özel olarak ve evlendiği kadının bilgisi olmadan konuşması hayati önem taşıyor. Sana mümkün olduğu kadar çabuk vermek istediği bazı önemli bilgiler var. Onunla buluşman gerekiyor, ama hiç kimseye, güvendiğin insanlar bile olsa, nereye gittiğini söylememelisin. Saat beşte, Beşinci Cadde'yle Altmış İkinci Cadde'nin köşesinde ol. Seni orada New York plakalı siyah bir sedan ve üniformalı bir şoför karşılayacak. Sürücü seni gideceğin yere götürmek için gerekli talimatı almış olacak.

Jennie, bu entrikalı işler için affına sığınmıyoruz. Roarke'un pozisyonunda bir adamın dikkatli olması kaçınılmaz. Bu mesajı lütfen imha et.

Sevgiler,

Summerset

"Akıllıca." Eve kendi kendine konuşur gibi mırıldanmıştı. "Kızın denileni yapması için ne gerekiyorsa söylemiş. Faks mesajının elindeki nüshasını yok etmesini istemiş, ama makineyi silmesini hatırlatmamış. Bizim gelip makineyi kontrol edeceğimizi düşünmüş olmalı, bunu bulmamızı özellikle istemiş."

"Yine de önemli." Peabody kaşlarını çatarak Eve'in elindeki kâğıdı süzdü. "Herkes bir faks gönderip üstüne de istediği ismi yazabilir. Gönderdiği numarayı gizlemiş."

"Tabii, tabii, numarayı kâğıda bastırmamış, ama her iddiasına varım, bu aleti McNab'e verip gizlenmiş numarayı bulmasını istediğimizde, karşımıza Roarke'un faks hatlarından biri çıkacak." Eve kâğıdı Peabody'ye uzattı. "Torbaya. Arabayı kendisi sürmüş, kızı Batı Yakası'ndaki odaya kendi eliyle götürüp koymuş. Sonra da bayılmış -vurmuş ya da

ilaç kullanmış olabilir, orasını Adli Tıp'tan öğreniriz. Sonra da sakın sakın sahneyi düzenlemiş. İhtiyacı olan ne varsa arabanın içinde getirmiş. Araba belki kendinindir, belki kiralamıştır. O gün için çalmış da olabilir, ama buna pek ihtimal vermiyorum, yine de raporlara bakıp çalıntı siyah sedanları kontrol edelim.”

Durup odaya bir kez daha baktı. “Buraya tarayıcıları çağırmak aslında boşuna, vatandaşın vergilerini ziyan etmekten başka bir şeye yaramaz, ama yine de kuralına göre gidelim. Ben gidip şu sedanı bir kontrol edeceğim. Sen de minifaksı benim eve, McNab’e götür. Seninle orada buluşuruz.”

“Nereye gidiyorsunuz?”

Eve, soruyu çıkarken yanıtladı: “Birinden bir iyilik daha istemeye.”

Yağmur yağacak gibiydi, hava serin ve rutubetliydi, insanı diriltten bir rüzgâr esiyordu. Şurada burada ısrarla çiçek açmayı sürdüren birkaç inatçı kasımpatı tatlı birer sürpriz gibi etrafa koku ve renk katıyordu. Küçük çeşmeden kaynayan su, bakır ve pirinçten nilüferlerin yaprak ve sapları arasından köpürerek akıyordu. Uzanıp giden çimlerin öte yanında, ulu ağaçlar arasına gizlenmiş büyük taş ev, ikindi güneşinde parlıyordu.

Dr. Mira iç geçirerek, buranın huzur ve güç için inşa edilmiş bir yer olduğunu düşündü. Kendini merak etmekten alamıyordu, acaba Eve’in yalnızca huzura razı olduğu, kendini bırakıp huzurun tadını çıkardığı zamanlar ne kadardı?

Gözlerini eve dikmiş olan Eve’e bakarak, “Aramanı bekliyordum,” diye sözü açtı. “Üçüncü cinayeti duydum.”

“Adı Jennie O’Leary’ymiş. Kulağa şarkı gibi geliyor, değil mi?” Söylediği şeye kendi de şaşarak başını iki yana salladı. “Roarke ile arkadaşmışlar. Bir zamanlar ilişkileri arkadaştan da öteymiş.”

“Anlıyorum. Ya diğer iki kurban, onlar da İrlandalı mıydı?”

“Roarke hepsini tanıyormuş, her üçünü de.” Eve, kendini zorlatacak doktora doğru döndü.

Yumuşak, kısa kahverengi saçlarını uçuran rüzgâra rağmen, Mira her zamanki gibi derli topluydu. Bugün üzerindeki takım, genellikle tercih ettiği renklere göre biraz daha gösterişli bir koyu yeşildi. Bakışları sabırlı ve merhametliydi, gözleri anlayışla doluydu.

Eve aklından, doktorun burada, bir meşenin çıplak dalları altındaki taş bankta otururken de kendi şık muayenehanesinde olduğu kadar profesyonel göründüğünü geçirdi. Mira New York'taki, hatta muhtemelen ülke çapındaki en iyi adli davranış psikoloğuydu.

“Benimle burada görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Burayı düğününüzden hatırlıyorum.” Mira gülümsedi. Eve'in bu ilk eşiği aşip ona açılmasını sağlamak zor olacaktı. “Harikulade bir yer. Özenle planlanmış, sevgiyle bakılmış.”

“Buraya pek fazla çıkmıyorum galiba.” Eve kendini rahatsız hissederek ellerini ceplerine soktu. “Burada çalışırken pencereden dışarı bakmak bile aklıma gelmiyor.”

“Sen çok iyi odaklanan bir insansın, Eve. Onun için de fevkalade bir polissin. Buraya fazla gelmiyorsan bile, hiç şüphem yok sorsam etrafı tamı tamına betimleyebilirsin. Sen içgüdüsel olarak gözlem yapıyorsun.”

“Polis gözleri.” Eve omuzlarını silktilti. “Bu bir lanet mi yoksa bir nimet mi, kim bilir?”

“Sıkıntılısın.” Mira'nın Eve'e karşı duyguları her zaman mesleki ilginin ötesinde olmuştu, kalbinde ona büyük bir yakınlık hissediyordu. “Sana yardım etmeme izin verecek misin?”

“Benimle ilgili bir şey değil.”

Ama Mira, söylediğinin tersine, konunun kısmen de olsa onunla ilgili olduğunu düşünüyordu. Polis kılığındaki kadın, Roarke'un bir zamanlar yakın olduğu ölümlerle karşı karşıya gelmekten rahatsız olmuştu. “Demek ki geceleri rahat uyuyorsun, öyle mi?”

“Çoğunlukla.” Eve yine öte yana döndü. Bu konuya girmek istemiyordu. Mira onun geçmişiyile ilgili ayrıntıları,

beklenmedik zamanlarda su yüzüne çıkıveren anıları, yakasını bırakmayan, dehşet dolu kâbusları bilen birkaç kişiden biriymi. “Bu konuya hiç girmeyelim, tamam mı?”

“Öyle olsun.”

“Ben Roarke için endişeleniyorum.” Bunu düşünmeden söyleyivermişti, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. “Bu kişisel bir şey,” diye ekleyerek yine yüzünü Mira’ya döndü. “Seni bunu konuşmak için çağırmadım.”

Mira içinden *öyle mi?* diye geçirdi ama yalnızca başını salladı. “Beni neden çağırdın?”

“Vaka üzerinde konsültasyona ihtiyacım var. Katilin profilini çıkarmam lazım. Yardıma ihtiyacım var.” Konumundan ne kadar rahatsızlık duyduğu gözlerindeki öfkeden belli oluyordu. “Bunu resmi bir ortamda yapmak istemedim, çünkü senden bazı kuralları göz ardı etmeni isteyeceğim. Bunu yapmak zorunda değilsin, hatta yalnızca reddetmekle kalmayıp bu talebimi rapor etmek isteyecek olursan, bunu da normal karşılarım.”

Mira’nın halim ve ilgili yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. “İstersen bana durumu anlat da ona göre karar vereyim, olur mu?”

“Bu üç cinayet bağlantılı ve büyük bir ihtimalle de... yıllar önce olmuş bir takım olaylarla ilgili. Cinayet sebebi intikam. Benim görüşüme göre asıl hedef Roarke, Summerset’i de bunun için olaya karıştırmaya çalışıyorlar. Her cinayette Summerset’i işaret eden ciddi kanıtlar var. Her bulduğumuz cesetle birlikte de bu kanıtlar artıyor. Eğer onun sorumlu olduğuna inansam bir an bile düşünmeden onu içeri tıkarırdım. Adamın Roarke için neler ifade ettiği umurumda bile olmazdı. Ama bu bir tuzak, çok iyi planlanmış ve uygulanmış bir tuzak, zekâma hakaret kabul edebileceğim kadar da açık.”

“Benden katilin profilini çıkarmamı ve Summerset’in şiddet eğilimi olup olmadığını incelememi istiyorsun, gayri resmi olarak tabii.”

“Hayır, bunları tamamen resmi olarak istiyorum. Tam kuralına uygun bir şekilde, siyah beyaz olsun, Whitney’ye

verebileceğim bir şey olsun istiyorum. Ona pek fazla bir şey veremedim.”

“Her ikisini de memnuniyetle yaparım. Sen sade amirinle konuşup bana bilgileri ver. Buna senin için öncelik verebilirim.”

“Çok makbule geçer.”

“Başka?”

Eve’in elleri terledi. Nemli avuçlarını sabırsızca pantolonunun yanlarına sildi. “Hem bu soruşturma hem de senin çıkaracağın profil için hayati önemi olan bazı şeyler biliyorum, ama resmen açıklayamam –daha doğrusu açıklamak istemiyorum. Bu bilgileri seninle ancak doktor-hasta mahremiyeti çerçevesinde paylaşabilirim. Bu seni korur, değil mi?”

Mira ellerini kaldırıp parmaklarını kıvırdı. “Bana hastam olarak söyleyeceğin her şey gizlidir. Rapor edemem.”

Eve, ısrarla, “Bu seni korur mu peki?” diye sordu. “Kişisel açıdan, mesleki açıdan?”

“Evet, korur. Burada kaç kişiyi korumaya kararlısın, sorabilir miyim, Eve?”

“Sadece önemli kişileri.”

Mira keyifle gülümsedi. “Teşekkür ederim.” Elini uzattı. “Otur, anlat.”

Eve bir an duraksadıktan sonra Mira’nın uzattığı elini tuttu. “Bana demiştin ki... Dallas’taki o odada bana olanları hatırladığımda... Babamın sarhoş gelip bana tekrar tecavüz ettiğini, tekrar canımı acıttığını hatırladığımda... O gece onu öldürdüğümü hatırladığımda... sana anlatınca bana, o çocuğu cezalandırmak anlamsız, hatta yanlış olur, demiştin. Benim “boğazını temizledi “...benim bir canavarı öldürdüğümü, kendimi de değerli bir insan olarak yetiştirdiğimi, geçmişte yaptığım şey yüzünden bu değerli insanı mahvetmeye hakkım olmadığını söylemiştin.”

“Bundan hâlâ kuşku mu duyuyorsun?”

Eve başını iki yana salladı, ama aslında bazen, hâlâ, kuşkuya düştüğü oluyordu. “Söylediğinde ciddi miydin? Bir ca-

navarın canını almanın haklı olabileceği bazı anlar ya da bazı durumlar olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

“Bunun böyle olduğuna kısa bir zaman önce devlet de inanıyordu, idam cezası son defa kaldırılalı daha yirmi yıl bile olmadı.”

“Ben senin kişisel görüşünü soruyorum, bir doktor, bir kadın olarak.”

“Evet, buna inanıyorum. Hayatta kalabilmek için, kendi canını ya da bir başkasının canını kurtarmak için.”

“Yalnızca meşru müdafaa için mi yani?” Eve gözlerini Mira’nın kilere dikmiş, dikkatle bakışlarında belirecek her ifadeyi takip ediyordu. “Tek geçerli sebep bu mu olabilir?”

“Böyle bir genelleme yapamam, Eve. Her durum, her kişi olayın tanımını etkiler.”

Eve alçak sesle, “Benim için bu hatları çok kesin bir şekilde çizili, siyah beyaz bir meseleydi eskiden,” dedi. “Bir tarafta kanun vardır...” Bir yumruğunu kaldırdı. “Bir tarafta da kanunu çiğneyenler...” Diğer yumruğunu da kaldırdı. Derin bir nefes alıp yumruklarını birbirine vurdu, yumrukları birbirine yapışmış olarak bir an durdu. “Şimdi... sana Marlina’yı anlatmam gerekiyor.”

Mira sözünü kesmeden, Eve’i sonuna kadar dinledi. Soru sormadan, yorum yapmadan. Eve’in her şeyi anlatması yirmi dakika sürdü. Her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatırken olayla mesafeli durmak için çaba göstermiş, yalnızca olanları anlatmaya, kişisel görüşünü karıştırmamaya gayret etmişti. Sözünü bitirdiğinde takati tükenmişti.

Sessizlik içinde oturdular. Etrafta birkaç kuşun şakımasıyla çeşmenin şırıltısı dışında bir ses duyulmuyordu. Eflatun gölgeli bulutlar güneşi kapamıştı.

Sessizliği bozan Mira oldu. “İnsanın çocuğunu bu şekilde kaybetmesi... Hayatta bundan daha kötü bir şey olamaz. Sana bunu yapan adamların ölmeyi hak ettiklerini söyleyemem, Eve. Ama bir kadın olarak, bir anne olarak şunu söyleyebilirim ki. eğer o benim çocuğum olsaydı, ona bunu yapanların

öldüğü gün bayram ederdim ve onları öldürene de hayat boyu minnettar kalırdım. Bu bilimsel bir şey değil, hukuki de değil. Yalnızca insani bir şey.”

“Roarke’u neden koruduğumu bilmiyorum, yaptığı şeyin adalete uygun olduğunu düşündüğüm için mi, yoksa onu sevdiğim için mi.”

“Neden ikisi birden olmasın? İşi karmaşıklaştırıyorsun, Eve.”

“Öyle ya.” Eve neredeyse gülecek gibi bir ifadeyle banktan doğrulup kalktı. “Elimde üç tane cinayet vakası var, ama kocamın hayatının kalanını demir parmaklıklar arkasında geçirmesini istemiyorsam bunları açık ve mantıklı bir şekilde soruşturmam mümkün değil. Yardımcımı, daha tanışalı üç gün olmamış bir e-detektifi ve de seni kendime suç ortağı ettim ve o salak Summerset’i hapse düşmekten kurtarmak için popomu yırtıyorum. Sonra da işleri karmaşıklaştıran ben oluyorum.”

“Durumun karmaşık olmadığını söylemiyorum, ama bunu bu kadar içselleştirmen için bir neden yok. Kalbinle mantığını birbirinden ayrı tutmak zorunda değilsin.”

Mira eteğine yapışan bir toz parçasını eliyle süpürüp canlı bir sesle devam etti: “Summerset’in muayenesine gelince, benim açımdan en iyisi senin resmen talepte bulunman olur sanırım. Ofisimde, mümkünse yarın. Bir tam tarama yapar, sonuçları sana ve Kumandan Whitney’ye geçerim. Senin şu katil hakkındaki bilgileri –resmi olanları da, olmayanları da bana verebilirsen, profili çıkarmaya da hemen başlarım.”

“Resmi olmayan bilgileri raporuna dahil edemezsin.”

“Eve.” Mira hafif bir kahkaha attı, gülüşü çeşmenin şırıltısı kadar tatlı ve büyüleyiciydi. “Eğer böyle şeyleri ayrıntıları belirtmeden bir psikolojik profile sıkıştırarak kadar becerim yoksa, lisansımı iade edeyim, daha iyi. Bana güvenebilirsiniz, istediğin profili alacaksın, şunu da affına sığınarak söylüyorum, herhangi birinin benim işimi sorgulaması ihtimali de son derece düşüktür.”

“Hemen lazım. Adam fazla beklemeden bir sonraki tura geçiyor.”

“Sana elimden geldiğince çabuk vermeye çalışacağım. Doğru olması da en az çabuk olması kadar önemli. Peki, kişisel bağlamda, Roarke’la konuşmamı ister misin?”

“Roarke’la mı?”

“Ne kadar saklamaya çalışsan da ben anlıyorum, Eve. Roarke için endişeleniyorsun. Duygusal durumu hakkında. Onun kendini suçladığını düşünüyorsun.”

“Seninle konuşur mu, bilmiyorum. Sana bütün bunları anlattığımı öğrenince ne düşünecek, onu da bilmiyorum. Duygusal açıdan bir endişem yok, o idare eder.” Eve, baş parmağıyla alyansını çevirmeye koyuldu. “Beni asıl kaygılandıran onun güvenliği. Sonraki tur ne zaman olacak, tahmin edemiyorum. Bütün bildiğim, son turda sıra Roarke’a gelecek.”

Eve bunu kafasından çabucak silip attı, korkunun berrak düşünmesine engel olacağını biliyordu. “Şimdi içeri gelersen sana elimde olanları veririm, Summerset’le konuşup yarınki muayenenin saatini ayarlarız.”

“Tamam.” Mira kalkıp Eve’in koluna girerek onu şaşırttı. “Bir fincan da çay olsa çok makbule geçer.”

“Özür dilerim, benim düşünmem gerekirdi. Ev sahipliğine de diyecek yok.”

“Ev sahibi-misafir düzeyini çoktan geride bırakıp arkadaşlığa kadar ilerlediğimizi umuyordum. Baksana, şu sizin kapının önündeki arabadan inenler Mavis’le iyi huylu deviler değil mi?”

Eve bakışlarını Mira’nın baktığı yöne çevirdi. Hafta ortası akşamın bu vaktinde, yeşil tüylerle süslü pembe deri bir elbise giyen kişi, Mavis Freestone’dan başka kim olabilirdi? Yanında da Leonardo vardı, bileklerine kadar inen kaliteli bordo şarabı rengindeki kaftanıyla muhteşem ve hakikaten dev gibi görünüyordu. İkisini de çok sevdiği halde, Eve derin derin içini çekti.

“Ne yapayım şimdi ben bunlarla?”

“Bence kısa bir ara ver ve biraz keyiflen.” Mira gülerek kolunu kaldırıp ilginç çifte el salladı. “Ben öyle yapacağım.”

“Aman, hepsi de nasıl yalan dolan işler.” Mavis kendine bir kadeh şarap doldurup, elinde sallaya sallaya on santimlik topuklarını tıkırdatarak gezinmeye başladı. Şeffaf malzemeden yapılmış sivri topuklarının içinde minicik japon balıkları yüzüyordu. “Leonardo’yla ben olan biteni televizyondan duyduk. Daha önce gelirdim aslında.” Şarabından bir yudum aldı, sonra yine ellerini sallayarak sözüne devam etti. “Ama gelecek ay kayda giriyoruz, hiç aralıksız provamız var.”

Leonardo ona, bronzlaşmış yüzünde aşk dolu bir gülümsemeyle baktı. “Şahane bir kadın.”

“Ah, Leonardo!” Mavis adama sarılıp kollarını dolayabildiği kadar doladı. “Hep böyle diyorsun.”

“Doğru da ondan. Güvercinim benim.”

Mavis kıkırdayarak döndü, göğsünü ve omuzlarını süsleyen tüyler uçtu. “Neyse, işte, Summerset’e destek olmak için geldik.”

“Eminim memnun olacaktır.” Bu işten kurtuluşu olmadığını gören Eve de kendine bir bardak şarap doldurmaya davrandı. “Doktor Mira, şarap?”

“Ben çayı bekleyeceğim, teşekkür ederim. Mavis, bu üzerindeki Leonardo’nun kreasyonu mu?”

“Tabii ki. Nasıl? Süper, değil mi?” Gösterişli bir hareketle olduğu yerde döndü, saçları başının çevresinde bukle bukle dalgalandı. Saçının son rengi lavanta çiçeği idi. “İlkbahar sezonu için hazırladığı şeyleri bir görsen. Yakında Milano’da bir defilesi var.”

Leonardo, “Size çalışan kadın koleksiyonumu göstermek isterdim, Dr. Mira,” diye öneride bulundu.

“Şey...” Mira dilini dişlerinde gezdirerek Mavis’in elbisesindeki kuş tüylerine kararsız bakışlarla bir göz attı, sonra Eve’in abartılı bir ifadeyle gözlerini devirini fark ederek güldü. “Ben Mavis kadar yaratıcı bir model olabilir miyim, bilmiyorum.”

“Tarzınız farklı yalnızca.” Leonardo’nun gülümsemesi tatlı ve alaysıydı. “Siz klasik çizgiler, sakın renkler seviyorsunuz. Size mükemmel gidecek gül kurusu renkte şahane keten parçalarım var.”

Mira'nın akli, gül kurusu keten fikrine yatmıştı. "Gül kurusu," diye tekrarlayarak ilgiyle Leonardo'nun sözlerine devam etmesini bekledi.

Mavis neşeyle lafa karıştı. "Leonardo klasik ama havalı şeyleri çok iyi yapıyor. Hani, malikanenin seksi hanımefendisi tarzı falan."

"Bir görsem iyi olacak." Mira aklından malikanenin seksi hanımefendisi diye geçirerek gülümsedi.

Mavis, "İşte geldi!" diye bağırarak, üzerinde çay tepsisi, elmalı pay ve kremalı pastacıkların durduğu servis arabasını iterek içeri giren Summerset'e doğru koştu. Yeşil tüylü kollarını adamın boynuna dolayınca, Summerset'in yüzü pembeleşti. "Biz arkadayız, Summerset. Sen hiç kendine dert etme. Eve'in üstüne yoktur. Benim başım derde girdiğinde her şeyi halletmişti. Sana da göz kulak olur."

"Eminim teğmen bu konuyu da halleder." Summerset'in gözleri bir an Eve'e doğru kaydı. "Şu ya da bu şekilde."

"Haydi bakalım, neşelen azıcık." Mavis adamı kolları arasında sıktı. "Bir şey iç. Şarap ister misin?"

Mavis'in samimi yüzüne bakınca Summerset'in bakışları yumuşadı. "Teşekkür ederim, ama yapacak işlerim var."

Eve, Mira'ya doğru eğilerek, "Mavis'in başını mı okşasın, yoksa kemiklerini mi kırsın, karar veremiyor," diye mırıldandı. Doktor kahkahasını güçlükle zaptederek öksürür gibi yaptı.

"Roarke hemen geliyor," dedi Summerset. "Yıldızlararası bir ileti gönderiyor, bitmek üzere."

Mavis koridorda onu yakalayıp kolundan çekti, adam durup dönünce de çabucak gülümsedi. "Bak, neler hissettiğini biliyorum. Aynı şeyleri ben de yaşadım. O korkulu günlerimde, beni kodese tıktıkları, bir tarafımın beni ilelebet orada bırakacaklarını sanıp üç buçuk attığı o günlerde, dayanmamı sağlayan tek şey Dallas'ın buna izin vermeyeceğini bilmem olmuştu. Ne olursa olsun bu işi halledeceğini biliyordum."

"Size olan sevgisi teğmenin en iyi niteliklerinden biridir."

“Aranız limoni diye aynı şeyi senin için yapmayacağını mı düşünüyorsun?” Mavis, saçıyla aynı renkteki gözlerini yuvarlak yuvarlak açmış, üzüntülü bakışlarla bakıyordu. “Eşeklik etme, Summerset. Dallas’ın bir haksızlığa uğramaman için canını dişine takıp uğraşacağını sen de biliyorsundur herhalde. Eğer biri senin peşinde olsaydı araya girip kendini feda eder, yine de seni korurdu, çünkü o öyle bir insan. Bence sen de bunu biliyorsundur.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.” Summerset takındığı tavırdan pişman olmuş gibi görünmek istemediği için soğuk soğuk konuşmaya başlamıştı. “İyi bir dedektifin, kişisel duyguları her ne olursa olsun, bunu anlayacağını sanıyorum.”

“Moralin bozulmuş,” dedi Mavis yumuşak bir sesle. “Eğer biraz konuşup rahatlamak istersen, beni ara yeter.” Parmak uçlarında yükselip adamın yanağına bir öpücük kondurdu. “İçkileri ben getiririm.”

Summerset arkasını dönüp koridorda hızlı adımlarla yürümeye koyulmadan önce ancak, “Sevgiliniz çok şanslı bir adam,” demeyi başarabildi, sonra açık bir kapıdan geçip kayboldu.

“Bravo, Mavis.” Roarke merdivenlerden inip Mavis’in yanına geldi ve ellerini tuttu.

“Adameğinizin hiç keyfi kalmamış. Haksız da değil, tabii.”

“Sen yanında olduktan sonra keyfinin yerine gelmemesi mümkün mü?”

“İnsanları neşelendirmek benim işim gibi oldu. Bakalım salondaki takım için ne yapabileceğiz.” Gözlerini Roarke’un yüzüne kaldırıp gülümsedi. “Yemeğe kalıyor muyum?”

“Başka türlüünü asla kabul edemem.”

Misafirleri olmasına rağmen, Eve, McNab ve Peabody’yi evlerine gönderecek, raporlarını alıp sonra gözden geçirmek üzere dosyalayacak kadar kaçmaya vakit bulabildi. Summerset’i sıkıştırıp, birkaç dakikalık sevimsiz bir konuşmanın sonunda ertesi sabah saat on birde testler için Dr. Mira’nın muayenehanesinde olmasının kendi yararına olacağına ikna etmişti.

Misafirler gidip o günlük işler bittiğinde başı öyle kötü zonkluyordu ki, ağrı kesici almadan duramayacağını hissetti. Roarke onu banyoda, avucuna aldığı haplara kötü kötü bakarken buldu.

“Seni bile ilaç almak zorunda bıraktığına göre dayanılmaz bir ağrı olmalı herhalde.”

“Uzun bir gün oldu.” Eve omuzlarını silkerek hapları tekrar şişeye attı. “Ama idare edebilirim.”

“Bir banyo yapalım. Biraz gevşemen lazım.”

“İşim var.”

“Eve.” Roarke onu kuvvetlice kolları arasına alıp kendisine doğru döndürdü. “Senin işinin en nefret ettiğim tarafı bu. Gözlerinin altında morluklar, içinde de gölgeler oluşmasına neden oluyor.”

“Bu seferkinde pek fazla zamanım yok.”

“Kendine bir saat ayıracak kadar zamanın olmalı.” Gözlerini karısından ayırmadan, omuzlarındaki düğüm düğüm olmuş kasları ovmaya başladı.

“Raporları okuyup resmi raporu hazırlamam lazım. Elimizdeki bilgilerden elimizde olmayanları tahmin etmemiz gerekiyor, ama hep duvara tosluyorum.” Eve kendi sesindeki gerginliği fark ederek daha da gerildi. “Delillerin hiçbirinin izini sürmeyi başaramadım, heykel konusunda da sen haklı çıktın. Bilinen evrenin her yanındaki Tanrı mağazalarında binlercesi satılıyor. Meryem Hanım pek seviliyor anlaşılan, insanlar heykelini almak için beş yüz krediyi gözlerini kırpmadan bastırdıklarına göre.”

Eve geri çekilmeye davrandı ama adamın elleri onu olduğu yerde tuttu. “Yarın artık Whitney’ye bir şeyler vermek zorundayım. Mira’ya her şeyi anlattım.”

Roarke’un elleri bir an hareketsiz kaldı, sonra tekrar karısının omuzlarını ovmaya devam etti. “Anlıyorum.”

“Belki önce sana sormam gerekirdi, ama gerekli gördüğüm şekilde hareket ettim.”

“Özür dilemene gerek yok.”

“Özür dilemiyorum.” Bu sefer Eve omuzlarını silkip ada-

mın elinden kurtardı. “Söylüyorum.” Sert adımlarla yatak odasına geçti. En iyi kahvenin bile midesini yakacağını hissediyordu, yine de Oto-Aşçıyı kahveye programladı. “Gerekeni yapıyorum, yapmam gereken şeylerden biri de sana, bu vaka çözülünceye kadar kişisel güvenlik önlemlerini artırmanı tavsiye etmek.”

“Güvenlik sistemim son derece iyi bence.”

“Öyle olsaydı, o pislik herif sistemi atlatıp bu evden ileti göndermeyi, senin kredi kartı hesaplarından birini kullanarak otel odası tutmayı, senin adını kullanarak bir kadını ta İrlanda’dan buraya getirtmeyi başaramazdı.”

Roarke başını hafifçe yana eğerek salladı. “Anlaşıldı. Elektronik güvenliğime ben kendim bir bakacağım.”

“Güzel, bir yerden başlamak lazım.” Eve kendine bir fincan kahve doldurdu. “Summerset’e de bir izleme bandı takacağım.”

“Efendim?”

“Summerset’i işaretliyorum.” İçindeki öfke yükseliyordu, önüne geçmesi imkansızdı. “Kendi iyiliği için. Bir dahaki cesedi bulduğumda, Summerset’in nerede olduğunu açıkça kanıtlayabilmesini istiyorum. Ya bant takacağım ya güvenlik bileziği ya da içeri atmam gerekecek. Bence en kolayı birinci seçenek.”

“Belki de öyle.” Roarke, brendinin kahveden daha iyi gideceğine karar verdi. “Bana da bant takmaya niyetin var mı, Teğmen?”

“Üzerinde duracağını bilsem, hiç tereddüt etmezdim. Ama bir saat geçmeden çıkaracağını bildiğim için zaman kaybı olur.”

“Pekâlâ.” Roarke brendi kadehini karısına doğru kaldırdı. “Birbirimizi anlıyoruz.”

“Bence de öyle.” Derin bir soluk aldı. “Adli Tıp’la konuştum. Jennie O’Leary’nin vücudunda müsekkin kalıntısı bulmuşlar.”

Roarke gözlerini brendisine dikti. “Tecavüze uğramış mı?”

“Hayır, cinsel tecavüz belirtisi yok, boğuşma izi de yok. Adam onu bağladığında hâlâ sakinleştiricinin etkisi altındaymış. Ama adli tıp vajinasının içinde yine bir marka bulmuş. Aynı şekilde, buradaki dokularda da herhangi bir zedelenme veya güç kullanıldığını ya da boğuşma olduğunu gösteren bir işaret yokmuş. Marka kız bayginken içine sokulmuş olmalı. Üzgünüm, ama detayları bilmek isteyeceğini düşündüm.”

“İstiyorum, evet.”

“Adli tıp senin otopsi bitince cesedi almak için talepte bulunduğunu söyledi –kurbanın hiçbir yakını olmadığı için.”

“İrlanda’da gömülmek isterdi.”

“Sanırım kendin götüreceksin.”

“Evet.”

Eve’in midesindeki yanma kalbine doğru yayıldı. “Planlarını kesinleştirdiğin zaman bana da bilgi verirsen memnun olurum.”

Roarke’un bakışları bu sözler üzerine ona doğru kalktı. Adamın güzel gözlerinde gördüğü duygular Eve’in kalbine bir hançer gibi saplandı. “Onu yalnız göndereceğimi mi düşünmüştün? Onu başımdan atıp işime bakarım, diye mi düşünmüştün?”

“Hayır. Çalışmam lazım.”

“Allah aşkına, Eve!”

Adamın sesinin tonu –sabrının taşıdığını, kızdığını, birazcık da karısının tavrından keyif aldığını ifade eden o ses tonu– Eve’in hışımla ona doğru dönmesine neden oldu. “Benimle bu şekilde konuşma, arkadaş. Bana kendimi salak gibi hissettirmeye çalışma. Anladık, onu sevmiştin, iyi, tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap, ben de kendi yapmam gerekenleri yapayım.”

Roarke bildiği en pis küfürleri sıralayarak onu yakaladı. Artık sesinde o bir parçacık keyiften de eser kalmamıştı. “Evet, onu sevmiştim ve onunla bir zamanlar yaşadığımız şeyler benim için çok önemliydi. Ama senin için hissettiklerimin yanında hepsi anlamsız bir gölgeden ibaret. Bunu mu duymak istiyorsun?”

Eve'in her yanını bir utanç dalgası sardı, siniri bir anda geçiverdi. "Bana ne oluyor, bilmiyorum. Sinirlerim bozuk." Kendini çaresiz ve güçsüz hissediyordu, parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Diğerlerinin hiçbirine aldırmadım, çünkü... Ne bileyim, aldırmadım işte. Ama bu kıza aldırmamak elimden gelmiyor, ölü bir kadını, bir dakikacık olsun, kıskandığım için de kendimden nefret ediyorum."

"Eve." Roarke elini karısının yanağına dayadı. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren, tüm diğer kadınlar gözümde siliniverdi."

Bu sözler Eve'in kendini yalnızca daha da aptal hissetmesine neden oldu. "Ağzını arıyor falan değilim, sadece –"

"Sen her şeysin." Roarke dudaklarını kadının zonklayan şakaklarından önce birine, sonra diğerine bastırarak mırıldandı. "Sen teksin."

Eve'in kalbindeki yanma, tatlı ve güçlü bir ağrıya döndü. "Sana ihtiyacım var." Kollarını erkeğe sımsıkı doladı, ağzını ağzına dayadı. "Pek çok şey için."

"Ne mutlu bana." Roarke onu, derin, yumuşak bir öpüşle, inildevinceye kadar öptü. "Şu bir saat arayı şimdi veriyoruz. İkimiz birlikte."



ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eve yeniden düşünebilmeye başlamıştı. Roarke'la tanışmaya dek, seksin insana ne faydalar sağlayabileceğinin farkında değildi. Kendini dirilmiş, odaklanmış ve tazelenmiş hissederek çalışma odasına gidip yerleşti.

Roarke'un o sabah getirttiği yeni bilgisayar şahane bir şeydi. Eve hayranlıkla bir süre yeni oyuncağının tadını çıkarırdı. Alet girdiği bilgileri, aç ama terbiyeli bir kurt gibi bir anda yutuverince keyfi daha bir yerine geldi.

"Oh, canım benim," diye mırıldanarak bilgisayarın incecik, şık, siyah gövdesini okşadı. "Evet, görelim bakalım, neler yapabiliyorsun. Olasılık taramasını çalıştır, A dosyasındaki bilgileri kullan. Maktuller Brennen, Conroy ve O'Leary'nin aynı suçlu tarafından öldürülmüş olması olasılığı nedir?"

Bilgisayar, hafif Fransız aksanlı, pürüzsüz bir bariton sesiyle, *Program çalışıyor*, diye haber verdi. Eve'in yüzündeki sırtıtma daha silinmeden evvel, tarama tamamlanmıştı bile.

Olasılık yüzde doksan dokuz virgöl altmış üç.

"Süper, A dosyasında kal. Cinayetlerin şüpheli Summer-set tarafından işlenmiş olması olasılığı nedir?"

Program çalışıyor... Olasılık yüzde seksen yedi virgöl sekiz. Eldeki bilgilere dayanarak, birden fazla birinci derece cinayet suçlamasıyla tutuklanması için emir çıkarılması tavsiye olunur. Yargıç listesi isteniyorsa lütfen bildiriniz.

“Hayır, teşekkürler, Bruno, ama tavsiye için sağ ol.”

Savecılığa bağlanmak istiyorsanız lütfen bildiriniz.

“Eve.”

Eve arkasına dönünce Roarke’un kapıda durduğunu gördü. “Bekle, Bruno.” Saçlarını geriye doğru iterek omuzlarını esnetti. “Sana çalışacağımı söylemiştim.”

“Evet, söyledin.” Roarke’un üzerinde yalnızca düğmelenmemiş bir kot vardı, belli ki son anda öylesine ayağına çekivermişti.

Eve’in vücudu, az önceki oyununun ardından henüz soğumamış olmasına rağmen şimdi tekrar ısınıyordu. Bir anda kendini, o düğmesi açık kalmış kotu çekip çıkarmayı, sonra da belki dişlerini onun sınıksıkı, çıplak poposuna geçirmeyi hayal eder buldu.

“Ha?” Erkeğin sesi fantezisinin arasından beynine ulaşınca şaşkınlıkla toparlandı.

“Dedim ki...” Roarke durdu, sonra kadının gözlerindeki parıltıyı tanıyarak tek kaşını kaldırdı. “Aman Tanrım, Eve, nesin sen, tavşan falan mı?”

“Ne demek istiyorsun, anlayamadım.” Eve dönüp tekrar gözlerini bilgisayarın ekranına dikti.

“Pekâlâ da anladın ve ben de sana istediğini memnuniyetle vereceğim... ama önce neden Summerset hakkında olasılık hesaplattığımı açıklamam gerekecek. Onun masum olduğunu kabul ettiğini sanıyordum.”

“İşimi yapıyorum, ama bir dur,” dedi Eve, elini kaldırarak, “sen başlamadan ben açıklayayım. Olasılık hesabını A dosyamdaki bilgilere göre yaptırдыm, A dosyasında şu anda resmi olarak açıklayabildiğim tüm bilgi ve kanıtlar bulun-

yor. Bu çözümleme Summerset'i göz altına almam gerektiğini gösteriyor. Yüzde doksanın altında hapiste tutulması gerekmiyor, ama tutuklayacak olursak kimse itiraz etmez."

Yine omuzlarını esneterek gözüne giren kâkülleri üflledi. "Şimdi de B dosyasındaki bilgilere göre olasılık hesaplayalım bakalım, ne çıkacak. Bu dosyada da bildiğim her şey var, elimde ne varsa hepsi. Bilgisayar –"

"Adı Bruno sanıyordum."

Eve, "Laf olsun diye işte," diye mırıldandı. "Bilgisayar, olasılık taramasını çalıştır, şüpheli Summerset, B dosyası."

Program çalışıyor... Eklenen bilgilerle olasılık indeksi yüzde kırk yedı virgöl otuz sekize düşmüş bulunuyor. Mevcut bilgilere dayanarak, tutuklama emri çıkarılması tavsiye edilmez.

"Olasılık yarı yarıya azalıyor. Yarından sonra Mira'nın inceleme sonuçları girilince daha da azalacağına inanıyorum. A dosyası da biraz azalır herhalde, adamın kığını kurtaracak kadar azalabilir belki."

"Anlamam gerekirdi." Roarke karısının arkasına geçti, eğilip başının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Henüz temize çıkmadı. Tanrıci çocuk, benim Summerset'i kurtarmak için seni harcamayacağıma oynuyor. Eh, doğru tahmin etmiş."

"Ama seni fazla hafife alıyor."

"Aynen öyle. Ayrıca da oyununu fazla abartıyor, Roarke, bunu Whitney'e de açıklayabilirim. Bu cinayetleri tereyağından kıl çeker gibi halleden bir adam, arkasında böyle bariz bir iz bırakacak kadar aptal olamaz. Buram buram komplo kokuyor. Ayrıca bu oyunu yine oynamak isteyecek. Bilmece, şaşırtmacalar." Eve düşüncelerine dalarak sandalyesinde kaykıldı. "Her şeyi Tanrıya bağlamaktan hoşlanıyor, ama esas oyunu seviyor. Çocuk gibi."

"Bunu bir futbol takımının başkanına söyle de, bak bakalım sana ne diyor. Erkekler oyunları sever."

Eve yalnızca omuz silktili. "Ee, erkekler çocuktur."

"Teşekkürler, sağ ol."

"Erkekler oyuncaklara, oyunlara, gerekli gereksiz aletlere falan, daha ziyade statü sembolü olarak meraklı oluyor. Sendeki bir ev dolusu var."

Bu bakış açısı Roarke'u biraz şaşırtmıştı, ellerini ceplerine soktu. "Efendim, nasıl yani?"

"Sadece video oyunları ve hologram odası gibi gerçek oyuncaklardan bahsetmiyorum." Eve'in alnı kırıışmış, kaşları arasındaki çizgi derinleşmişti. "Arabalar, uçaklar, eğlence araçları, antrenman robotları, bilgisayar sistemleri, hatta işleminiz, şirketleriniz bile, hepsi birer oyuncak."

Roarke olduğu yerde öne arkaya yaylanmaya başlamıştı. "Eve, sevgilim, eğer bana sığ olduğumu söylemek istiyorsan, duygularımı inciteceksin diye üzülme sakın."

Eve dalgın dalgın elini geriye doğru sallayarak, "Sığ değilsin," dedi, "yalnızca bazı zaafların var."

Roarke ağzını açtı, kendini hakarete uğramış gibi hissetmeye çabaladı ama ancak gülebildi. "Eve, sana bayılıyorum." Elleri kadının göğüslerine, ağzı boynuna doğru indi. "Haydi gel kendimizi zaaflarımıza bırakalım."

"Kes şunu. Benim –" Adamın parmakları göğüs uçlarında gezinmeye başlayınca kalçaları kasılıp titredi. "Benim hakikaten... Ah, Tanrım! Bu işi biliyorsun." Başı arkaya doğru devrildi, ağzını savunmasızca kocasına doğru çevirdi.

İlk seferki yumuşak ve kolay olmuştu, ikisinin de gereksinim duyduğu bir terapi gibi... Bu seferkiyse ateş gibiydi, kızgın, hızlı ve tamahkârca. Eve uzanıp kollarını erkeğin boynuna doladı, kendini ona açtı.

Roarke, Eve'in bornozunu sıyrıp açıverdi, elleri nemli tende gezindi; oyalanmadan aşağıya doğru kayıp en ıslak yerleri buldular. Eve çabucak, kolayca zevkin doruğuna tırmandı, bir sel gibi boşalarak adamın ellerini sıırıslam ettiğini hissetti.

Sonra kendini adamın ellerinden kurtarıp koltuğunda ona doğru döndü, dizlerinin üzerine kalkıp adama sarıldı. "Haydi,

haydi, haydi.” Sesi bir fısıltıdan ibaretti, her sözcüğün ardından açgözlü ısırmalar geliyor, elleri kotu adamın kalçalarından aşağı doğru çekiştiriyordu.

Roarke koltuğa oturdu, elleri kucığına yerleşip bacaklarını ona dolayan kadının kalçalarını kavradı. Başını geriye doğru atan Eve’in boynunun çizdiği şahane kavisi, hızla atan nabzının titrettiği ince damarı seyretmeye koyuldu. Eve koltuğun arkasına tutundu, başı dönüyordu, adam göğsünü ağzına alıp sertçe emmeye başlamıştı, sandalye sallanıyordu, kendisi de sallanıyordu, bu sürtünme ikisi için dayanılmaz, doyulmaz bir işkenceydi.

Roarke kendini genç kadının hızına bırakmış, teslim olmuştu. Parmaklarını üzerindeki Eve’in kalçalarına geçirmiş, nefesi kesilmişti. Kanının damarlarını patlatıp alev alev fışkıracığını hissederek boşaldı.

Genç kadının elleri adamın nemli omuzlarından aşağı kaydı. Roarke’un boynuna küçük küçük öpücükler kondurarak sayıklarken kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu.

“Bazen seni diri diri yemek, bir lokmada yutuvermek istiyorum. Şahanesin. Çok güzelsin.”

“Ne?” Roarke’un duyuları yavaş yavaş yerine geliyor, kulaklarındaki uğultu dinliyordu.

Eve birden şaşkınlık ve utanç içinde kendine geldi. Bunu yüksek söylemiş olamam, diye düşündü. Deli miyim, neyim? “Hiç...” Derin derin nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. “Poponu ısırarak istiyorum diyordum.”

“Popomu ısırarak mı istiyorsun?” Roarke buna bir anlam vermeye çalışır gibi başını iki yana salladı. “Niçin?”

“Tam ısırarak da ondan.” Rahatlamış, boşalmış, tatmin olmuş bir ifadeyle adama edepsizce gülümsedi. “Ayrıca bayağı da çekici.”

“Popomu beğendiğine çok memnun oldum—” Roarke durup gözlerini kırptırdı, sonra kısarak kadının gözlerinin içine baktı. “Bana çok güzelsin mi diyordun?”

“Yok artık.” Eve bunu çok komik bulmuş gibi gülerek erkeğin üzerinden kalktı. “Hayal görüyorsun herhalde. Tamam,

iyi eğlendik.” Bornoğunu alıp sırtına geçirdi. “Ama artık işe koyulmam lazım.”

“Hı hı. Birer kahve içelim, ben getiririm.”

“İkimizin birden uykusuz kalmasına gerek yok.”

Roarke gülümseyerek parmağını karısının alyansında gezdirdi. “Biraz elmalı pay ister misin?”

“Fena olmaz.”

Bir saat geçmeden Eve araştırmayı Roarke’un özel çalışma odasına taşımıştı. Çalıştıracağı dosyaları artık Koruma Merkezi’nin her yeri gözetleyen gözlerinden kaçırabilirdi.

“Altı adam,” diye mırıldandı. “Marlena’yı öldüren altı adamın yalnız ailelerini saysak elli kişiden fazla ediyor. Bu İrlandalıları herhalde hiç ‘Sıfır Nüfus Artışı’ diye bir şey duymamış olmalı, neyiniz var sizin böyle?”

“Biz yayılın ve çoğalın ilkesini benimsiyoruz.” Roarke iki ekran uzunluğundaki listeyi inceliyordu. “Bunlardan on kadarını tanıyorum herhalde. Yüzlerini görsem belki daha fazlasını çıkarabilirim.”

“Peki, şimdilik kadınları geçelim. Yeşil Yonca’daki barmen kız Shawn’un bir adamla konuştuğunu söylemişti, Batı Yakası’ndaki çocuk da –

“Adı Kevin.”

“Ha, evet, o da adam demişti. Beni arayan pislik de erkek – sesini erkek sesine benzetmek için ses değiştirici program kullanıyor bile olsa, konuşmasının ritmi kadın ritmi değil. Üstelik hakarete uğradığında ya da alay edildiğinde de tipik erkek tepkileri gösteriyor.”

Roarke ciddi bir ifadeyle, “Biz erkeklere ne kadar hayranlık beslediğini görmek benim için çok aydınlatıcı oldu,” diye dalga geçti.

“Stres altında erkekler kadınlardan farklı davranır, hepsi bu. Bilgisayar, kadın isimlerini ekrandan sil.” Eve bilgisayarın karşısına geçip başını salladı. “Böyle biraz daha başa çıkılır gibi oldu. En iyisi en üstten başlayalım. O’Malley’nin takımı, baba, iki erkek kardeş.”

“Üçü de ekrana gelsin.” Roarke elle kumanda etmeye başlayarak üç adamın ismini bir sonraki ekrana kaydırıldı. “Bütün veriler ve de resim. Ah, vatansever Shamus O’Malley, onu hatırlıyorum. Babamla bir takım işler çevirirlerdi.”

Eve, “Şiddete eğilimli biri gibi görünüyor,” diye bir yorumda bulundu. “Gözlerinden anlaşılıyor, baksana. Sol yanakta büyük bir yara izi, bir defadan fazla kırıldığı anlaşılan bir burun. Yetmiş iki yaşında, halen İrlanda’da içerde yatıyor, öldürücü bir silahla birinci derece saldırı suçundan.”

“Pırlanta gibi bir adam.”

Eve başparmaklarını bornozunun ceplerine taktı. “İçerde yatanların hepsini geçelim. Her ne kadar bizimkinin tek başına hareket ettiğinden emin olamasak da, ben yine de ona konsantre olmak istiyorum.”

“Pekâlâ.” Roarke’un klavyeye birkaç dokunuşuyla on isim daha ekrandan silinip gitti.

“Güler yüzlü O’Malley’lerin hepsi gitti.”

“Sülalece kötü insanlardır zaten, kafaları da pek çalışmaz.”

“Sonrakine geç.”

“Calhounlar. Baba, bir erkek kardeş, bir de oğul.” Roarke düşüncelere dalarak, “Liam Calhoun,” dedi. “Küçük bir büfe işletirdi. Düzgün bir adamdı. Kardeşiyle oğlunu hiç hatırlamıyorum.”

“Kardeşi James’in sabıkası yok. Doktormuş, devlet hastanesinde çalışıyor. Kırk yedi yaşında, evli, hiç boşanmamış, üç çocuğu var. Orta direktten bir vatandaşa benziyor.”

“Hatırlamıyorum. Benim girip çıktığım yerlerde dolaşmıyormuş belli ki.”

“Belli ki öyle.” Eve bunu öyle ciddi bir suratla söylemişti ki Roarke bir kahkaha attı. “Oğlan üniversitede okuyor, onun da adı Liam’miş. Amcasının yolundan gidiyor anlaşılan, tıp okuyor. Yakışıklı bir delikanlı, on dokuz yaşında, bekâr, sınıfının en iyileri arasında.”

“Bir oğlan vardı, evet, hayal meyal hatırlıyorum. Sessiz, çelimsiz bir çocuk.” Roarke resimdeki çocuğun neşeli yü-

zünü ve ciddi bakışlarını inceledi. "Verilerden adam olmaya niyetli olduğu anlaşıyor."

"Babanın günahları her zaman çocuklara geçer diye bir şey yok. Yine de, tıp bilgisi bu cinayetlerde oldukça işe yarar. Bu ikisini elde tutalım, ama listenin sonuna atalım. Sonraki grubu getir."

"Rileyler. Baba, dört kardeş "

"Dört kardeşi mi varmış? Aman Allah'ım."

"Hepsi de dünyanın her tarafındaki bütün iyi vatandaşlar için birer endişe kaynağı. Dehşet çetesi. Brian Riley'ye iyi bak. Bir keresinde kafama bir tekme patlatmıştı. Tabii iki kardeşiyle bir arkadaşı beni yere bastırırken. Ona Kara Riley denmesini isterdi."

Roarke uzanıp bir sigara yaktı -geçmişe gömdüğü acı anılar birden su yüzüne çıkmıştı. "Benim akranım olur, benden de hiç haz etmezdi."

"Niye peki?"

"Çünkü ben ondan daha hızlıydım, daha becerikliydim." Biraz gülümser gibi oldu. "Kızlar da beni daha çok beğenirdi."

"Bakalım, senin Kara Riley gençliğinin çoğunu hapse girip çıkarak geçirmiş." Eve başını biraz yana eğerek, bu da yakışıklı bir adammış diye düşündü. Sarı saçlı, yeşil gözlü, küskün bakışlı. İrlanda bela arayan yakışıklı adamlarla dolu gibi görünüyordu. "Ama son birkaç yıldır hiç içeri girmemiş. Çalışma hayatı kesintili, çoğunlukla barlarda ve striptiz klüplerinde fedailik yapmış. Ama bak bu ilginç. Yaklaşık iki yıl kadar bir elektronik şirketine güvenlik olarak çalışmış. Kafası çalışıyorsa bu kadar sürede epey bir şeyler kapmış olabilir."

"Kafası çalışmasına çalışıyordu da, sorun neye çalıştığındaydı."

"Evet. Pasaportunu bulabilir misin?"

"Resmi pasaportunu tabii ki bulurum. Bir dakika bekle."

Roarke konu üzerinde çalışırken Eve resmi incelemeye devam etti. Yeşil gözlü diye düşündü. Çocuk da -Kevin-

gördüğü adamın yeşil gözlü olduğunu söylemişti. Ya da o öyle hatırlıyordu. Tabii göz rengini değiştirmenin zor bir tarafı yoktu ya.

Roarke'un sesi onu düşüncelerinden ayırdı. "Göçmen kayıtları, ekran dört."

"Evet, güzel şehrimize bir iki kere gelmiş," dedi Eve. "Geliş tarihlerine girip bakalım, buradayken neler yaptığını bulabilecek miyiz. Kardeşlerin arası iyi miymiş?"

"Rileyler sokak köpeği gibiydiler. Bir kemik için birbirlerinin boğazına atarlardı, ama başkalarına karşı birbirlerini korurdular."

"Şunların dördüne de iyice bakalım."

Saat sabahın üçüne gelirken Eve'in algıları körelmeye başlamıştı. Ekrandaki veri ve resimler bulanıklaşıyor ve birbirine karışıyordu. Adlar, yüzler, suçlar, cinayet sebepleri birbirine girmişti. Kendini her an ayakta uyuyuverecek gibi hissederek parmaklarını yanan gözlerine sıkı sıkı bastırdı.

"Kahve," diye mırıldanarak Oto-Aşçı'ya yöneldi ama kendini ne yapması gerektiğini bilemeden boş gözlerle alete bakar buldu.

"Uyku." Roarke duvardaki bir mekanizmanın düğmesine bastı, duvardan sessizce kayarak bir yatak çıktı.

"Olmaz, ayılıp devam etmem lazım. Şüphelileri ona indirdik. Şu rahip olan Francis Rowan'ı da biraz daha incelemek istiyorum. Şöyle yapalım –"

"Ara verelim." Roarke gelip arkasında durdu, onu yavaşça iterek yatağa doğru götürdü. "Yorulduk."

"Peki, biraz kestirelim öyleyse. Bir saat." Yatağa uzanırken sanki kafasıyla vücudu birbirinden ayrılıp boşlukta yüzüyormuş gibi bir hisse kapıldı. "Sen de uzan."

"Uzanacağım." Roarke yanına yatıp onu kendine doğru çekti. Kadının kolları arasında çabucak uykuya daldığını hissetti, boynuna dolanan kol gevşeyip ağırlaşmıştı.

Gözleri bir an daha ekranlarda, kendi geçmişinin karanlıklarında gezindi. Kendini o geçmişten, o insanlardan ayırmıştı. Dublin'in hüzünlü sokaklarından gelen çocuk zengin olmuş,

başarı, güç ve saygınlık kazanmıştı, ama fakir ve hor görülen biri olmanın ne demek olduğunu hiç unutmamıştı.

O anda, seçip yerleştiği şehirdeki şahane evde, ütülü keten çarşaf lar serili yumuşacık yatakta yatarken de geri dönmesi gerekeceğini biliyordu.

Döndüğünde orada ve kendi içinde karşılaşabileceği şeyler onu ürkütüyordu.

"Işıklar sönsün," diye komut vererek kendini Eve'le birlikte uyumaya zorladı.

* * *

Gelen bir iletinin dıt sesiyle uyandıklarında üç saat geçmişti. Eve yerinden fırlarken tam çenesine sıkı bir kafa atınca, Roarke küfrü bastı.

Eve kafasını ovarak, "Uf, özür dilerim," dedi. "Seninki mi çaldı, benimki mi?"

"Benimki." Roarke çenesini dikkatlice oynattı. "Alarm kurmuşum. Altı buçukta bir telefon konferansım var."

"Yedide McNab'le Peabody gelecek. Hay Allah." Eve ayılmaya çalışarak yüzünü ovuşturdu, elleri göz hizasının altına inince de kocasına dikkatle baktı. "Sabahları nasıl böyle düzgün görünebiliyorsun?"

"Allah'ın işi işte, torpilliyim ben." Roarke eliyle şöyle bir geriye doğru itince saçları gerçekten mucizevi bir şekilde hafif dağınık ve çok seksi bir şekle giriverdiler. "Duşumu burada alacağım, zaman kazanırım. McNab gelene kadar benim görüşmem bitmiş olur. Bu sabah onunla birlikte çalışmak istiyorum."

"Roarke "

"O ileti bu evden gelmiyordu. Demek ki bir yerlerde bir elektronik sızıntım var. Buradaki düzeni avucumun içi gibi biliyorum, o bilmiyor." Gülümsemesine baştan çıkarıcı bir hava katarak devam etti. "Feeney'yle de çalışmıştım."

"O başka." Ama neden başka olduğunu anlatamadığı için Eve omuzlarını silktili. "McNab'ın bulması gerekecek. Ona bir siville çalışmasını emredemem."

"Dediğin gibi olsun."

Saat sekize gelirken, Eve, Peabody'ye kendi çalışma odasının karşısında bir odada, geçici bir çalışma düzeni kurmuştu. Aslında bu oda çok geniş bir misafir yatak odasının küçük ve şık döşeli oturma bölümüydü, ama sık sık gelip evlerinde kalan ortakların kullanımı için derli toplu bir iletişim ve bilgi birimiyle donatılmıştı.

Peabody duvarları kaplayan orijinal çini mürekkebi resimlere, el dokuması halıya, S şeklindeki kanepenin üzerine yerleştirilmiş kabarık, simli minderlere ağzı açık bakakalmıştı.

"Oldukça şahane bir çalışma yeri diyebilirim."

Eve onu "Fazla alışma," diye uyardı. "Gelecek hafta Merkeze dönmeyi planlıyorum. Bu dosyayı bir an önce kapatmak istiyorum."

"Tabii ki, ama burada olduğumuz sürece tadını çıkaracağım." Köşede duran mini Oto-Aşçı'yı şimdiden gözüne kestirmiş, içinde neler olabileceğini düşünüyordu. "Burada kaç oda var?"

"Bilmiyorum. Bazen bana geceleri çiftleşip minik odalar yavruluyorlar, sonra o minik odalar da büyüüp onlar da yavruluyor gibi geliyor." Eve durup başını iki yana salladı. "Gece pek uyumadım da. Biraz sersem gibiyim. Kafası sağlam birinin bakıp düzenlemesi gereken bazı veriler topladım."

"Ben sekiz saat uyudum, kafam gayet sağlam."

"Hava atma." Eve iki parmağıyla göz pınarlarını ovuşturdu. "Bu veriler resmi değil, Peabody, ama sanırım adamımız buralarda bir yerlerde. Bu bilgisayarda geçici bir güvenlik blokajı var, yani yaptıkların Koruma Merkezi'nin erişimi dışında olacak. Bu durumu halletmeye çalışıyorum, ama ben bir çözüm yolu buluncaya kadar böyle çalışacağız, açıkça söylemek gerekirse senden istediğim şey kanuna aykırı. Bunun daha usturuplu bir ifade şekli de yok."

Peabody bir an düşündükten sonra, "Şuradaki Oto-Aşçı tam dolu mu?" diye sordu.

Eve bu soru karşısında gülümsemesine engel olamadı. "Buradaki bütün Oto-Aşçılar her zaman tam doludur. Bu akşam Whitney'ye bir şeyler vermem şart. Elimde olanları

toparlamaya çalışıyorum. Bu herif de iki işin arasında fazla beklemiyor, onun için acelemiz var.”

“Öyleyse bir an önce başlasam iyi olur.”

Eve onu bırakıp kendi çalışma odasına döndü ve içeri girdiğinde McNab’le Roarke’u omuz omuza çalışır buldu. Yeni bilgisayarının havalı siyah kasası çıkarılmış, yerde duruyordu, iç organları ortaya dökülmüş, onuru ayaklar altına alınmıştı. Eve’in masaüstü tele-bağlantısı ne olduğu belli olmayan sayısız parçalara ayrılmıştı.

“Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?”

Roarke sırtarak, “Erkek işleri,” diye cevap verdi. Saçlarını arkada toplamış, gömleğinin kollarını sıvamıştı, halinden de pek memnun görünüyordu.

Eve’in aklından erkekler ve oyuncaklarıyla ilgili bir imada bulunmak geçti, ama nefesini boşuna tüketmek istemedi.

“Eğer bunları açtığınız gibi toplamayı başaramayacak olursanız, senin çalışma odana el koyarım, haberin olsun.”

“Rahatına bak. Şunu görüyor musun, Ian? Buna bir ara yüz bağlarsak, bütün sistemi bir sızıntı olup olmadığını görmemize yetecek kadar bir süre açık tutar.”

Eve araya girerek, “Bunu yapan bir aletin yok muydu?” diye sordu. “Tarayıcı yani.”

“Böyle yapınca tarama yapıldığı görünmez.” McNab, Eve’e işlerine fazla karıştığını açıkça ifade eden bir bakışla baktı. “Hiç kimse –özellikle de kıymetli telefon sapığımız– fark etmeden sistemi tarayabiliriz.”

Bu Eve’in ilgisini çekmişti, onların biraz daha yakınına sokuldu. “O da hiçbir şeyden şüphelenmez. İyi, iyi. Bu ne?”

“Hiçbir şeyi ellemeyin.” McNab onun üstü olduğunu bir an için unutarak neredeyse eline vuracaktı, sonra kendine gelerek ekledi. “Efendim.”

“Hiçbir şeyi elleyecek değildim.” Eve’in canı sıkılmıştı, ellerini ceplerine soktu. “Bağlantımı niye söktünüz?”

McNab sabırla içini çekerek, “Çünkü,” dedi, “bağlantılar oradan geliyor, öyle değil mi?”

“Evet de –”

“Eve. Sevgilim.” Roarke işine ancak karısının yanağına şöyle bir dokunacak ara verdi. “Haydi git buradan.”

“Pekâlâ. Ben gidip biraz gerçek polis işleriyle uğraşayım.” Vakarını hiç bozmadan dönüp odadan çıktı, ama kapıyı arkasından biraz sertçe çarpmıştı.

“Uuu, bunu sana fena ödetecek.”

Roarke, “Tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandı. “Haydi çalıştıralım, Ian, birinci düzey. Bakalım ne bulacağız.”

Kendi başına kalan Eve, resmi raporu için doğru kelimeleri seçmeye uğraşıyordu. Marlana bağlantısını kullanacak olursa Roarke’u da bulaştırmış olacaktı, ama oraya girmeden de Whitney’ye onu öldüren adamların adlarını vermesi ve ailelerini neden soruşturduğunu açıklaması çok zordu.

Marlena’yı öldüren adamların hepsi de öldürülmüştü, hepsinin dosyaları da hâlâ açık duruyordu. O ana kadar Uluslararası Suç Mücadele Merkezi bile bu cinayetler arasında bir bağlantı görmemişti. Şimdi bu isimleri kullanarak Whitney’ye, teşkilata ve medyaya, araştırdığı cinayetlerin sebebinin bu cinayetlerden biri olduğunu söylese inandırıcı olabilir miydi?

Belki olabilirdi, eğer kendisinin bile inanacağı kadar mantıklı bir yalan bulabilir ve iyi oynayabilirse, belki başarabilirdi.

Birinci adım: Summerset’in kullanıldığına dair veri ve kanıtları topla. Bu adımı güzelce tamamlamak için Mira’nın bulgularına ihtiyacı olacaktı.

İkinci adım: Komplonun intikam amacıyla düzenlendiğine –ama yanlış hedefe yöneldiğine– dair mantıklı bir kuram oluşturun. Bunun için de ölen altı adamın farklı kişiler tarafından, farklı sebeplerle öldürüldüğüne dair mantıklı bir açıklama bulması gerekiyordu.

Adamların altısı da hayatları boyunca çeşitli suçlar işlemiş, karanlık ilişkiler kurmuşlardı. Ölümleri üç yıllık bir süreye yayılmış ve hep farklı şekillerde olmuştu.

Roarke kesinlikle aptal değil, diye düşündü. İşini hiç acele etmeden görmüş, izlerini mükemmel bir şekilde gizlemişti.

Eve'in yapması gereken tek şey, bu izlerin gizli kalmasını sağlamaktı.

Elinde Whitney'ye verebileceği, bir tek sağlam kanıt, elle tutulur bir ipucu olsaydı, onun hikâyesinin kalanına da inanmasını kolaylaştıracak bir şey olsaydı, her şey daha kolay olacaktı.

Yan odadan bir bağırış duyarak kaşlarını çattı, ses kontrolünü açmayı unuttuğu için canı sıkılmıştı. Ama açmak için yerinden kalkınca yan odadan gelen heyecanlı sesler onu o tarafa doğru çekti.

"Ne oldu, matah bir şey mi var? Yoksa Uzay Korsanları oynamanın yeni bir yolunu falan mı buldunuz?"

"Bir yankı buldum." McNab neredeyse dans ederek ha bire Roarke'un sırtına vuruyordu. "Harika bir yankı buldum."

"Bu kadar yankı seviyorsan, Alpler'e git arkadaş, orada âlâsını bulursun."

"Elektronik yankı. Herif çok iyi, ama ben daha iyiyim. İletiyi tam buradan, evin içindeki çekirdek sistemden sektirmiş, ama buradan yollamamış. Yollamamış, çünkü ben şahane bir yankı buldum."

"Bravo, lan, iyi iş çıkardın. İşte bir tane daha. Görüyor musun?" Roarke, bağlantıya ekleme yapılmış küçük bir ibreye işaret ediyordu. Eve hiçbir şey göremedi, ama McNab heyecanla bağırırdı.

"Evvvet, yavrum benim, işte böyle. İşte bu işime yarar, hem de nasıl yarar."

"Dur bir dakika." İki adam tekrar birbirinin sırtına vurmaya başlamadan Eve zorla aralarına girdi. "Şimdi bunu normal insanların anlayacağı gibi bir anlat bakayım. İçinde bilgisayarıcı ağzı olmasın."

"Tamam, şöyle anlatayım." McNab kalçasının bir tarafını masaya dayadı. Bugün kulaklarına kalpler takmıştı –bir düzine minicik kırmızı kalp. Eve gözleri kalplere takılıp kalmasını diye bayağı çaba harcamak zorunda kalıyordu. "Şu gizemli gençten gelen son bağlantı var ya, onun izlediği yolu adım adım takip ettim, sonunda dönüp buraya vardım. Bütün belirtiler bağlantının bu binadan gönderildiğini gösteriyordu."

“Buraya kadarını anladım.”

“Ama tabii buna inanmadığımız için sistemin içini açıp bir öge taraması yaptık. Yani –şöyle diyeyim– yemek yapar mısınız?”

Roarke kıkırdamakla yetindi. Eve çocuğu alaycı bir bakışla süzdü. “Ciddi olalım.”

“Tamam, yalnızca şey diyecektim, bir tarifin tersinden gidip şekerle yumurtaları birbirinden ayırmak gibi bir şey.”

“Geri zekâlı değilim, McNab, bunu anlamak için yemek yapmasını bilmeye gerek yok.”

“Harika, çok iyi. Bizim kekin ögelerini tek tek ele alıp incelediğimizde, mesela birinin bozuk olduğunu görüyoruz, çok değil de azıcık bozuk. Diyelim ki süt biraz ekşimiş. Bunu görünce nedenini bulmaya çalışıyoruz. Bakıyoruz, soğutma sisteminde sızıntı var, incecik, mikroskobik bir sızıntı, ama tam verimli çalışmasını engelliyor, bakteri oluşumuna neden oluyor, sütü bozuyor. Evinizdeki sistemde de bakteri oluşmuş diyebiliriz.”

“Bunun yankıyla ne alakası var?”

“İlan.” Roarke elini kaldırıp çocuğu susturdu. “Çorbayla salataya geçmeden dur da, bırak ben anlatayım.” Eve’e dönerek sabırla, “Elektronik sinyaller geride bir iz bırakır,” diye açıkladı. “Bu iz de takip edilebilir ve yeniden üretilebilir. Son altı haftadır bu cihaza gelen bağlantıların ve ana sistemden gönderilen bağlantıların izlerini tekrarlatıp inceledik. Bunu birkaç düzeyde yaptık ve gelen bağlantılardan birinin –bizi esas ilgilendiren bağlantının– izinde bir farklılık bulduk. Yankı dediğimiz şey bu işte bu bağlantıda diğerlerininkinden farklı bir şey var, üzerinde bir çeşit gölge ya da parazit katmanı var diyelim– bu da açıkça farklı bir kaynaktan geldiğini gösteriyor.”

“Bağlantının buradan gelmediğini kanıtlayabiliyorsunuz anlamına mı geliyor?”

“Aynen öyle.”

“Bu kesin bir kanıt sayılır mı, yani Whitney’ye verebileceğini bir şey mi?”

“Tabii ki, ne demek!” McNab keyifle gülümsedi. “EAD bu tip kanıtları yüzlerce olayda kullandı. Standart bir şey. Bu seferki çok derindeydi ve modeli hemen hemen hiç bozma-
mıştı ama yine de bulduk.”

“Sen buldun,” diye düzeltti Roarke.

“Senin aletlerin ve yardımın olmasa bulamazdım. Daha önce iki kere gözden kaçırmıştım.”

“Ama sonunda buldun.”

Eve araya girerek, “Ben çekilip ikinizi birbirinize olan hayranlığınızın tadını çıkarmanız için baş başa bırakmadan önce bir ricam olacak, zahmet olmazsa bunu kanıtı raporuma ekleyebileceğim bir şekle sokup diske kaydedebilir misiniz acaba?”

Roarke bir elini McNab’ın omuzuna koyarak, “Bizi övgüleriniz ve minnetinizle mahcup ediyorsunuz, Teğmen,” diye takıldı.

“Övgü ve minnet görmek istiyorsunuz demek, öyle mi?” Eve o anda içinden ne geliyorsa onu yaparak Roarke’un yüzünü elleri arasına alıp ağzına sıkı bir öpücük kondurdu. Sonra –aman, ne olacak yani– aynısını McNab’e de yaptı. “Verileri bir saat içinde istiyorum,” diyerek odadan çıktı.

“Uff.” McNab dudaklarını birbirine bastırarak kadının ağzında bıraktığı tadı biraz daha devam ettirmeye çalıştı, sonra da elini kalbine götürdü. “Teğmenin harika bir ağzı varmış.”

“İlan, kendine gel, tam da böyle güzel bir dostluk kurmaya başlamışken beni canını yakmaya mecbur etme.”

“Kız kardeşi falan var mı? Ya da yeğeni? Evlenmemiş bir teyzesi?”

“Teğmen Dallas bir tanedir.” Roarke ibrenin zor fark edilen bir hareketle bir kez daha sıçramasını izliyordu. “İlan, gel bu verileri toparlayıp teğmene verelim, sonra da bakalım bu yankının izini nereye kadar sürebileceğiz, zevkli olmaz mı?”

McNab’ın alnında derin çizgiler belirdi. “Bu kadar zayıf bir yankının izini mi sürmeyi düşünüyorsun? En güçlüsü olsa, elimizde en iyi teçhizat ve bir sürü adam olsa, izini sürmek

yine de günler sürer. On beşin altında bir yankının izlendiğini daha hiç duymadım.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

McNab’in gözleri parlamaya başlamıştı. “Var ya, bunu bir becerirsem EAD’de kral olurum.”

“Bence uğraşmak için daha iyi bir sebep olamaz.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eve, Mira'nın muayenehanesinin resepsiyonunda volta atıyordu. Bu iş neden bu kadar uzun sürüyor diye düşünerek bir kez daha kol cihazına baktı. Saat yarım olmuştu. Summerset tam doksan dakikadır içerideydi. Eve'inse amirine ara raporunu vermek için yalnızca bire kadar zamanı vardı.

Mira'nın bulgularına ihtiyacı vardı.

Beklerken zamanı biraz daha kolay geçirmek için, raporunun sözlü sunumuna çalışmaya koyuldu. Kullanacağı kelimeler, ses tonu, tutumu çok önemliydi. Kendini kuliste rep-liklerini tekrarlayan ikinci sınıf bir tiyatrocü gibi hissediyor, sırtından ter akıyordu.

Kapı açılır açılmaz Summerset'e doğru fırladı. "Durum nedir?"

Adamın yüzü solmuştu, gözleri olduklarından çok daha koyu görünüyordular. Çenesi kasılmış, ağzı incelik bir çizgiye dönüşmüştü. Midesi utançtan bulanıyordu. "Teğmen, emirlerinize uyarak gerekli testleri tamamladım. Özel hayatımın mahremiyetini ve onurumu feda ettim. Umarım bu sizi tatmin etmiştir."

Eve'in yanından sert adımlarla geçip dışarı çıktı.

Eve, "Cehenneme kadar yolun var," diye söylenerek dos-doğru Mira'nın yanına girdi.

Mira ay içiyordu, onu gülümseyerek karşıladı. Summerset'in söylediklerini muhakkak o da duymuş olmalıydı. "Karmaşık bir adam."

"Baş belasının tekidir, ama bunun konumuzla bir ilgisi yok. Bana sonucu söyleyebilir misin?"

"Testlerin hepsini gözden geçirip raporumu tamamlamam biraz zaman alır."

"Yirmi dakika sonra Whitney'le görüşmem var. Bana şu anda ne verebiliyorsan alıp gitmek zorundayım. Ne olursa..."

"yleyse sana ilk izlenimimi söyleyeyim." Mira bir fın-cana daha çay doldurarak eliyle Eve'e oturmasını işaret etti. "şüpheli, kanuna pek saygısı olmayan, ama düzene büyük saygısı olan bir adam."

Eve doktorun uzattığı ayı aldı, ama imedi. "Yani?"

"Her şey yerli yerinde olduğunda kendini daha rahat hissediyor ve bu biraz takıntılı. Hukuk, toplumun koyduğu kanunlar ona fazla bir şey ifade etmiyor, çünkü değişken olduklarını, genellikle kötü düzenlendiklerini ve çoğu kez de işe yaramadıklarını düşünüyor. Estetiğe, evresinin ve kendi görüntüsünün düzenli, güzel olmasına önem veriyor, çünkü güzellikte bir düzen görüyor. Hayatında, yaptığı işlerde de düzenden hoşlanıyor. Hayatının belirli, sabit bir örgü içinde akması, istikrarlı olması ona i rahatlığı ve huzur veriyor. Belli bir saatte yatıp belli bir saatte kalkıyor. Görevleri açık bir şekilde belirlenmiş ve bunları harfiyen yerine getiriyor. Boş zamanları, izin günleri bile düzenli."

"Yani, takıntılı herifin teki. Bunu zaten biliyordum."

"şehir Savaşları döneminde tanık olduğu dehşet dolu olaylarla, kaçıp ardında bıraktığı yoksulluk ve umutsuzlukla ve tek evladının kaybıyla başa çıkmak için geliştirdiği yöntem kabul edilebilir bir düzen yaratmak ve korumak olmuş. Ama... bilimsel olmayan bir dille ifade edersek, evet, takıntılı. Her ne kadar kuralcıysa ve toplum kurallarını ve yasaları her ne kadar kmsyorsa da, gördüğüm en şiddetten uzak insanlardan biri."

Eve kendi kendine konuşur gibi, “Beni bazen hırpaladığı oluyor,” diye mırıldandı.

Mira anlayışlı bir tavırla, “Sen onun düzen anlayışına aykırısin,” dedi. “Ama gerçek şu ki, hakiki anlamda şiddet onun tahammül edemeyeceği bir şey. Her şeyin düzenli ve yerli yerinde olması gerektiğine dair katı fikirlerine tamamen aykırı. Üstelik benimsediği düzen kavramının bir israf yönü de var; israfı da sevmiyor. Bunun da hayatı boyunca yaşadığı ve gördüğü şeylere bir tepki olduğunu düşünüyorum. Dediğim gibi, test sonuçlarını gözden geçirip yorumlamam biraz zaman alacak, ama bu aşamada şu kadarını söyleyebilirim ki, bu kişilik yapısında birinin senin araştırdığın cinayetleri işlemiş olması pek olası değil.”

Saatlerdir ilk kez, Eve’in midesindeki düğümler gevşer gibi oldu. “Bu da onu listenin altına atar. Hem de en aşağılara. Bu işle bu kadar çabuk ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

“Bir dostum için bu kadarcık bir iyiliği her zaman seve seve yaparım, ama bu işe öncelik vermemin tek sebebi bu değildi. Bana verdiğin araştırma verilerini okuyunca biraz endişelendim, Eve. Karşında çok tehlikeli, çok kurnaz, çok kararlı ve dikkatli bir canı var. Bu iş için yıllardır hazırlık yapmış. Bu işe tamamen odaklanmış, çok dengesiz, egosu son derece şişik ve kırılgan biri. Kendine kutsal bir görev biçmiş bir sosyopat, yetenekli bir sadist. Senin için korkuyorum.”

“Ona yaklaşıyorum, köşeye kısıtıp ele geçirmem an meselesi.”

“Umarım öyledir, çünkü bence o da sana yaklaşıyor. Asıl hedefi Roarke olabilir ama sen de tam arada duruyorsun. Roarke’un yaralanmasını ve acı çekmesini istiyor. Roarke’un ölümüyle görevi tamamlanmış olacak ve bu görev onun hayatı. Ama sen onun bağlantısı, rakibi ve seyircisisin. Bu adamın kafasında kadınlar ikiye ayrılıyor ya namuslu ya orospu.”

Eve kısa bir kahkaha patlattı. “Eh, beni hangi tarafa koyduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Öyle değil.” Mira başını huzursuzca iki yana salladı. “Sana gelince kafası karışıyor. Sana hayranlık duyuyor. Sen

ona meydan okuyorsun, kolay lokma olmadığını da biliyor. Onu kızdırıyorsun. Seni kafasındaki kalıplardan ne birine ne ötekine sığdırabiliyor, sanırım. Bu da onun sana daha da fazla odaklanmasına neden oluyor.”

Eve’in gözleri parladı. “Ben de bana odaklanmasını istiyorum.”

Mira bir an elleri havada durup bekledi, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Bu konu üzerinde daha çok çalışmam gerekiyor, ama kısacası, bu işte adamın dini inançları katalizör rolü oynuyor –ya da bahanesi oluyor, diyelim. Her cinayetinde arkasında şu yuvarlak markayı bırakıyor –hep inancı ve talihi hatırlatıyor. Meryem heykelciğini de kadın gücünün ve savunmasızlığının bir sembolü olarak bırakıyor. Onun asıl taptığı tanrı Meryem.”

“Tam olarak anlayamıyorum.”

“Anne. Bakire... Saf, temiz ve sevgi dolu kadın... Diğer yandan sözü geçen, güçlü bir şahsiyet. Meryem’i yaptıklarının tanığı ve seyircisi olarak görüyor. Bu noktada şunu söyleyebilirim ki, onu yetiştirip şekillendiren kişi bir kadın olmalı. Güçlü ve hayati bir kadın etkisi, hayatında sevgisi ve otoritesiyle iz bırakmış bir kadın var. Hep bu kadının onayını ve yol göstermesini bekliyor. Onun hoşuna gidecek şekilde davranmak istiyor, onun beğenisine, takdirine gereksinim duyuyor.”

“Annesi,” diye mırıldandı Eve. “Sence bütün bunların arkasındaki kişi katilin annesi olabilir mi?”

“Bu da mümkün. Yahut bunları ona bir saygı gösterisi ya da anma olarak yapıyor da olabilir. Bu kadın figürü annesi, ablası, bir akrabası ya da eşi olabilir.” Mira bunu dedikten sonra başını hafifçe iki yana sallayarak devam etti. “Eşi olması düşük bir olasılık. Katil muhtemelen cinsel açıdan sorunlu. İktidarsız. Taptığı tanrı intikamı ve gazabı sert olan, bedeni zevklere izin vermeyen bir tanrı. Eğer heykel onun için kendi annesini simgeliyorsa, kendi doğumunu da bir mucize olarak görüyor ve kendisine kimsenin zarar veremeyeceğine inanıyor olmalı.”

“Bana ben meleğim demişti. İntikam meleği.”

“Evet, tanrısının bir askeri, fanilerin güç yetiremeyeceği bir yaratık. Bu da yine egosunun ne kadar şişik olduğunun bir ifadesi. Şundan eminim ki, öfkesini ya da acısını dindirmek istediği ve tamamen saf ve temiz olarak gördüğü bir kadın var –ölmüş bir kadın da olabilir.”

Bir an için Eve’in zihninde, sarı saçları, masum bakışları ve kar gibi beyaz elbisesiyle Marlana’nın görüntüsü canlandı. Midesi burularak, saf ve temiz, diye düşündü.

Summerset de öldürülen kızını tam böyle görüyor olmalıydı.

Alçak sesle, “Çocuğu da olabilir,” dedi. “Kaybettiği evladı.”

“Marlena mı yani?” Mira’nın sesi Summerset’in acısıyla doluydu. “Hiç sanmıyorum, Eve. Summerset hâlâ kızının yasını tutuyor olabilir mi? Tabii ki tutuyor, her zaman da tutacaktır. Ama kızı onun için bir simge değil. Summerset için Marlana koruyamadığı evladı. Senin katil içinse hayatını şekillendiren kadın onun koruyucusu –hem koruyan, hem de cezalandıran biri. Ve sen de güçlü ve otorite sahibi bir kadınsın. Onu etkiliyor ve çekiyorsun, senin ona hayran olmanı istiyor. Ancak bir an gelir seni yok etmek de isteyebilir.”

“Umarım haklısındır.” Eve yerinden kalktı. “Çünkü bu oyunu onunla yüz yüze bitirmek istiyorum.”

Eve kendini Whitney’nin karşısına çıkmaya hazır olduğuna ikna etmişti. Ama onunla beraber polis ve güvenlik şefinin de karşısına çıkmaya hazırlıklı değildi. Şef Tibble, ellerini askeri bir duruşla arkasında kavuşturmuş, esmer yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Whitney’nin odasında pencerenin yanında duruyordu. Whitney ise masasının başındaydı. Adamların odadaki konumlarından Eve, Tibble’in hakimiyeti o an için Whitney’ye bıraktığını çıkardı.

“Raporunuza başlamadan önce, Teğmen, size bugün saat dörtte, Emniyet Sarayı’ndaki medya bilgilendirme merkezinde bir basın toplantısı düzenleneceğini bildirmek istiyorum.”

Whitney başını yana doğru eğdi. "Toplantıya siz de katılacaksınız."

"Evet, efendim."

"Bir basın mensubunun, sizin bu soruşturmanın sorumlusu olarak güvenilirliğinizi sarsan ve kocanızın birden fazla kişiyi öldürmekle suçlanmasına neden olabilecek bazı bilgileri saklı tuttuğunuzu iddia eden, bir takım duyumlar aldığını öğrendik, dolayısıyla emniyet teşkilatının da güvenilirliğine gölge düşüyor."

"Bu hem bana, hem teşkilata, hem de kocama yapılmış bir hakarettir; üstelik tümüyle saçma." Kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu, ama sesi tok ve sakindi. "Eğer bu duyumlar güvenilir bulunuyorsa, basın mensubu neden bunları açıklamadı?"

"Suçlamalar şimdilik dayanaksız ve kimin tarafından yapıldığı belli değil; duyumları alan basın mensubu da bu bilgiyi Şef Tibble'a iletmenin kendisi açısından en doğrusu olacağını düşünmüş. Sizin için en doğrusu da bu meseleyi hemen şu anda, burada açıklığa kavuşturmak olacaktır, Teğmen."

"Beni bazı kanıtları saklamakla mı suçluyorsunuz, Komutanım?"

"Bu iddiayı şu anda kabul etmenizi ya da reddetmenizi bekliyorum."

"Şu anda da, başka herhangi bir anda da, bir suçlunun ele geçirilmesine ya da bir olayın sonuçlandırılmasına yardımcı olabilecek kanıtları sakladığıma ya da saklayabileceğime dair tüm suçlamaları reddediyorum. Bu soruyu da şahsıma hakaret kabul ediyorum."

Whitney sakın bir sesle, "Bu sözleriniz dikkate alınacaktır," dedi. "Oturun, Dallas."

Eve oturmadı, ama bir adım daha öne çıktı. "Sicilimin bir değeri olması gerekir. On yılı aşkın hizmetimin, aç bir habercinin önüne atılan, kim tarafından yapıldığı belli olmayan bir suçlamadan daha fazla önemi olmalı."

Whitney, "Sözleriniz dikkate alınacaktır, Dallas," diye tekrarladı. "Şimdi - "

“Daha sözümü bitirmedim, efendim. Burada söylemek istediğim bazı şeyler var.”

Whitney arkasına yaslandı. Eve gözlerini ondan ayırmadığı halde Tibble’ın henüz yerinden hiç kıpırdamadığının farkındaydı. “Pekâlâ, Teğmen, söylemek istediğiniz şeyleri dinliyoruz.”

“Özel hayatımın ve evliliğimin kurum içerisinde ve kamuoyunda spekülasyon ve ilgi kaynağı olduğunun farkındayım. Bu benim açımdan sorun yaratmıyor. Kocamın işlerinin ve işlerini yürütme şeklinin de spekülasyon ve ilgi kaynağı olduğunun farkındayım. Bununla da bir sorunum yok. Ama şöhretimin ve kocamın kişiliğinin bu şekilde sorgulanması beni kızdırıyor. Bunu medyanın yapmasını normal karşılarım. Komutanım, ama amirimden bunu yapmasını beklemezdim. Elimden gelen en iyi şekilde hizmet ettiğim kurumun hiçbir mensubundan beklemezdim. Rozetimi teslim etmenin benim için kolumu kesmekten farksız olacağını belirtmek isterim, ama eğer işimle evliliğim arasında bir tercih yapmam gerekirse, kolumu da keserim.”

“Kimse sizden bir tercih yapmanızı istemiyor, Teğmen, ben de bu durumdan doğan yanlış anlamalardan ötürü sizden şahsen özür dilerim.”

“Kişisel olarak, kimliği belirsiz, şahsiyetsiz bilgi kaynaklarından nefret ederim.” Tibble ilk kez ağzını açmıştı, gözleri Eve’in yüzüne dikiliydi. “Basın toplantısında da bu konu açıldığında aynı haklı öfkeyi ve sinirlerine zor hakim olduğunu gösteren bu ifadeyi sergilemeni istiyorum, Teğmen. Ekranda çok iyi görünür. Evet, şimdi soruşturmanın gidişi hakkında bilgi almak istiyorum.”

Öfkesi Eve’e korkusunu ve gerginliğini unutturmuştu. Polis dilinin alışık olduğu resmi ve gayri resmi kelimeleri ağzından zahmetsizce dökülmeye başladılar, raporunu rahat ve kendinden emin bir şekilde sundu. Marlana’nın ölümünden sorumlu olan altı adamın isimlerini sayıp, bu adamlar hakkında topladığı verileri içeren dosyanın bir nüshasını verdikten sonra kuramını açıkladı.

“Arayan kişi işinin intikam almak olduğunu söylemişti. Dolayısıyla, bu kişinin tek başına başka birinin ya da birilerinin yardımıyla bu adamlardan birinin ya da birkaçının öldürölmesinin intikamını almaya çalıştığını düşünüyorum. Bu cinayetler üç yıllık bir zaman dilimi içerisinde ayrı ayrı zamanlarda işlenmişti, ama altısının da Dublin’deki bir kumar örgütölle ilişkisi vardı, bu örgüt hakkında ise gerek İrlanda yetkilileri, gerekse uluslararası polis tarafından, on iki kez yasadışı faaliyetler nedeniyle soruşturma açılmış bulunuyor. Elde edilen verilere göre, adamların farklı nedenlerle, muhtemelen rakipleri ya da ortakları tarafından öldürölümüş olabileceği tahmin ediliyor.”

“Peki Brennen, Conroy ve O’Leary cinayetleriyle bunların ne ilişkisi var?”

“İlişki katilin kafasında. Dr. Mira katilin profili üzerinde çalışıyor, sanıyorum onun görüşleri de benim varsayımlarımı destekler doğrultuda olacak. Katilin bakış açısından düşünmeye çalışırsanız, Marlana bu altı adam tarafından bölgelelerinin sınırını çiğneyen Roarke’a ders olsun diye öldürölümüşölü.”

“Soruşturmayı yürüten memur bu yönde görüş bildirmemişöl.”

“Hayır, efendim, ama soruşturmayı yürüten memur dürüst bir polis değilmış, örgütölle ilişkisi varmış. Yani onların adamıymış. Marlana daha çocuk yaştaymışöl.” Eve çantasından iki fotoğraf çıkardı, bunlar Marlana’nın iki hologramından çekilmiş birer kareydi. “İşte kıza yaptıkları şeyin fotoğrafı. Sorumlu memur ise tam olarak dört buçuk saatlik bir incelemenin ardından kaza sonucu ölölme hükmederek dosyayı kapatmışöl.”

Whitney bakışlarını fotoğraflardan ayıramıyordu, gözlerine karanlık bir bakış gelmişti. “Kazaymış, laflöl. Belli ki işken-ce edilerek öldürölümüşöl.”

“Savunmasız bir kıza altı adam saldırıp bunu yapmış ve yaptıkları da yanlarına kalmışöl. Bir çocuğa bunu yapabilecek adamlar, bunu orada burada anlatıp övölüncek tıynette adam-

lar olmalı. Bence yakınları biliyordu ve bu adamlar öldürülünce de aralarından biri bunun Roarke ile Summerset'in suçu olduğuna karar verdi."

Tibble, Marlena'nın fotoğrafının arkasını çevirip masaya kapattı. Sokak işlerini bırakalı uzun zaman olmuştu, kalbini kaplayan alışkanlık zırhı çoktan yumuşayıp gitmişti, bu resmin aklından çıkmayacağını biliyordu. "Ama siz buna inanmıyorsunuz, öyle mi, Teğmen? Bizden, bu altı ölümün bir-biriyle bir alakası olmadığına, ama çılgın katilimizin bunun aksini düşündüğüne inanmamızı istiyorsunuz. Ve şimdi de Summerset'i şüphe altında bırakacak şekilde cinayet işleyerek Roarke'tan intikam almaya çalışıyor, öyle mi?"

"Aynen. Mira'nın kendine kutsal bir görev biçmiş sadist bir sosyopat olarak tanımladığı bu adamın, bütün becerisini Roarke'u yok etmek için kullanmakta olduğuna inanmanızı istiyorum. Summerset'i suçlu göstermeye çalışması bir hataydı, Mira, Summerset hakkındaki inceleme sonuçlarını verdiği zaman bunu siz de göreceksiniz. Yaptığımız görüşme sırasında Mira bana ilk aşamadaki görüşü olarak, Summerset'in yalnızca bu düzeyde bir şiddet uygulaması mümkün olmayacak bir adam olmakla kalmayıp, aynı zamanda şiddetten tiksindiğini söyledi. Summerset hakkında toplanan ikinci derece deliller beş yaşında şaşı bir çocuğun bile görebileceği şekilde bilhassa bırakılmış."

"Mira'nın tam değerlendirmesini görene kadar bu konuda bir hükümde bulunmamayı tercih ediyorum," dedi Whitney.

Eve, "Ben size kendi değerlendirmemi söyleyeyim," diye karşılık vererek Summerset'ten yana ağırlığını koydu. "Lüks Kuleler'deki güvenlik diskleriyle oynanmıştı. Bunu biliyoruz. Ama Summerset'in binaya girişini açıkça gösteren lobi diskine dokunulmamıştı. Neden? McNab on ikinci kat diskini EAD'nin bilgisayar birimine incelettiriyor. Summerset'in asansörden çıkıp Bayan Morrell'i beklediği kısımda bir kurcalama bulacaklarından eminim. Aynı şekilde, yaklaşık saat on iki kırkta, binayı terk ettiğini söylediği lobi diskinde de bir kurcalama bulacaklarına inanıyorum."

“Bu dediğin düzeyde bir kurcalama son derece ileri bir bilgisayar bilgisi ve teçhizat gerektirir.”

“Evet, efendim. Polis Merkezi’ne yasadışı ileti sokmak da öyle. Bu cinayetlerin yöntem ve güdülerinde dinin çok önemli bir yeri var. Deliller katilin Katolik inancına, sapkın bir şekilde de olsa, kuvvetle bağlı olduğunu düşündürüyor. Summerset’se Katolik değil, pek dindar bir adam olduğu da söylenemez.”

“İnanç,” dedi Whitney, “çok mahrem bir şeydir, dışarıdan anlaşılmayabilir.”

“Bu adamın inancı öyle değil. Bu adam için inancı hayatının motoru gibi. Dahası var. Bu sabah Dedektif McNab, yani bana EAD’dan gönderdikleri dedektif, suçludan bana gelen bağlantıda yankı dediği bir şey buldu. Bağlantı benim evden gönderilmemiş, ama birileri herkesi oradan gönderildiğine inandırmak için epeyce uğraşmış.”

Whitney Eve’in uzattığı elektronik inceleme raporunu gözden geçirmesi bitene kadar hiçbir şey demedi. “Çok sıkı çalışmışsınız.”

“Riley kardeşlerden biri büyük bir elektronik şirketinde güvenlik olarak çalışmış –son on yıl zarfında da New York’a birkaç kez gelmiş. Soruşturmayı bu açıdan derinleştirmek istiyorum.”

“İrlanda’ya gitmeyi düşünüyor musunuz, Teğmen?”

Eve’in almış olduğu polis eğitimi ona duygularını açık etmemeyi öğretmişti, yoksa bu fikir karşısında hayretten ağzının açık kaldığını Whitney rahatça görebilirdi. “Hayır, efendim. Gereken her türlü bilgiye buradan ulaşabilirim.”

Whitney raporlara parmağıyla vurarak, “Ben olsam düşünürdüm,” dedi. “Çok ciddi bir şekilde düşünürdüm.”

Basın toplantıları Eve’in normalde bayıldığı bir şey değildi, bu seferkinin de bir farkı yoktu. Bir oda dolusu habercinin karşısına çıkıp gizli tutulması gereken şeyleri açık etmeden halkı bilgilendiriyormuş gibi yaparak kıvırtmak çok zor ve sevimsiz bir işti. Sorular onun uzmanlık alanına yönelik ol-

duğunda bile yeterince can sıkıcı olabiliyordu. Bir de bugünkü gibi sorular kişiselleşmeye başladı mı, iyice tatsızlaşıyordu. Bu tip soruları hemen profesyonel alana çekip çabucak, güzelce ve terlemeden cevaplaması gerekiyordu.

Habercilerin ter kokusunu alabildiğini çok iyi bilirdi.

“Teğmen Dallas, soruşturma sorumlusu olarak Roarke’u bu cinayetler hakkında sorguladınız mı?”

“Roarke polise elinden geldiğince yardımcı oldu.”

“Acaba yardımını isteyen soruşturma sorumlusu muydu, yoksa karısı mı?”

Eve haberciye tepeden bakarken içinden *yılan bakışlı, basık suratlı orospu çocuğu* diye geçirdi. Örümeğimsi hareketlerle ona doğru dönen ototronik kameraların farkında değilmiş gibi sükûnetle, “Roarke bu soruşturmanın en başından itibaren gönüllü olarak ifade verdi ve polisle işbirliği yaptı.”

“Cinayetlerin esas şüphelisinin Roarke’un yanında çalıştığı ve sizin evinizde yaşadığı doğru mu?”

“Soruşturmanın bu aşamasında elimizde esas şüpheli diyebileceğimiz biri bulunmuyor.” Bu söz üzerine muhabirler bir kurt sürüsü gibi saldırdılar, kendilerine söz verilmesini beklemeden bağırarak sorularını ard arda sıralamaya koyuldular. Eve, ilk heyecanın dinmesini bekledi. “Lawrence Charles Summerset resmi olarak sorgulanmış ve gönüllü talebi üzerine teste tabi tutulmuştur. Bu görüşme ve test sonuçlarının ışığında, soruşturma artık farklı yönlerde sürdürülmektedir.”

“Summerset’in üç kişiyi patronunun emriyle öldürdüğü iddialarına ne diyorsunuz?”

Salonun arka tarafından birinin bağırarak sorduğu soru diğer bağırırları boğmuştu. Yaklaşık bir saattir ilk kez odaya sessizlik hakim oldu. Şef Tibble soruyu cevaplamak üzere öne çıkıyordu ki, Eve elini kaldırarak, “Bu soruya ben cevap vermek istiyorum,” dedi. Öfkesi boğazını tırmalıyordu, ama sesi soğuk ve düzgün çıkıyordu. “Cevabım şu ki, bu tip soruların bu forumda yeri yok. Bunlar küçücük odalarda küçük beyinlerin tartışacağı tipte sorular. Böyle bir iddianın kamusal alanda, özellikle de bir medya mensubu tarafından

dile getirilmesi ihmal nedeniyle suç işleme kapsamına girer. Hiçbir dayanağı olmaksızın ortaya atılmış böyle bir suçlama, yalnızca yöneltildiği kişilere değil, ölenlere de hakaret sayılır. Başka sözüm yok.”

Tibble’ın yanından geçerek platformdan aşağı indi. Arkasından muhabirlerin seslerini duyurmak için bağıra bağıra Tibble’a sorular sorduklarını, onun da sakin, mantıklı sesiyle soruları yanıtladığını duyabiliyordu. Kendisi ise kararmış gözleriyle önünü görmeden yürüyor gibiydi.

“Dallas! Dallas, dur bekle.” Nadine Furst kalabalıktan ayrılmış peşinden koşuyordu, arkasında da kameramanı vardı. “Bana bir iki dakika ayırabilir misin acaba? Haydi, iki dakikacık.”

Eve iki dakika değil, iki saniye sinirlerine hakim olabilse bunun bile mucize sayılacağını bilerek kadına doğru döndü. “Üzerime gelme, Nadine.”

“O son soru hakikaten haddi aşmıştı, bir şey demiyorum. Ama böyle işlerde biraz strese de hazırlıklı olmak lazım.”

“Strese dayanabilirim, benim dayanamadığım geri zekâlılar.”

“Seni anlıyorum.”

“Öyle mi?” Eve gözünün ucuyla kameramanın çekim yapmakta olduğunu fark etti.

“Ben sana yardımcı olabilirim.” Nadine insiyaki bir hareketle saçını düzeltti, ceketinin önünü çekip tam yerine getirdi. “Bana kısa bir yorum ver, buna iyi bir cevap vermek senin hakkın.”

“Yani sana doksan saniyelik özel bir röportaj vereyim, sen de reyting rekoru kır, öyle mi?” Eve pişman olacağı bir şey demeden ya da yapmadan önce bu konuşmaya bir son vermesi gerektiğini düşünerek kadına arkasını döndü.

Ama sonra aklına Mira’nın sözleri geldi. Mira ona katilin egosunun aşırı şişik ama çok da kırılgan olduğunu söylemişti. Ve ona odaklandığını, onun onayını, takdirini kazanmak istediğini. Eve içinden gelen şeyin sağlıklı bir önsezi mi, yoksa tepkisel bir davranış mı olduğundan emin değildi ama yine de yapmaya karar verdi.

Nadine'e istediği reyting rekorunu verecekti. Bu arada da caninin suratına sıkı bir tokat patlatmış olacaktı. Adamın bunu onur meselesi yapıp karşılık vereceğini umuyordu.

"Siz kendinizi ne sanıyorsunuz, ha?" Olduğu yerde dönerrek kadına doğru bir adım attı, içindeki öfkenin kabarmasına izin verdi. Öfkesinin ekrana yansıyacağından, yüzünden, sıkılı yumruklarından belli olacağından hiç şüphesi yoktu. "Anayasal haklarınızı, bilgi edinme hakkınızı kullanmak adına bir cinayet soruşturmasına müdahale ediyorsunuz."

"Dur bir dakika."

"Sen dur bir dakika." Eve parmağıyla Nadine'in omuzuna o kadar sertçe vurdu ki kadın sendeleyerek bir adım geriye gitti. "Üç insan öldü, birinin arkasında yetim çocuklar ve dul bir kadın kaldı ve bütün bunların tek nedeni kendisinden başka kimseyi düşünmeyen, Tanrı kompleksine kapılmış pisliğin tekinin oyun oynamak istemesi. İşte bütün hikâye bundan ibaret, arkadaş. İsa'nın kendisiyle konuştuğunu sanan piçin teki medyayı kukla gibi parmağında oynatıyor. O herif hakkında ne kadar yayın yaparsanız o kadar memnun olacak. Hlepimizi yüksek bir amacı olduğuna inandırmak istiyor, ama aslında tek istediği kazanmak. Ama kazanamayacak. Çünkü buna izin vermeyeceğim, çünkü ben ondan daha iyiyim. O piçin şimdiye kadar şansı yaver gitti ama o sadece bir amatör. Bir hata daha yapsın, onu bir hafta içinde kafese tıkacağım."

Nadine soğuk bir tavırla, "Bu dediğinizin arkasında duruyor musunuz, Teğmen Dallas?" diye sordu. "Katili bir hafta içinde ele geçirecek misiniz?"

"Bundan emin olabilirsin. Uğraştığım pisliklerin arasında en akıllısı o değil, en zavallısı bile değil. Toplumun kışkırtılmış bir küçücük sivilce daha, işte o kadar."

Eve arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

"Harika haber olacak, Nadine." Kameraman neredeyse keyfinden oynayacaktı. "Reytingler patlayacak."

"Hı hı." Nadine, Eve'in arabasının kapısını çarparak kapattığına bakıyordu. "Arkadaşlık da buraya kadarmış," diye mırıldandı. "Olduğu gibi gönder kanala. Beş buçuk haberlerine yetiştirelim."

Eve de buna güveniyordu. Adam onu televizyonda görecek, hakkında söylediği şeyleri hırsından köpürerek dinleyecekti. Belki biraz bekleyecek, belki de anında patlayacaktı, ama bir şey yapacağı kesindi. Egosu ona mutlaka bir şeyler yapmasını emredecekti.

Ve bu sefer, Eve’i hedef alacaktı.

Eve Polis Merkezi’ne gitmeye karar verdi. Birkaç saat normal ortamında çalışmanın ona iyi geleceğini umuyordu. Aklına evi aramak geldi. Bağlantıya Roarke cevap verince Eve’in kaşları hayretle yukarı kalktı.

“Summerset nerede?”

“Kendi dairesinde.”

“Surat mı asıyor?”

“Resim yapıyor, sanırım. Biraz gevşemesine yardımcı olur, diye düşündü. Peki sen neredesin, Teğmen?”

“Merkeze gidiyorum biraz. Az önce bir basın toplantısından çıktım.”

“Oo, en sevdiğin şey. Beş buçukta haberleri kaçırmayayım o zaman.”

Eve yüzünü buruşturmamaya çalışarak cevap verdi. “Hiç zahmet etme. Oldukça sıkıcıydı. Ben seni genel müdürlükte olursun sanmıştım. Bunun yüzünden dünyayı durdurmanın gereği yok.”

“Dünyam dönmeye devam ediyor, merak etme. Ayrıntıları bir süre daha buradan idare edebilirim. Ayrıca, Ian ile ben oyuncaklarımızla oynayarak birlikte harika zaman geçiriyoruz.”

“Bir ilerleme kaydedebildiniz mi?”

“Ettik sanırım. Yavaş ilerliyor.”

“Geldiğim zaman bir göz atarım. Birkaç saate kadar gelirim.”

“Harika. Sanırım bu akşam pizza yiyoruz.”

“İyi, benimki bol malzemeli olsun. Görüşürüz.”

Eve Merkezin yeraltı otoparkına girerken bağlantıyı kapattı. Suç Önleme’den Teğmen Medavoy’un yine yamuk park edip kendi yerine sarktığını görünce durup bir dakika boyun-

ca küfretti. Kalan boşluğa arabasını zar zor sığdırdı, inerken de kapıyı Medavoy'un aracına çarparak intikam aldı.

Artık şık bir çizikle süslenmiş olan parlak yüzeye bakarak, içinden, *çok da yeniymiş*, diye geçirdi, *gıcır gıcır. Suçla Mücadele bu bütçeleri nereden buluyor?*

Yayına on beş dakika var, diye düşünerek Merkezin çekirdeğine giden taşıyıcıya bindi. Bir kahve alıp odasının kapısını kilitleyecek ve gösteriyi seyredecekti.

Hayal kırıklığına uğramamıştı. Nadine'e yaptığı doğaçlama tam istediği gibi olmuştu. Çok öfkeli, fazla güvenli ve umursamaz görünüyordu. Bunu kolay hazmedemez, diye düşünürken, bir yandan da Whitney onu yanına çağırmadan bir kahve daha içecek zamanı olup olmayacağını kestirmeye çalışıyordu.

Bir yudum bile alacak vakti olmadı.

Yiyeceği fırçaya hazırlıklıydı, hiç tartışmadan ve hiçbir mazeret ileri sürmeden amirinin söylediklerini dinledi, yorumlarının tepkisel ve mantıksız olduğunu kabul etti.

"Burada söylemek istediğin veciz bir şeyler yok mu, Teğmen?"

"Yok, efendim."

"Sen neyin peşindesin, Dallas?"

Eve biraz fazla mantıklı ve uzlaşmacı davrandığını fark ederek yumuşak bir geçişle çabucak vites değiştirdi. "Bu soruşturma özel hayatımı çok etkiliyor. Hırsımı bu kadından çıkardım sanırım, çok üzgünüm. Bir daha olmaz."

"Olmasın. Bayan Furst'le de temas kurmanı istiyorum. Ona bir özel röportaj daha ver, ama bu sefer sinirlerine hakim ol."

Eve'in bu kez canı sıkılmış gibi numara yapmasına gerek yoktu. "Bir süre medyadan uzak durmayı tercih ederim, Komutanım. Bence -"

"Bu bir rica değildi, Teğmen, bir emirdi. Ortalığı sen karıştırdın, sen düzelteceksin. Hem de hemen."

Eve çenesini kapatıp dişlerini sıktı ve başını salladı.

Bir saat boyunca kırtasiye işleriyle uğraşarak sakinleşip

kendini yapması gereken bu sinir bozucu işe hazırlamaya çalıştı, ama işe yaramadı. Bunun üzerine Bakım Onarım'ı arayıp aracının hâlâ düzelmeyen rehber sistemi konusunda sıkı bir fırça çekti –bu daha iyi gelmişti. Biraz sakinleşmiş olarak Nadine'e bir e-mesaj yazıp görüşme teklif etti, üzerinde düşünüp durmak istemediği için hemen yolladı.

Bütün bunları yaparken hep bağlantısının çalmasını bekliyordu. Adamın onu aramasını istiyordu. Ne kadar çabuk harekete geçerse hata yapma ihtimali o kadar yüksek olurdu.

Kim bu adam? Sosyopat, sadist, egoist. Ama yine de zayıf ve hüznünlü, hatta zavallı bir tarafı da vardı. Aklından, bilmece-ler ve din, diye geçirdi. Aslında o kadar da garip bir bileşim sayılmazdı. Eve için din hep bir bilmece olarak kalmıştı. Buna inan, yalnızca buna inan, çünkü biz öyle diyoruz. Eğer inanmayacak olursan biletini kesiveririz, kendini ebediyen Cehennemde bulursun.

Örgütlü din kafasını karıştırıyor, hatta biraz rahatsız ediyordu. Her dinin mensupları kendilerinin haklı olduğundan ve tek doğru yolun onların yolu olduğundan kesin emindiler. Tarih boyunca da bunu ispat etmek için savaşıp dünyayı kana bulamışlardı.

Eve omuzlarını silkti, masasına yan yana dizdiği üç Mer-yem heykelinden birini dalgın dalgın eline aldı. Onu devlet yetiştirmişti, devlet eğitiminde ise dini telkinin her türlü-sü kesin olarak yasaktı. Kilise grupları devamlı lobi faaliyetle-riyle bu durumu değiştirmeye çalışıyorlardı, ama Eve'e ka-lırsa bunun ona bir zararı olmamıştı. Kendi görüşlerini etki altında kalmadan oluşturmuştu. Kafasında doğru ve yanlış, kanun ve kaos, suç ve cezayı birbirinden ayırabilmişti.

Yine de, dinin ideal şekliyle insanlara rehberlik etmesi ve rahatlatması gerekmez miydi? Katolik inancı hakkında araştırma yaparken topladığı disklere baktı. Bu kadar ince-lemeye rağmen, bu konu onun için hâlâ gizemini koruyordu, ama herhalde olması gereken de buydu. İşin özü, ihtişamlı ve debdebeli törenler arasında saklanmış gizemden ibaretti. Törenler de gerçekten çok hoş ve etkileyiciydiler.

Tıpkı Bakire Meryem gibi. Eve heykeli elinde çevirerek inceledi. Roarke ne demişti buna? KBM. Böyle kısaltınca sanki kulağa Kutsal Bakire Meryem'den ya da Meryem Ana'dan daha bir cana yakın, daha ulaşılabilir geliyordu, sanki dertlerinizi açabileceğiniz biri gibi.

Bu işin içinden çıkamıyorum, KBM'ye sorayım.

Ama yine de tüm kadınların en kutsalıydı. Kadınların en üstünü. Alnına, Tanrının Oğlu'nu taşımak, sonra da onun insanın günahlarının kefareti olarak ölmesini seyretmek yazılmış Bakire Ana'ydı o.

Şimdiyse delinin biri onu kullanıp kutsal kimliğini çarpıyor, onu insanın insana yaptığı zulme tanıklık etmeye zorluyordu.

Ama anahtar buydu, değil mi? *Anne*. Adamın kendi annesi ya da adama annesi gibi sevgi ve otorite ifade eden bir başkası.

Eve kendi annesini hatırlayamıyordu. Kontrol etmeye gücünün yetmediği rüyalarında bile bu rolü oynayan hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Ne tatlı tatlı ninni söyleyen ne sertçe bağırان bir ses; ne yanağını yavaşça okşayan ne de tokatlayan bir el.

Hiçbiri.

Ama biri onu dokuz ay karnında taşımış, sonra rahmin-den çıkarıp dünyaya getirmişti. Sonra da –sonra ne olmuştu? Onu terk edip gitmiş miydi, kaçmış mıydı? Ölmüş müydü? Onu yalnız bırakmış, dövülmesine, incitilmesine, kirletilmesine izin vermişti. Soğuk, pis odalarda, acı ve istismara maruz kalmasına, kurtarılmayı değil, tekrar tekrar hırpalanmayı beklemeye alışmasına göz yummuştu.

Eve sertçe kendi kendine, *Bunun önemi yok*, diye hatırlatarak daldığı düşüncelerden silkindi. Mesele bu değildi. Şu anda esas mesele bu adamın geçmişi ve onu şekillendiren şeylerdi.

Eve Dallas kendi kendini şekillendirmişti.

Heykeli yavaşça yerine koyup o sakın, güzel yüzü seyretmeye koyuldu. "Seni iğrençliğine bulaştırması günahlarını daha da ağırlaştırıyor," diye mırıldandı. "Onu durdurmak zorundayım. Biraz yardım çok makbule geçerdi doğrusu "

Eve ne yaptığının farkına vararak hayretle gözlerini kırıştırdı, sonra yüksek sesle gülerек parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Katoliklerin bu heykellerde bayağı başarılı olduklarına karar vermişti –hiç fark etmeden kendinizi onlarla konuşur buluveriyordunuz, dua etmekten neredeyse hiç farkı yoktu.

Dua ederek onu yakalayamayız. Bu iş polis işiydi, evde daha verimli çalışabilirdi. İyi bir yemek yiyip iyi bir uyku çekerse tazelenir, kendini bütün gücüyle işe verebilirdi.

Garaja vardığında Medavoy'un arabasının gitmiş olduğunu gördü, kendi arabasının ön camında da hiçbir not yoktu, demek ki Medavoy yolcu kapısındaki çizdiği henüz görmemişti.

Garajda bir alarm çınladı. Bir arabanın çalıştığını, tekerleklerin asfaltta patinaj yaptığını duydu. Bir araç yanından jet gibi geçip gitti, garajdan çıkıp geceye karışırken sirenlerini çalıştırdı.

Eve kilidin kodunu girip kapının koluna uzandı. Arkasında ayak sesleri duyarak hızla döndü; silahını çekmiş, vücudu bükülüp saldırı pozisyonu almıştı.

Ayak seslerinin sahibi hafifçe kayarak olduğu yerde durdu, ellerini hızla havaya kaldırdı. “Hop, hop, hop! Hiç değilse haklarımı oku bari.”

Eve kendisiyle aynı birimde çalışan Dedektif Baxter'ı tanıyarak silahını kılıfına soktu. “Kusura bakma, Baxter.”

“Biraz gerginiz, ha, Dallas?”

“Garajda gizli gizli dolaşmak normal bir şey değil.”

“Aracıma gitmenin başka yolu var mı?” Eve'in arabasının iki araba ötesindeki aracın kodunu girip kapıyı açarken Eve göz kırptı. “Çok kafa bir sinyoritayla randevum var.”

Eve, “Oley, Baxter,” diye karşılık vererek arabasına bindi. Boş yere korkup tepki gösterdiği için kendine kızmıştı. Motorun çalışması için kontağı üç defa çevirmesi gerekti. Sabah Bakım Onarım'a bizzat kendisi gidip yoluna çıkan ilk tamirciyi öldürmeye karar verdi.

Otomatik klima mırıldanarak aracı ısıtmaya başladı, sonra

birden turbo fırına dönüştü. Eve, klimaya hırlar gibi bir sesle karışan komutu verip, pişmektense kasım sonu soğuşunda yolculuk etmeye razı oldu.

İki blok gitmişti ki, trafik tılandı. Bir süre parmaklarıyla direksiyona vurarak ve Gromley Sinema Kompleksi'nin üzerindeki hareketli reklam panosunu seyrederek bekledi. Panoda ondan fazla filmin reklamı vardı. Yeni Los Angeles semalarında uçan iki hava motosikletinin, muhteşem bir biçimde çarpışmasıyla alevler arasında son bulan kovalamacasını izledi. Bir bahar günü yeşil bir çayırdaki neredeyse çıplak bisiklete binen güzel çiftin güneşte parlayan tenlerini seyretti. Silindir şapka ve frak giymiş üç örümceğin dansıyla başlayan bir çocuk filminin fragmanına baktı.

Kendisiyle aynı durumda olan diğer sürücülerin küfredip bağırarak korna çalmasını duymamaya çalışarak milim milim ilerliyordu.

Aynı hava kaykayına binmiş, on beş on altı yaşlarında bir çift, sıkışmış arabaların arasından parlak renkli bir şimşek gibi geçerek uzaklaştı. Yandaki arabanın sürücüsü durumu kabullenerek müziği sonuna kadar açtı, detone sesiyle bağıra bağıra şarkılara eşlik etmeye koyuldu.

Bir hava otobüsü tepelerinden havalı havalı homurdanarak geçti. Eve bakışlarını yukarı kaldırıp otobüsün arkasından bakarak, *Anladık, anladık*, diye düşündü, *daha çok kişi toplu taşımadan faydalansaydı bu sıkışıklığı yaşamazdık*.

Sıkıntıdan patlamak üzereydi; iletişimi açıp Peabody'ye ulaştı.

"İstersen çıkabilirsin. Trafığe takıldım, eve ne zaman varırım, belli değil."

"Bir pizza lafı var."

"İyi öyleyse, afiyet olsun, ama geldiğim zaman hâlâ orada olursan günlük çalışma raporu isterim."

"Pizza için bu kadarcık bir şeye seve seve katlanırım, Teğmenim."

Her şey gözünün önünde oldu. Tam bir felaket koreografisi. Üç araba ilerisinde, iki taksi aynı anda dikey kalkışa geçti.

Çamurlukları birbirine sürtünüp vurdu. Taksiler zangırdadı. Eve başını iki yana sallayarak adamların salaklığına sövüyordu ki, her iki taksi de kalkış enerjilerini kaybedip gümleyerek yere çakıldılar.

“Allah kahretsin.”

“Bir sorun mu çıktı, Dallas? Bir çarpışma sesi duydum sanki.”

“Evet, evet, iki tane beyinsiz taksici. Hah, bir bu eksikti. Şimdi de arabalarından çıktılar, birbirlerine bağıyorlar. Bağırın, bağırın, siz bağırırsanız trafik hemen açılır.”

Taksicilerden birinin elini aracının penceresinden sokup bir levye çıkardığını görünce Eve’in gözleri kısıldı. “Buraya kadar. Peabody, buraya hava polisi gönder hemen, öldürücü silahla saldırı meydana geliyor, Onuncu Cadde, Yirmi Beş’le Yirmi Altı’nın arası. Söyle, çabuk gelsinler, kargaşa çıkmadan toparlayalım. Ben şimdi bu hayvan heriflere trafikte nezaket kuralları hakkında ders vermeye gidiyorum.”

“Dallas, istersen ekibi bekle. Ben hemen –”

“Boş versene. Geri zekâlılardan bıktım usandım.” Eve arabasından fırlayıp kapıyı çarptı, üç uzun adım attı. Ve dünya yanardağ gibi patlayıverdi.

Hava basıncının sıcak yumruğunu sırtında hissetti, bez bebek gibi havalanıp ileri doğru uçtu. Kulak zarları patlamanın kuvvetiyle zonklayarak havada ilerlerken, başının hemen yanından keskin, şekilsiz, alevler içinde bir şey vınlarak geçti. Birinin çığlık attığını duydu. Bu kendisi olamazdı her halde, ciğerlerine nefes alacak kadar bile hava çekmeyi başaramıyordu.

Bir arabanın üzerine tepe üstü düşüp sıçradı, sürücünün kendisine bakan dehşet dolu, beyaz suratını görür gibi oldu, sonra derisini yüzen, kemiklerini zangırdatan sert bir düşüşle asfalta çarptı.

Bir şey yanıyor, bir şey yanıyor, diye düşündü, ama tam olarak çıkaramıyordu. Et, suni deri, yakıt. Tanrım! Son bir gayretle, titrek kollarına abanarak kendisini yattığı yerden söktü, başını kaldırmayı başardı.

Arkasında insanlar batan gemiyi terk eden fareler gibi kendilerini arabalarından atıp koşarak kaçıyorlardı. Birisi üzerine basarak geçti, ama Eve fark edecek halde değildi. Tepelerinde trafik helikopterleri dolaşüyor, megafonlarıyla halkı uyarıyorlardı, projektörlerinin ışığı olay yerinde geziyordu.

Ama gözleri esas kamaştıran, Eve'in arabasından fışkıran alevlerin korkunç parlaklığıydı.

Güçlkle nefes alıp verdi. "Orospu çocuğu." Sonra da bilinçsizce yere yığıldı.



ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Roarke toplanan insanların, art arda sıralanmış acil yardım araçlarının arasından kendine zorla yol açarak ilerledi. Hava araçlarının ışıkları ve siren sesleri ortalığı kargaşaya boğuyordu. Havada ter, kan ve yanık kokusu vardı. Bir çocuk uzun çığlıklar atarak katıla katıla ağlıyordu. Bir kadın etrafa saçılmış yumruk kadar araç camı parçalarının arasında yere oturmuş, ellerini yüzüne kapatmış, sessizce göz yaşı döküyordu.

Roarke kararmış yüzler, dehşet dolu bakışlar görüyordu, ama Eve'i göremiyordu.

Hiçbir şey düşünmüyor, hissetmiyor, aklına hiçbir şey getirmiyordu –beynini kapatmıştı.

Eve iletişim cihazından Peabody'ye ulaştığında, Eve'in çalışma odasında McNab'le beraber yine aletlerin orasını burasını kurcalamakla meşguldüler. Elindeki işi bırakmadan Eve'in gergin, bıkkın sesine kulak vermiş, hatta haline biraz da gülmüştü, ama Peabody'ye ekip çağırmasını söylediğinde biraz endişelenir gibi olmuştu.

Sonra patlamanın cayırtısıyla iletişim cihazı elinden fırlayan Peabody umutsuzca Eve'e tekrar ulaşmaya çalışırken Roarke bir saniye düşünmeden fırlayıp çıkmıştı.

Arabasını tam bir blok geride bırakmıştı ama yaya olarak çok hızlı ilerliyordu. İnsanlar kenara çekilip ona yol açıyor-

lardı. Bunu belki beyin gücüyle başarıyordu, belki de ifadesiz yüzü ve buz gibi, gazap dolu bakışları onları ürkütüyordu.

Çevresindeki şekilleri hızla tarayarak ilerlerken Eve'in aracını ya da araçtan geriye kalanı- gördü. Yamulup şekilsiz bir çelik ve plastik topağına dönmüş araç kenara çekilip katı, beyaz bir köpükle kaplanmıştı. Kalbi o anda durdu.

Orada ne kadar durup soluk alamadan bakakaldığını, dehşet içinde olduğu yerde sallanarak araçtan kalanı seyrettiğini bilmiyordu. Sonra birden, yanmış arabayı elleriyle parçalayıp karısını içinden çıkarmak gibi delice bir fikirle ileri fırlayıp araca doğru atıldı.

"Allah kahretsın, hastaneye falan gitmiyorum dedim. Allah aşkına, şu yaraları bantlayın, sonra da hepinizi tepelemekten, bana bir iletişim cihazı bulun, çabuk!"

Roarke olduğu yerde hızla döndü, başı eşinin kokusunu alan bir kurdun kafası gibi havaya kalktı. Eve bir tıbbi yardım aracının tekerlekli sedyesinde oturmuş, yanıklarını koruyucu filmle kaplamaya uğraşan perişan bir sağlık görevlisine hırıliyordu.

Her yanı yanık, kesik, çürük dolu, öfkeli ve sağdı.

Roarke hemen yanına gitmedi. Ellerinin titremesinin durması, kalp atışlarının düzene girmesi için bir süre beklemesi gerekti. Eve'i canlı görmek, uyuşturucu gibi, sert bir içki gibi başını döndürüp vücudunu gevşetmişti. Kendini bu sarhoşluğa bıraktı. Eve'in dirseğini ona iğne yapmaya çalışan sağlık görevlisinin böğrüne geçirdiğini görünce de aptal aptal sırttı.

"O şeyi benden uzak tut. Bana bir iletişim cihazı bul demedim mi sana?"

"Ben işimi yapıyorum, Teğmen. Biraz yardımcı olmanız?.."

"Yok ya. Yardımcı olayım da beni gözlerim kaymış bir vaziyette boylu boyunca şu sedyeye bağlayıp hastaneye götür, değil mi?"

"Bir hastaneye ya da sağlık merkezine gitmeniz gerekiyor. Sarsıntı geçirmişsiniz, başınızı çarpmışsınız, ikinci derece ya-

nıklarınız var, çürükleriniz var, açık yaralarınız var. Travma geçiriyorsunuz.”

Eve uzanıp görevliyi beyaz önlüğünün yakasından kavradı. “Sen bana bir iletişim cihazı getirme de, bak bakalım hangimiz travma geçiriyoruz!”

“Bakıyorum her zamanki gibi formdasınız, Teğmen.”

Eve bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdi, Roarke’u görünce elinin tersiyle morarmış ve ise bulanmış yüzünü sil-di. “Merhaba. Ben de seni aramak için bu zibidiye bana bir iletişim cihazı bulmasını söylüyordum. Akşam yemeğe geç kalacağımı söyleyeyim demiştim.”

“Ben tahmin etmiştim zaten, patlamayı duyunca.” Roarke karısının yüzüne bakarak gözleri aynı hizaya gelinceye kadar eğildi. Eve’in alnında çok kötü bir sıyrık vardı, hâlâ ince ince kanamaya devam ediyordu. Ceketini gitmiş, sırtındaki tişört yırtılmış ve yanmıştı. Tişörtün sol kolunda, on beş santimlik derin bir kesikten akan kanın lekesi vardı. Pantolonu paçavraya dönmüştü.

Roarke yumuşak bir sesle, “Sevgilim,” dedi, “pek iyi görünüyorsun.”

“Şu çocuk yaralarımı bir an önce bantlasa da –hey, hey, hey!” Sıçrayarak elini görevliye doğru savurdu, ama çok geç kalmıştı, basınçlı şırınga ilacı çoktan koluna vermişti bile. “Neydi o? Ne verdin bana?”

“Yalnızca bir ağrı kesici. Biraz canınız yanacak.”

“Canın cehenneme! Kahrolası! Sersem gibi olacağım şimdi... Bu zıkkım beni sersem gibi yapar şimdi.” Roarke’la konuşuyordu. “Bundan nefret ediyorum.”

“Benim bayağı hoşuma gidiyor.” Sağlık görevlisi koldaki yarayla ilgilenirken Roarke çenesinin altından tutarak Eve’in yüzünü kendine doğru kaldırdı. “Kaç tane sadık koca görüyorsun?”

“Sadece seni. Başımı çarpmadım.”

“Çarpmış.” Görevlinin neşesi yerine gelmişti. “Bu kesik çok pis –içine pislik dolmuş– ama şimdi temizleyip kapatırız.”

“Çabuk ol o zaman.” Kısmen soğuktan, kısmen de şoktan ötürü Eve titremeye başlamıştı ama farkında değildi. “İtfaiye ekibiyle ve patlayıcı birimiyle konuşmam lazım. Peabody hangi cehennemde, ona... hay Allah kahretsin, işte başlıyor. Dilim uyuşuyor.” Baş sallanıyordu, silkinip kendine gelmeye çalışarak başını iki yana hızla salladı. İçinden bir kahkaha yükseldiğini hissederek bastırmaya çalıştı. “Neden şunun yerine insana bir iki duble Kentucky burbonu vermezler ki sanki?”

“Pahalıya gelir. Ayrıca burbon sevmezsin.” Roarke, Eve’in yanına, sedyenin üzerine oturdu, boştaki elini tutup sıyrık ve yanıkları incelemeye başladı.

“Tamam da, bunu da sevmiyorum. İlaçlar insanı bir başka türlü yapıyor.” Sağlık görevlisi ışın çubuğunu yarasının üzerinde gezdirerek kesiği güzelece kaynatırken Eve boş bakışlarla Roarke’un yüzüne baktı. “Beni hastaneye falan götürmeye kalkma sakın. Hakikaten çok kızarım.”

Roarke karısının çok sevdiği deri ceketini hiçbir yerde görmemişti, yenisini almayı aklına yazdı. Şimdilik kendisininkini çıkarıp kadının omuzlarına yerleştirdi. “Sevgilim, doksan saniyeye kadar, sana ne yaptığımı ya da nereye götürdüğümü bilemeyecek halde olacaksın.”

Eve’in vücudu tatlı bir boşlukta süzölmeye başlamıştı. “Ayılınca bilirim ama. A, bak, geldi işte! Merhaba, Peabody. McNab de gelmiş. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar, değil mi?”

“Hem de nasıl. Başını geri yasla Eve, cici sağlık görevlisi yarayı sarsın.”

“Oldu, tamam. Selam, Peabody, McNab’le gezmeye mi çıktınız?”

“İlaç verdiler,” diye açıkladı Roarke. “Müsekkimler onu böyle yapıyor.”

Peabody bembeyazdı ve çok sarsılmıştı. Eve’in yanına çömeldi. “Yaraların nasıl, Dallas? Çok mu kötü?”

“Hah!” Eve elini kontrolsüzce havada sallayarak çileli sağlık görevlisinin suratına yapıştırdı. “Birkaç şiş falan işte. Ama

bir uğutım ki. ıkarken iyi de, yere çakılması var ya bylyce... Baam!" akılma kısmını daha iyi anlatmak için yumruğunu sıkıp dizine vurmaya kalkışmıştı, ama ıskalayıp gevşek yumruğunu görevlinin kasıklarına geçirdi, ocuk iki büklüm oldu. "Uff, pardon. Hey, Peabody, aracım ne durumda?"

"Hurdaya ıkımış."

"Hay Allah. Neyse, iyi geceler." Kollarını Roarke'a dolayıp iyice sokuldu, derin derin içini çekerek gözlerini kapadı.

Sağlık görevlisi kesilen nefesini toparlayınca titrek bir halde ayağa kalktı. "Onun için burada yapabileceğim başka bir şey kalmadı. Sizindir."

"Evet, benimdir, kesinlikle. Haydi, sevgilim, gidelim."

"Bana pizza ayırdınız mı? Beni kucakta taşımanı istemiyorum, tamam mı? Çok utanç verici. Yryebilirim."

Roarke onu, "Tabii yryebilirsin," diye sakinleştirdikten sonra kollarının arasına alıp kaldırıverdi.

"Gördün mü, söyledim sana." Eve'in başı kurşun gibi kocasının omzuna düştü. "Hmm. Çok güzel kokuyorsun." Burununu köpek yavrusu gibi erkeğin boynuna sürerek kokladı. "Ne kadar çekici, değil mi?" Bunu kime söylediği belli değildi. "Hem de tamamen bana ait. Tamamen. Eve mi gidiyoruz?"

"Hı hı." En yakın hastaneye uğramak için yolu azıcık uzatacaklardı, ama bunu söylemeye gerek yoktu.

"Peabody'nin kalıp... bir şey yapması lazım. Hah, tamam, şey yapması lazım, şu bombacı çocuklarla konuş, Peabody."

"Sen hiç merak etme, Dallas. Sabah sana tam rapor vereceğiz."

"Bu gece. Daha yeni akşam oluyor."

Roarke, "Yarın," diyemirıldanarak bakışlarını Peabody'den McNab'e çevirdi. "ğrenilecek ne varsa hepsini öğrenmek istiyorum."

McNab, "Tamamdır," diye söz verdi. Roarke'un kucağında Eve'le kalabalığın içinden sıyrılıp uzaklaşmasını bekledi., sonra da dönüp arabayı incelemeye başladı. "Bu patladığında içinde olsaymış..."

Peabody, "Ama değilmiş," diye ıkışarak onu susturdu. "Haydi çalışmaya başlayalım."

Eve sessizlik içerisinde uyandı. Birilerinin onu elleyip orasını burasını drttğn, muayene sırasında birine -hatta birilerine- svdcğn hayal meyal hatırlıyordu. Bu yüzden de uyanırken ilk hissettiği şey panik ve fkeydi.

Onu beş dakika daha hastanede tutmalarına izin veremezdi.

Yatakta hızla doğruldu, başı dengesizce geniş bir çember çizdi. Ama kendi yatağında olduğunu fark edince rahatlayıp sakinleşti.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Roarke yerinden kalkıp yanına geldi. Eve'in yanından ayrılmadan çalışabilmek için odanın oturma bölümüne yerleşmiş, bir gözünü uyuyan karısının üzerinden ayırmadan ekrandan akan hisse fiyatlarını inceliyordu.

Eve tekrar uzanmadı. Bu bir onur meselesiydi. "Belki. Sen beni hastaneye götürdün."

"Evet, detimdir. Ne zaman karım havaya usa, hemen hastaneye götürürüm." Yatağın kenarına oturup gözlerini dikkatle Eve'in yüzüne dikti, elini kaldırıp  parmağını göstererek, "Kaç görüyorsun?" diye sordu.

Eve yavaş yavaş hatırlamaya başlıyordu -gece boyunca defalarca uyandırılmış, her seferinde karşısında kocasının, gözlerinin içine bakan yüzünü bulmuş, her seferinde aynı soruya cevap vermek zorunda kalmıştı. "Bana bunu daha kaç kere soracaksın?"

"Alışkanlık oldu. Bırakmam biraz zaman alacak. Kaç?"

"Otuz altı." Eve hafifçe gülümsedi, adam elini hiç kıpırdatmadan ısrarla gözlerinin içine bakarak cevap bekliyordu. "Pekâlâ, . şimdi, parmaklarını suratımdan eker misin? Sana hâlâ kızgım."

"Bak, şimdi perişan oldum." Roarke kalkmaya davranan Eve'i elini omzuna koyarak durdurdu. "Otur."

"Neye benziyorum acaba, bekçi köpeğine mi?"

“Gözler biraz benziyor denilebilir sanki.” Elini koyduğu yerden çekmeden, tartışma kabul etmez bir tonla devam etti. “Eve, öğlene kadar yataktan çıkmıyorsun.”

“Tabii ki çı-”

“Şöyle düşün. Seni zorla yatırabilirim.” Uzanıp kadının çenesini tuttu. “O zaman gururun kırılır. Bundan nefret edersin. Kendin birkaç saat daha yatakta kalmaya karar versen her şey çok daha kolay olmaz mı?”

Fiziksel olarak birbirlerine oldukça denktiler, Eve bir boğuşmada birbirlerine üstün gelme şanslarının hemen hemen eşit olduğunu tahmin ediyordu. Ama adamın gözlerinde, savurduğu tehdidi gerçekleştirmek için elinden geleni ardına koymayacağını gösteren bir şeyler vardı. Eve de o sırada kendini pek formda hissetmiyordu.

“Belki bir kahve içsem birkaç saat daha yatabilirim.”

Eve’in omzundaki el yavaşça yanağına kaydı. “Ben sana kahve getiririm.” Roarke onu hafifçe öpmek için eğildi, ama birden kendini kadını sımsıkı bağrına basmış, yüzünü saçlarına gömmüş, gece boyunca bastırduğu bütün korku ve düşünceler su yüzüne çıkmış bir halde buldu. “Tanrım!”

Adamın bütün duyguları bu tek kelimeyle içinden dökülerek Eve’in kalbine akmıştı. “Ben iyiyim. Merak etme. İyiyim.”

Roarke bunları atlattığını, gece midesindeki bulantıyı, bu titremeyi yendiğini sanıyordu. Ama şimdi hepsi geri gelmişti, hem de dayanılmaz bir yoğunlukta. Tek savunması kadına sarılmaktı. Sımsıkı sarılmak.

“Patlamayı Peabody’nin iletişim cihazından duydum – apaçık, bütün gücüyle...” Sinirleri biraz yatıştır gibi olmuştu, yanağını karısının yanağına dayadı. “Uzun bir süre kör bir dehşet içinde kaldım. Oraya giderken, karmaşanın içinde seni ararken. Kanlar, cam parçaları, duman...” Elleriyle kadının kollarını hızlı hızlı okşayarak geri çekildi. “Sonra senin sesini duydum, sağlık görevlisine fırça atıyordun, bir anda dünyam normale döndü.” Kadını hafifçe öptü. “Kahveni getireyim.”

Roarke odanın öteki tarafına doğru giderken Eve de elleri-

ni inceledi. Sıyrık ve yanıklar tedavi edilmişti, hem de gayet iyi bir şekilde. Asfaltı öpmesinden geriye neredeyse hiç iz kalmamıştı. “Beni senden önce kimse sevmeydi.” Bakışlarını ellerinden ayırarak, gelip yine yatağın kenarına oturan kocasına çevirdi. “Buna hiç alışamayacağımı sanmıştım, belki de hakikaten alışamam. Ama artık buna bağımlı oldum.”

Adamın uzattığı kahveyi aldı, sonra da elini tuttu. “Sağlıkçı çocuğa çıkışmamın sebebi bana bir türlü bir iletişim cihazı getirmemesiydi. Seni aramam gerekiyordu, sana iyi olduğumu söylemek zorundaydım. Düşünebildiğim ilk şey buydu. Roarke. Aklıma gelen ilk şey buydu.”

Roarke ikisinin kenetlenmiş ellerini dudaklarına götürdü. “Başardık, öyle değil mi?”

“Neyi başardık?”

“Bir takım olduk.”

Eve bu söze gülümsedi. “Olduk sanırım. Şimdi iyi miyiz?”

“Gayet iyiyiz. Uyanınca ilk öğün olarak sıvı besinler tüketmeni tavsiye etmişlerdi, ama sanırım daha doyurucu bir şeylere ihtiyacımız var.”

“Şu anda bir öküzün tamamını çiğ çiğ yiyebilirim.”

“Kilerde o dediğinden var mı bilmiyorum, ama bakayım ne bulabileceğim.”

Böyle bakılmak da pek fena değildi doğrusu. Yatakta kahvaltı bile vardı. Eve kendi kümeslerinde özenle bakılan tavukların yumurtladığı, taze yumurtalardan yapılmış mantarlı bir omleti iştahla mideye yuvarladı.

Tarçımlı çöreğini ısıtırken, “Yalnızca yakıta ihtiyacım varmış,” dedi. “Şimdi kendimi gayet iyi hissediyorum.”

Roarke, Eve’in önünde duran kahvaltı tepsisindeki yüksük kadar ahududulardan bir tane seçti. “Dün havaya uçmuş biri olarak şaşırtıcı derecede iyi görünüyorsun. Bombanın resmi aracına nasıl konmuş olabileceğini tahmin edebiliyormusun?”

“Bazı tahminlerim var. Ama –” Kapının vurulduğunu duyunca lafını yarıda bırakıp kaşlarını çatı.

“Peabody’dir sanırım. Tam saatinde gelir.” Roarke kapıyı açmaya kendisi gitti.

Peabody, “Eve nasıl?” diye fısıldadı. “Onu gece hastanede tutarlar diye düşünmüştüm.”

“Tutarlardı, ama sonra Eve beni fena yapardı.”

Eve yattığı yerden, “Aranızda fısıldaşmayın,” diye seslendi. “Peabody, rapor ver.”

“Peki, efendim.” Peabody yatağın yanına geldi, Eve’i görünce yüzüne engel olamadığı geniş bir sırıtma yayıldı. Kırmızı ipek geceliği içinde, kucağında tepeleme yiyecek dolu şahane porselen takımlarla dolu bir tepsiyle kabarık yastıklara yaslanmış duran kadın, bildiği Eve Dallas imajına pek oturmuyordu. “Eski filmlerden fırlamış gibisiniz,” dedi. “Var ya, Bette Crawford falan.”

Roarke gülüşünü bastırmak için hafifçe öksürerek, “Bette Davis olacak,” diye düzeltti. “Ya da Joan Crawford.”

“Her neyse işte. Artist gibisiniz.”

Utanan Eve, yatakta doğruldu. “Nasıl görüldüğüme dair rapor istemedim, Peabody.”

Roarke araya girip, “Hâlâ biraz sinirli,” diye yorumda bulundu. “Kahve ya da kahvaltı, Peabody?”

“Kahvaltı yaptım.” Peabody’nin gözleri parladı. “Bunlar ahududu mu? Ooo...”

“Taze ahududu. Buralarda bir kapalı tarım alanım var. Keyfine bak.”

“Acaba sohbetiniz bitti mi? Belki biraz da başka şeylerden söz edebiliriz diyordum... ne bileyim, mesela araba bombalarından.”

“Raporları getirdim.” Ahududuların cazibesine kapılan Peabody yatağın yanına oturdu. Pırıl pırıl siyah ayakkabısını üniformasının kolalı pantolonunun dizine dayayarak yerleşti. “Olay yeri tarama ekibiyle bomba ekibi raporları oldukça hızlı hazırladı. Teşekkür ederim, harika.” Roarke ona da bir tepsi üzerinde bir kase ahududu getirmişti. “Ben çocukken biz de ahududu yetiştirdik.” Bir tanesini ağzına atıp tadına baktı. “O günlere döndüm sanki,” derken içini çekti.

“Bugüne geri dönebilir misin lütfen, Peabody?”

“Evet, efendim. Ben ” Kapı vurulunca durup o yana döndü. “McNab geldi herhalde.”

McNab kafasını kapıdan içeri uzattı. “Oo, odaya bak. Olağanüstü. Bu yoksa kahve kokusu mu? Hey, Teğmen, çok iyi görünüyorsunuz. Bunlar çilek mi?”

Bir yandan konuşarak, arkasında kediyle beraber geçip yatağın üzerine oturdu. Eve bir an ne diyeceğini bilemeden genç memura ağzı açık bakakaldı.

“Rahat ol, McNab, keyfine bak.”

“Teşekkürler.” McNab çekinmeden uzanıp teğmenin kasesindeki ahududulardan bir tane aldı. “Gayet normal görünüyorsunuz, Teğmen. Sizi iyi gördüğüme sevindim.”

“Eğer biri bana hemen rapor vermezse daha çok şeyler göreceksin.” Eve kararını vererek parmağını Peabody’ye uzattı. “Sen ver. Çünkü sen normalde salak değilsindir.”

“Evet, efendim. Patlayıcı el yapımı bir bombaymış ve kim yaptıysa işi iyi biliyormuş. Araba bombalarının geneli gibi, bu da dar alanda etkili bir bombaymış, sizin arabayı tahrip ettiği halde çevrede görelî olarak fazla etkisi olmaması da bu yüzden. Eğer trafik tıkanmış olmasa, aracınızın her yanı başka araçlarla çevrili olmasa, arabanın dışında hiçbir şey zarar görmezdi.”

“Can kaybı var mı?”

“Hayır, efendim. Yakındaki araçlar etkilenmiş, yirmi kadar yaralı var, ama yalnızca üçü ağır. Geri kalanların ayakta tedavisi yapıp salıverilmişler. Siz patlama anında aracın dışında ve korunmasız olduğunuz için ağır yaralanmışsınız.”

Eve’in aklına olaydan birkaç saniye önce yanından geçip giden iki genç geldi. Eğer olay anında hâlâ etki alanının içinde olsalardı... Beynine bu görüntüyü aklından çıkarmasını emretti. “Zaman ayarlı mıymış? Ateşleme mekanizması nasıl devreye girmiş?”

“Buna ben cevap vereyim.” McNab, Eve’in bacaklarının yanına kıvrılmış yatan Galahad’ın sırtını dalgın dalgın okşayarak açıklamaya koyuldu. “Adamımız bir hata yapıp stan-

dart tipte araba bombası kullanmış. Eğer zaman ayarlı bomba kullanmış olsa, şöyle diyelim, bu sabah burada çilek yiyor olmayacaktınız, Teğmen. Ateşlemeyi kontağa bağlamış, yani normalde siz arabayı çalıştırınca bombanın patlaması gerekirdi. Ne mutlu ki, sizin arabaya araba demeye bin şahit ister –şimdiki haliyle bin şahit de yetmez tabii, o ayrı. Elektrik sistemi, rehber sistemi, kontak, her ne varsa... hepsi bozuk. Sanırım dün kontağı ilk çevirdiğinizde çalışmamıştır.”

“Üçüncüde çalıştırabildim.”

“Hah, işte.” McNab elinde bir ahududuyla geniş bir hareket yaptı, sonra da meyveyi ağzına attı. “Kontak ilk seferde çalışmadığı için patlayıcıyla bağlantı kesilmiş, bomba tetiklenmemiş. Devreye girmiş, o andan itibaren herhangi bir anda patlamaya hazır bekliyormuş. Bir çukura girseniz, ya da ani bir fren yapsanız mesela, bitti!”

Eve, “Kapıyı çarpmıştım,” diye mırıldandı. “O geri zekâlı taksicilere tepem atınca arabadan çıkıp kapıyı çarptım.”

“Tamam işte, büyük olasılıkla ondan olmuştur. Bombanın bir kusuru yok. Kalıntılara ben kendim de bir baktım, en iyi kalite parçalar kullanmış. Alet yalnızca ateşlemek için sinyal bekliyormuş.”

Eve derin bir nefes aldı. “Yani diyorsun ki, hayatımı bütçe kısıntılarına ve Bakım Onarım ekibinin salaklığına borçluyum.”

“Çok güzel söylediniz.” Mc Nab eliyle Eve’in dizine dostça vurdu. “Siz de şu Suçla Mücadele’deki çocuklarınkiler gibi bir otomotiv şaheseri kullanıyor olsanız, Merkezin garajında havaya uçup efsane olmuştunuz.”

“Garaj... Garaja nasıl girmiş? Girip da bombayı nasıl yerleştirmiş?”

“Buna ben cevap vereyim.” Peabody konuşurken dişlerini sıkmamak için çaba harcamak zorunda kalmıştı. McNab’in tek kusuru son derece uygunsuz bir dille rapor vermesi değildi, aynı zamanda ondan rol de çalıyordu –bu Peabody’nin raporuydu. “Merkeze uğrayıp dünkü güvenlik diskinin bir kopyasını istedim. Whitney izin çıkarttı.”

“Yanımda mı?”

“Evet, efendim.” Peabody’nin keyfî yerine gelmişti, havallı havallı eliyle çantasına vurdu. “Burada.”

“E, bir –Hay Allah kahretsin ya...” Eve söverek bakışlarını yine vurulmaya başlayan kapıya çevirdi. “Gel, gel. Bilet kesseydik bari.”

“Dallas.” Nadine telaşla odaya dalıp yatağa doğru atıldı. Normalde pek kurnazca bakan gözleri bugün yaşlarla doluydu. “İyi misin? Gerçekten de iyisin. Meraktan hasta oldum. Kaynaklarımın hiçbirisi tam durumu bildiremedi. Summerset de, ne zaman arasam, ha bire senin dinlendiğini söyleyip durdu. Gelip gözümle görmem gerekiyordu.”

“Gördüğün gibi, keyfîm pek yerinde. Küçük bir kahvaltı partisi veriyordum.” Eve, McNab’in hızla boşaltmakta olduğu ahududu kasesini alıp haberciye uzattı. “Aç mısın?”

Nadine titremesinler diye parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Bu benim yüzümden oldu, biliyorum. Benim yüzümden ölebilirdin.”

“Nadine, bak –”

Nadine, Eve’in sözünü kesti. “Bağlantıyı kurmak pek zor değil. Senden zorla sızdırdığım bir ifadeyi yayınladım, birkaç saat sonra araban havaya uçu. Adam haberleri seyredince senin peşine düştü.”

“Benim de istediğim buydu zaten.” Eve kaseyi tekrar tepsiye bıraktı. Kendini suçlayarak isteri krizi geçiren bir muhabire üzülmek şu anda en istemediği şeydi. “Sen benden zorla bir şey sızdırmış falan değilsin, ben kendim ne söylemek istiyorsam, senin ne yayınlamanı istiyorsam onu söyledim. Adamın harekete geçip bir şeyler yapmasını, hem de beni hedef almasını istiyordum.”

“Sen... ne demek istiyorsun? Yani beni –” Nadine elini kaldırıp bir an durdu. Eve’in söyledikleriyle birden ayılmıştı. “Beni kullandın mı?”

“E, bana sorarsan karşılıklı bir şey, Nadine. İkimiz de birbirimizi kullandık.”

Nadine bir adım geriledi. Yüzü bembeyaz olmuştu, gözle-

rinden ateşler fişkırdıyordu. "Kaltak! Seni Allahın cezası polis!"

"Evet." Eve kendini yine yorgun hissetmeye başlamıştı, gözlerini ovuşturdu. "Bir dakika bekle." Nadine odadan çıkmak üzereydi, Eve bir kez daha tekrarladı. "Bir dakika. Aca- ba siz hepiniz... Nadine'le bana biraz izin verebilir misiniz? Peabody, McNab, benim çalışma odama yerleşin. Roarke... lütfen."

Peabody ve McNab odadan çıkarken Roarke yatağın yanına gelip eğilerek yüzünü Eve'ye yaklaştırdı. "Bu son gelişme hakkında tartışmamız gerekecek sanıyorum, Teğmen."

Eve o anda hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğuna karar vererek kocasının odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapatmasını bekledi. "O anlamaz," diye mırıldandıktan sonra bakışlarını Nadine'e çevirdi. "Belki sen anlarsın."

"Anladım, Dallas, anladım. Şöyle itibarlı bir canlı yayın muhabirine yalandan bir demeç versek kime ne zararı var, yeter ki şu soruşturma biraz ilerlesin. Kullan gitsin canım, ne olacak? Nadine'in kalbi mi var ki? Haberleri okuyan salaklardan biri işte."

"Söylediklerimin hiçbiri yalan değildi. Yalnızca söylemek istediğim şeyleri söyledim." Eve kahvaltı tepsisini yanına koydu. Doktorlar ne demiş olursa olsun, bu tartışmayı yatarak yapamazdı. "Hepsi de gerçek duygularım ve düşüncelerimdi, tabii çoğu aslında kendime saklayacağım şeylerdi."

Yatak örtüsünü kenara atıp ayağa kalktı. Ama bacaklarının henüz onu taşıyacak durumda olmadığını fark ederek yatağın kenarına ilişti. Bu pozisyon, ayakta durmak kadar onurlu bir seçenek olmasa da boylu boyunca yere yığılmaktan iyiydi.

"Ani bir dürtüyle hareket ettim. Mazeret uydurmaya çalışmıyorum. Ne yaptığımı gayet iyi biliyordum, senin ne yapacağını da biliyordum. Ama şu da var, Nadine, eğer kamerayla beni kovalamamış olsaydın bunlar olmazdı."

"Benim işim bu."

"Evet, benim işim de bu herifi yakalamak. Burada sırasını bekleyen hayatlar söz konusu, Nadine, biri de Roarke'un ki."

olabilir. Bu da şu demek oluyor, ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Bir arkadaşımı kullanmam gerekse bile...”

“Bana söyleyebilirdin.”

“Söyleyebilirdim. Ama söylemedim.” Eve, zonklamaya başlayan başını ellerine dayadı. İlaçların etkisi geçiyor olmalıydı. Daha iyi, diye düşündü. “Sana bir sır vermemi istersen, vereyim, Nadine. Kendine mi saklarsın, haberlerde verir misin, orası da sana kalmış. Korkuyorum.” Ellerini bir an için yüzüne kapadı. “Çok korkuyorum, çünkü biliyorum ki diğerleri yalnızca dış katmanlar. Adam yavaş yavaş içeri doğru ilerliyor, tam merkezde de Roarke var.”

Nadine gözünü kırpmadan bakıyordu. Daha önce Eve’in korktuğunu hiç görmemişti. Korkabileceğini düşünmemişi. Ama yatağın üzerinde oturan, geceliği kalçalarına kadar sıyrılmış, başını ellerinin arasına almış kadın, polis değildi. O anda değildi. O anda sadece bir kadındı.

“Yani araya girmek istedin.”

“Öyle düşünmüştüm.”

Yumuşamış kalpte öfke barınamıyordu. Nadine yatağa, Eve’in yanına oturdu, bir kolunu onun omzuna sardı. “Sanırım anlıyorum. Keşke kıskanmamayı da başarabilseydim. Çok aradım ama Roarke’la aranızdaki gibi bir şeyi hiç bulamadım.”

“Sanırım öyle olmuyor. Sen onu bulmuyorsun, o gelip seni buluyor, bulunca da boğazına öyle bir yapışıyor ki, hiçbir yere kaçamıyorsun.” Bileklerini gözlerine bastırarak içini çekti. “Ama sana o malzemeyi verirken biraz ileri gittim. Özür dilerim.”

“Tanrım, benden özür dilediğine göre kafayı fena çarpmış olmalısın.”

“Etrafta başka kimse olmadığı ve sen de benim için üzülüyormuş gibi görüldüğün için sana söylüyorum, kendimi üzerimden bir hava otobüsü filosu geçmiş gibi hissediyorum.”

“Yatağına dön, Dallas.”

“Yatamam.” Eve yüzünü sertçe ovuşturdu, ağrıyan omuzlarını gerdi. “Katil hâlâ birkaç adım ileride, bunu halletmek

zorundayım.” Aklına gelen bir fikirle yüzünü Nadine’e çevirdi. “Ama eğer güvenilir bir canlı yayın habercisi, Teğmen Dallas’ın ağır yaralı olarak evinde tedavi görmekte olduğunu ve birkaç gün yatması gerekeceğini söyleyecek olsaydı...”

“Benden halka yalan söylememi mi istiyorsun?” Nadine bir kaşını kaldırarak arkadaşına baktı.

“Oldukça ağır yaralıyım. Herkes ha bire bunu söyleyip duruyor, sonunda bu yüzden birinin canını yakacağım diye korkuyorum. Ve evde tedavi görüyorum, değil mi? Bunu sen de gözünle görüyorsun işte.”

“Ve dediğin gibi de birkaç gün yatman gerekecek.”

“Şimdiden birkaç gün yatmış gibiyim. Bu bana zaman kazandırabilir, Nadine. Bir sonraki kurbanı geçmeden benim ayağa kalkmamı bekleyecektir. Adam kendi kendine oynamıyor. Karşısında bir rakip istiyor.” Eve başını iki yana salladı. “Yo, beni istiyor. Özellikle beni... Ben de müsekkin verilip sırt üstü yatırılmışsam oyun oynayamayacağım demektir.”

“Peki, tamam.” Nadine yerinden kalkıp tepeden Eve’ye baktı. “Şunu da söylemiş olayım, Dallas, Roarke gerçekten de müsekkin verip birkaç gün seni sırt üstü yatırırsa hiç şaşmam.” Çantasını koluna takıp gülümsedi. “Neyse, ölmediğine sevindim.”

“Ben de.”

Nadine yanından ayrılınca, Eve kalkıp ağır ağır duşa gitmeyi başardı. Ellerini duvar karolarına dayayıp, suyun otuz sekiz derece sıcaklıkta ve tam kuvvette akması için komut verdi. On dakika sonra kendini daha iyice hissediyordu, giyindiğinde ise hemen hemen normale dönmüş gibiydi.

Ama çalışma odasına girdiğinde, Roarke gözlerini ona dikkince biraz bocaladı.

“Uyku koltuğuna uzanıp biraz işlere bakayım demiştim. Kendimi bayağı iyi hissediyorum.” Roarke’dan bir yanıt almayınca telaşla devam etti. “Dün gece hastaneye uğramamız ıy olmuş sanırım. Teşekkür ederim.”

“Beni bu şekilde atlatabileceğini mi sanıyorsun?”

“Bır denemeye değer diye düşündüm.” Eve gülümsemeye

çalıştı, sonra vazgeçerek, "Bak, ben iyiyim," dedi. "Bunu da yapmam gerekiyor."

"Madem yapman gerekiyor, yapacaksın, değil mi? Benim de yapmam gereken bazı şeyler var." Roarke kalkıp kendi çalışma odasının kapısına yöneldi, sonra başını çevirip ona bakarak, "Birkaç dakika müsait olduğunda haber ver, Teğmen," dedi. "Tartışmak istediğim daha kişisel bazı meseleler var."

Roarke'un çalışma odasının kapısı kapanınca, Eve içinden kendine sövdü.

McNab, "Hiç böyle öfkesini buz gibi dışa vuran birini görmemiştım," diye yorum yaptı. "Beni bile titretti."

"Sen hiç çeneni kapamaz mısın, McNab? Diski görmek istiyorum, garaj güvenlik diskini." Eve uyku koltuğunun yanından geçip masasının başına oturdu. "Çalıştır, Peabody, saat on altıdan başlat. Merkeze o civarda gelmişim."

Sonra daha kişisel meseleleri düşünmemeye çalışarak gözlerini ekrana dikti. "Giriş kapısında kal. Bir yerden girmiş olmalı."

Çeşit çeşit aracın girip çıkmasını seyrettiler. Her seferinde, giriş kapılarının üzerindeki güvenlik gözü temiz anlamında yeşil yeşil yanıp sönüyordu.

"Bu bizim adam için sorun olmamıştır, değil mi, McNab? Onun gibi elektronik sihirbazlıklar yapabilen biri için, garaj düzeyindeki güvenlik gözünü atlatmak işten sayılmaz."

"Oranın güvenliği sıkıdır. Şehir Savaşları zamanında kamu binalarına bomba yerleştirme salgına dönüştüğünde, bütün devlet kurum ve tesislerinin tüm giriş bölümlerine yeni güvenlik sistemleri yerleştirmişlerdi." McNab başını sallayarak izlemeye devam etti. "Bütçe kısıntılarına rağmen, bu sistemleri yılda iki kere kontrolden geçiriyor ve yeniliyorlar. Kanun böyle. Özel bir droid ekibi, düzenli olarak teftiş ediyor."

"Yine de sistemi atlatmış olabilir mi?"

"Olabilir, ama pek kolay olmamıştır, bilgisayar oyunu değil bu, çok riskli. Eğer alarm çalarsa, tüm giriş çıkışlar otomatik olarak kapanır. O zaman kapana kısılmış olur."

"Kendine çok güveniyor; o anda da çok sınırlıydı." Eve

arkaya doğru kaykıldı. “Bu riski almış olabilir, almıştır. Hiç alarm falan da çalmadığına göre becermiş anlaşılır. Polis Merkezi’nin garajına girmiş, patlayıcıyı yerleştirmiş ve çıkıp gitmiş. O zaman aralığında arabama ulaşabileceği tek yer orası. Bilgisayar, ekranı böl, AB kesiti görüntüsü, kat iki. İşte arabam şuracıkta güzel güzel duruyor.”

“Bir de şimdi görsen.” Peabody’nin vücudunda bir ürperti dolaştı, ama göstermemeyi başardı. “Aracı analize götürdüler. Yeni bir araç için otomatik talep gönderdim.”

“Muhtemelen orasına burasına birkaç somun takıp geri gönderir, idare et derler.” Çok aptalca ve duygusalca da olsa, Eve gerçekten de öyle yapmalarını istiyor gibiydi. “Salak bürokratlar hep... dur, dur... bu ne?”

Bilgisayar, yardımsever sesiyle, *turbo-van*, diye yanıtladı. *2056 model, Jetstream marka –*

“Durdur, resmi dondur. Şuna bak.” Eve eliyle Peabody’ye yaklaşmasını işaret etti. “Camlar renkli, içi görünmüyor. Devriye arabalarının şoför mahallinde renkli cam olması yasaktır. Ya şu plaka? Plakayı görüyor musun? Bu minibüs plakası değil, bu bir taksi plakası, baksana. Bu bizimki, Peabody.”

“Bravo, Dallas.” McNab takdir dolu bir ifadeyle birkaç tuşa vurarak ekrandaki görüntüyü bastırdı. “Ben plakayı kontrol ettireyim.”

Eve, “Bakalım neler yapıyor,” diye mırıldandı. “Devam et, bilgisayar.” Aracın birinci katı dolaşp ağır ağır ikinci kata çıkışını izlediler. Tam Eve’in arabasının arkasında durdu. “Yakaladık. Sinirlenince sallapati davranmaya başlayacağını biliyordum.”

Minibüsün kapısı açıldı. İnen adam uzun bir pardösü giymiş, şapkasını yüzüne doğru eğmişti. “Polis kılığına girmiş. Sırtında eski bir polis pardösüsü var. Başındaki de polis şapkası... Ama ayakkabılar yanlış. Spor ayakkabı giymiş, hava kesti. Kahrolası! Yüzü görünmüyor. Güneş gözlüğü takmış.”

Adam o anda döndü ve dosdoğru kameraya baktı. Eve’in gözüne bir an, beyaz, bembeyaz bir yüz, bir yanak takıldı.

Sonra adam elindeki ince bir çubuğu kaldırıp kameraya uzattı, görüntü karışık renkler arasında kayboluverdi.

“Allah’ın belası, görüntüyü karıştırdı. O elindeki de neydi öyle? Geri git.”

“Hiç böyle bir karıştırıcı görmemiştim.” Bilgisayar kaydı geri alıp resmi dondurduğunda McNab başını biraz hayret, biraz hayranlık dolu bir ifadeyle iki yana salladı. “On beş santimi geçmez, kayak sopasından az kalın. Roarke’a bunu bir göstermelisiniz.”

Eve bunu, “Daha sonra,” diyerek geçiştirdi. “Şu anda elimizde ten rengi, boy ve cüsse var. Bir de minibüsün modeli. Bu bilgilerle ne yapabileceğimiz bir bakalım.”

Gözlerini ekrana dikmiş, karışık renklere boğulmuş görüntünün altını görebilecekmiş gibi gözünü kırpmadan bakıyordu. Sanki o şapkanın altındaki yüzü, güneş gözlüğünün ardındaki gözleri görebileceğini umar gibi. “Peabody, minibüsün markasını ve modelini kontrol et. Kimin elinde bu arabadan varsa listesini istiyorum. McNab, şu taksi şoförünün plakasını ne zaman kaybettiğini öğren. Şuna da dikkatinizi çekerim: Garaja giriş saati altı yirmi üç... Nadine’in haberinin üzerinden bir saat bile geçmemiş. Belki bombayı daha önceden yapmıştır, ama nakletmek için, plan yapmak için, benim yerimi bulmak için zaman harcamış olmalı. Bir de sinir krizi geçirme zamanını katalım. Sizce yolda ne kadar zaman geçirmiş olabilir?”

Tekrar arkasına yaslanıp gülümsedi. “Bence yeri şehir merkezinde, Polis Merkezi’nin etrafında on blok yarıçaplı bir daire içerisinde. Yani işe kendi çöplüğümüzden başlayacağız.”

Gülümseyerek bilgisayara devam komutu verdi. Orospu çocuğunun bombayı arabasına yerleştirmesinin ne kadar sürdüğünü görmek istiyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve kendini yeni bir aile kavgasına hazır hissetmiyordu, ama yine de aradan çıkarmanın en iyisi olacağına karar verdi. Roarke'un görüşlerine, çevresine ihtiyacı vardı; amirinin tavsiyesine uyarak İrlanda'ya gideceği için, yabancı bir ülkede onun tecrübesine de ihtiyacı olacaktı.

Peabody ile McNab uzun süredir birlikte yaşayan insanlar gibi hırlaşmaya başladıkları için, ikisini birbirinden ayırmak zorunda kalmış, farklı yerlerde, farklı görevlere göndermişti. Her ikisinin de beceri düzeyine güvenerek, öğlene kadar her ikisinden de beklediği cevapları alacağını umuyordu.

Roarke'un çalışma odasının kapısında bir an durup derin bir nefes aldı, sonra da kapıyı kendince neşeli ve sevimli bir şekilde tıklattı.

İçeri girdiğinde, Roarke parmağını kaldırarak ona görüşmesi bitene kadar beklemesini işaret etti. Karşısında iki hologram görüntüsü vardı. "... Ben tesise kendim gelme imkanı buluncaya kadar sizin bu önemsiz ayrıntıları halledeceğinize güveniyorum. Olympus'un hedeflediğimiz tarihte eksiksiz olarak hizmete açılmasını bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Karşısındaki iki hologramdan saygıyla başlarını sallamaları dışında bir cevap gelmeyince arkasına yaslandı. "İletiyi sonlandır."

Hologramlar silinirken, Eve, “Sorun mu var?” diye sordu.

“Birkaç ufak pürüz.”

“Böldüğüm için özür dilerim, ama bir dakika vaktin var mı?”

Roarke bilhassa soğuk bir tavırla kol cihazına bir göz attı. “İki de olur. Senin için ne yapabilirim, Teğmen?”

“Bu tonla konuşmandan nefret ediyorum.”

“Öyle mi? Vah vah.” Roarke arkasına yaslanarak iki elinin parmak uçlarını birleştirdi. “Peki ben neden nefret ediyorum, biliyor musun?”

“Sanırım kendin söyleyeceksin, ama şu anda çok acelem var. McNab’le Peabody’yi dışarı bazı ipuçlarını izlemeye yolladım. Bense burada kısıp kalmış durumdayım, çünkü Nadine’e ağır yaralı olduğuma ve evde tedavi gördüğüme dair bir hikâyeye salladım.”

“Buna iyi alıştın sen. Bakalım bu sefer salladığın hikâyenin sonucu ne olacak?”

Eve ellerini ceplerine soktu. “Pekâlâ, şunu konuşalım da aradan çıksın. O demeci vermemin sebebi katili kızdırıp bana karşı bir hamle yapmaya tahrik etmektir. Resmi çizgiyi aştım, ama benim görevim ‘hizmet etmek ve korumak’, bu yüzden de, eğer bana yönelmesini sağlayabilirsem adama hedef şaşırtıp bir sonraki kurbanına biraz zaman kazandırabileceğimi düşündüm. İşe yaradı, tam düşündüğüm gibi, o kadar bozuldu ki, düşünmeden harekete geçti, bu sayede de yirmi dört saat önce elimizde olmayan bazı ipuçları elde ettik.”

Roarke onu sözünü kesmeden dinledi. Kendine biraz zaman vermek için kalkıp pencerenin yanına gitti. Dalgın dalgın camın rengini içeri daha fazla ışık girecek şekilde ayarladı. “Benim saf ya da aptal olduğuma, ya da beni korumak için kendini siper etmene memnun olacağıma nasıl karar verdin?”

Eve, kıvrırmak buraya kadarmış diye düşünerek, “Senin hakkında düşünebileceğim en son şey saf ya da aptal olduğun,” dedi. “Adamın dikkatini senden kendime çekmeye çalış-

şırken de senin memnun olup olmayacağını düşünmüyordum. Hayatta olman benim için yeterli. Kızgın olsan da hayattasın ya, bana uyar.”

“Buna hakkın yoktu. Benim önümde durmaya hakkın yoktu.” Roarke dönüp biraz önce buz gibi soğukken şimdi alevler saçmaya başlayan gazap mavisi gözlerini Eve’in yüzüne dikti. “Benim için kendini riske atmaya hiç hakkın yoktu.”

“Ya, öyle mi?” Eve sert adımlarla erkeğe doğru yürüdü, ayaklarının burunları birbirine değene kadar yaklaşp tam karşısında durdu. “Peki, söyle bakalım. Gözlerimin içine bakarak söyle bakalım, tehlikede olan ben olsam sen aynı şeyi yapmaz mıydın?”

“Bu tamamen farklı bir şey.”

“Neden?” Eve çenesini kaldırarak parmağını sertçe adamın göğsüne vurdu. “Senin penisin var diye mi?”

Roarke ağzını açtı, dilini yakan düzinelerce pis ve öfke dolu sözcük ağzından dökülmek üzereyken, genç kadının gözlerindeki sakin, son derece kendinden emin bakışı görererek durdu. Arkasını dönüp sıkılı yumruklarını masasına dayadı. “Kısmen haklı olsan da hiç umurumda değil.”

“Öyleyse bari bitireyim de hepsini bir seferde hazmet. Sen beni ne kadar seviyorsan ve bana ne kadar ihtiyacın varsa, ben de seni en az o kadar seviyorum ve sana ihtiyacım var. Belki senin kadar sık söylemiyor ya da senin kadar güzel gösteremiyor olabilirim, ama bu duygularımın gerçek olmadığı anlamına gelmez. Eğer seni koruduğumu bilmek gururunu incitiyorsa çok yazık.”

Roarke ellerini kaldırdı, parmaklarını saçlarının arasına soktu, sonra Eve’e doğru döndü. “Bir iddiayı çürütmenin daha iyi bir yolu olamazdı.”

“Hangi iddiayı çürüttüm şimdi?”

“Artık ne söylesem aptal durumuna düşeceğime göre, kullanabileceğim bütün iddiaları birden çürütmüş oldun.”

“Güzel bir düşünce.” Eve cesaretini toplayıp hafifçe sırtıttı. “Artık kızgınlığın geçtiyse, sana bir iki şey danışabilir miyim?”

“Kızgınlığım geçti demedim, sadece söyleyebileceğim bir şey kalmadı dedim.” Masanın köşesine oturdu. “Ama tabii ki bana bir iki şey danışabilirsin.”

Eve için bu kadarı yeterliydi, diski Roarke’a uzattı. “Bunu koy. İçinde ekrana yansıtılabileceğin bir resim var. Tam ekran boyuna getir.”

Roarke denileni yaparak resmi inceledi. Ekranda, eldivenli bir elin tuttuğu çubuk şeklinde bir alet görülüyordu. Sap kısmı elin içinde kalmıştı, ama gövdedeki dişler ve düğmeler açıkça görünüyordu. Ucunda yeşil yeşil parlayan bir ışık vardı.

“Bu bir karıştırıcı,” dedi Roarke. “Piyasada bugüne kadar gördüğüm bütün çeşitlerden daha ileri ve kesinlikle daha küçük bir şey.” Ekrana biraz daha yaklaştı. “Üreticisi muhtemelen sap kısmında yazıyordur, yazıyorsa tabii, ama görünmüyor, yani bize bir faydası yok. Benim Ar-Ge bölümlerinden biri daha küçük ve güçlü bir karıştırıcı üzerinde çalışıyordu. Son durumu bir sormam gerek.”

Eve biraz afallamıştı. “Sen böyle şeyler üretiyor musun?”

Roarke karısının sesindeki tonu fark ederek hafifçe gülmüştü. “Roarke Endüstrileri’nin aldığı bazı devlet ihaleleri var. Hepsi de aynı devletin ihaleleri değil, bu arada. Savunma ve Güvenlik Bölümü her zaman bunun gibi yeni oyuncaklar üzerinde çalışır. Oldukça kârlı işlerdir.”

“Yani böyle bir alet senin şirketlerden birinde geliştirilmekte olabilir. Brennen iletişim sektöründeydi. Onun araştırma gruplarından biri de böyle bir şey üzerinde çalışıyordu belki.”

“Öğrenmesi kolay. Kendi Ar-Ge takımlarımın hangisinde buna benzer bir şey üzerinde çalışılıyor sorarım, bir köstebeğime de Brennen’in grubunu kontrol ettiririm.”

“Casusların mı var?”

“Bilgi toplayıcılarım, sevgilim. Kendilerine casus denmesinden hoşlanmıyorlar. Bu diskte adamın gerisi de var mı?”

“Bir önceki resmi tıkla.”

“Bilgisayar, bir önceki resmi ekrana getir.”

Roarke kaşlarını çatarak resmi inceledi, etraftaki araçlarla kıyaslama yaparak tahmin yürütmeye koyuldu. "Bir yetmiş beş-bir seksen civarı, pardösünün üzerinden kaçmasına bakılırsa herhalde yetmiş kilo falan. Yüzünün görünen kısmından çok açık tenli olduğu anlaşıyor. Sanırım dışarılarda pek dolaşmıyor olmalı, yani işi -eğer bir işi varsa- büyük olasılıkla masa başı bir iş bence."

Roarke başını yana eğerek devam etti. "Yaşını anlamak mümkün değil, ama... duruşu genç gibi. Ağzı biraz görülüyor. Gülümsüyor. Kendini beğenmiş pislik. Giyim zevki felaket."

Eve alaycı bir sesle, "Sırtındaki polis pardösüsü," dedi. "Ama teşkilatla bir bağlantısı olduğunu pek düşünmüyorum. Polisler hava kesi giymez, ayrıca bunun kadar bilgisi ve aleti olan bir polis olsa EAD kapardı. Yalnızca New York'ta bu pardösülerden bulabileceğin birkaç düzine dükkân vardır." Bir saniye durup bekledi. "Ama yine de araştırıyoruz."

"Ya minibüs?"

"Minibüsü de kontrol ediyoruz. Eğer çalıntı değilse ve New York'ta kayıtlıysa alanı epey daraltmış oluruz."

"Oldukça iyimser düşünüyorsun, Eve. Bu minibüslerden sade benim New York'taki çeşitli iş yerlerime kayıtlı yirmi tane vardır. Teslimat aracı, bakım aracı, iç dolaşım kuryesi."

"Yine de başlangıçtakinden iyi durumdayız."

"Evet. Bilgisayar, kapat." Roarke Eve'ye doğru döndü. "Epeyce ayak işi olacak, Peabody ve McNab önümüzdeki bir iki gün tek başlarına idare edebilirler mi?"

"Tabii ki. Zaten çok yakında Feeney de geri dönüyor, ona da hemen el koyacağım."

"Jenny'nin cesediyle işleri bitmiş. Bugün öğleden sonra veriyorlar."

"Hımm."

"İrlanda'ya senin de benimle gelmen lazım, Eve. Senin için hiç uygun bir zaman olmadığının farkındayım, ama senden yalnızca iki gününü istiyorum."

"Şey, ben -"

“Sensiz gidemem.” Roarke’un gözleri sabırsızlıkla parıladı. “Sensiz gitmek istemiyorum. O pislik yine sana saldırarak olursa üç bin mil uzakta olmayı göze alamam. Benimle gelmen lazım. Her şeyi ayarladım bile. Bir saat içinde yola çıkabiliriz.”

Eve gülmesini bastırmaya çalıştığı belli olmasın diye, pencerenin yanına gitmeyi uygun buldu. Roarke’a, ondan o akşam kendisiyle birlikte Dublin’e gitmesini istemek üzere olduğunu söylememek herhalde pek dürüst bir davranış değildi. Ama kaçırılmayacak kadar da tatlı bir fırsattı.

“Senin için çok mu önemli?”

“Evet, çok.”

Eve kocasına dönüp hiçbir şeyi açık etmediğini düşündüğü bir yüzle gülümsedi. “Öyleyse gidip çantamı hazırlayayım.”

“Bulduğunuz her şeyi olduğu gibi istiyorum.” Eve, Roarke’un özel uçağının kabininde gezinerek el bağlantısının ekranından Peabody’nin ciddi yüzüne bakıyordu. “Her şeyi Dublin’deki otele gönderin, ama kodlu gönderin.”

“Minibüs üzerinde çalışıyorum. New York’ta o marka ve modelden, renkli camlı iki yüzden fazla kayıtlı araç var.”

“Hepsini araştır. Teker teker.” Bir eliyle saçını yüzünden geriye doğru çekti, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya kararlıydı. “Kesler yeni gibi görünüyordu. Bilgisayar yaklaşık ayakkabı numarasını belirleyebilir. Kesleri kontrol et, Peabody.”

“Ayakkabıları mı kontrol edeyim?”

“Evet, öyle dedim. Son iki ayda ya da üç olsun, daha iyi, o markadan ne kadar kes satılmışsa kontrol et. Şansımız yaver gidebilir.”

“Mucizelere inanmak iç rahatlatıcı bir şey, Teğmen.”

“Ayrıntılar, Peabody. Ayrıntılara inansen iyi olur. Keslerle polis pardösüsü ve Meryem Ana heykeli satışlarını karşılaştır, bir kesişme noktası bulabiliyor musun bak. McNab karıştırıcıyı araştırıyor mu?”

“Öyle dedi.” Peabody’nin sesi buz kesmişti. “İki saatten fazla oldu, McNab’dan hiç haber almadım. Roarke’un E-

Gelecek'in araştırma geliştirme bölümünden yolladığı yardımcıyla çalışıyor olması lazım."

"Aynı emirler onun için de geçerli, tüm verileri elde ettiği anda ve şekilde, kodlu olarak göndersin."

"Evet, efendim. Mavis birkaç kere aradı. Summerset ona dinlendiğinizi ve doktorun ziyaretçi kabul etmenize izin vermediğini söylemiş. Dr. Mira da aradı ve çiçek yolladı."

"Ya?" Eve şaşırmıştı, ne diyeceğini bilemeden durdu. "Belki arayıp bir teşekkür falan etsen iyi olur. Allah kahretsin, herkes ne kadar hasta olduğumu sanıyor?"

"Oldukça hasta, Dallas."

"Bundan nefret ediyorum. Domuz herif bayram ediyor dur mutlaka. Hadi çabuk olalım da şunun sevinci fazla uzun sürmesin. Bana verileri bul, Peabody. Kırk sekiz saat içinde dönmüş olacağım, gelir gelmez de o herifi yakalamak istiyorum."

"Hemen işe koyuluyorum, efendim."

"Dikkatli ol." Eve iletiyi sonlandırdı. El bağlantısını cebine atıp kendi düşüncelerine dalmış olan Roarke'a baktı. Kocası uçuş boyunca çok az konuşmuştu. Eve, Dublin polisiyle temasa geçtiğini ve Müfettiş Farrell diye biriyle görüşmek için randevu aldığını söylemenin zamanı gelip gelmediğini düşünerek, kocasının karşısına oturup parmaklarıyla dizlerine vurdu. "Evet... bana harcanmış gençliğinin geçtiği yerleri gezdirecek misin?"

Bu sözün Roarke'u gülümseteceğini ummuştu, ama o gülümsemedi, yalnızca bakışlarını pencereden Eve'in yüzüne çevirdi. "Pek görülmeye değer bir şey bulamayabilirsin."

"Turistlerin en sevdiği yerler olmayabilirler belki, ama senin eski eşin dostunla biraz konuşmamız faydalı olabilir."

"Eski eşim dostum diyebileceğim insanlardan üçü öldü."

"Roarke -"

"Hayır." Roarke kendine kızarak elini kaldırdı. "Düşünüp durmanın faydası yok. Seni Kumbara'ya götüreyim."

"Kumbara mı dedin?" Eve hızla doğruldu. "Brennen'in karısı Kumbara'ya takıldığını söylemişti. Bar, değil mi?"

"Biz ona pub deriz." Bu kez gülümsemişti. "Ana sütünden doğruca siyah biraya geçen bir ırkın sosyal ve kültürel merkezi. Grafton Caddesi'ni de görmem lazım. Orada yankesicilik yapardım. Sonra Güney Dublin'in dar sokakları da var. Oralarda da şans oyunları oynatırdım; portatif kumarhanemi Jimmy O'Neal'in kasap dükkânının arka odasına taşımadan önce tabii."

"Pirzolayla hileli zarı yan yana düşünemiyorum."

"Dahası var. Kaçakçılık işi de vardı. Maceralı bir iş, Roarke Endüstrileri'nin finansal temelini atıldığı yer." Roarke uzanıp Eve'in emniyet kemerini eliyle bağladı. "Ve bu kadar tecrübem olduğu halde, kalbimi bir polise kaptırıp doğru yola dönmek zorunda kaldım."

"Kısmen."

Roarke gülerek pencereye döndü, gittikçe yaklaşan Dublin'i seyretmeye koyuldu. "Kısmen. Şu Liffey Nehri, köprüleri güneşte parlıyor. Akşam vakti Dublin şahane bir yerdir."

Az sonra kalabalık caddelerde süzülen bir limuzinin arka koltuğunda otururlarken, Eve bu söze hak verdi. Burayı ka-fasında New York gibi kalabalık, gürültülü ve telaşlı bir yer olarak canlandırmıştı. Oysa şimdi ne kadar farklı olduğunu görüyordu; kalabalık olmasına kalabalıktı, ama telaşında bir neşe vardı.

Renkli kapılar binaları canlandırıyor, kavisli köprüler zarif bir çekicilik katıyordu. Ve kasım ortası olduğu halde, her yer coşkuyla açan çiçeklerle doluydu.

Otel, kemerli pencereleri ve şatonsu havasıyla muhteşem bir taş binaydı. Eve ağır mobilyalarla döşenmiş, koyu renk duvarlı, yüksek tavanlı lobiyi fazla inceleyecek vakit bulamadan hemen odalarına çıkarılmışlardı.

Roarke gibi insanların kayıt yaptırmak gibi banal ayrıntılarla uğraşması beklenemezdi. Geldiklerinde her şey hazır. Dairelerinde vazolar dolusu taze çiçek, kase kase meyve ve koca bir sürahi dolusu en iyisinden İrlanda viskisi onları bekliyordu.

Geniş pencerelerden içeriye, batan güneşin son kırmızı ışıkları süzülüyordu.

“Caddeye bakan bir oda istersin diye düşündüm, pencereden şehrin hareketini seyredebilirsin.”

“Evet.” Eve pencerenin kenarına geçmiş, elleri arka ceplerinde, şehri seyretmeye başlamıştı bile. “Çok güzel, sanki... ne bileyim, çizgi film gibi. Gezi arabalarını gördün mü? Hepsi de pırıl pırıl, şemsiyeleri mum gibi düzgün ve parlak. Yol kenarındaki oluklar bile yeni süpürülmüş gibi tertemiz.”

“İrlanda’da hâlâ en temiz köylere ödül veriliyor.”

Eve buna çok güldü, bunu hem komik, hem de çok hoş bulmuştu. “Temiz köy ödülü, öyle mi?”

“Bu hem bir onur meselesi, hem de çoğu kişinin vazgeçmek istemediği bir yaşam biçimi. Kırsal kesimde hâlâ, taşlarla örülmüş duvarlarla çevrili, göz kamaştırıcı yeşillikte tarlalar görebilirsin. Ya da çatısı saz kaplı kulübeler, eski evler, çiçekli bahçeler, taştan ocaklar. İrlandalılar geleneklerine sıkı sıkıya bağlıdır.”

“Buradan neden ayrıldın?”

“Çünkü benim geleneklerim bunlar kadar güzel değildi ve bırakması daha kolaydı.” Roarke bir vazodaki çiçekler arasından parlak sarı bir papatya çekip karısına uzattı. “Bir duş almak istiyorum, sonra sana da göstereceğim.”

Eve tekrar pencereye döndü, papatyayı dalgın dalgın elinde çevirerek caddeyi seyre koyuldu. Gece sona ermeden evlendiği adam hakkında neler öğreneceğini düşünüyordu.

Dublin’in her yeri bu kadar neşeli değildi; gölgelerinde sıska kedilerin gezindiği, çöp kokan sokakları da vardı. Eve şimdi, şehrin bel altı manzaralarını görüyordu; omuzlarını kaldırmış, gözleri bir sağa, bir sola bakarak hızlı hızlı yürüyen adamlar, gizli bir umutsuzlukla çınlayan pis kahkahalar, aç bir bebeğin ağlayışı...

En büyüğü on yaşından fazla olmayan bir grup oğlan gördü. Çocuklar yanlarından aldırılmaz gibi geçtiler, ama Eve gözlerindeki hesapçı bakışı yakalamıştı. Eğer silahı yanında olsa, elini silahından ayırmazdı.

Sokak onların çöplüğüydü ve onlar da bunun farkındaydılar.

Biri yanlarından geçerken Roarke'a hafifçe çarptı. "Kusura bakma," diyerek yoluna devam ediyordu ki Roarke'un eli sertçe ensesine yapışınca küfrü bastı.

"Ellerine hakim ol, küçük. Ceplerimde kendi elimden başka ele tahammülüm yoktur."

"Bırak beni." Çocuk, Roarke onu bir kol boyu uzakta sınıklı tutarken boş yere çırpınarak kendini kurtarmaya çalışıyordu. "Seni pislik, ben hiçbir şey aşımam."

"Aşımamam, çünkü elin ağır. Daha altı yaşındayken senden iyiydim ben." Çocuğu şöyle bir salladı, çocuğun yaptığı işten ziyade beceriksizliğine kızmış gibi bir hali vardı. "Batıdan gelmiş sarhoş bir turistin bile o el peşrevini fark etmesine imkan yoktu. Üstelik yüzünden de belli oluyordu." Çocuğun öfkeli yüzüne tepeden aşağı bakarak başını iki yana salladı. "Sen cepçi olacağına yancı olsan daha iyi edersin."

"Harika, Roarke, başlamışken çocuğa biraz hırsızlık dersi verseydin bari!"

Eve'in sözleri üzerine çocuğun gözleri kısıldı, bakışlarında bir ışık yanıp söndü. Çırpınmayı kesti. "Buralarda, bir zamanlar bu sokaklarda iş yapan Roarke diye biri hakkında hikâyeler anlatılır. Gecekonduklarda yaşarmış, eli hafifmiş, çok da cesurmuş."

"Sen de cesursun, ama elin pek hafif değil."

"Çoğu kişi dokunduğumu hissetmez bile." Çocuk rahatlamıştı, Roarke'a bakarak tatlı tatlı güldü. "Hissederlerse de bu bacaklara hiçbir polis yetişemez."

Roarke çocuğa doğru eğildi, sesini alçalttı. "Bu benim karam, seni tahta kafalı, kendisi polistir."

"Yok ya!"

"Aynen." Elini cebine sokup bir avuç bozukluk çıkardı. "Senin yerinde olsam, bunları kendime saklardım. Senin ortaklar çil yavrusu gibi kaçıştılar. Sana arka çıkmadılar, pay istemeye hakları yok."

"Ben de bölüşmeye meraklı değilim." Bozukluklar çocu-

ğun cebinde kayboldu. “Sizinle tanışmak bir zevkti.” Çocuk bakışlarını Eve’ye doğru kaydırarak kendisinden beklenmeyecek bir efendilikle başıyla selam verdi ve “Han’fendi,” diye mırıldandı, sonra da tavşan gibi koşarak karanlıkta kayboldu.

Eve, “Ne kadar verdin ona?” diye sordu.

“Biraz keyfini yerine getirecek ve gururunu incitmeyecek kadar bir şey,” diye yanıtladı Roarke. Kolunu karısının beline atıp yürümeye başladı.

“Sana birini mi hatırlattı yoksa?”

“Doğrusu hayır.” Roarke’un sesinde kendisini de şaşırtan bir neşe tınısı vardı. “Ben asla bu kadar kolay yakalanmazdım.”

“Bunda bu kadar övünülecek bir yan göremiyorum. Ayrıca artık elin o kadar da hafif değildir.”

“Eminim haklısındır. İnsan zamanla melekelerini kaybediyor.” Roarke gülümseyerek Eve’in cebinden aşırıldığı polis rozetini uzattı. “Bu sizin sanırım, Teğmen.”

Eve rozetini kocasının elinden çekip aldı. Gülmemeye ve hayret etmiş gibi görünmemeye çabalayarak, “Gösterişçi,” diye söylendi.

“Şöhretimi ayaklar altına almana izin veremezdim. İşte geldik.” Roarke durup bara baktı. “*Kumbara*. Pek değişmemiş. Biraz daha temiz sanki...”

“Temiz köy ödülü için hazırlık yapıyor olabilir.”

Barın dıştan görünüşünde gösterişli bir taraf yoktu. Parmaklıkları camda kurnaz bakışlı beyaz bir domuz kumbara resmi vardı. Pencerenin önünde çiçek saksıları falan yoktu, ama cam temizdi, sokakta da hiç çöp yoktu.

Roarke kapıyı açtığı anda, Eve içeriden gelen sıcak havayı, neşeli müzik ve konuşma seslerini, bira ve sigara dumanı kokusunu hissetti.

Bar, uzunlamasına, dar bir salondan ibaretti. Eski, tahta barın başında sıra sıra adamlar oturuyordu. Üzeri bira bardaklarıyla kaplı alçak masaların etrafına dizilmiş iskemleler de adamlar, kadınlar ve küçük çocuklarla doluydu. En uçta,

küçük bir bölmede iki adam oturuyordu, birinin elinde bir keman, diğerinde ise kutuya benzer küçük bir enstrüman vardı; oynak bir hava çalıyorlardı.

Duvarda yüksekçe bir yerde bir mini ekran asılıydı, sesi kapalıydı, ama ekranda kimsenin izler gibi görünmediği bir program sürüp gidiyordu. Bir adam bisikletiyle bozuk bir yoldan ilerliyor, ha bire yuvarlanıp taklalar atıyordu.

Barın ardında çalışan iki adam fiçilerden bira çekiyor, şişelerden bardaklara içki dolduruyorlardı. Roarke ile Eve içeri girince, birçok kişi dönüp onlara göz attı, ama kimse sohbetine ara vermedi.

Roarke barın ucuna gidip yaslandı. Barmenlerin yaşlı olanını tanıyordu, adam onunla aynı yaşıydı, bir zamanlar sıırım gibi bir delikanlı olduğu ve gülmeyi sevdiği belli oluyordu.

Roarke kendisine bakmalarını beklerken bir elini Eve'in omzuna atıp dalgın dalgın okşamaya koyuldu. Geçmişine yaptığı bu kısa yolculukta yanında olduğu için ona minnettardı.

"Guinness, bir tam, bir bardak lütfen."

"Geliyor."

Eve, "Ne içeceğim şimdi?" diye sordu.

Roarke, eski dostunun içkileri hayranlık uyandıran bir beceriyle doldurmasını seyrederken, "Guinness buranın kalbidir," diye mırıldandı. "Alistıkça sevilen bir tattır, beğenmezsen sana bir Harp söyleriz."

Eve yüzüne gelen sigara dumanı yüzünden gözlerini kısarak, "Halka açık yerlerde tütün kullanımının yasaklandığını bilmiyor mu bunlar?" diye söylendi.

"İrlanda'da yasak değil, pub'larda serbest."

Barmen içkilerle döndü. Roarke cebinde kalan bozukluklardan birkaç tane daha çıkarırken Eve de kendi bardağını dudaklarına götürüp denedi. İlk yudumda kaşları çatıldı. ikincide başını iki yana salladı. "Tadı sanki çiğnemedi yutulmayacak bir şeye benziyor."

Roarke kıkırdadı, barmense keyifle güldü. "Yabancısınız herhalde. İlk defa mı Guinness içiyorsunuz?"

“Evet.” Eve çatık kaşlarla bardağını süzerek elinde döndürüp içindeki beyaz köpüklü, koyu kahverengi sıvıyı inceledi.

“Aynı zamanda da son içişiniz mi olacak peki?”

Eve bir yudum daha aldı, ağzında biraz tutup bekletti, sonra yuttu. “Hayır. Sevdim galiba.”

“İyi öyleyse.” Barmen sırtarak Roarke’un bozukluklarını barın üzerinden geri itti. “İlki benden olsun.”

“Sağ ol, Brian.” Roarke, Brian’ın hayran bakışlarını Eve’den ayırıp ona doğru çevirmesini izledi.

“Sizi tanıyor muyum? Bir yerden gözüm ısıyor sanki ama çıkaramıyorum.”

“Aşağı yukarı on beş sene oldu, her ne kadar birlikte çok vakit geçirmiş olsak da hatırlayamaman gayet normal. Ama ben seni hemen tanıdım, Brian Kelly, gerçi beş-on kilo almışsın ama... Hatta yirmi bile olabilir.” Roarke sırttı, sırtışını gören adam onu anında tanıdı.

“Şu işe bak, bu Roarke! Hey millet, kadınlarınıza sahip olun, Roarke gelmiş. Ta kendisi.” Brian’ın yüzü öyle gülüyordu ki ağzı yırtılacak gibiydi. Roarke’un suratına sıkı bir yumruk patlattı.

“Yüce İsa.” Roarke’un başı geriye doğru savruldu. Dengesini koruyarak kafasını yerine getirmek için şöyle bir silkindi.

Eve, “Sıkı yumruktu,” diyerek birasını yudumladı. “Güzel arkadaşların varmış, Roarke.”

Brian parmağını Roarke’un suratına doğru salladı. “Sana borcum vardı, biliyorsun. Maldan payıma düşen yüz poundu getirmedi.”

Roarke kanayan dudağını elinin tersiyle filozofça sildi. Bir an için duran müzik ve konuşmalar kaldıkları yerden devam etti. “Aynasızlar tetikte beklerken o sırada geri dönmek bana yüz pounddan çok daha pahalıya patlardı.” Roarke bardağına uzanıp dudağının acısını dindirmek için birkaç yudum aldı. “Sana parayı yolladım sanıyordum.”

“Yolladın ha? Ama arkadaşlar arasında yüz poundun lafı mı olur.” Brian gök gürültüsü gibi bir kahkaha patlatarak Roarke’u omuzlarından yakalayıp barın üzerinden kendine

doğru çekti, kanayan ağzından şap diye öptü. “Evine hoş geldin, hayvan herif.” Sonra müzisyenlere dönerek, “Hey, siz!” diye seslendi. “Bu eski dostum için ‘*Serseri Gezgin*’i çalın, tam ona uygun bir şarkı. Duyduğuma göre de epey zengin olmuş, herkese birer tane ısmarlayacak kadar parası varmış yani.”

Müşteriler bu söze tezahürat yaparken müzik de canlandı.

“Bana ve karıma arka tarafta birkaç dakika ayırırsan herkese birer tane ısmarlarım, Bri.”

“Karım, öyle mi?” Brian bir gürler gibi bir kahkaha daha kopararak Eve’i de kendine çekip güzelce öptü. “Kutsal Mer-yem. Size istediğiniz kadar zaman ayırabilirim, çünkü artık buranın patronu benim. Michael O’Toole, sen barda dur da Johnny’ye bir el at. Benim biraz işim var, on beş yıllık arayı kapatmam lazım.”

Barın altına uzanıp bir düğmeye bastı, barın öbür ucunda bir kapı savrulurak açıldı.

Arka taraf dedikleri yer küçücük bir özel odaydı, içinde tek bir masayla birkaç sandalyeden başka bir şey yoktu. Işığı loştu, ama yerler cam gibi pırıl pırıl parlıyordu. Kapalı kapıdan içeri müzik sızıyordu.

Brian kendini sandalyelerden birine bırakırken, içini çeke-rek Eve’e, “Ahlaksızın tekiyle evlenmişsin,” dedi.

“Çok yalvardı.”

“Kendine çok güzel bir kadın bulmuşsun, oğlum.”

“Ben memnunum.” Roarke cebinden sigaralarını çıkarıp Brian’a ikram etti.

“Amerikan sigarası.” Roarke sigarasını yakarken Brian gözlerini kapatıp dumanı zevkle içine çekti. “Bunları buralar-da hâlâ zor buluyoruz.”

“Sana bir kasa yollasam şu yüzlüğü telafi eder mi?”

“Bunun bir kasasını o paranın on katına okuturum ben.” Brian sırttı. “Gönder. Seni *Kumbara*’ya hangi rüzgâr attı? Duyduğuma göre, arada sırada Dublin’e gelip iş yapıyormuşsun, ama bizim bu tarafa hiç yolun düşmemiştin.”

“Hiç düşmedi, doğru.” Roarke arkadaşının gözlerinin içi-ne baktı. “Buralar hayalet dolu ”

“Doğrudur.” Brian başını çok iyi anladığını gösteren bir ifadeyle salladı. “Caddeler, sokaklar hayalet kaynıyor. Ama bu sefer geldin, güzel karınla...”

“Geldim ya. Tommy Brennen’la diğerlerini duymuşsundur.”

“Öldürülmüşler.” Brian barın altından alıp yanında getirdiği viski şişesinden bardaklara içki dolduruyordu. “Tommy arada sırada uğrardı. Pek öyle sık değil, ama yılda birkaç kere gelirdi; ona bir şarkı söyletirdik. Arada birde onu karısı ve çocuklarıyla Grafton Caddesi’nde dolaşırken görürdüm. O da beni görürdü, ama orası benim gibilerle konuşmanın yeri değildi. Bizim Tommy geçmişte olup bitmiş şeylerin bazılarını ailesinden saklı tutmayı tercih ederdi.”

Kadehini bir veda havasıyla kaldırdı. “Sonra Shawn, o da nevi şahsına münhasır bir çocuktur. Arada New York’tan mektup yollar, her seferinde de servetine servet kattığını, bütün parasını sayıp bitirince geri döneceğini yazardı. Çok yalancıydı Shawn, çok...” Kadehindeki Shawn’a içti.

“Jennie’nin naaşını getirdim.”

“Öyle mi?” Brian yuvarlak, sağlıklı yüzünde ciddi ve hüznü bir ifadeyle başını salladı. “En doğrusunu yapmışsın. O da bunu isterdi. Çok temiz kalpli kızdı Jennie. Umarım bunu ona yapan pisliği yakalarlar.”

“Burada olmamızın sebeplerinden biri de bu, senin yardımcı olabileceğini umuyorduk.”

“Nasıl bir yardımım olabileceğini umuyordunuz ki, işin olduğu yerle aramda bir okyanus var.”

“Çünkü her şey burada, Marlana’yla başladı.” Roarke Eve’in elini tuttu. “Seni karımla doğru dürüst tanıştırmadım, Brian. Bu, karım Eve Dallas, New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı’ndan.”

Brian’ın viskisi boğazına kaçtı, göğsünü yumruklayarak ciğerlerini açıp nefes almaya çalıştı. Gözleri sulanmıştı. “Polis ha? Canına yandığım! Sen bir polisle mi evlendin?”

Eve, “Esas *ben* bir suçluyla evlendim,” diye söylendi, “ama kimsenin bunu düşündüğü yok.”

“Ben düşünüyorum, hayatım.” Roarke keyifli bir şekilde karısının elini öptü. “Durmadan bunu düşünüyorum.”

Brian şen kahkahalarından birini daha patlatarak kendine bir kadeh daha viski doldurdu. “İkinize içiyorum. Ve de buz tutmaya başlayan cehenneme.”

Sonraki işi bir süre ertelemesi gerekecekti.

Sabredecek gücü bulabilmek için dua etti. Zaten o kadar çok beklemişti ki. Ama bu Tanrıdan bir işaretti, bunu açıkça anlıyordu. Yolundan sapmış, kendi hislerine göre hareket etmişti, polisin arabasına o bombayı kendi keyfinden koymuştu.

Günah işlemişti. Tanrıya hem ona sabır vermesi, hem de onu affetmesi için yalvardı. Yalnızca ona rehberlik eden sese kulak vermesi gerekirdi. Bunu biliyordu ve çok pişmandı. Diz çökmüş, gözlerini bulandıran yaşlar arasında inatçılığının ve kibrinin cezasını çekiyordu.

Musa gibi o da görevinde hataya düşmüş, Tanrıyı kızdırmıştı.

Alışkın hareketlerle ve derin bir saygıyla tespihini çekerek zamanda bir yolculuğa çıktı.

Selam sana, ya Meryem.

Dizlerini dayamak için minder kullanmıyordu, ona affedilmek için acı çekmek gerektiğini öğretmişlerdi. Acı çekmezse kendini arınmış hissedemezdi. Yaktığı saf beyaz mumların ışığı titrek titrek parıltıyor, donmuş balmumu üzerine akan balmumunun hafif kokusu etrafa yayılıyordu.

Mumların gerisinden, bakire Meryem’in resmi sessizce ona bakıyordu. Affeder gibi.

Mum ışığında yüzü kurtuluşunun hayaliyle parlıyordu.

Sen kadınlar arasından seçilip kutsandın.

Bakire Ana duası en sevdiği duaydı, ceza sayılamayacak kadar güzeldi. Huzur veriyordu. Cezası olan dokuz tespihten beşincisini tamamlarken, Acı Sırlar’ı düşünüyordu. Zihnini dünyevi meselelerden ve tensel düşüncelerden arındırmıştı.

Meryem gibiydi o da. Masumiyetinin ve saflığının ona za-

fer yolunu açacağını öğretmişlerdi. Ne zaman şehvet sinsice kalbine sızmanın bir yolunu bulacak, kanını kaynatacak, tenini ısıtacak olsa, bu sinsî şeytanla bütün gücüyle mücadele ederdi. Hem iyi eğitilmiş vücudu, hem de iyi bilenmiş aklı inancının emrindeydi.

Bu inancın tohumlarıysa kanla atılmış, intikamla köklenmiş ve ölümle çiçek açmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve uyandığında salondaki ekranın kısık sesi yatağına kadar geliyordu –uluslararası haberleri veriyorlardı. Biyolojik saati karmakarışık olmuştu. Metabolizmasına göre vakit gecenin yarısıydı, ama cismen bulunduğu yerde tatlı, yağmurlu bir şafak vaktiydi.

Roarke'un fazla uyuduğunu sanmıyordu, ama kocasının tanıdığı herkesten daha az uykuya ihtiyacı olduğunu artık kabullenmişti. Gece *Kumbara*'dan döndüklerinde Roarke fazla konuşkan değildi, ama... açtı.

Onunla umutsuzca bir şey bulmaya ya da bir şeyi kaybetmeye çabalayan bir adam gibi sevişmişti, Eve'in sıkıca tutunup onunla uçmaktan başka fazla seçeneği yoktu.

Şimdiyse kalkmış, çalışıyor olmalı diye düşündü Eve. Dünya haberlerini, borsa haberlerini dinliyor, hisse senedi fiyatlarını izliyor, tele-bağlantı görüşmelerini yapıyor, düğmelere basıyor olmalıydı. Kendi zihni biraz açılana kadar, onu kendi haline bırakmanın en iyisi olacağına karar verdi.

Banyodaki duş bölmesini şüpheli bakışlarla süzdü. Üç tarafı kapalı kabin, kullanıcının poposunu açıkta bırakacak şekilde tasarlanmış, acayip bir şeydi. Beyaz karoların her yanına baktıysa da kabini kapatacak ve mahremiyetini koruyacak bir mekanizma bulamadı.

Yaklaşık bir metre seksen santim uzunluğundaki kabini-

nin eğimli tavan başlıkları suyu ister akıtacak, ister püskürtecek gibi ayarlanabiliyordu. Püskürtmeye ayarlayıp sıcak su için komut verdi, sabunlanıp durulanırken arka tarafındaki açıklığa aklını takmamaya çalıştı.

Brian pek yardımcı olamamıştı, ama fazla etrafa yaymadan soruşturup Marlina'yı öldüren adamların aileleri hakkında bilgi toplamaya söz vermişti. Birkaçını şahsen tanıyordu, aralarından birinin New York'ta böyle bir dizi cinayet işleyecek yetenek, zekâ ve cüret sahibi olabileceği fikrine pek gülmüştü.

Eve polis kayıtlarına bakmanın ve bir meslektaşının fikrini almanın daha iyi olacağına karar vermişti. Tek yapması gereken, Roarke'u öğlene kadar başka bir tarafa yönlendirerek, Müfettiş Farrell'la kafa kafaya verip rahatça fikir yürütebilmek için zaman kazanmaktı.

Bunu biraz manipülasyonla başarabileceğinden emindi, suya kapanma komutu verip duştan çıkmak için döndü ve yanmış gibi çılgılığı bastı.

Roarke elleri ceplerinde, sırtını duvara dayamış, arkasında duruyordu.

"Ne yapıyorsun sen burada?"

"Sana havlu veriyordum." Roarke gülümseyerek ısıtmalı havlu askısından sıcak bir havlu alıp uzattı -Eve'in yetişebileceği kadar yakına değil. "İyi uyudun mu?"

"Eh, oldukça."

"Kahvaltı söyledim, sonra da duşun sesini duydum. İrlanda kahvaltısı. Çok seveceksin."

Eve sular damlayan saçlarını gözlerinden çekerek, "Pekâlâ," dedi, "bana şu havluyu verecek misin?"

"Düşünüyorum. Aynasızlarla randevun kaçta?"

Eve havluyu kapmak için uzanıyordu ki geri çekilip temkinli bir ifadeyle adamın yüzüne baktı. "Kiminle?"

"Polisle, tatlım. Dublin polisiyle. Bu sabah olmalı sanırım. Erken saatte. Mesela dokuzda, doğru mu?"

Eve yerinde kıpırdandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, ama faydası olmadı. "Kimseyle randevum var demedim."

Roarke'un hiçbir şey demeden yalnızca bir kaşını kaldırdığını görünce küfrü bastı. "Biz faniler her şeyi bilenlere gıcık oluruz. Ver şu Allahın belası havluyu."

"Her şeyi bilmem, ama seni bilirim. Özel olarak görüşeceğin biri var mı?"

"Bak, bu konuşmayı çıplak olarak sürdüremem."

"Seninle çıplakken konuşmak hoşuma gidiyor."

"Çünkü sen pis herifin tekisin, Roarke. Ver şu havluyu."

Roarke havluyu iki parmağıyla tutarak havaya kaldırdı. gözlerinde muzip bir ışık parladı. "Gel de al."

"Beni gerisin geri yatağa sokmaya çalışıyorsun."

Bu kez Roarke'un yüzündeki gülümseme iyice yayıldı. Eve'e doğru yaklaşırken, "Yatak hiç aklımda yoktu," dedi.

"Geri çekil." Eve bir elini kaldırıp sağa doğru fırlayacak gibi bir pozisyon aldı. "Canını yakarım."

"Tanrım, beni tehdit etmene bayılıyorum. Beni heyecanlandırıyor."

"Göstereceğim sana heyecanı!" Eve kocasının yanından geçip kapıdan çıkma şansını tartmış, başarabileceğine karar vermişti ki, Roarke havluyu ona doğru fırlattı. Eve havluyu havada kapınca da onu belinden yakalayıp duvara yapıştırdı. Eve gülmekle sövmek arasında kararsız kalmıştı.

"Seninle burada kavga edecek değilim." Islak saçlarını yüzünden üfledi. "Herkesin bildiği gibi, yaralanmayla sonuçlanan ev kazalarının çoğu banyoda meydana gelir. Banyo ölümcül bir tuzaktır."

"Bazı tehlikeleri göze almamız gerekecek." Roarke yavaşça genç kadının ellerini yukarı kaldırıp dişlerini hafifçe boynuna değdirdi. "Islak ve sıcaksın, çok da lezzetlisin."

Eve'in karnı ateş gibi oldu, kasları gevşedi. Ne olur yani, diye düşündü, iki saatten fazla zamanı vardı. Başını çevirip ağzıyla adamın ağzını yakaladı. "Sen giyiniksin," diye mırıldandı. Şimşek gibi bir hareketle ağırlığını vererek yana kaydı, konumlarını değiştiriverdi. Keyifle gülererek adamın gözlerinin içine baktı. "Dur ben halledivereyim."

Güne dikey pozisyonda çılgınca sevişerek başlamak hiç de

fena bir fikir değildi, hele arkasından İrlandalıların kahvaltı dediği ziyafet varsa. Nirvana bu olmalı, diye düşündü Eve.

Bol tereyağlı sahandan yumurta, bol soğanlı kavrulmuş patates, sosis, kızarmış salam, taze tereyağıyla sıvanmış kalın kalın ekmek dilimleri ve üzerine de litrelerle kahve.

“Mmmm.” Önündekileri silip süpürürken çıkarabildiği tek ses buydu. “Olamaz.”

“Ne olamaz.”

“Her gün böyle yiyor olamazlar. Bütün ülke tez zamanda çatlayıp ölür.”

Karısının iştahla yemek yiyişini, çalışırken her yediğini yakan o ince vücudu ihtiyacı olan yakıtla doldurmasını seyretmek Roarke’a her zaman zevk verirdi. “Arada sırada yapılan bir şey. Pazar kahvaltısı.”

“İyi. Mmm. Şu etli şey ne?”

Roarke karısının iştahla ağzına attığı kan sucuğuna bakıp başını iki yana salladı. “Söylemesem daha iyi. Tadını çıkar, ne olduğunu boş ver.”

“Öyle olsun.” Eve durup nefes aldı, Roarke’a bakıp içini çekti. “Dokuzda Müfettiş Farrell’la toplantım var. Sanırım sana söylemem gerekirdi.”

“Şimdi söylüyorsun işte.” Roarke kol cihazına baktı. “Gitmeden birkaç ayrıntıyı halledecek zamanımız kalıyor.”

“Biz mi dedin?” Eve bir lokma daha yiyip çatlamadan çatalını bıraktı. “Farrell benimle –benimle dedim– nezaketen görüşüyor. Sanırım kocasını yanında getirmez.”

Roarke çoktan ajandasını çıkarmış randevularını kontrol ediyordu, sakın sakın gülümsedi. “Bana yerimi hatırlatmaya mı çalışıyorsun?”

“Sen düşün.”

“Peki, sen de şunu düşün.” Roarke acele etmeden ikisinin de boşalan fincanlarını kahveyle doldurdu. “Sen soruşturmanı kendi bildiğin gibi sürdür.” Bakışlarını Eve’e doğru kaldırıp gözlerinin içine muzip muzip baktı. “Ben de bu konunun beni ilgilendiren tarafını bildiğim gibi halletmeye çalışayım. Onu ilk bulanın ben olmamı göze alabilir misin?”

Eve onun ne denli inatçı olabildiğini biliyordu. Amansız bir rakipti, acımasız bir düşman da olabilirdi. Çok akıllı olduğu da inkâr edilemezdi. “Çıkmadan önce şu ayrıntıları halletmek için yirmi dakikan var.”

“Yetişirim.”

Müfettiş Katherine Farrell çarpıcı bir kadındı. Kırk beş yaşlarında vardı; alev alev kızıl saçları uzun, zarif ensesinde düzgünce burularak şık bir topuz yapılmıştı. Gözleri yosun yeşili, teni İrlanda kaymağı rengiydi. Üzerine oturan, askeri stilde gri döpiyesinin eteği bacaklarının güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Eve ile Roarke’un elini sıktıktan sonra onlara birer fincan çay ikram etti.

“Bu İrlanda’ya ilk gelişiniz mi, Teğmen Dallas?”

“Evet.”

Odasında bir Oto-Aşçı bulunduğu halde, Farrell çayı beyaz porselen bir demlikten doldurmuştu. Bu onun hayattaki küçük zevklerinden biriydi. Ayrıca, ona yabancı polisle, yalnızca Roarke olarak bilinen adamı şöyle bir tartmak için zaman kazandırıyordu. “Buraya gelmişken ülkeyi biraz gezme fırsatı bulursunuz umarım.”

“Bu sefer olmaz.”

“Çok yazık.” Müfettiş elinde fincanlar ve yüzünde tebesümle döndü. Eve aşağı yukarı beklediği gibi çıkmıştı. Gerçi kafasında Amerikan polislerini biraz daha sinirli canlandırmıştı. Roarke’un şöhretine sahip biriyle evlenmiş bir kadının da daha yumuşak başlı olmasını beklemişti, ama o kadar. Roarke’a dönerek, “Siz Dublin’de doğup büyümüşsünüz,” dedi.

Roarke müfettişin gözlerindeki manalı bakışı tanıdı. Resmen sabıkası yoktu belki, ama kötü bir şöhreti vardı. Ve insanlar böyle şeyleri uzun süre unutmazlardı. “Güney Dublin’de geçekondum mahallelerinde büyüdüm.”

“Şimdi bile yaşaması zor yerler.” Müfettiş Farrell oturup güzel bacaklarını birbiri üzerine attı. “Burada hâlâ bazı işleriniz var.”

“Evet, burada birçok şirketim var.”

“Ekonomimiz için iyi bir şey. Jennie O’Leary’nin naaşını gömmeye getirmiştiniz.”

“Evet. Bu gece ölüsünün bekleme gecesi var.”

Farrell başını sallayarak çayından kibarca bir yudum aldı. “Bir kuzenim onun Wexford’daki moteline kalmıştı. Çok güzel bir yer olduğunu duydum. Siz hiç gitmiş miydiniz?”

“Hayır.” Roarke soruların arasındaki soruyu anlayarak başını hafifçe yana eğdi. “Jennie’yi görmeyeli on iki yıldan fazla olmuştu.”

“Ama New York’a gidip öldürülmesinden hemen önce onunla temasa geçtiniz.”

Eve bardağını masaya bıraktı, porselen tabak tahta masaya hafif bir tıkırtıyla çarptı. “Müfettiş Farrell, bu cinayet ve diğerleri benim yetkim altında. Roarke’u bu konuda sorgulamaya yetkiniz yok.”

Farrell içinden bir kez daha, *çetin ceviz*, diye geçirdi. *Üstelik alanının sınırlarını korumaya da pek meraklı. Ne var ki, ben de öyleyim.* “Vakalarınızın her üçünde de maktul İrlanda vatandaşıydı. Soruşturmanız bizi yakından ilgilendiriyor.”

Eve karşılık veremeden Roarke, “Bu cevaplanması zor bir soru değil,” diyerek araya girdi. “Jennie’yle Shawn Conroy öldürüldükten sonra temasa geçtim. Güvenliği için endişeleniyordum.”

“Özellikle Jennie O’Leary’nin güvenliği için mi endişeleniyordunuz?”

“Hem onun, hem de Dublin’de yaşarken samimi olduğum birçok başka kişinin.”

Eve, “Şu meseleyi masaya yatıralım,” diyerek Farrell’in dikkatini tekrar kendisine çevirdi. “İlk olarak, Tanrı tarafından intikam almakla görevlendirildiğini iddia eden ve beni de rakibi olarak seçtiğini söyleyen birinden, ustalıkla karıştırılmış bir ileti aldım –nitekim iletinin kaynağını hâlâ bulabilmiş değiliz. Bu kişi bana İncil’den bir parça okuyup bir çeşit bilmece sordu, bu ipuçlarını izleyerek New York’taki konutunda işkenceyle öldürülmüş Thomas Brennen’in cese-

dine ulaştım. Daha sonra Roarke'un Thomas Brennen'ı, her ikisi de Dublin'de yaşarken tanıdığını öğrendim."

"Brennen'in dul eşiyle ben de görüştüm," dedi Farrell. "Sizin kendisine nazik davrandığınızı söyledi."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Artık morgda dulları pek itip kakmıyoruz. Halkla ilişkiler açısından hoş olmuyor."

Farrell derin bir soluk alarak penceresinin önünden geçen yeşil-beyaz boyalı, pırıl pırıl iki turist tramvayının arkasından baktı. "Mesajı aldım, Teğmen."

"Güzel. Ertesi gün yine bir ileti aldım, yine ipuçlarını değerlendirerek bu kez Shawn Conroy'un cesedini buldum. Katilin izlediği yol ve ikinci cinayetin Roarke'a ait boş kiralık birimlerden birinde işlenmiş olması, cinayetlerin Roarke'la bir bağlantısının olması gerektiğini gösteriyordu."

"Sonra da başka bir iletiyle gelen ipuçlarından yola çıkarak yine Roarke'a ait bir otelde Jennie O'Leary'nin cesedini buldunuz."

"Doğru. Elektronik bölümümüzden bir dedektif iletilerin izini sürerek geçtikleri noktaları buldu,. Bu ilk çalışma sonucunda iletilerin çıkış noktası kendi evimiz gibi görünüyordu. Ancak, bunun doğru olmadığını gösteren bir yankı vardı. Halen yankıyı inceliyoruz ve tam çıkış noktasını bulabileceğimizden eminiz."

"Ve halen üzerinde durduğunuz şüpheli de Roarke'un yanında çalışan, kendisi de bir zamanlar Dublin'de yaşamış bir adam. Summerset." Farrell bunları söylerken Roarke'a hafifçe gülümsedi. "Bu kişinin geçmişi hakkında çok az bilgi edinebildik."

Eve hafif bir istihzayla, "Bir parça geride kalmışsınız, Müfettiş," diye karşılık verdi. "Soruşturmanın devamı ve Summerset'in girdiği kişilik testleri sonucunda, Summerset'i şüpheli listesinde en alt sıraya almış bulunuyoruz. Soruşturmayı yanlış yönlendirmek için kullanıldığına dair ipuçları var."

"Ama bunların tümü Dublin'le alakalı görünüyor, burada olmanızın sebebi de bu."

“Roarke ile Summerset bana yardımcı oldular. Ben, bu cinayetlerin sebebinin yaklaşık yirmi yıl önce Summerset’in reşit olmayan kızı Marlana’nın tecavüz edilerek öldürülmesiyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Bir grup adam kızı kaçırıp, Roarke dediklerini yapmazsa ona zarar vereceklerini söyleyerek, şantaj yapmışlardı. Ancak bu anlaşmaya uyulmamış, Marlana’nın cesedi ise Roarke ve Summerset ile birlikte yaşadığı konutun giriş kapısının önüne atılmıştı.”

“Bu burada, Dublin’de mi olmuş?”

Roarke sakın bir sesle, “Sizin düzenli ve temiz sokaklarınızda bile bir zamanlar kan dökülürdü ve hâlâ da dökülüyor, Müfettiş,” dedi.

Farrell’in bakışları sertleşmişti, bilgisayarına doğru döndü. “Ne zaman?”

Roarke ona olayın yılını, ayını, gününü, sonra da saatini söyledi.

“Marlena Summerset.”

“Hayır. Kolchek. Adı Marlana Kolchek’ti.” Roarke içinden, *O zamanlar Summerset’in soyadı da Kolchek’ti, diye geçirdi, ama Basil Kolchek hakkında hiçbir kayıt yok. Artık yok. Summerset ise ancak Marlana’nın ölümünden birkaç hafta sonra var oldu.* “Bütün çocuklar babalarının soyadını kullanmaz.”

Farrell ona sessizce bir bakış attı, sonra da dosyayı istedi.

“Bu olay kaza sonucu ölüme sebebiyet verme hükmüyle kapatılmış. Araştırmayı yürüten memur da...” Bir an durup iç geçirdi. “Müfettiş Maguire. Tanır mıydınız?” Soruyu Roarke’a sormuştu.

“Evet, tanırdım.”

“Ben şahsen tanımadım. Ama arkasında teşkilatın gururla andığı bir isim bırakmadığını biliyorum. Bu kızı öldüren adamları tanıyordunuz.”

“Tanırdım. Öldüler.”

“Anlıyorum.” Müfettişin bakışları bir an yön değiştirdi. “İsimleri, lütfen.”

Roarke adamların isimlerini tek tek söylerken Farrell da Josyaları çağırıp çabucak göz attı.

“Şehrimizin örnek vatandaşları sayılmazlarmış,” diye mırıldandı. “Ölümleri de kötü olmuş. Denilebilir ki... intikam alırcasına öldürülmüşler.”

“Öyle denilebilir,” diye onayladı Roarke.

Eve araya girerek, “Bu hayat tarzını seçen adamlar genellikle kötü bir şekilde ölür,” diye hatırlattı. “Benim görüşüme göre, Marlana’nın ölümüne bağlı olarak, katil bu adamlardan birinin ya da birden fazlasının öcünü almak amacıyla hareket ediyor ve bu ölümlerden Roarke’un sorumlu olduğunu sanıyor. New York’ta öldürülenler de Marlana’yı tanıyorlardı ve gerçekte nasıl öldürüldüğünü biliyorlardı. Summerset kızın babası ve Roarke’la yakın bir kişisel ilişkisi var. Şu an için katilin dikkatini dağıttığımı sanıyorum, ama adam bir sonraki kurbanını öldürmek üzere harekete geçmeden önce en fazla bir ya da iki gün zamanımız var.”

“Sırada kimin olduğu hakkında hiç fikriniz var mı?”

“On dokuz yıl oldu, Müfettiş,” dedi Roarke. “Aklıma gelen, hedef olabileceğini sandığım herkesle temas kurdum. Ama bunun bile Jennie’ye bir yardımı olmadı.”

Eve, “Bu adamların aileleri hakkında resmi verilere erişebiliyorum,” diye söze girdi, “ama bu yeterli değil. Meslekten birinin kişisel görüşüne ihtiyacım var. Bir polisin, bu adamları, bu adamların çalışma tarzını, düşüncelerini bilen bir polisin görüşüne. Şüpheli listemi daraltmak ve belirginleştirmek zorundayım.”

“Katilin profilini çıkarttınız mı?”

“Evet.”

Farrell başını salladı. “Öyleyse işe koyulalım.”

“Bunlar suçu meslek edinmiş adamlar.” Farrell elinde tuttuğu ince siyah işaret çubuğunu avucuna vurarak resimleri süzüyordu. Çalışmak için Eve’i penceresiz, duvarında üç geniş ekran bulunan bir toplantı odasına almıştı. İlk resmi işaret ederek, “Bu Ryan pistir,” dedi. “Beş yıl önce onu bizzat ben silahlı soygun ve saldırı suçundan içeri tıkmıştım. Kötüdür, ama lider olabilecek birinden ziyade kabadayının tekidir. Altı

aydır dışarıda, ama uzun süre dışarıda kalacağından kuşkuluyum. Sizin profilinize uymuyor.”

Odanın öte yanında Eve geniş bir tahtaya bazı fotoğraflar asmıştı, bir yanda kurbanların resimleri, diğer yanda şüphelilerin resimleri. Farrell’in sözüne uyarak Ryan’ın resmini indirdi.

“O’Malley, Michael.”

Eve çatık kaşlarla resmin yanındaki verileri okuyarak, “Conroy öldürüldüğü gece içerideymiş,” dedi. “Alkollü araç kullanmaktan.”

“İçki sorunu var herhalde.” Farrell, içip çevreye rahatsızlık vermek, alkollü araç kullanmak, huzuru bozmak gibi düzinelerle sabıka kaydının bulunduğu listeyi gözden geçiriyordu. “Karisini dövmekten de sabıkası var. Harika bir adam.”

“İçip içip çıktığı kızı döverdi. Kızın adı Annie’ydi galiba.”

“Annie Murphy. Artık çıktığı kız değil, karısı ve hâlâ dayak yiyor.” Farrell içini çekti.

“Pis bir adam, ama katil bu da değil.” Eve resmi kaldırdı. “Üç numaralı adayımıza ne diyorsunuz?”

“İşte bu olabilir. Jamie Rowan’la biraz uğraşmışlığım vardır, kalın kafalı değildir. Akıllı ve kendini beğenmiş biri. Annesi paralı bir aileden geliyor, bu sayede iyi eğitim görmüş. Lüks hayattan hoşlanır.”

“Orospu çocuğu yakışıklıymış,” dedi Eve.

“Doğru, kendisi de bunun farkında. Jamie kumar oynar, kaybedenler borçlarını yeterince hızlı ödeyemedikleri zaman da adamlarını gönderip haklarından gelir. Daha geçen sene cinayete azmettirmekten sorguladık. İş yapan adamlarından biriydi, onun cinriyle yaptığı da belliydi. Ama ispat edemedik.”

“Arada kendisinin de birilerinin hakkından geldiği olur mu?”

“Kanıtlanmış bir olay yok.”

“Bu kalsın, şimdilik listeden çıkarmıyorum. Ama bana elini bulaştırmaktan hoşlanmayan biri gibi geldi, daha çok işleri

uzaktan kumandayla halletmekten hoşlanan birine benziyor. Onu tanır mıydın, Roarke?”

“Gözünü morartacak ve birkaç dişini dökecek kadar yakından.” Roarke gülümseyerek bir sigara yaktı. “On iki yaşında filandık. Paramı almak istemişti ama istediğini yapamadı.”

“Evet, bunlar sonunculardı herhalde. Şimdi elimizde... kaç kişi kaldı?” Farrell asılı duran resimleri çabucak bir saydı. “Tam on iki kişi. Ben şu Rowan ya da Kara Riley olabilir diyorum. En zekileri onlar.”

“Öyleyse onları listenin başına alalım. Ama katilin tek özelliği zekâsı değil,” dedi Eve. “Aynı zamanda kendine hakim ve sabırlı da. Egosu çok güçlü. Dini inançları da var.”

“Eğer bu ailelerden birinden geliyorsa Katolik olması muhtemeldir zaten. Bunların çoğu kiliseye giden insanlardır, cumartesi gecesi kafasına göre takılıp pazar sabahı dini bütün insanlar gibi ayine katılan cinsten.”

“Benim din hakkında fazla bilgim yok, ister Katolik olsun, ister başkası, ama gönderdiği iletilerden birinin bir Katolik ayini olduğu belirlenmişti, ayrıca suç mahallinde bıraktığı heykeller de Meryem tasvirleri, onun için ben de öyle düşünüyorum.” Eve dalgın dalgın cebindeki markaya dokundu, sonra çıkarıp gösterdi. “Bunun onun için bir anlamı olmalı.”

“Talih,” dedi Farrell. “İyi de olabilir, kötü de. Resimlerini dört yapraklı yoncayla imzalayan bir ressamımız var.” Farrell markanın arka yüzünü çevirdi, balığı görünce kaşlarını çatı. “Bu da başka bir Hristiyan simgesi. Balık. Tam İrlandalı gibi düşünen bir adamla uğraşıyorsunuz diyebilirim –bir yandan dua ediyor, bir yandan da talihinin yaver gideceğini umuyor.”

Eve markayı yine cebine attı. “Bu on iki kişiyi içeri çekip sorgulayacak bir şeyler bulmakta talihiniz yaver gider mi acaba?”

Farrell kısa bir kahkaha attı. “Bunları ayda bir kere falan içeri almasak unutulduk diye sitem ederler. İsterseniz siz gidip öğle yemeğinizi yiyin, biz de toplamaya başlayalım.”

“Makbule geçer. Benim de sorgulamaya katılmama izin verecek misiniz?”

“Evet, Teğmen. Ama yalnızca gözlemci olarak.”

“Anlıyorum.”

Farrell, Roarke’a bakarak, “Ama siviller için aynı toleransı gösteremeyiz,” dedi. “Öğleden sonrayı eski arkadaşlarınızı arayıp bira ısmarlamak için bir fırsat olarak değerlendirebilirsiniz.”

“Anlaşıldı. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Farrell, Roarke’un uzattığı eli sıkı, bırakmadan bir an durup adamın gözlerinin içine baktı. “Çaylak zamanımda bir kere babanızı tutuklamıştım. Bir kadın tarafından tutuklanmayı onur meselesi yapmıştı ve benim için bundan çok daha ağır ifadeler kullanmıştı. Ben daha çok tecrübesizdim, onu etkisiz hale getiremeden evvel dudağımı patlatmayı başarmıştı.”

Roarke’un gözlerine soğuk ve ifadesiz bir bakış yerleşti. Elini kadının elinden çekti. “Bunun için sizden özür dilerim.”

Farrell yumuşak bir sesle, “Hatırladığım kadarıyla siz orada değildiniz,” dedi. “Çaylaklar ilk hatalarını pek unutmaz, bu nedenle onu çok iyi hatırlıyorum. Siz de ondan bir parça görmeyi beklemiştim. Ama göremedim. Hem de hiç. İyi günler, Roarke.”

“Size de iyi günler, Müfettiş.”

Eve otele döndüğünde öğle yemeğini çoktan hazmetmişti, zaman farkı yüzünden de kafası sersem gibiydi. Dairelerine girdiğinde kimse olmadığını gördü, ama faksın üzerindeki beş altı kodlu mesaj onu bekliyordu. Yorgun vücuduna biraz daha kahve pompalayarak mesajları teker teker inceledi.

Çenesi yarılırcasına esnedi, sonra da Peabody’nin el bağlantısını aradı.

“Ben Peabody.”

“Ben Dallas. Şimdi içeri girdim. Olay yeri tarayıcıları şehirde bulunan terk edilmiş minibüsü incelemeyi bitirdiler mi?”

“Evet, efendim. Yanlış alarm. O araç Jersey’deki bir soygunda kullanılıp terk edilmiş. Hâlâ takip ediyorum, ama araç

sayısı çok fazla, elemek daha epey zaman alacak. Taksi şöförü de salağın teki çıktı. Plakalarının çalındığının farkında bile değildi.”

“McNab karıştırıcı hakkında hiç ilerleme kaydedebildi mi?”

Peabody alaycı bir ses çıkararak güldü, sonra ciddiyetini takındı. “İlerlediğini iddia ediyor, ama her şeyi elektronik sözcüklerle ifade ettiği için ben pek anlayamıyorum. Roarke’un elektronikçilerinden biriyle pek eğleniyorlar. Sanırım birbirlerine aşık oldular.”

“Alaycı yüzünü belli ediyorsun, Peabody.”

“Bu kadar gizlediğime de şükür. Hiç gelen ileti olmadı, yani adamımız ara vermiş gibi görünüyor. Adamdan bir şey gelirse diye McNab geceyi çalışma odanızda geçirecek. Ben de kalıyorum.”

“Sen ve McNab bu gece benim çalışma odamda mı kalıyorsunuz?”

Peabody’nin dudakları titrer gibi oldu. “O kalıyorsa ben de kalıyorum. Ayrıca, yemekler harika.”

“Birbirinizi öldürmemeye çalışın.”

“O konuda takdire şayan bir irade sergiliyorum, efendim.”

“Pekâlâ. Summerset doğru duruyor mu?”

“Resim dersi varmış, ona gitti, sonra hanım arkadaşıyla kahve ve brendi içmeye çıktı. Takip ettiriyorum. Aldığım rapora göre buluşmaları son derece seviyeli bir şekilde geçmiş. Eve yirmi dakika kadar önce döndü.”

“Evde kalsın.”

“Hallederim. Orada herhangi bir gelişme var mı?”

“Tartışılır. Elimizdeki şüpheli listesini daraltıp kalanları sorguladık, altı kişi dışında herkesi eledik. Son altı kişiyi daha yakından inceleyeceğim.” Eve yorgun gözlerini ovuşturdu. “Biri New York’ta, birinin de Boston’da olduğu sanılıyor. Onlara yarın döndüğümde bakacağım. Öğlene dönmüş oluruz herhalde.”

“Biz eve bakıyoruz, Teğmen, gözünüz arkada kalmasın.”

“Şu Allahın belası minibüsü bulun, Peabody.” Eve bağlantıyı kapattı, Roarke’un nerede olabileceğini düşünüp endişelenmemeye kararlıydı; beynine başka şeylerle ilgilenmesini emretti.

Roarke eski evine gitmenin aptalca olduğunu biliyordu. Hem aptalca, hem faydasız, hem de karşı konulmaz bir şey. Doğup büyüdüğü kenar mahalle, onun buralardan kaçmaya çabalayan küçük bir oğlan olduğu günlerden bu yana fazla değişmemişti. En ucuz malzemeye inşa edilmiş binalar, yamulup bel vermiş çatılar, kırık pencereler... Buralarda çiçek görmek zordu, ama bir zamanlar yaşadığı altı katlı apartmanın kapısının önüne, hâlâ umudunu kaybetmemiş birileri avuç içi kadar bir bahçe yapmıştı.

Ama çiçekler ne kadar canlı renkli olsalar da sidik ve kumuk kokusunu bastırmaya güçleri yetmiyordu; umutsuzlukla ağırlaşmış havayı dağıtmaya da...

İçeri niye girdiğini bilmiyordu, ama kendini yerleri yapış yapış, duvarlarının boyaları dökülmüş loş girişte buldu. Babası bir keresinde onu tekmeleyip şu karşısında duran merdivenlerden aşağı yuvarlamıştı. Yankesicilik yaparak getirmesini söylediği kadar para getiremedi diye.

Aslında getirmiştin, diye düşündü acı acı. Babasından gizlediği paranın yanında bir tekmeyle yuvarlanmanın ne önemi vardı? İhtiyar her zaman sarhoştı, kafasını da pek kullanmazdı, şamar oğlanının kazancının hepsini getirip eline saymadığı hiç aklına gelmemişti.

Oysa Roarke her zaman paranın birazını kendine saklardı. Şuradan buradan tırtıklanmış birkaç kuruş zamanla birikip, şansını denemek için fırsat kollayan kararlı bir çocuk için küçük bir servet olabilirdi.

İçinden, nasılsa suratıma bir yumruk indirecekti, diye geçirerek gözlerini harap basamaklarda gezdirdi.

Kulağına birilerine söven bir ses geldi, biri de ağlıyordu. Böyle yerlerde her zaman duyulan seslerdi bunlar. Burnuna kesif bir haşlanmış lahana kokusu geldi, midesi dönerek hava almak için dışarı çıktı.

Siyah, dar bir pantolon giymiş, on dört-on beş yaşlarında bir çocukla sarışın bir adamın, yolun kenarından soğuk bakışlarla kendisini izlediğini gördü. Yolun karşısında bir-iki kız kaldırıma tebeşirle seksek oynamak için çizgi çizerken durup ona bakmaya koyuldular. Kapılardan, pencerelerden uzanan başların kendisini izlediğini bilerek, ama aldırmadan yürüdü.

Buralarda, iyi ayakkabılar giymiş bir yabancı her zaman merak ve garaz uyandırırdu.

Oğlan arkasından Keltçe kötü bir laf attı. Roarke döndü, çocuğun küçümser bakışlı gözlerinin içine baktı. Aynı dili kullanarak –yıllardır kullanmadığı kelimelerin dudaklarından bu kadar kolay dökülüvermesine şaşarak– “Şimdi arka sokağa gidiyorum,” dedi, “istersen şansını bir dene. Canım birilerinin canını yakmak istiyor. Kim olsa olur, sen de olabilirsin.”

“O sokakta ölenler oldu. Kim olsa olur, sen de olabilirsin.”

“Haydi bakalım öyleyse.” Roarke gülümsedi. “Kimileri senin yarın kadarken orada babamı öldürdüğümü söyler, boğazına domuz boğazlar gibi bıçak atmışım derler.”

Oğlan ağırlığını bir yanına vererek Roarke’u daha farklı bir bakışla süzdü. Küçümseme ve meydan okuma ifadesi yerini saygıya bırakmıştı. “Öyleyse sen Roarke’sun.”

“Ta kendisi. Çoluk çocuk sahibi olacak kadar yaşamak istiyorsan bugün benden uzak dur.”

“Ben de gideceğim.” Çocuk arkasından sesleniyordu. “Ben de senin gibi buralardan gideceğim, bir gün ben de senin gibi güzel ayakkabılarla gezeceğim. O zaman buraya bir daha gelirsem n’olayım.”

“*Ben de* böyle diyordum.” Roarke iç geçirerek binaların arasındaki pis kokulu, dar sokağa döndü.

Çöp dönüştürücü bozuktur. Zaten bozuk olmadığı bir günü hiç hatırlamıyordu. Çöpler her zamanki gibi delik deşik asfaltın üzerine saçılmıştı. Paltosunun etekleriyle saçlarını savuran sert rüzgârda durup babasının ölü bulunduğu yere baktı.

Babasının boğazını o kesmemiştir. Ha, adamı öldürmenin hayalini çok kurmuştu; o pis eller ona her vurduğunda o da karşılık vermeyi aklından geçirmişti. Ama biri babasını boğazladığında daha on iki yaşında ya var ya yoktu ve henüz hiç adam öldürmemişti.

Sürüne sürüne buradan, bu delikten kendini kurtarmıştı. Hayatta kalmayı, hatta çok daha fazlasını başarmıştı. Şimdiyse ilk kez değişmiş olduğunun farkına varıyordu.

Biraz evvel ona meydan okuyan o çocuk, onun bir zaman-ki halinin aynısıydı, ama o artık bir daha asla onun gibi olmayacaktı. Kendini olmak istediği şeye dönüştürmüş, büyümüş-tü. Kendisine kurduğu yeni hayatı, yalnızca eski hayatından bu kadar farklı olduğu için değil, olduğu gibi seviyordu.

Kalbi sevgiyle doluydu, eğer kalbini değiştirip taşları temizlememiş olsa, bir kadına duyduğu bu aşk orada asla yeremezdi.

Bunca yıldan sonra şunu görüyordu ki, geri gelmekle geçmişin hayaletlerini uyandırmamış, onları huzur içinde yatmaları için toprağa gömmüştü.

“Kahrolası,” diye mırıldandı, ama kendini öfkeli değil, aksine üzerinden bir yük kalkmış kadar hafıflemiş hissediyordu. “Beni beceremedin ya!”

Geçmişe sırtını dönüp yüzünü o ana ve geleceğe çevirdi. Yeni başlayan yağmur yüzünü göz yaşları gibi yumuşak yumuşak ıslatırken yürümeye koyuldu. Mutluydu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Eve daha önce hiçbir ölüyü bekleme gecesine katılmamıştı, Roarke'un her zamanki tarzıyla kıyasladığında, onun bu geceyi *Kumbara*'da yapmak istemesi onu şaşırtıyordu.

Bar dışarıdan gelenlere kapatılmıştı, ama yine de doluydu. Jennie'nin ailesi yoktu, ama arkasında pek çok dost bıraktığı belli oluyordu.

Eve bir şey anlamıştı ki, İrlanda'da pub ne anlama geliyorsa, ölü bekleme gecesine de hemen hemen aynı anlama geliyordu; müzik, sohbet, bol miktarda içki ve bira.

Aklına daha bir ay önce gittiği başka bir taziye toplantısı geldi -ölümü başka ölümlere yol açan birinin taziyesiydi bu. Orada, ölü yan tarafı şeffaf pencerele bir tabuta yatırılmıştı, koyu kırmızı perdeli, çiçeklerle bezenmiş salonda ağır bir hava vardı. Yüzlerde acı ve üzüntü okunuyordu, sesler saygı dolu birer fısıltıdan ibaretti.

Burada, ölüleri farklı bir şekilde anıyorlardı.

"Çok iyi kızdı Jennie." Barda bir adam kadehini kaldırmış, sesiyle kalabalığın uğultusunu bastırarak konuşuyordu. "Hiçbir zaman viskiye su katmaz, doldururken cimrilik etmezdi. Hizmet ederken de her zaman yüzü gülerdi."

Kalabalık onaylayarak kadeh kaldırdı. "Jennie'ye içelim."

Birçok kişi kadeh kaldırıp dostları Jennie'yle ilgili anılarını anlattılar –anlatılan hikâyelerin çoğu tatlı ve eğlenceli bir sona bağlanıyor, çoğunun ucu o anda orada bulunan birilerine dokunuyordu. Roarke'a dokunduranlar da az değildi.

Brian, "Bir gece, yıllar önce," diye söze başladı; "bizim Jennie bira servisi yapıyordu. O zamanlar daha genç bir kızdı. Çok da güzel kızdı doğrusu. Henüz buranın Maloney'ye ait olduğu günlerdi –hırsız herif, huzur içinde yatsın– ben de boğaz tokluğuna bara bakıyordum."

Durup içkisinden bir yudum aldı, sonra Roarke'un dağıttığı purolardan bir tane yakıp art arda birkaç derin nefes çekti. "Benim Jennie'de gözüm vardı –aklı başında hangi delikanlının Jennie'de gözü olmazdı ki– ama onun bana pek baktığı yoktu. Onun akli Roarke'taydı. O akşam burası epey doluydu, bütün delikanlılar da, Jennie onlara bir göz kırpar umuduyla kızın gözünün içine bakıyorlardı. Ben de en çapkın bakışlarımla ona göz süzüp duruyordum."

Elini kalbine götürüp içini derin derin çekerek çapkın başkışını seyircilere gösterince salondan epeyce tezahürat aldı. Kahkahalar arasında hikâyesine devam etti. "Ama bana hiç yüz vermiyordu, çünkü gözü Roarke'tan başkasını görmüyordu. O da şuracıkta, belki de yine bu gece oturduğu masada oturuyordu. Ama o zamanki kılık kıyafeti bu geceki kadar fiyakalı değildi, ayrıca bire yüz bahse varım, bu kadar iyi de kokmuyordu kesinlikle. Ama Jennie servis yaparken her seferinde bunun yanından geçiyordu, böyle eğilip eğilip acaba bir bira daha ister mi, diye soruyordu. Ah, öyle eğiliyordu ki sorarken, bir kere de bana bir şey sorsa da o güzellikleri biraz da ben görsem diye içim gidiyordu."

Yine durup iç geçirdi, boğazını ıslatıp devam etti. "Ama Roarke sanki kör, sağır, dilsiz olmuştu. Ne Jennie'nin yolladığı işaretleri görüyor ne o davetkâr sesini duyuyordu. Öylece orada oturmuş, hayallerimin kızı ona cennetin anahtarını sunarken o buruşuk bir deftere sayılar yazıp toplamaya dalmıştı, kârını hesap ediyordu herhal. O zaman bile iş adamıydı bu, hep aynıydı. O zaman Jennie buna dedi ki... çünkü ka-

fasına koyduğu şeyi yapan bir kızdı, kafasına da Roarke’u elde etmeyi koymuştu bir kere... buna dedi ki, acaba bana arka tarafta bir parçacık yardım edebilir misin, üst raftan bir şey almam lazım da uzanamıyorum, dedi. Senin boyun uzun, kolların da güçlü, sen indirebilirsin, dedi.”

Brian’ın gözlerini devirerek söylediği bu son söz üzerine, bir kadın Roarke’un Eve ile oturduğu bölmenin üzerinden uzanıp şaka yollu Roarke’un kolunu çimdikledi. Brian, “Eh, bizim oğlan da sert çocuktur ama kütük değildir,” diye devam etti, “defterini cebine sokup kızın peşinden arka tarafa gitti. Çok uzun bir süre dönmediler. Söyleyeyim size, ben de Maloney’nin barında kalbim parça parça dakikaları saydım. Sonunda saçları dağılmış, üst baş yamulmuş bir halde arka taraftan çıktıklarında ikisinin de gözleri parlıyordu, ben de Jennie’yi kaybettiğimi anlamıştım. Çünkü Roarke’un elinde arka taraftaki raftan indirdiği bir şey falan yoktu. Öylece gidip yerine oturdu, Jennie’ye bakıp şöyle bir sırtıttı... sonra da defterini cebinden çıkarıp tekrardan parasını hesaplamaya koyuldu.

“Yaş daha on altı... Üçümüz de aynı yaştaydık, hayatımızın neye benzeyeceğini düşünüp hayaller kurmaktaydık. Şimdi Maloney’nin barı artık benim, Roarke’un parasının hesabı yok, Jennie ise meleklerin yanında, ah, tatlı Jennie...”

Hikâyenin sonunda biraz göz yaşı döken oldu, sohbetler mırıl mırıl yeniden başladı. Brian elinde bardağıyla gelip Roarke’un karşısına oturdu. “O geceyi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum. Güzel bir anıyı canlandırdın.”

“Belki biraz ayıp etmiş olabilirim. Umarım alınmamışsındır, Eve.”

“Buna alınmak için kalbimin taştan olması lazım.” İçerinin havasından mı, müzikten mi, yoksa seslerden mi, artık hangisindense, Eve duygusallaşmıştı. “Ona olan hislerini Jennie biliyor muydu?”

“O zamanlar bilmiyordu.” Brian başını iki yana salladı, gözlerinde sıcak bir parıltı vardı. “Sonra da başka türlü olmayacak kadar yakın arkadaş olmuştuk. Onu hep sevmişim-

dir, ama zaman geçtikçe farklı bir şekilde sevmeye başladım. Benim sevdiğim onu düşünmekti.”

Bir an silkinerek kendine gelir gibi oldu, sonra parmağını Roarke’un bardağına vurarak, “Bana bak, sen hemen hemen hiç içmiyorsun,” dedi. “Yoksa gurbette İrlanda viskisinden soğudun mu? Yoksa kafayı bulurum diye mi korkuyorsun?”

“Kafayı bulsam da yine seninkinden iyi çalışır.”

Brian, “Kafan çalışır hakikaten,” diyerek hakkını teslim etti. “Ama hatırlıyorum da, bir gece... Calais’den en iyisinden bir parti Fransız bordosu getirip satmıştın. Çok affedersin, Teğmenim, kusura bakma. Hatırladın mı, Roarke, ha?”

Roarke utanmazca sırtarak Eve’in saçlarını okşadı. “İş hayatım boyunca kaçak Fransız şarabı satmışlığım bir kereden fazla olmuştur.”

“Ona ne şüphe, ama o gece beş altı şişe ayırmıştın, üstelik neşeli ve cömert bir günündeydin. Bizi oyuna çağırdın. Para kazanmak için değil, eğlencesine, her zaman yaptığın bir şey değildi bu... Oturup şişeleri boşalttık, son damlasına kadar içtik. Sen, ben, Jack Bodine, bir de lanet olasıca mankafa Mick Connelly... Daha sonra kendini Liverpool’da bir bıçak kavgasında öldürttü, birkaç scene oluyor. Söyleyeyim sana, Teğmenim, bu senin herif var ya, canım benim, bu zil zurna sarhoş oldu, yine de ne kadar paramız varsa hepsini üttü.”

Roarke bu kez bardağını alıp tadını çıkara çıkara yudumladı. “Ertesi sabah uyandığımda ceplerimin pek de kabarık olmadığını hatırlıyorum.”

“Eee...” Brian arsız arsız sırttı. “Hırsızlarla içersen başka ne olacak? Ama şarap güzel şaraptı ha, Roarke. Çok güzel şaraptı. Söyleyeyim de eski şarkılardan bir tane çalsınlar. ‘Black Velvet Band.’ Sen söyler misin?”

“Hayır.”

Eve oturduğu yerde dikleşti. “Roarke şarkı mı söyler?”

Roarke tehditkâr bir ses tonuyla bir kez daha “Hayır,” derken Brian gülüyordu.

“Yeterince kışkırtır ve bardağını hep dolu tutarsan söyletebilirsin.”

“Banyoda bile şarkı söylediğini duymadım. Sen şarkı söyler misin?”

Roarke gülmekle utanmak arasında kararsız kalmıştı, başını iki yana sallayarak bardağını kaldırdı. Tekrar “Hayır,” dedi. “Kendi kendimi yalancı çıkaracak kadar sarhoş olmaya da hiç niyetim yok.”

Brian yerinden kalkarken göz kırparak, “Biz biraz uğraşalım da bakalım,” dedi. “Öyleyse şimdilik banttan çaldirayım. Benimle dans eder misin, Eve?”

“Olabilir.” Eve müziği canlandırmaya giden adamın arkasından baktı. “Demek sarhoş olur, barlarda şarkı söyler, arka odalarda barmen kızları gıdıklarsın, öyle mi?” Evlendiği adama şüpheli gözlerle uzun uzun baktı. “Çok ilginç.”

“Birincisini yapınca gerisi kolay.”

“Seni sarhoş görmek hoşuma gidebilir.” Eve elini kocasının yanağına dayadı, gözlerindeki hüznün azaldığını görmek onu sevindiriyordu. Roarke ona o akşam nereye gittiğini söylememişti, ama o saatleri nerede geçirdiyse ona iyi gelmişti, bu kadarı da Eve için yeterliydi.

Roarke eğilip dudaklarını karısınıninkilere değdirdi. “Seni arka tarafta gıdıklayayım diye mi? İşte sizin şarkı başlıyor.” Neşeli bir parçanın ilk notaları havaya yayılmıştı.

Eve, Brian’ın canlı adımlarla yaylana yaylana onlara doğru geldiğini gördü. “Onu sevdim.”

“Ben de severim. Ne kadar sevdiğimi unutmuşum.”

Batan güneşin son ışıkları yağmurlu havayı sedef gibi parlatıyordu. Kilisenin avlusunda zamanın ve rüzgârın aşındırdığı eski taş haçlar duruyordu. Ölüler kader birliği yapmış eski dostlar gibi yan yana yatıyorlardı. Kayalık tepelerin ardından biteviye, boğuk bir gürültüyle kükreyen deniz, zamanın burada bile akmaya devam ettiğini hatırlatıyordu.

Gri katmanlar halinde mavilikleri kapatan bulutların oluşturduğu manzarayı bozacak tek bir hava motosikleti ya da hava tramvayı bile yoktu. Göğe doğru yükselen tepeyi bir halı gibi kaplayan çimenlerse zümrüt gibi koyu ve parlak bir yeşildi –umutların ve rüyaların rengi.

Manzara Eve'de sanki eski bir film ya da bir hologram programı hissi uyandırıyor.

Rahibin sırtında geleneksel uzun bir cüppe vardı, Keltçe konuşuyordu. Ölülerin gömülmesi yalnızca zenginlerin sürdürebildiği bir adetti. Fazla görülen bir şey olmadığı için kapıların dışında bir kalabalık toplanmıştı, saygılı bir sessizlik içinde tabutun yeni açılmış çukura indirilmesini seyrediyorlardı.

Jennie'yi son yolculuğuna uğurlamaya gelenler ıstavroz çıkarırken, Roarke yanağını Eve'in başına dayayıp kalbinin acısını dindirmeye çalıştı. Toprağa verdiği yalnızca eski bir dostu değildi, bunu biliyordu. O gün kendinden bir parçayı, çoktan gömdüğünü sandığı bir parçayı da gömmekteydi aslında.

"Rahiple bir saniye konuşmam lazım."

Eve bir eliyle adamın omzuna dayadığı elini sıktı. "Ben burada beklerim."

Roarke ayrılırken, Eve'in yanına Brian geldi. "Roarke çok güzel bir şey yaptı Jennie için. Burada huzur içinde yatacak -yazın dişbudağın gölgesinde olacak." Elleri rahatça iki yanına düşmüş, avlunun diğer yanındaki kiliseye baktı. "Pazar sabahları da hâlâ çanları çalıyorlar. Banttan falan değil, gerçek çanları. Çok güzel bir ses."

"Roarke onu seviyormuş."

"Genç ve yalnız kalplerin ilk aşkı kadar tatlı bir şey dünyada bulunmaz. Sen çocukluk aşkını hatırlıyor musun?"

"Çocukluk aşkım olmadı. Ama anlıyorum."

Brian bir elini Eve'in omzuna koyup hafifçe, dostça sıktı. "Her ne kadar talihsiz bir hata yapıp polis olmuş olsan da, Roarke senden iyisini bulamazdı. İşinde iyi misindir, Teğmenim?"

"Evet." Adamın soruyu soruşunda bir şey vardı, Eve dönüp adamın yüzüne baktı. "Hayatta en iyi yaptığım şey bu."

Brian başını salladı, düşünceleri gözüne çarpan bir manzarayla dağılır gibi oldu. "Roarke rahibe verdiği o zarfın içine ne kadar para koymuştur Allah bilir."

“Roarke’un bu kadar para sahibi olmasına bozuluyor musun?”

“Hiç bozulmuyorum.” Brian biraz güldü. “Benim de olsun istemez miydin, isterdim doğrusu. Ama o bunu hak etti. Hep bir adım ilerisini düşünürdü, oyuna oturur, sonraki oyunu düşünür, bir iş yapar, sonraki işi düşünür, hep böyleydi bizim Roarke. Benim bütün istediğim bu pubdı, ch, gönlümün arzusuna da kavuştuğuma göre, ben de kendimi zengin sayıyorum.”

Eve’in sırtındaki takımın sade siyah eteğini, gösterişsiz siyah ayakkabılarını süzerek, “Kıyafetin kayalıklarda yürümeye pek uygun değil, ama acaba koluma girip benimle şöyle bir gezintiye çıkmak ister miydin?” diye sordu.

“Olur.” Eve adamın zihninde onunla paylaşmak istediği bir şeyler olduğunu fark etmişti.

Taşlık arazide ağır ağır yürümeye koyuldular. “Biliyor musun, Teğmenim, daha hiç şu karşı kıyıya geçip İngiltere’ye gitmemişimdir. Hiç gitmek istediğim olmadı. İnsan bu gezegende nereye istese kaşla göz arasında gidebilir, isterse gezegen dışına da gider, gitmesi düşünmesinden kısa sürer, ama ben bu adadan hiç çıkmadım. Şuradaki gemileri görüyor musun?”

Eve kayalıkların üzerinden aşağıya, kabarmış denize baktı. Dalgaların yüzünü yalayarak uçarcasına gidip gelen hidro-motorlar çocukların denizde kaydırdığı güzel taşlara benziyordu. “Yolcu ve turist taşıyorlar herhalde.”

“Evet, buradan İngiltere’ye, İngiltere’den bu yana, git, gel, dur. İrlanda hâlâ komşularına kıyasla fakir bir ülke olduğu için çalışanların bazıları o tarafta iş bakıyorlar. Eğer biraz hırslı biriysen, o tarafta çalışabilirsin, daha iyi para alırsın, her gün motorla ya da paraya kıyarsan deniz otobüsüyle gider gelirsin. Bir ülkede oturup başka bir ülkede çalıştığın için maaşının yüzde onunu da devlet alır tabii. Zaten tırtıklamanın ille bir yolunu bulurlar, değil mi? Gece olunca döner evine gelirsin. E, ne olacak, hayat boyu git gel, git gel, nereye varacaksın yani?” Omuzlarını silkerek devam etti. “Ben

kendi hesabıma olduğum yerde durup koşuşturanları uzaktan seyretmeyi yeğlerim.”

“Aklında bir şey mi var, Brian?”

“Birçok şey var, Teğmenim, bir sürü...”

Roarke onlara doğru geliyordu. Karısıyla eski dostuna bakarken aklına Eve’i ilk gördüğü gün gelmişti. Yine bir cenazedeydiler –öldürülen bir kadının cenazesinde. Hava soğuktu, Eve eldivenlerini unutmuştu. Sırtında, ceketinin bir düğmesi gevşeyip sakmış çirkin, gri bir takım vardı. Roarke elini cebine sokup, dalgın dalgın o gün o bol ceketten kopup düşen düğmeye dokundu.

“Karıma mı asılıyorsun, Brian?”

“Birazcık şansım olduğuna inansam hiç durmazdım. Aslında ikinizi de ilgilendirecek bir şey var. Bu sabah erken saatte beni Summerset aradı.”

“Seni neden arasın ki?” diye sordu Roarke.

“Senin beni acilen New York’a çağırdığını söylemek için aramış, masrafları da sen karşılayacakmışsın.”

“Saat kaçtı?” Eve cebinden bağlantısını çıkarmış. Peabody’yi aramaya koyulmuştu bile.

“Sekiz. Ancak yüz yüze konuşulabilecek çok önemli bir konu varmış. Hemen bugün New York’a uçuyormuşum, bana Central Park Arms’da rezervasyon yaptırmışsın, oraya yerleşip benimle temasa geçmeni bekleyecektim.”

Roarke, “Peki arayanın Summerset olduğunu ne biliyorsun?” diye sordu.

“Summerset’i tanırım herhalde, Roarke, yüzü, sesi, her şeyi bildiğim Summerset’ti işte. Tabii burnu biraz daha havada, yaşlanmış da, ama sen burada olmasan hiç şüphelenmezdim. Ama hiç sohbet etmeye yanaşmadı, biraz sıkıştırdım, bu sefer bağlantıyı hemen kapattı.”

Eve, Brian’ı dinlerken cep-bağlantısını çıkarmıştı bile. “Peabody. Uyan, silkin biraz.”

“Ne?” Peabody şiş göz kapaklarının arasından kısık gözlerle bakarak esnedi. “Affedersiniz, efendim. Evet, efendim. Uyandım.”

“McNab hangi yatakta yatıyorsa hemen uyandır, evdeki sisteme bakmasını istiyorum, İrlanda’ya bağlantı yapılmış mı, hemen bakıp bildirsin bana. Saat... şeyde –hay Allah, orayla saat farkı ne kadardı? –saat üç sularında olacak– sabah üç...”

“Hemen uyandırıyorum, Teğmen.”

“Cevabı alır almaz arayın beni.” Eve bağlantısını cebine sokarken Brian’a döndü. “Bağlantı kayıtlarını delil olarak almam lazım, Brian. Müfettiş Farrell için bir kopyasını çıkartırız, ama bana aslı lazım.”

“İsteyeceğini düşünmüştüm zaten.” Brian bir disk çıkarak Eve’e uzattı. “Onun için yanımda getirdim.”

“İyi düşünmüşsün. Seni arayan adama ne dedin?”

“Haa, benim burada işim gücüm olduğunu söyledim, biri çağırıyor diye, öyle canım istedi mi kalkıp Atlas Okyanusu’nun öte yanına geçemem, dedim. Açığını yakalamak için Roarke’un nerede olduğunu sordum, ama bir şey demedi, sadece hemen gel diye ısrar etti, Roarke sana harcadığın zamanın karşılığını fazla fazla verir, dedi.” Brian hafifçe gülümseyerek devam etti. “Teklifi baştan çıkarıcıydı, doğrusu. Birinci sınıf yolculuk, beş yıldızlı otel, her gününe de yirmi bin paund. Buna hayır diyecek adamın aklına şaşarım.”

“Dublin’de kalıyorsun.” Roarke’un sesi öyle sert ve öfkeli çıkmıştı, Brian’ın sırtını dikleştirmesine neden oldu.

“Belki de New York’a gidip, şu pislik katil tadına baksın istiyorum.”

Roarke bir kez daha, “Dublin’de kalıyorsun,” diye tekrarladı, gözlerini kısmış, yumruklarını sıkıyordu; kavgaya hazır bir hali vardı. “Bunun için seni dövüp bayıltmam gerekirse, onu da yaparım.”

“Sen beni dövebileceğini sanıyorsun, öyle mi?” Brian da kavgaya hazır bir şekilde ceketini sırtından çıkarmaya koyuldu. “Haydi bakalım.”

“Kesin şunu, sizi salaklar!” Eve iki adamın arasına girdi, gerekirse ikisini de yere sermeye hazırdı. “Sen Dublin’de kalıyorsun, Brian, çünkü o pislğin tadına bakacağı biri varsa

o da benim. Yolculuk vizeni bloke ettireceğim, ülkeden ayrılmaya kalkacak olursan da seni bir süre içeride ağırlatırım, haberin olsun.”

“Yolculuk vizesinin de canı cehenneme –”

“Kes sesini.” Eve bu kez Roarke’a dönerek, “Sen de geri çekil,” diye ekledi. “Kimse kimseyi dövüp bayıltmıyor, birilerini dövüp bayıltacak biri varsa, o da benim. İrlanda’ya gelesi iki gün oldu, birilerini dövmekten başka bir şey düşüremez oldun. Havasından herhalde.”

Eve’in bağlantısı biplekti. “Peabody arıyor. İkiniz de, bana bakın: Bok gibi davrananlar bok gibi muamele görür, ona göre.”

Eve, Peabody’yle görüşmek için sert adımlarla uzaklaşırken Brian sırtarak Roarke’un sırtına vurdu. “İşte kadın diye ben buna derim, ha?”

“Gül yaprağı gibi narindir benim sevgilim. Hassastır, yumuşak başlıdır.” Roarke uzaktan Eve’in yüksek sesle ana avrat sövdüğünü duyarak kendisi de sırttı. “Sesi de bülbül gibidir.”

“Sen de ona sırılsıklam aşıksın.”

“Perişanım.” Roarke bir an durduktan sonra yavaşça, “Dublin’de kal, Brian,” dedi, “Vizeni bloke etmekle seni durduramayacağımızı çok iyi biliyorum, ama senden rica ediyorum. Daha Jennie’yi yeni gömdüm, bir arkadaşımı daha bu kadar çabuk kaybetmeyi göze alamam.”

Brian derin bir nefes aldı. “Sen bana gitmeyeceksin diye emredinceye kadar gitmeyi hiç düşünmemiştim.”

Eve burnundan soluyarak gittiğinden de sert adımlarla yanlarına dönüyordu. “Orospu çocuğu bana çiçek yollamış. Hop!” Eve kaşlarını sertçe çatarak, yakasına yapışan Roarke’un ellerine vurdu.

“Anlat.”

“Birkaç düzine gül yollamış –çiçekçi daha şimdi getirmiş– üstüne bir de not ilaştırmış, kısa sürede iyileşip ayağa kalkacağımı ümit ediyormuş, bir dahaki maç için sabırsızlanıyormuş. Bir de şey yazmış, benim çabuk ve tam olarak iyileşmem için

adak mı ne adanmış, ne demekse... Peabody ne olur ne olmaz diye bir bomba birimi çağırmış, çiçekçi çocuğu da salmamış, bekletiyormuş, ama çocuk temiz görünüyor, dedi. Bu sabah bizim evden direk bağlantı olmamış. McNab Brian'ın diskini istiyor, bağlantıların sekmelerine bakması lazımmiş.” Yakasındaki eller biraz gevşeyince, kendi ellerini onların üzerine götürdü. “Benim geri dönmem gerek... Hemen.”

“Tamam, hemen dönüyoruz. Seni Dublin’e bırakalım mı, Brian?”

“Yok, gidin siz. Benim aracım var. Kendine dikkat et, Roarke.” Brian arkadaşına sarıldı. “Yine gel.”

“Gelirim.”

“Güzel karımı da getir.” Brian şaşkın şaşkın gözlerini kırıştıran Eve’i kollarının arasına alıp sıktı, sonra da uzun uzun öptü. “Yolunuz açık olsun, Teğmenciğim, bizim oğlana da mukayyet ol.”

Roarke giderlerken dönüp, “Kıcını kolla, Brian,” diye seslendi.

“Sen merak etme.” Brian uzaklaşan çifte sırtını dönüp, arkalarında beyaz izler bırakarak suyun üzerinde kayıp giden hızlı gemileri seyretmeye koyuldu.

Eve çalışma odasına yerleştiğinde saat sekize geliyordu. Karşısındaki sandalyede huzursuzca kıpırdanıp duran çiçekçi çocuğu soğuk bakışlarla süzdü.

“Biri arayıp saat sabahın altısından önce bir yere götürülmek üzere gül siparişi verince sana hiç tuhaf gelmedi mi, Bobby?”

“Gelmedi, han’fendi –şey, efendim– yani Teğmenim, bazen oluyor böyle. Yirmi dört saat çiçek servisi yapmamızın sebebi insanların bazen böyle saatlerde çiçek göndermek istemesi zaten. Bir keresinde sabahın üçünde Batı Yakası’na orkide götürmüştüm. Adam karısının doğum gününü unutmuş, karısı da burnundan getirmiş, bu da –”

“Tamam, tamam.” Eve elini sallayarak çocuğun lafını kestti. “Bana şu siparişi bir daha anlat bakayım.”

“Tamam, peki. Sorun değil.” Çocuğun sesi dalgalı bir denizde yüzen bir şişe mantarı gibi yükselip alçalıyordu. “Ben nöbetçiydim, tamam mı, on iki-sekiz vardiyası. Şöyle oluyor, dükkânda durmuyoruz, ben evimde yatıyorum, biri dükkâna bir sipariş gönderince benim çağrı cihazıma mesaj geliyor, siparişi ekrandan okuyorum, sonra da dükkâna gidip siparişi hazırlıyorum, gideceği yere götürüyorum. Bende dükkânın giriş kartı var, açıp girebiliyorum. Teyzemin dükkânı da yani... bana güveniyor. İşte, ben de okuyorum, haftada üç gün okula gidiyorum, bana bir cep harçlığı çıkıyor böyle.”

“Memur Peabody çağrı cihazını almış.”

“Evet, hemen verdim. Ne itiraz ettim, ne pazarlık. İstedi, verdim, sorun değil.”

“Çiçekleri kutuya sen kendin koydun, öyle mi?”

“Evet, evet. Öyle zor bir şey değil. Biraz yeşillik koyuyorsun, birkaç dal da o küçük küçük beyaz çiçeklerden, sonra üzerine gülleri yerleştiriyorsun, bitti. Siparişleri çabucak hazırlayabilelim diye, teyzem her şeyi bir arada bulunduruyor, kutusu, jelatini, kurdelesini falan hep bir yerde, çabucak oluyor. Memur hanım zaten teyzemi arayıp kontrol etti. Avukat tutmam gerekiyor mu?”

“Hayır, Bobby, avukata ihtiyacın yok. Beni beklediğin için teşekkür ederim.”

“Yani, gidebilirim, öyle mi?”

“Evet, gidebilirsin.”

Çocuk yüzünde titrek bir sırtışla yerinden kalktı. “Daha önce hiç böyle bir polisle konuştuğum olmamıştı. O kadar kötü sayılmaz yani.”

“Bugünlerde tanıklara pek işkence yapmıyoruz.”

Çocuk bir an sararır gibi oldu, sonra güldü. “Şakaydı bu, di’ mi?”

“Kesinlikle. Kaybol, Bobby.”

Eve başını iki yana salladı, Peabody’ye yanına gelmesi için bir sinyal gönderdi. “McNab çağrı cihazından bir şey bulabilmiş mi?”

“Siparişi Büyük İstasyon’daki kredili bağlantı cihazından

geçmiş. Sesli mesaj bırakmamış, tuşlamış, onun için ses kaydı da yok, ödemeyi elektronik nakit transferiyle yapmış, ödeme noktasını da karıştırmış tabii. Hiçbir iz bulamadık.”

“Hemen bir hata daha yapacağını pek ummuyordum zaten. Minibüs ne oldu?”

“Daha elle tutulur bir şey yok. Ayakkabılara da hâlâ bakıyorum. Bilgisayar kırk numara diye tahmin etti. Erkek ayakkabısı olarak küçük bir numara. O model piyasaya çıkmalı altı ay olmuş - çok pahalı bir şey. Fiyakalı spor severler için lüks hava kesi. Şimdilik şehirde satılan kırk numaraların sayısını altı yüze indirebildim.”

“Bakmaya devam et. Ya pardösü?”

“Aynı üç aylık süre içinde yalnızca otuz tane satılmış. Keslerle örtüşen çıkmadı daha. Heykelde de hiç çıkmadı.”

“McNab?”

Birkaç saniye içinde McNab’ın kafası kapıdan uzanıyordu. “Selam.”

“Ayrıntılı gelişme ve durum raporu.”

“Karıştırıcıdan başlayalım.” McNab rahatça Eve’in masasının üzerine oturdu. “Bu konuda bayağı şansımız var bence. Şu Roarke’un adamı işi biliyor. Trident Güvenlik ve İletişim’de Roarke’un yerinde yani- bir yıldan fazla süredir tarz ve kapasite olarak buna benzer bir karıştırıcı üzerinde çalışıyorlarmış. I.M. program hatalarını neredeyse tamamen ayıklayıp bitirdiklerini söyledi.”

“I.M. mi?”

“Roark’un adamı. Kafası çok sıkı çalışıyor hakikaten. Neyse, altı aya kalmaz bitirip piyasa süreriz dedi; hatta işler yolunda giderse dört ayda da bitebilirmiş. Söylentilere bakılırsa aynı şey üzerinde çalışan başka elektronik firmaları da varmış. Biri de Brennen’inki. Endüstri casuslarına bakılırsa en ciddi rakip Brennen’inkiymiş.”

“Kimsede bir prototip var mıymış?”

“I.M. bana bir tane gösterdi. Bayağı hoş bir şey, ama şimdilik hedefi yalnızca çok yakından vurabiliyor. Uzaktan çalışma kapasitesi konusunda sıkıntı var. Enerjisinde de hâlâ ciddi iniş çıkışlar var.”

"Peki nasıl oluyor da bizim adam uzaktan çalışmasında hiçbir sıkıntı olmayan bir tane bulmuş olabiliyor?"

"İyi bir soru. Bence kendisi epey ArGe çalışması yapmış olmalı."

"Evet, bence de. Müfettiş Farrell'in elemesini geçen altı kişiyi iyice inceleyelim bakalım, aralarında uyan biri çıkacak mı?"

"Bir de acaba kullandığı alet tek kullanımlık mı diye merak ediyorum."

Eve gözlerini kıstı. "Yani bir seferde bir tek karıştırma yapabilir mi? Sonra o alet ne olur, şarj mı edilir? Atılır mı? Yeniden mi programlanır?"

"Ya şarj edilir ya da yeniden programlanır bana kalırsa. Bu konuda İ.M.'yle çalışmaya devam ediyoruz."

"İyi, devam edin. Yankı konusunda bir ilerleme kaydedebildiniz mi?"

"Daha bir şey bulamadım. Kafayı sıyırmak üzereyim. Ama Zümrüt Ada'dan getirdiğiniz diski hallettim. Arayanın görüntüsü projeksiyon. Hologram."

"Hologram mı? Emin misin?"

"Emin olduğum belli olmuyor mu?" Eve yalnızca soğuk soğuk bakmakla yetinince McNab havalı gülümsemesini yüzünden silerek ciddiyetle cevap verdi. "Evet, hologram. Çok iyi bir hologram, ama iyice inceledim, ısı ve ışık testleri yaptım. Görüntü projeksiyon."

"İyi." Bu da yine Summerset'in lehine bir kanıt olacaktı. "Lüks Kuleler'in güvenlik disklerinin çözümlemesinden bir şey çıktı mı?"

"EAD mızırdanıyor. Yığılma varmış. Sizin isminizi kullanarak kırk sekiz saat içinde sonuçları bildireceklerine dair söz aldım."

Eve içinden, *Ah Feeney, ah, nerelerdesin?* diye geçirdi. "Başka?"

"Son iletide de diğerlerindekiyle aynı yankı vardı. Tam uyuyor."

“Çok iyi. Şimdi kaynağı bul.” Eve yerinden kalktı. “Artık benim meydana çıkmamın vakti geldi. Yeni bir maça hazır olduğuma göre gidip şu herifi yakalayalım. Peabody, sen benimle geliyorsun.”

“Seve seve, Teğmen.”

“Yalakalığını fark etmedim sanma.” Eve odadan çıkarken cebinden bağlantısını çıkarıp Kanal 75’ten Nadine Furst’ü aradı.

“Selam, Dallas. Hasta yatağından yeni kalkmış olduğun düşünülürse, bayağı iyi görünüyorsun.”

“Şunu not al. Teğmen Eve Dallas iyileşip kalkmış bulunuyor ve bugün görev başına dönüyor. Brennen, Conroy ve O’Leary cinayetlerinin soruşturmasında sorumluluk hâlâ kendisinde ve kısa süre içinde bir şüphelinin ele geçirilmiş olacağından emin.”

“Dur, kayıt cihazımı bir alayım.”

“Benden bu kadar, dostum. Yayınla bunu.” Eve bağlantısını kapatarak hızlı hızlı merdivenlerden inmeye koyuldu. Aşağıda, tırabzanın babasına asılmış, yepyeni, yağ gibi kaygan kahverengi bir deri ceket duruyordu. “Bir şeyi kaçırmaz,” diye mırıldanarak ceket alıp sırtına geçirdi.

“Vay vay vay.” Peabody kendini tutamayıp elini ceketin kolunda gezdirdi. “Bebek poposu gibi.”

“Kesin eski ceketimin on katı kredi saymıştır buna, halbuki bir haftada bir tarafını bir yerlere takarım bunun şimdi. Bilmiyorum neden bu adam... Hay Allah, Roarke nerede?” Eve ev bilgisayarına dönerek sorusunu tekrarladı. “Roarke’un yerini bildir.”

Roarke şu anda evde bulunmuyor.

Eve yine “Hay Allah,” diye söylendi. “Bu kadar çabuk nereye kayboldu? Dua edelim de bir yerlerden bir ülke falan satın alıyor olsun da, bu işe burnunu sokuyor olmasın.”

Koştura koştura Eve’in arkasından giden Peabody merakla, “Gerçekten de ülke satın aldığı oluyor mu?” diye sordu.

“Ben ne bileyim. Ben onun işlerine karışmam, keşke o da aynı şeyi yapsa. Central Park Arms.” Eve birden kocasının Central Park Arms’a gittiğini kesin bir şekilde anlayarak küfürü bastı. Sonra durdu, gözleri bir an, her zaman merdivenlerin önüne çektiği arabasını aradı. Aklına gelince, “Arabam yok,” diye söylendi. “Allah kahretsin, aracım yok.”

“Talepte bulunmuştum ama henüz bir şey göndermediler. Kendiniz de bir talimat verebilirsiniz.”

“Tabii, tabii, bir iki hafta içinde hemen hallederler. Lanet olsun.” Ellerini yeni ceketinin ipek astarlı ceplerine sokarak evin yan tarafına doğru seğirtti.

Garaj ana binayla uyum içinde bir yapıydı. Geniş ahşap kapıları kalın pirinç kollarla süslüydü. Devasa, kemerli pencerelerine içerideki araçların rengini solmaktan korumak için güneş yansıtıcı camlar takılmıştı. İçerinin ısısı, yıl boyunca yirmi iki derecede tutulmaktaydı.

Eve kilidin kodunu girip kendini sesi ve el iziyle tanıttı. Kapılar zarifçe geriye doğru savrularak ardına kadar açıldı.

Peabody’nin ağzı da açılıvermişti. “Bu ne yaa!”

“Aşırılığın dik âlâsı,” dedi Eve. “Çok gülünç ve tam erkek işi bir klişe.”

Peabody saygıyla, “Şahane,” diye fısıldadı.

Araçların her biri özel bölmeleri içinde duruyordu. Spor arabalar, limuzinler, hava motosikletleri, arazi araçları, ağırbaşlı sedanlar, havalı tek kişilik kabrioleler iki kat halinde sıra sıra dizilmişlerdi. Göz alıcı neon renklerinden klasik siyahlara kadar her renk mevcuttu. Peabody iki kişilik bir hava motorunu hülyalı bakışlarla süzerek kendini aletin üzerinde, saçları rüzgârda uçuşarak, arkasında kaslı bir yakışıklıya göklerde süzülürken hayal etti.

Eve’in sanayi grisi mütevazı, kompakt bir araca yöneldiğini görünce daldığı hayallerden silkinerek kendine geldi.

Umutla, elektrik mavisi, havalı bir spor arabayı işaret ederek, “Dallas, buna ne dersiniz?” diye atıldı. Gümüş rengi tekerlekleri parıldayan araba, bir sanat eseri güzelliğindeydi.

“Görende gel bana çarp hissi uyandıran bir araba.”

“Evet, olabilir, ama kesinlikle çok hızlıdır. Hem deposu da doludur.” Peabody tartışmayı kazandığını düşünerek keyifle gülümsedi.

“Bunların hepsinin deposu doludur.”

Eve sedanı indirmek için düğmeye uzanırken Peabody ileri doğru atıldı. “Haydi ama, Dallas, biraz hayatınızı yaşayın canım! Bunun nasıl gittiğini görmek istemez misiniz? Üstelik sadece bir süre bineceksiniz, daha tadına doyamadan size gene bölümden bir hurda verirler zaten. 6000XX.” Peabody’nin sesi neredeyse ağlayacak gibiydi. “Çoğu kişi hayatı boyunca böyle bir şeye dokunamaz bile. Bir kere de buna binsek ne olur yani?”

Eve, “Yalvarma,” diye söylendi. “Aman Allah’ım!” Ama yine de dayanamayarak spor arabayı seramik döşeli pırıl pırıl zeminine indirdi.

“Oo, şunun içine bakın. Gerçek deri bu, değil mi? Beyaz deri.” Peabody kendini tutamayıp arabanın kapısını açtı, başını içeri sokup kokusunu derin derin içine çekti. “Şunu bir koklayın. Of of of, şu kontrol paneline de bakın. Hava jeti bile var. Bununla üç saatte Yeni Los Angeles’a gidip denize gireriz be!”

“Peabody ya kendini topla ya da sedanı alıyoruz.”

“Katiyen olmaz.” Peabody arabanın içine dahi verdi. “Bununla bir tur atmadan beni buradan vinçle bile çıkaramazsınız.”

“Özgür Çağ’cı bir ailede yetişmiş bir kadının bu kadar sığ ve materyalist olabileceği hiç aklıma gelmezdi.”

“İpey uğraştım, ama başardım sayılır.” Peabody keyifle gülümseyerek arabaya binip yanına oturan Eve’ye baktı. “Dallas, bu yıkar ortalığı, yıkar... Müziği açabilir miyim?”

“Hayır. Kemerini bağla. Kendine saygını nerede kaybettiğine daha sonra bakarız.” Ama araba öyle gerektirdiği için, Eve kontağı çevirip jet gibi ileri fırladı.

Central Park Arms’a varmaları on dakika bile sürmemişti.

“Virajları nasıl alıyordu, gördünüz mü? Sonuncuyu en az

yüz altmışla döndük, ama sallanmadı bile. Havada nasıl gider, bir düşünün. Çıkınca bir denesek nasıl olur? Altmış İkinci Cadde'ye dönerken orgazm oldum galiba."

"Bunu duymasam daha iyi." Eve arabadan inip kod kartını valeye attı. Rozetini gösterince valenin bahşış bekleyen eli yanına düştü. "Bu aracı yakında tutun. Çıktığımda otuz saniyeden fazla beklemek istemiyorum."

Adamın cevabını beklemeksizin otomatik kapıdan geçerek lobiye dalıp danışmaya doğru ilerledi.

Rozetini göstererek, "Brian Kelly adına bir daire ayırtılmış olması lazım," dedi.

"Evet, Teğmen, bugün öğleden sonra giriş yapmasını bekliyorduk. Çatı Dairesi B, Kule Katı."

"Beni geçirin."

"Dairenin şu anda dolu olduğunu sanıyorum. Ancak bekleyebilirsiniz –"

Eve, "Beni geçirin," diye tekrarladı. "Hemen."

"Hemen geçiriyorum. Özel asansör bu koridorun sonunda, solda. Üzerinde yazıyor. Kod kartınız hem asansörü, hem de dairenin giriş, salon ve yatak odası kapılarını açar."

"O odaya herhangi bir ileti, mesaj ya da paket gelecek olursa doğrudan yukarı gönderin."

"Tabii."

Eve koridorda ilerlerken danışma görevlisi gözlerini kısararak arkasından baktı, o yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz da Çatı Dairesi B'yi aradı. "Özür dilerim, efendim, ama Teğmen Dallas diye biri ve resmi kıyafetli bir polis memuru yukarı geliyorlar. Pardon? Ah, tabii, efendim, tabii. Hemen gönderiyorum."

Görevli şaşkın şaşkın telefonu kapatıp oda servisini aradı ve üç kişilik kahve, kurabiye ve taze meyve söyledi.

Çatı Dairesi B'nin önünde Eve silahını çekti. İşareti üzerine Peabody kapının diğer tarafına yaslanıp pozisyon aldı. Eve kod kartını kilitten geçirdi, yardımcısına başıyla işaret verdi.

Eğilerek, hızla içeri daldılar.

İpek yüzlü koltuklardan birine kurulmuş, gülümseyerek

kendilerini karşılayan Roarke’u görünce Eve öfkeyle soludu. “Silaha gerek olacağını sanmam, hayatım,” dedi Roarke. “Kahve söyledim, buranın servisi de çok hızlı ve düzenlidir.”

“Seni sırf iş olsun diye bir şoklamam lazım aslında.”

“Sonra  z l rs n. Merhaba, Peabody, biraz rüzgâr yemiş gibisin. Çok hoş olmuşsun.”

Peabody kızarak elleriyle siyah, düz saçlarını düzeltti. “XX’in üstünü bir dakikacık açmıştım da.”

“Güzel gidiyor, değil mi? Ne diyorsunuz, hemen tuzağımızı nasıl kuracağımızı konuşmaya başlayalım mı, yoksa kahveyi mi bekleyelim?”

Eve teslim olmuş bir ifadeyle silahını kılıfına yerleştirdi. “Kahveyi bekleyelim.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Burada düzeni hemen hemen kurduk, Komutan. Eğer ararsa, hazır sayılırız.”

“Eğer ararsa, Teğmen ve eğer O’Leary’yi kaçırmak için kullandığı yöntemi kullanacak olursa.”

“Bu sabah Brian Kelly’yle temasa geçtiğinde aynı yöntemi kullandı.” Eve elini, ekrandan görünmeyecek şekilde, bağlantının altından sertçe sallayarak ha bire konuşup duran McNab’e susmasını işaret etti. “Onu buraya çekersek yakalayabiliriz, Komutan. Yeter ki bu tarafa bir adım atsın.”

“Dua et de atsın, hem de çabuk atsın, Dallas, yoksa ikimizin de başı fena yanacak.”

“Oltayı attım. Yutacaktır.”

“Adamdan bir ses çıkar çıkmaz beni ara.”

Ekran kapanırken Eve “İlk sizi arayacağım,” diye mırıldandı. Sonra dönüp yatak odasını geçici kumanda merkezi haline getirmek için ekipmanı kurmakta olan McNab ile EAD’dan iki arkadaşına “Biraz sessiz olur musunuz?” diye bağırdı. “Burada parti vermiyoruz.”

Adamların çenesi hiç durmuyordu. Eve bu ekibi kurmayı aceleye getirmiş olabileceğini düşünerek biraz endişeleniyordu, ama zaman onların aleyhine işliyordu. Sinyal takip aletleri, atlatma üniteleri, kulaklık ve susturucularıyla birlikte üç takım cep bağlantısı etrafa yayılmış durumdaydı. Kayıt ci-

hazları bağlantılardan herhangi birinin ilk çalışında devreye girecek şekilde ayarlanmıştı. McNab Eve'in iş yerindeki bağlantısını da oraya yönlendirmişti.

Eve gerekli her şeyi Merkez'den bir teslimat minibüsüyle getirtmişti. Böylece, eğer adam oteli gözetliyorsa bile, arka kapıya yanaşıp malzeme indiren ticari bir araçtan başka bir şey görmemiş olacaktı.

Ne bir tek üniformalı polis vardı ne de polis robotu.

Altı polis memuru lobide danışma görevlisi, hizmetli, taşıyıcı kılığında nöbet bekliyordu. Eve'in birliğinden bir dedektif kapı görevlisinin yerini almıştı, ikisi mutfakta aşçı, diğer ikisi de çatı katında hizmetli kılığında çalışmaktaydılar.

Bütün bu adam ve malzemelerin bölüm bütçesinde açtığı delik her geçen dakika büyüyordu. Eğer işler ters gidecek olursa, bu birilerine çok pahalıya patlayacaktı, hesabın dönüp dolaşıp ona kesileceği de muhakkaktı.

Ama işlerin ters gitmesine izin vermeyecekti.

Huzursuzca odadan çıkıp ferah salona geçti. Yatak odasındaki pencereler gibi buradaki pencereler de jaluzilerle kapatılmıştı. İçeride polislerin çalışma yaptığından yalnızca otelin sahibi olarak Roarke'un ve otel müdürünün haberi vardı. Öğleden sonra saat ikide, Dublin'den gelen uçağın Kennedy'ye inmesinden bir saat sonra, bir başka polis memuru otele Brian Kelly adıyla giriş yapacaktı.

Her şey yolunda gidecekti. Yeter ki adam arasın.

Ama neden aramıyordu?

Roarke ikinci yatak odasından çıkıp salona gelince karısının çatık kaşlarla jaluzili pencerelerden dışarı baktığını gördü. "Hiçbir ayrıntıyı atlamadın."

"Tekrar tekrar düşündüm. Harekete geçmek için fazla bekleyemez. Brian'ın seni kendisinin arayıp her şeyin uydurma olduğunu anlamasını riske edemez. Jennie'yi aradığında ona kimseyi aramayacağına, kimseyle konuşmayacağına, senin onunla temasa geçmeni bekleyeceğine söz verdirmişti. Ama Brian hiçbir söz vermeye yanaşmamış."

"Ayrıca adam Brian'ı az da olsa tanıyorsa eğer, Brian'ın kafasına estiği gibi hareket edeceğini biliyordur."

“Doğru, onun için de onu almaya çabucak gelecektir. Onu öldüreceği yeri çoktan hazır etmiştir. Ayrıca hiçbir riske girmek de istemez. Brian iri yarı, çok da güçlü bir adam. Üstelik kavga etmeye de alışık. Çok fena mücadele edebilir.”

Roarke başıyla onayladı. “Onu şaşırtıp hazırlıksız yakalaması lazım.”

“Aynen. Bence ne yapacaksa hemen burada yapmayı planlamıştır. Brian bir şoför, bir haberci, senin göndereceğin birilerini bekliyor olacak, onun için de kapıyı açacak Adamın hemen oracıkta ona bir sakinleştirici yapıp sessiz sedasız halletmesi lazım.”

Roarke, “Teğmen,” diyerek elini uzattı, Eve düşünmeden elini verince de gülümseyerek sıktı. “Eğer elimde bir patlangaç olsa seni işte bu kadar kolay bayıltabilirdim. Yirmilerde bazı kötü semtlerde bayağı yaygındı avuçiçi patlangaçlar, ama çoğunda uyuşturucu falan değil doğrudan striknin olurdu. Yıllarca insanlar el sıkışmaktan kaçınır olmuştu.”

“Sen de ne kadar tekinsiz ıvır zıvır varsa hepsini biliyorsun bakıyorum.”

“Partilerde havayı ısıtmakta patlangaçın üstüne yoktur.”

“Şimdiye kadar araması gerekirdi.” Eve odada volta atmaya koyuldu. “Her seferinde cinayetle kurbanın bulunabileceği en erken saat arasını biraz daha yakınlaştırdı. Benim ona iyice yaklaşmamı istiyor. Bu şekilde kendisini daha üstün hissediyor. Benim hemen arkasında olduğumu bilmek onu heyecanlandırıyor, kurbanını daha kanı soğumadan bulmamı istiyor.”

“Belki buradan aramayı planlıyordur, bu seferki avını ele geçirir geçirmez.”

“Bunu da düşündüm. Fark etmez. Yine de yakalarız. Bu odayı araması gerekecek. Brian olarak giriş yapacak memur cüssesiyle ve genel havasıyla Brian’ı oldukça andırıyor. McNab de bağlantıya memurun sesini Brian’ın sesine benzetecek bir şeyler taktı. Görüntüyü de bulandırdı. Adamı kandırırız. Ama beni aramadan harekete geçeceğini sanmıyorum. Benim hazır olduğumdan emin olmak ister.”

Eve kol cihazına bakıp küfretti. “Jackson on beş dakika sonra Brian adıyla giriş yapacak. Nerede bu orospu ço—”

Daha yatak odasındaki bağlantı ilk biplelediği anda Eve içeri dalmıştı bile. “Çekilin,” diye emretti. “Bütün cep bağlantılarını öteki odaya götürün. Ses çıkarmayın. McNab, fon hologramını ver.”

“Geliyor.” McNab’in bir tuşa dokunmasıyla Merkez’deki çalışma odasının görüntüsü bir iki titreyerek odaya yayıldı. “Odanızdasınız, Dallas.”

Eve, “Bulun şunun yerini,” diye emrettikten sonra bağlantıyı açtı. “Dallas, Cinayet masası.”

“İyi olduğunuza çok sevindim, Teğmen.”

Aynı ses, ekranda aynı karışık renkler. “Beni özledin mi? Çiçek yollaman çok zarif bir davranıştı, hele beni havaya uçurmayı başaramadığını düşünecek olursak.”

“Halbuki senin basına yaptığın açıklama pek zarif değildi. Sözlerini çok kaba buldum.”

“Peki ben neyi kaba buluyorum, biliyor musun, arkadaş? Birinin hayatını sahibinden izin istemeden almayı mesela. Böyle şeylere gıcık olurum.”

“Eminim ki bu tür kişisel takıntılarımızı karşılıklı uzun uzun tartışabiliriz, ama adi teçhizatın ve eğitimsiz teknisyenlerinle bu iletiyi kaydedip yerimi bulmaya nasıl umutsuzca heveslendiğini de çok iyi biliyorum.”

“Bu sözünü çok kaba bulacak birkaç e-dedektif tanıyorum.”

Hoparlörden adamın samimi, neşeli kahkahası geldi. Eve kulak kesilerek dikkatle dinledi. *Çok genç.*

“Farklı şartlarda karşılaşmış olsaydık seni çok severdim sanıyorum, Teğmen. Zevksizliğini bir yana bırakırsak tabii. Şu evlendiğin İrlandalı sıçanda ne buluyorsun, söylesene.”

“Yatakta çok iyi.” Eve adamın onu iyi görebildiğini umarak arkasına yaslanıp gülümsedi. “Burada senin hakkında bir uzman profili var da, senin o alanda muhtemelen zayıf olduğunu söylüyor. İlaç kullanmayı düşünebilirsin belki, işe yarayan ilaçlar var, bir eczaneye sor bak.”

Adam, "Benim kalbim de, ruhum da saf ve kutsanmış," diye karşılık verdi, ama Eve nefesinin bir an teklediğini duymuştu.

"Bu iktidarsız demenin kibarcası mı?"

"Orospu seni. Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Seninle yatmak istediğimi mi sanıyorsun? Onu da yaparım belki, Tanrı öyle ister belki. 'Tohumlarınızı yere saçmak-tansa bir fahişenin karnına atmanız yeğdir.' "

"Yoksa otuz bir çekerken de mi zorlanıyorsun? Bu çok fena işte. Belki kendinle oynarken anneni aklından çıkarmayı başarabilsen işi bitirebilirsin, keyfin de biraz yerine gelir."

"Annemi ağzına alma." Adamın sesi inceliyor tarazlanmış, tiz perdeden ve titrek çıkmaya başlamıştı.

Bingo, diye düşündü Eve. Güçlü kadın annesi çıktı.

"Nasıl biri? Seni hâlâ o mu yönetiyor, yoksa evde oturmuş senin boş zamanlarında ne işler çevirdiğinden bihaber seni mi bekliyor?" Eve'in aklına o sabah kayalıkların yanındaki kilisede tanık olduğu ayin geldi. "Her pazar ayine hâlâ beraber mi gidiyorsunuz? İntikamcı tanrıyla da orada mı buluşuyorsun?"

"Düşmanlarımdan kanı zehirli şarap gibi cehenneme doğru akıyor. Seni öldürmeden önce sen de bu acıyı tadacaksın."

"Bir kere denedin, başaramadın. Niye biraz daha yaklaşıyorsun? Çık karşıma, teke tek dövüşelim. Sıkıyor mu?"

"Zamanı gelince. Bir fahişenin sözüyle yolumdan sapacak değilim."

Adamın sesi boğulup titredi, Eve başını yana eğip kulak kesildi. *Yoksa ağlıyor mu?*

"Bugünden tezi yok."

"Daha görevimi tamamlamadım. Daha bitmedi. Zamanına ben karar veririm, sana ne zaman karşıma çıkacağını ben söylerim. Lanetlenmiş ruhların dördüncüsü bugün Tanrı'sına kavuşuyor. İki saat içinde." Adam derin, titrek bir soluk aldı. "Domuzu bulup boğazlanmaktan kurtarmak için yalnızca iki saatin var. 'Günahkâr kendi günahlarıyla yakalanacak, kendi kötülüğünün ağına takılacak; ölümü disiplinsizliği yüzünden olacak, akılsızlığının vahameti kaybına sebep olacak'."

“Bunlar da İncil’den mi? Sen de hep aynısın canım, insan sıkılıyor.”

“Hayat için ne gerekiyorsa İncil’de vardır. Şu anda elime düşmek üzere buraya geliyor, fiyakalı ve bakımlı köpekler ve düşük maaşlı dadılar diyarında homurdanan bir domuz.”

“Bu ne biçim ipucu böyle. Çok yaklaştım herhalde, dürüstçe oynamaktan kaçtığına göre.”

“Gayet dürüst oynuyorum, ama madem istiyorsun al, bir ipucu daha: Arkada güneş batıyor, gece olmadan önce bu Yahuda da ihanetinin bedelini ödeyecek. İki saat. Şu andan başlayarak.”

İleti son bulunca Eve, “Bana verecek iyi haberlerin var mı, McNab?” diye sordu.

McNab başını kaldırıp yeşil gözleri parlayarak cevap verdi. “Onu buldum.”

Eve yavaşça yerinden kalkıp hologramı kendisi kapattı. “Benimle oyun oynama, McNab.”

“İleti D sektöründen geliyor, bölge elli dört.”

Eve şehir planının başına seğırtip çabucak elli dördüncü bölgeyi buldu. “Orospu çocuğu, o bölgede Lüks Kuleler var. Bok herif orada. İlk cinayeti işlediği yerden çalışıyor.”

Peabody, “Orada kısıtıyor muyuz?” diye sordu.

Eve elini kaldırarak soruları durdurup düşündü. “İki saat-ten az zamanım olduğunu söyledi. İşini aceleye getirmeden yapıyor, en az bir saatini burada geçirecek şekilde ayarlamıştır. Şimdi bu odayı aramak üzeredir. Jackison geldi mi?”

“Yan odada.”

“Pekâlâ, bizim oğlana biraz zaman tanıyalım. Âletlerini çoktan toplamıştır. Hiçbir şeyi son dakikaya bırakmıyor. Şimdi aracına binecek, hiçbir trafik kuralını çiğnemededen buraya gelecek. Çok programlı hareket ediyor. Lüks Kuleler’de bir ekibe daha ihtiyacımız olacak ama içeri girmelerini istemiyorum. Eğer beraber çalıştığı birileri varsa ve geride kalıp bekliyorlarsa, bizimkine haber uçurabilirler.”

Eve iletişim cihazını çıkarıp Whitney’yi aradı ve rapor verdi, bu aşamada izleyecekleri stratejiyi bildirdi. Sakinleşmiş, zihni açılmış bir halde etrafa emirler yağdırmaya başladı.

Odadaki faks çalınca durup tekrar Whitney’i aradı. “Tema-
sa geçti, Komutan. Şimdi okuyorum. Hedefe on beş dakika
içinde üniformalı bir şoförün onu almaya geleceğini bildiri-
yor. Hedefin odada beklemesini söylüyor. Demek ki bekledi-
ğimiz gibi işi burada bitirmeyi planlamış. Hedeften, lobiden
bağlantıyla sinyal verilince asansörü göndermesini istiyor.
Üç kere çaldıracaktı. İleti bu kadar. Şimdi yoldadır.”

“Lüks Kuleler’e bir ekip gönderiyorum. Sana Cinayet
Masası’ndan iki dedektif, üç de memur daha verebilirim.”

“Sivil olsunlar, Komutanım. EAD’dan de en az bir adama
daha ihtiyacım var.”

“Zaten orada EAD’dan üç kişi var, Dallas. Kaynakları
zorluyorsun.”

Eve dişlerini sıktı, aynı anda iki yerde birden olabilseydi,
ah! “Tamam, öbür ekibe ben McNab’i gönderirim.”

“Gerekli teçhizatı bir minibüsle çıkarıyorum. Bu hattı açık
tut.”

“Peki, efendim. McNab!”

McNab’in bozulduğu her halinden belli oluyordu. “Beni
atıyor musunuz yani, tam işi bitirmek üzereyken?”

“Onun inini bulmanı istiyorum.”

“Adam buraya geliyor. Burada enseleyebiliriz.”

Eve, “Onun inini bulmanı istiyorum,” diye tekrarladı.
“Çünkü bizi atlatıp oraya geri kaçacak olursa biz kaçacak yer
bulamayız. O deliği bul, McNab, bul ve tıka. Bu bir emirdir,
Dedektif.”

McNab burnundan soluyarak pardösüsünü aldı. “Cinayet
Masası EAD’nin bilmece çözmekten başka işe yaramadığı-
nı düşünür zaten. Cevapları bilmediğiniz zaman tamam, ama
cevabı bulduk mu bizi hemen gerisin geri kayıt cihazının ba-
şına postalarsınız.”

“Sinir krizleriyle uğraşacak vaktim yok. Buradaki diğer
elektronikçileri bilgilendirip işi onlara devret.” Eve öfkeli
adamının yanından geçerek salona gitti. “Jackson dışında
herkes dışarı, salonda kimse kalmasın. Yerlerinizi alın. Silah-
ları düşük seviyeye getirin. Adamı canlı istiyorum.”

Kaşlarını kaldırarak Roarke'a baktı. "Siviller, boş odaya." Kablosuz interkomlardan birini alıp ona uzattı. "Seyretmek istersen seyredebilirsin."

"Eminim çok zevkli olurdu. Teğmen, az önce bir elektronikçinizi dışarı gönderdin. Ben onun yerini alayım." Roarke Eve'in itiraz etmesine meydan vermeden, "Kuralları birazcık esnet," dedi. "Yan odada boş boş oturmaktansa elektronikçilere yardım etmem daha çok işine yarar."

Eve, onun kullanılan ekipmanlardan elinde kalan elektronikçilerin ikisinden de daha iyi anladığını gayet iyi biliyordu. "Birinci yatak odasına," diye komut verdi. "Zaten gözümün önünde olman daha iyi. Jackson, kapıdan uzak dur. Adam kapıyı çalınca, cevap vermeden işaretimi bekle. Peabody, ikinci yatak odasının kapısında dur. Güvenlik interkomunu kullan. Tetikte ol."

Kumanda odasına doğru yürürken iletişim cihazını çıkarıp bilgi vermeye koyuldu. "A Takımı, yerlerinize. B Takımı; C Takımı... Hazır olun. Üniformalı şoför görürseniz gözünüzü ayırmayın, ama yaklaşmayın ve yolunu tıkamayın. Şüpheli gelince cep bağlantısı ya da otelin bağlantısını kullanacak ve çatı katı asansörüne binecek. Tekrar ediyorum, yalnızca gözle takip edin. Hiç kimse adama müdahale etmesin. Buraya çıkmasını istiyoruz. Adamı ele geçirince size işaret vereceğim, o zaman bu bölgeye gelin."

Roarke kulağına eğilerek, "Bu polis konuşmalarına bayılıyorum," diye mırıldandı.

"Sivil gevezelik istemiyorum." Eve ekranların karşısına dikilip bütün adamlarının yerlerinde olup olmadığını kontrol etti. Kendi kendine, "Geliyor," diye mırıldandı. "Her an burada olabilir. Haydi bakalım, seni köpek! Şimdi sen benim elime düşmek üzere buraya geliyorsun."

McNab'ın asansörden indiğini gördü. Genç adamın kararlı yüzünü, gergin duruşunu fark ederek, hâlâ burnundan soluyor, diye düşündü. Takım çalışmasının değerini öğrenmesi gerekiyordu. McNab'ın gözleriyle lobiyi taradığını gördü. Kendisi de aynı şeyi yapmaya koyuldu.

Bir droid, ipek gibi parlak, uzun, dümdüz tüylü iki köpeğin zincirlerini tutmuş, gezdirmeye çıkarıyordu. Lobinin ortasındaki fıskiye havuzun etrafını dolaşan yuvarlak banka oturmuş, ciddi siyah iş kıyafetli bir kadın cep bağlantısından birine sinirli sinirli bir şeyler anlatıyordu. Bir taşıyıcı valizlerle dolu elektrikli bir taşıma arabasını ana kapıya doğru sürüyordu. Kapılardan içeriye lame bir kayışla bağlı bir kanişle bir kadın girdi. Kadın da, köpek de pek süslüydüler, ikisinin başında da birbirinin aynı lame kurdeleler vardı. Kadının arkasından çelik kolları alışveriş torbaları ve kutularla dolu bir droid hizmetçi geliyordu.

Zengin turistler, diye düşündü Eve. Yılbaşı için şimdiden alışveriş telaşına düşmüşler.

Sonra adamı gördü. Hemen droidin arkasındaydı, üzerinde uzun siyah bir pardösü, başında gözlerine kadar indirdiği bir şoför kepi, gözünde güneş gözlüğü vardı. "Geldi." Eve'in sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Muhtemel hedef ana kapılardan içeri giriyor. Erkek, bir yetmiş beş, siyah pardösü, gri şapka, güneş gözlüğü. Elinde siyah bir çanta var. Takım liderleri, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Teğmen. Görüş alanında. Şüpheli sol cebinden cep bağlantısı çıkarıyor, havuzun soluna doğru yürüyor."

Sonra birden her şey ters gitmeye başladı. Kaniş yüzünden. Eve kendi gözleriyle gördü. Küçük köpek birden deli gibi havlayarak sahibinin elinden kaçtı, bağırıp hırlayarak Afgan tazılarına doğru seğirtti.

Bir gürültü patırtıdır koptu, korkunç bir savaş başladı. Köpeğini kurtarmak için karoların üzerinde koşan lame kurdeleli kadın, köpeklerin kavgasını seyretmek için ayağa kalkmış olan iş kadının yanından geçerken dengesini kaybetti. İş kadınının havuza yuvarlanmasına ramak kalmıştı, cep bağlantısı elinden fırlayıp dosdoğru taşıyıcı kılığındaki sivil polislerden birinin tam alnının ortasına çarptı, polis şaşkın bakışlarla bir an yerinde sallandıktan sonra kütük gibi devriliverdi.

Havada uçuşan küfür ve bağırışlara, kavgacı köpeklerden birinin çarptığı bir schpadan yere düşen iki kristal vazanın

şangirtısı karıştı. Üç taşıyıcı yardım etmek için koştular, ilk gelen ödül olarak güzel bir ısırık aldı. Afgan tazılarından biri sıçrayıp kendini kurtardı, kaçmak üzere ana kapılara doğru fırladı.

Köpek hızla, tam o sırada kapıya yaklaşmakta olan McNab'ın dizlerinin arka tarafına tosladı, McNab savrularak kafasını kapıya çarptı. Eve, kapı görevlisi kılığında kapının önünde bekleyen adamının, elini ceketinin altına götürerek silahına davrandığını gördü.

“Silahlarınızı gözden saklayın. Allah kahretsin, silah çekmeyin. Yalnızca it dalaşı bu.”

Ama otuz saniyelik it dalaşı boyunca gözlerini hedeften hiç ayırmadığı için adamın onları fark ettiğini, tam fark ettiği anda gördü. Adam cep bağlantısını hemen cebine soktu, bir an dehşet içinde kaskatı kesildi, sonra fırladı.

“Deşifre olduk. Şüpheli yaya olarak güney girişine yöneldi. Güney girişini tutun.” Eve iletişim cihazıyla adamlarına komut verirken bir yandan da daireden fırlayıp asansöre doğru koşuyordu. “Tekrar ediyorum. Güney girişi tutun. Şüpheli kaçıyor, silahlı ve tehlikeli olabilir.” Onunla birlikte asansöre dalan Roarke'a bakmadı bile.

Roarke “Neredeyse kapılara varmak üzere,” deyince Eve onun mini interkomlardan birini yanına almayı akıl ettiğini fark etti.

“Ellsworth, senin tarafa geliyor.”

“Gördüm onu, Dallas. Yakaladım.”

Asansör kapılarına açıldığı anda Eve fırlayıp güney girişe doğru seğirtti. Ellsworth kapının önünde baygın yatıyordu. “Onu uyuşturmuş. Allah kahretsin.” Silahını çekip kapıdan çıktı.

“Şüpheli kontrollü bölgeden çıktı. Güney girişinde baygın bir memur var. Şüpheli yaya –”

Eve köşeye doğru koşarken çığlığı duydu. Adam bir kadını bir arabadan dışarı çekiyordu. Eve yolun kenarına ulaşış silahını doğrulturken adam kadını yola fırlatıp direksiyona geçmişti bile.

Eve olduğu yerde dönerek girişe park ettiği spor arabaya doğru fırladı.

“Ben sürerim.” Roarke arabaya ondan bir adım önce varmıştı. “Ben arabayı daha iyi tanıyorum.”

Eve’in tartışacak zamanı yoktu, yolcu tarafına atladı. “Şüpheli gasp ettiği bir araçla Yirmi Yedinci Cadde’de doguya doğru ilerliyor. Araç beyaz minijet, plakası New York City, CHARLIE, kodluyorum, C-H-A-R-L-I-E. Ben Dallas, peşinden gidiyorum. Kara ve hava desteğine ihtiyacım var. Dört blok ileride, şu anda Lex’e yaklaşıyor.”

Roarke arabayı turboya takıp roket gibi ileri fırladı.

Eve “Üç blok diyelim,” diye mırıldandı. Gözlerini dümdüz ileri dikmişti. Bir tramvayın yanından boyasını sıyrarak savrulup geçtiler.

Roarke trafikte frenlere bir kez bile dokunmadan zig zaglar çizerek ilerlerken, “Çaldığı araba pek salyangoz cinsinden sayılmaz,” dedi. “Kullanmasını biliyorsa o minijetlerde çok sağlam motor vardır. Ama uzun vadede bizi geçmesi mümkün değil. Şimdi yetişiriz.”

Kırmızı ışığa yaklaşırlarken Roarke gözüyle diğer yönlerden gelen araçların mesafesini ölçerek gazı kökledi, arkasında patinaj izleri ve öfkeli korna sesleri bırakarak trafiği çaprazlama yarıp geçti.

“Evet, sağ kalırsak tabii. Şüpheli Lexington Caddesi’nden güneye döndü, şehir merkezine doğru ilerliyor. Hava desteğim nerede kaldı?” Eve iletişim cihazına avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

“Hava desteği yola çıkıyor.” Whitney’nin sesi soğuk, sinirli ve kırık cam gibi keskin geliyordu. “Kara birimleri doğu ve batı yönünden oraya doğru geliyor, Kırk Beşinci’yle Lexington’un köşesinde şüpheli araca ulaşmaları gerek.”

Eve, “Ben sivil bir araçtayım, Komutan,” dedikten sonra aracın tanımını verdi. “Şimdi şüpheliyle aramızda iki bloktan az mesafe var, yaklaşıyoruz. Şüpheli Ellinci’yi geçiyor.”

Bir maksibüs önlerine fırlayınca Eve konuşmayı kesti, ağzından tıslar gibi bir ses çıktı. Roarke aracı dikey vitesle takıp

birden yükseldi, Eve'e kendisi havalanırken midesi aşağıda bir yerlerde kalmış gibi geldi. Maksibüsün üzerinden kurbağa gibi sıçrayıp ileriye doğru fırladılar.

Ama minijeti gözden kaybetmişlerdi.

"Ne tarafa döndü bu? Ne yana? Lanet olsun."

"Sağa," diye karar verdi Roarke. "Lanet otobüsün önünden sağa doğru sapacak gibiydi."

"Şüphelinin şu anda Kırk Dokuzuncu'dan batıya doğru yol aldığını tahmin ediyoruz. Hava ve kara destek birimleri, takip yönünü düzeltin."

Köşeye geldiklerinde ışıklar değişti. Roarke beklemeden fırlayıp geçmeye hazırlanırken, yayalar üzerlerine doğru, elektrik mavisi bir şimşek gibi gelen arabaya zerre kadar aldırmadan sarı ışığı görür görmez yola fırladılar. Ne de olsa burası New York'tu.

"Salaklar, hayvanlar!" Eve daha sövmeyi bitiremeden Roarke yeniden havalanmış, kaldırımın üzerinden kayıyordu. "Kimseyi öldürme, Allah aşkına."

Bir seyyar satıcının şemsiyesini neredeyse sıyrarak geçtiler, ellerindeki valizlerle pazara değerli taş götüren üç Hasid Yahudisinin ödünü patlattılar. Seyyar satıcının fırlattığı bir armut Eve'in camının yanından geçti.

Eve'in gözleri minijetin kuyruğunu tam Beşinci Cadde'ye dönerken yakaladı. O köşedeki satıcı pek şanslı çıkmadı, Eve uzaktan satıcının arabasının devrildiğini, kendisinin de fırlayıp yeri öptüğünü gördü.

"Şüpheliyi kaybediyoruz. Şu anda Beşinci'de." Eve gökyüzünü tarayarak hava biriminin gelip gelmediğini görmeye çalıştı, ama tek görebildiği polis değil medya helikopterleri oldu. "Komutan, hava desteğine ihtiyacım var."

"Kontrol'de sorun çıkmış, destek gecikmiş. Beş dakika içinde yola çıkıyorlar."

Eve dişlerini sıkarak, "Çok geç, lanet olsun, çok geç," diye mırıldandı. Arkasından yaklaşan polis sirenlerini duymak da içini rahatlatmadı.

"Kalkışa hazır ol." Roarke yüzünde lazer gibi keskin ve

olumcul bir tebessümle dikeye takıp aracın burnunu havaya dikerek son hızla havalandı. Eve'in yüzünün bütün kanı bir anda çekilmiş, parmakları koltuğunun yumuşak derisine sıkı yapışmıştı.

"Hey Tanrım, nefret ediyorum bundan."

"Sıkı tutun. Yukarıdan çapraz gidip yolunu keseceğiz."

Saatte yüz kilometreye yaklaşan bir hızla yirmi katlı binaların üzerine tırmandılar.

Turist gezdiren araçların ve hava tramvaylarının bölgesine yükselirlerken cadde hızla uzaklaşıyordu. Eve, New York Büyükşehir Belediyesi Turizm Masası'nın gururla sunduğu manzarayı istemediği kadar, doya doya seyretme fırsatı buldu. Şehrin sunduğu eğlence fırsatlarını anlatan biteviye bant kaydı kulaklarını patlatırcasına bağırıyordu.

"Şurada!" Eliyle batıya işaret ederek bütün gücüyle bağırdı. Bu gürültüyü bastırmak pek kolay değildi. "Mavi minijet. Beşinci'de, Kırk Altıncı'yla Kırk Beşinci'nin arasında trafiğe takılmış." O sırada yarım blok ileride bir mavi minijet daha gördü. "Allah kahretsin, iki tane var. Aşağı in, gerekiyorsa kaldırıma park et. Bütün birimler, Beşinci Cadde'de iki tane mavi minijet, ikisi de duruyor. Biri Kırk Altıncı'yla Kırk Beşinci arasında, diğeri Kırk Beşinci'yle Kırk Dördüncü arasında. Beşinci'de ve Kırk Üçüncü'de güneye akan trafiği tutun."

Roarke dalışa geçince Eve'in midesi ağzından fırlayacak gibi oldu. Sokağa üç metre kala arabayı düzelterip, bir maksimum yoluna, en güneydeki minijetin tam karşısına neredeyse hissedilmez bir sarsıntıyla yumuşak bir şekilde indi.

Eve arabadan fırlayıp silahını sürücüye doğrulttu. "Polis! Dışarı! Eller yukarı!"

Sürücü yirmi beş yaşlarında bir erkekti. Sırtında fosforlu yeşil bir ceket, ayağında da aynı renkte zımbalı pantolon vardı. Yüzünden ter fişkırarak arabadan indi. "Allah aşkına durun, şoklamayın, ben yalnızca kuryeyim, yalnızca kurye, o kadar. Ekmek parası, o kadar."

Eve adamı omzundan tutup arabaya çevirdi. "Öyle kal. Ellerini arabaya daya." Adamın üzerini aramaya başladı.

“Karımın bundan haberi olmasın. Avukat istiyorum. Bu işe başlayalı daha altı ay bile olmadı.”

Eve cebinden kelepçelerini çıkardı, adamın ellerini sırtına çekip kelepçelerken bunun o olmadığını çok iyi biliyordu.

“Bu noktadan bir milim uzaklaşacak olursan seni o anda şoklarım.”

Öteki arabaya doğru koşmaya koyuldu, ama Roarke’un kendisine doğru geldiğini görünce yavaşladı. “Kuş beyinli bir uyuşturucu kuryesi, hepsi o kadar.”

“Öteki araba boş,” dedi Roarke. “Bırakıp kaçmış.” Çenesini sıkarak araç ve yaya trafiğiyle kaynayan caddeyi gözleriyle taradı. Yukarıdan süzülerek gidip gelen hava kızakları tıklım tıklım insan doluydu. Merkez İstasyonu bir bloktan daha yakındı. “Kaçırdık.”



ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki saat sonra Eve Kule’de, Şef Tibble’a operasyonun başarısız oluşunu açıklamaktaydı.

“Operasyonun başarısızlıkla sonuçlanmasının bütün sorumluluğu benimdir, efendim. Görevli memurların bir kusuru yok.”

“Ortalığı sirke çevirmişsiniz.” Tibble koca yumruğunu hafif hafif masasına vuruyordu. “İt dalaşı mı ararsın, yaralı siviller mi ararsın, iki yüz bin dolarlık jet motorlu bir spor arabayla şhrin üzerinde gösteri yapan soruşturma sorumlusu mu ararsın! Ne ararsan var. Lanet olasıca medya helikopterleri seni o arabayla havada son hızla giderken yakalamış. Ekranda süper görüneceğinden eminim, teşkilatın imajı açısından çok faydalı olacak.”

Eve dimdik duruşunu hiç bozmadan, “Affedersiniz, efendim,” dedi. “Bölümün bana tahsis ettiği araç kısa bir süre önce parçalanmıştı, yenisi de henüz tahsis edilmedi. Yeni aracım gelene kadar şahsi bir araç kullanmaya karar vermiştim. Prosedür böyle durumlarda şahsi araç kullanımına izin veriyor.”

Tibble masayı dövmeyi kesip gözlerini kısarak Eve’ye baktı. “Yeni aracın niye gelmedi?”

“Otomatik talebimiz işleme konulmamış, sebebini bilemiyorum, Şef Tibble. Yardımcım bugün bir kez daha başvuruda

bulundu, kendisine yeni araç tahsisinin bir haftadan ebediye-
te kadar bir zaman içinde yapılacağı söylenmiş.”

Şef derin derin iç geçirdi. “Salak kırtasiyeciler. Yeni ara-
cını saat sekizden önce alacaksın, Teğmen.”

“Teşekkür ederim, efendim. Bugünkü operasyonun başa-
rısız olduğu kesin. Bununla beraber, Dedektif McNab bugün-
kü iletinin kaynağını Lüks Kuleler olarak tespit etmiş bulun-
yor. İzin verirseniz orada konuşlanan arama ekibine katılmak
istiyorum.”

“Bu soruşturmanın kaç kolunu şahsen idare etmek istiyor-
sun acaba, Teğmen?”

“Hepsini, efendim.”

“Peki, bu konuda tarafsızlığından şüphe edilebileceği hiç
aklına geldi mi? Katille kişilik çatışmasına girdiğini hiç dü-
şündün mü? Cinayetleri mi soruşturuyorsun, yoksa bu adam-
la oyun mu oynuyorsun, Teğmen?”

Eve adamın sert çıkışını hak ettiğini düşünerek sineye
çekti, ama geri adım atmaya niyeti yoktu. “Şu an itibariyle,
efendim, bunlardan birini yapmadan diğerini yapabileceğimi
sanmıyorum. Bu olayda şimdiye kadar sergilediğim perfor-
mansın vasatın altında olduğunun farkındayım, ama bundan
sonra öyle olmayacak.”

“Her defasında benden önce davranırsan seni nasıl azarla-
yabilirim acaba, merak ediyorum.” Şef Tibble ayağa kalktı.
“Kendini resmi olarak azarlanmış sayabilirsin. Öte yandan,
şahsen bu olaydaki performansını vasatın altında bulmadığı-
mı belirtiyim. Operasyon kayıtlarını izledim. Komuta ediş
şeklin çok iyi, Teğmen, otoriter ve tereddütsüz komuta edi-
yorsun. Suçluyu tuzağa düşürmek için izlediğin stratejide
de kusur bulmak imkansız. O lanet olasıca kanış olmasa...
Ayrıca istediğin hava desteği de kontrole takılmış – bunu da
ayrıca inceleyeceğim. Kendini resmi olarak destekleniyor sa-
yabilirsin. Şimdi...” Tibble eline içi parıltılı mavi bir sıvıyla
dolu şeffaf bir küre alıp çevirdi, kürenin içindeki deniz ka-
barıp dalgalandı. “Medya bugünkü hezimetimizi muhakkak
büyük tezahüratla karşılayacaktır. Oradan çaresiz bir darbe

yiyeceğiz artık. Bu adam seninle tekrar temasa geçer mi diyorsun?”

“Kendini tutamaz. Bir süre sessizliğe gömülmesini bekleyebiliriz. Bir süre surat asacak, hiddetlenecek, bana fiziksel olarak zarar vermenin yolunu arayacaktır. Sanırım benim hile yaptığımı, bunun onun oyunu olduğunu düşünecektir. Hile yapmak günah olduğu için de Tanrının beni cezalandırmasını isteyecektir. Korkmuştur ama aynı zamanda çok canı sıkılmıştır şimdi.”

Eve bir an duraksadı, sonra düşüncelerini açık açık söylemeye karar verdi. “Ben onun artık Lüks Kuleler’e döneceğini sanmıyorum, Şef. Adam hasta olabilir, ama aptal değil. Eğer ona bugün yaklaştığımız kadar yaklaşabiliyorsak muhtemelen iletilerinin izini sürebilmeye başladığımızı anlamıştır. Bugün lobide bizi fark etti, demek ki polisler konusunda keskin içgüdüleri var. Otelde ta içimize kadar girdi ama yine de kaçırdık. Ama eğer teçhizatını bulabilirsek, saklandığı deliği bulabilirsek, onu ele geçirebiliriz.”

“Öyleyse bul o deliği, Dallas, o adamı da deliğine göm.”

Eve başarısızlıkla sonuçlanan operasyonun tüm görsel ve işitsel kayıtlarının kopyasını çıkarmak için iş yerindeki odasına yöneldi. Her bir diskin her saniyesini incelemek istiyordu.

Roarke’un içeride onu beklediğini görünce, “Eve gitmişsindir diye düşünmüştüm,” dedi.

Roarke yerinden kalkıp parmaklarının dışıyla kadının yanağını okşayarak, “Tibble çok dövdü mü seni?” diye sordu.

“Aslını ararsan, dokunmadı bile.”

“Senin hatan değildi.”

“Kimin hatası olduğu önemli değil, önemli olan kimin sorumluluğu olduğu.”

Roarke anlayışla karısının omuzlarını ovmaya başladı. “Gidip birkaç kaniş dövmek ister misin?”

Eve hafif bir kahkaha attı. “Belki sonra. Kayıtların kopyalarını almam lazım, sonra da gidip Lüks Kuleler’deki tarama ekibine katılacağım.”

“Saatlerdir yemek yemedin.”

“Geçerken QuickMart’tan bir şeyler alırım.” Eve elleriyle yüzünü ovuşturdu, tiksintiyle, “Lanet olsun, Roarke,” dedi, “adamı enselememize birkaç saniye kalmıştı. Birkaç saniye... Nasıl anladı, kapıdan Baxter’ın silahına davrandığını mı gördü? Adamlardan birinin ona çok baktığını mı fark etti? Kolumuzu mu aldı?”

“Şu kayıtlara bir de ben baksam nasıl olur? Polis tanımada geçmişten kalma epey tecrübem vardır.”

“Bir bak bakalım.” Eve bilgisayara dönüp tüm operasyon dosyalarının kopyalarının hazırlanması için komut verdi. “Lobi dosyasında adamın bir sürü tam boy görüntüsünün olması lazım. Yüzü fazla görünmüyor, ama belki bir yerlerde bir şey yakalarsan adamı çıkarabilirsin. Tanıdığın biri olmalı, Roarke.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Ben ne zaman gelirim bilmiyorum.” Kopyaları adama uzattı. “Ama sen beni bekleme.”

QuickMart’tan bir peynirli sandviçle enerji versin diye bir de karamelli fıstıklı çikolata aldı. Kahve almayı düşündü ama vazgeçip bir şişe Pepsi almaya karar verdi. Sık sık uğradığı için iyi biliyordu, adamların kahvesi zehir gibi bir şeydi. Elinde zavallı yemeğiyle ikinci kat toplantı odasına çıktı. McNab tarayıcının başında oturmuş Lüks Kuleler’deki elektronik aletleri arıyordu.

“Bir şey çıktı mı?”

“Bir sürü mega bağlantı, lazerli faks falan. Bu binada oturan hiç kimse son teknolojiden daha aşağısını kullanmıyor anlaşılan. Kat kat kontrol ediyoruz, ama henüz bizim adamın oynadığı şeylerin ölçeğinde bir şeye rastlamadık.”

Eve paketini masaya bıraktı; uzanıp McNab’i çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. Adamın alnında morarmış bir şişlik, sağ gözünün üzerinde de uzun ince bir sıyrık vardı. “Şu çirkin suratını sağlık memurlarına bir gösterdin mi?”

“Yalnızca bir şişlik işte. Manyak köpek gelip boğa gibi tosladı.” McNab yerinde kıpırdanınca, kulaklarındaki küpeler şingirdadı. “Operasyon sırasındaki itaatsizliğim için özür dilemek istiyorum, Teğmen.”

“Bunu istediğini hiç sanmıyorum. Çok kızmıştın, hâlâ da kırgınsın.” Eve torbadan Pepsi’sini çıkarıp açtı. “Ama haksızdın, hâlâ da haksızsın. Özrü mözrü boş ver... Bir daha sefere, operasyon sırasında bir üstünün emirlerini sakın sorgulama, McNab. Yoksa EAD’nin prestijli mevkilerine yükselmek yerine, kendini bir özel dedektiflik bürosunda bulur, hayatını karanlık bir odada kulaklıktan birilerinin sevişme seslerini dinleyerek geçirirsin.”

McNab sinirleri bir tepesine çıkıp bir yatışırken, bir yandan da tarayıcıyı titizlikle yöneterek katları gezmeye devam ediyordu. On sekizinci katta bir tane ikili iletişim birimi bulundu.

“Tamam, belki hâlâ biraz sinirli olabilirim, belki de çizgiyi biraz aştım. Ama Merkez’deki yerimden kalkıp bir yerlere gitmek, şanslıysam ayda bir kere falan elime geçiyor. Hayatımda ilk defa aksiyona iyice yaklaştım ki beni attınız.”

Eve adamın genç, düzgün, hevesli yüzüne bakarken kendini inanılmaz derecede yaşlanmış ve isteksiz hissetti. “McNab, sen hiç eğitim dışında göğüs göğüse çatışmaya katıldın mı?”

“Hayır, ama –”

“Peki hiç asıl hedef dışında bir şeye ateş ettin mi?”

McNab’in dudakları küskün küskün büküldü. “Hayır. Savaşçı değilim yani...”

“Senin güçlü tarafın burada.” Eve parmağıyla tarayıcıya vurdu, sonra torbadan çikolatayı çıkardı. “Her yıl EAD programına katılıp elenen adayların sayısını sen de benim kadar iyi biliyorsun. EAD yalnızca en iyileri alır. Sen de iyisin. Biliyorum, çünkü en iyi elektronikçilerle çalıştım, anlarım.” Bunu söylerken aklından Feeney’yi geçiriyordu. “Bu pislği yakalamak için sana en çok burada ihtiyacım var.”

Sonra parmağıyla adamın alnındaki şişliğe eni konu sertçe vurdu. “Ayrıca aksiyon genellikle çok pis acıtır.”

“Çocuklar benimle çok fena dalga geçecek. Bir köpeğin çarpmasıyla saf dışı kalmamı haftalarca ağızlarına sakız ederler artık.”

“Bayağı büyük bir köpekti.” Eve bu kez acıyarak torbadan sandviçi çıkarıp ona verdi. “Dişleri kazma gibiydi. Lorimar’ı da bileğinden ısırılmış.”

“Yaa?” Neşesi bir parçacık yerine gelen McNab ekmekle peynirden bir lokma aldı. “Haberim yoktu.” Arka arkaya bip sesleri gelmeye başlayınca kaşlarını çatarak dikkatini tarayıcıya odakladı. “On dokuzuncu katta, batı kanadındaki dairede bir sürü oyuncak var.” İletişim cihazına dönüp talimat vermeye başladı: “Mavi takım, bin dokuz yüz yirmi üçü kontrol edin. Bir zengin çocuğunun eğlence odasına benziyor ama çok sıkı donanım var.”

“Ben gidip arama birimlerine bir bakacağım,” dedi Eve. “İnteresan bir şey bulursan haber ver.”

“Veririm, Dallas. Yemek için teşekkürler. Söylesenize, Peabody nerede?”

Eve bir kaşını kaldırarak başını çevirip genç adama baktı. “Arms’daki çatı dairesinde, ekipmanın toplanmasına nezaret ediyor. Senden hoşlanmıyor, McNab.”

“Biliyorum.” McNab sırttı. “Bu bir kadında çok çekici bulduğum bir şeydir.” Yeniden tarayıcısına dönüp kendini işine verdi, bip seslerini bilinen bileşenlere ayırtırmak oldukça karmaşık bir işti.

Eve gece yarısı yeni bir ekip isteyip McNab’i sekiz saat ara vermek üzere evine yolladı; kendisi de evin yolunu tuttu. Roarke’u çalışma odasında, bilgisayarın başında, şarabını yudumlayarak kayıtları incelerken bulmak onu hiç şaşırtmamıştı.

“İlk ekibi eve gönderdim, iyice yorulmuşlardı artık.”

“Sen de biraz yorgun görünüyorsun, Teğmen. Sana da bir kadeh şarap koyayım mı?”

“Hayır, hiçbir şey istemiyorum.” Eve yanına gidip Roarke’un çalıştığı ekrana baktı, görüntü tam McNab’in

kafasını ana kapının hareketsiz kanadına çarptığı anda donmuştu. "McNab'in bu resmi çerçeveletmek isteyeceğini hiç sanmam."

"Adamın üssünü bulma işinde bir gelişme oldu mu?"

Eve ensesindeki düğümü ovarak, "McNab adamın sistemi kapamış olabileceğini düşünüyor," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Kapama komutunu uzaktan vermiş olabilir, ya da birlikte çalıştığı birilerine haber verip kapattırmış da olabilir. Mira'nın çıkardığı profilden, oyunun başından beri, adamın sürekli ilgi ve takdir bekleyeceği biri olduğu anlaşılıyor, yani bir ortağı olması mümkün. Muhtemelen bir kadın bu, güçlü kişiliği olan, otorite sahibi biri."

"Annesi mi mesela?"

"Benim de birinci tahminim o, ama öyle bile olsa yine de uzaktan komut vermiş olması ihtimal dahilinde. Bu işte idarenin kendisinde olduğuna inanmak istiyor, yani annesinin yanında olmaksızın kendine ait bir yeri olmasını tercih eder, diye düşünüyorum."

Eve ekrana yaklaşıp uzun pardösülü, şoför kepli adama dikkatle baktı. "Sanki bu da oyunun bir parçası," diye mırıldandı. "Kılık değiştirmekten hoşlanıyor. Tanınmamak için yapıyor tabii, ama, ne bileyim, teatral bir yanı da var sanki. Sanki baş rolünü kendisinin oynadığı bir oyun sergiler gibi. Ama burada gafıl avlanmış, bak. Vücut dilindeki şaşkınlığı, paniği görüyor musun? Vücudu dengede değil, bir adım geri sıçramış. İçgüdüsel bir kaçma hareketi. Boş elini kaldırıyor, bu da korunma hareketi. Şu güneş gözlüğünün arkasında gözleri fincan kadar açılmıştır, her şeyine bahse girerim."

Bir şey dikkatini çekince kaşlarını çatıp yüzünü ekrana iyice yaklaştırdı. "Neye baktığını göremiyorum. Gözleri görünmüyor ya. Yalnızca başının açısından ne kadar anlayabilirsek... Camın öteki tarafında Baxter'ın silahına davranmasına mı bakıyor? Yoksa McNab'in kafayı cama çarpmasına mı?"

"Durduğu yerden ikisini de görüyordur."

"Evet. Ama Baxter sence şok silahına uzanan bir polis

gibi görünüyor mu? İçerideki patırtı yüzünden telaşlanmış, güvenlik alarmını çıkarmaya çalışan bir kapı görevlisi olamaz mı?"

"Ben olsam polis derdim," dedi Roarke. "Şu hareketine bak." Kaydı otuz saniye geri alıp tekrar başlattı. Odada bir gürültüdür kopunca sesi kapattı. "Seyret... Tam polis hareketi, eğitimde belletilen her şey var: Tam dönüş, dizler bükülü, vücut dengeli, sağ el ceketin içine girip koltuk altına doğru gidiyor. Kapı görevlilerinin güvenlik alarmı kemerlerinde durur, senin adamın eli fazla yukarı gidiyor."

"Ama hepsi çok çabuk olup bitti, baksana ne kadar çabuk."

"Eğer bu adam polisleri biliyorsa, hayatında polisle çok karşılaşmışlığı varsa, bu kadarı yeter. McNab'ın hiç polise benzer bir tarafı yok, onun polis olduğunu anlamış olması imkânsız. Ancak daha önceden tanıyorsa, polis olduğunu biliyorsa, o başka."

"McNab pek fazla dışarıda çalışan biri değil, bana bu gece öyle dedi. Ama ikisi de elektronikçi tabii, yani daha önce karşılaşmış olmaları imkansız sayılmaz. Hay Allah, bunu onu dışarı göndermeden önce düşünmem lazımdı."

"Eve, sonradan şöyle yapsaydım, böyle yapsaydım diye kendi kendini yemenin bir anlamı yok, hayatım. Seni o operasyonu yönetirken izledim, gayet soğukkanlıydım."

"Ama yine de elime yüzüme bulaştırdım." Eve'in yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Batırdım yani."

Roarke da gülümseyerek, "Oyun daha bitmedi," dedi. "Ama bu gecelik sona erdi. Şimdi gidip yatıyorsun."

Eve aslında aynı şeyi söylemek üzereydi, ama kendini itiraz etmekten alıkoyamıyordu. "Kim demiş?"

"Seks için evlendiğin adam."

Eve iki elinin baş parmaklarını pantolonunun ön ceplerine geçirip dilini dişlerinde dolaştırdı. "Onu yalnızca o cinselliği baskılanmış manyak katili iğnelemek için söylemiştim."

"Anlıyorum. Yani benimle seks için evlenmedin."

"O da işin zevkli bir yönü tabii."

“Ama bu gece zevkini çıkarmayacak kadar yorgunsun herhalde.”

Eve göz kapaklarının düştüğünü belli etmemek için gözlerini kısarak meydan okudu. “Kim demiş?”

Roarke gülerek kolunu karısının beline doladı, merdivenleri çıkmasın diye onu asansöre doğru çevirdi. “Eve, hayatım, karşına bizzat şeytan çıksa sen onunla bile didişirsin.”

“Bizzat kendisiyle didiştığimi sanıyordum zaten.” Eve esneyerek kocasına hafifçe yaslandı. Yatak odasına girince sırtındakileri çıkarıp düştükleri yerde bıraktı. Kendini yavaşça yatağa bırakırken, “Otelin önünde bıraktığı arabaya tam tarama yapıyorlar,” dedi. “Kiralamış... Summerset’in kredi hesabından ödeme yapmış.”

Roarke, “Ben bütün hesap numaralarımı ve şifrelerimi değiştirdim,” diyerek yanına uzandı. “Sabah Summerset’in hesapları için de değişiklik talimatı verelim. Bundan sonra hesaplarımıza o kadar kolay ulaşamayacak.”

“Şimdilik taramadan bir şey çıkmadı. Eldiven kullanmış. Birkaç tel saç buldular, onun olabilir. Birkaç tane farklı halı tüyü varmış. Belki ayakkabılarından bulaşmış olabilir. Hepsi bakıyorlar.”

“Çok iyi.” Roarke karısının saçlarını okşadı. “Hadi, kapat artık.”

“Hedef değiştirecek. Bugün puan alamadı.” Eve’in sesi kalınlaşmıştı.

Roarke karısı ona sokulabilsin diye döndü. “Yakında haberi gelir.” Roarke onun haklı olduğunu biliyordu. Ama yeni hedef karısı olmayacaktı, en azından şimdilik. O şimdi kollarının arasında kıvrılmış, sıcacık ve güven içinde uyuyordu.

Patrick Murray her zamankinden daha sarhoştı. Normalde ayık gezmeyi pek sevmezdi ama yalpa vurup ellerine işecek kadar da sarhoş olmazdı. Ama bu gece, Klüp Denizkızı sabahın üçünde kapılarını kapattığında ayakta zor duracak haldeydi ve elleri çiş kokuyordu.

Karısı onu terk etmişti. Yine...

Loretta'sını büyük bir aşkla severdi, ama çoğu zaman güzel bir şişe viskiyi daha fazla sevdiğini de inkar edemezdi. Sevgilisiyle ilk kez beş yıl önce yine burada, klüpte karşılaşmıştı. Loretta çırılçıplaktı, su tankında balık gibi yüzüyordu, Pat ona ilk görüşte aşık olmuştu.

Tam önünde duran sandalyeyi masanın üzerine ters çevirmek üzere uzanırken ayağı sandalyeye takılıp dengesini kaybetti. Fazla viski görüşünü bulandırıyor, işini yaparken zorlanmasına neden oluyordu. Hayatta Pat'in kısmetine düşen de bu olmuştu. İş yerlere dökülen içkileri ve vücut sıvılarını temizlemek, helalarla muslukları ovma, ertesi gün birinin menisi gibi kokmasınlar diye özel odaları havalandırmaktı.

Tam beş yıl iki ay önce klüpte işe başlamıştı, Loretta'nın su tankında kıvrılarak takla atışını gördüğü anda da Eros'un oku tam kalbine saplanıvermişti.

Loretta şahane görünüyordu. Teninin rengi fiçıda yıllanmış İskoç viskisi gibiydi, ıslak ıslak parlıyordu. Uzun siyah saçları mavi boyalı suda dalgalanıyor; koruyucu lenslerin arkasında gözleri lavanta çiçeği gibi mavi mavi parılıyordu.

Pat önce kendini, sonra iskemleyi doğrulttuktan sonra elini cebine sokup cep boyu bir viski şişesi çıkardı. Kafasına dikip bir yudumda bitirdi. Ayakta zor durmasına rağmen isabetli bir atışla en yakınındaki geri dönüştürme kumbarasına atıverdi.

Şahane Loretta'ya göz koyduğunda yirmi yedi yaşındaydı ve Amerika'ya geleli henüz iki gün olmuştu. İrlanda'dan biraz acele ayrılması gerekmişti, kanunla başı bir parça derde girmişti, biraz da kumar borcu vardı. Ama New York şehrinde kaderini bulmuştu.

Beş yıl sonra hâlâ aynı klüpte yerdeki ne olduğu belirsiz yapış yapış pislikleri temizliyor, genellikle kendisinden daha sarhoş olan müşterilerin düşürdüğü kredileri toplayıp cebine atıyor ve kim bilir kaçınıcı defadır kendisini terk eden Loretta'sının yasını tutuyordu.

Kadının içkisini galonla içmeyi seven bir adama fazla tahammülü yoktu, bunu da böyle kabul etmesi lazımdı.

Bir seksen boyu, doksan kiloluk cüssesiyle Pat'in neredeyse iki katı olan Loretta, marketlerde ekonomik boy diye satılan dev paketlere benzerdi. Pat ise bir altmış beş boyunda, ancak elli beş kilo gelen, ufak tefek bir adamdı. Bir zamanlar jokey olup safkan atların sırtında zafere koşma hayalleri kurmuş, ama başı çatladığı için kaçırıp durduğu sabah antrenmanları yüzünden o işte dikiş tutturamamıştı.

Saçları tam havuç rengiydi, yüzü ise saçlarıyla aynı renkte çillerle kaplıydı. Loretta ona kalbini o hüzünlü bakan, çocuksu mavi gözleriyle kazandığını söylerdi her zaman.

İlk defasında, doğal olarak, Loretta'yla yatmak için parayı bastırması gerekmişti. Ne de olsa kadın ekmek parasını bu işle kazanıyordu. İkinci defasında onunla yine para karşılığı yatmıştı, ama sonra onu bir şeyler atıştırıp biraz sohbet etmek için dışarı davet etmişti.

Loretta ondan beraber geçirdikleri iki saatin parasını almıştı, ama Pat bozulmamıştı. Üçüncü defasında ona bir kiloluk bir kutu dolusu pralinli çikolata götürmüştü, Loretta da parasız yatmıştı onunla.

Birkaç hafta sonra evlenmişlerdi. Pat üç ay içmemişti. Sonra vagon raydan çıkmış, Pat yine içmeye başlamış, Loretta da ona sırtını dönmüştü.

Beş yıl böyle düşe kalka, küse barışa geçip gitmişti. Loretta'ya, gidip tedavi olacağına dair söz vermişti Pat. Batı Yakası Madde Bağımlılığı Kliniği'ne yatıp bu işe bir son verecek, şişeyi hayatından çıkaracaktı. Söz verirken samimiydi de üstelik. Ama biraz kafayı bulunca kliniğe gideceği yerde at yarışlarına gitmişti.

Atları hâlâ seviyordu.

Ama bu kez Loretta boşanmak istiyordu, Pat'in kalbi paramparçaydı. Paspasın sapına dayanıp boş tankın dibinde kalmış sulara baktı.

Loretta o gece iki gösteri yapmıştı. Pat'in karısının kariyerine saygısı vardı. İlk evlendiklerinde kadının hayat kadını olarak çalışma iznini yenilemekte ısrarlı olmasından biraz rahatsız olmuş ama sonra alışmıştı. Seks, yerleri süpürmekten

daha iyi para getiriyordu, hatta gösteri işinden bile daha fazla. İkisinin kazancıyla geçinip gidiyorlardı, arada şehir dışında bir ev almaktan söz ettikleri de olurdu.

O gece ne kadar uğraşıysa da Loretta onunla hiç konuşmamıştı. Gösterisi bitince merdivenden inip ona son doğum gününde hediye ettiği çizgili bornoza sarınmış, diğer su güzelleriyle beraber ortadan kaybolmuştu.

Onu evden ve hayatından atmıştı, ama Pat'i asıl korkutan onu artık kalbinden de atmış olabileceğiydi.

Teslimat kapısının zili çalınca başını üzgün üzgün iki yana salladı. "Zaman ne çabuk geçti," diye şaşırды. "Sabah olmuş bile."

Uykulu gözlerle arka tarafa doğru yürüdü, kapının kodunu iki kere yanlış girdikten sonra sonunda tutturdu ve abanarak çelik kapıyı açtı. Bir an şaşkın şaşkın durup gülümseyerek yüzüne bakan siyah pardösülü adamı inceledi. Güvenlik ışığı yanıp sönüyordu.

"Hava hâlâ karanlık, değil mi?" diye sordu.

Yabancı, "Tam şafaktan önce havanın en karanlık olduğu zamandır derler," diye karşılık verdi. Bir adım yaklaşıp eldivenli elini uzattı. "Beni hatırladın mı, Paddy?"

"Tanışıyor muyuz? İrlanda'dan mısınız?" Pat uzatılan eli sıkı, eline bir şeyin hafifçe battığını bile hissedemeden öne doğru yuvarlandı.

"Evet, ya, İrlanda'danım, Paddy, seni memlekete geri göndermeye geldim." Baygın adamın yere yığılmasını bekledi, sonra dönüp kilidin kodunu dikkatlice kaydetti.

Pat kadar bir adamı arka taraftan büyük salona sürüklemek oldukça kolaydı, bir dakikasını bile almamıştı. Çantasını bir masanın üzerine yerleştirip açtı, lüzumlu aletleri dikkatlice çıkarıp dizdi.

Lazeri denemek için tavana şöyle bir tuttu ve memnuniyetle gülümsedi. Kelepçeler hafifti, NASA II'nin onayladığı bir malzemeden yapılmışlardı. Bağlantı daha ağırdı, ne de olsa içinde maksil pil ve görüntü karıştırıcı vardı. Barın arkasında kolayca ulaşabileceği bir bağlantı prizi bulup iletişim sistemini çabucak kuruverdi.

Hafiften bir şarkı mırıldanarak, tank sistemini boşaltmaya çevirdi. Boşaltma pompasının sesi ona koca bir tuvaletin sifonunu hatırlattı, keyifle Pat'in yanına dönüp kaburgalarına bir tekme savurdu.

Ne bir kıpırtı, ne bir inilti.

İç geçirerek eğilip hayat belirtilerini ustaca kontrol etti. Adamın leş gibi içki koktuğunu fark etti. Kendisi de uyuşturucuyu fazla kullanmıştı. Yaptığı hesap hatasına hafif canı sıkılarak, basınçlı bir iğne alıp amfetamin doldurdu, Pat'in hareketsiz koluna bastı.

İlacın bütün etkisi belli belirsiz bir kıpırtı ve hafif bir inilti oldu.

Öfke hızla her yanına yayılırken vücudu sinirinden titremeye başlamıştı. "Uyan, pislik herif." Geri çekilip Pat'in yüzüne bütün gücüyle bir tokat patlattı, elinin tersiyle bir tane daha, bir daha, bir daha. Onun uyanmasını, her şeyin farkında olmasını istiyordu. Tokatlar işe yaramayınca yumruklarını kullanmaya başladı, adamın suratından kan fışkırıp eldivenlerini ıslatıncaya kadar vurdu, vurdu.

Pat yalnızca biraz inledi.

Gözleri yaşlardan yanmaya başlamıştı, kesik kesik soluyordu. Topu topu iki saat vakti vardı. Lanet olsun! Mucize mi yaratması gerekiyordu? Her şeyi düşünmesi mi gerekiyordu?

Tanrı onu terk mi etmişti yoksa... Başarısızlığı yüzünden ona sırt çevirmiş olabilir miydi?

Eğer o Dallas olmasa, Brian domuzunun işini şimdiye kadar çoktan bitirmiş olacaktı, Pat de bir iki gün daha bekleyecekti. O zaman bir iki gün adamın alışkanlıklarını ve düzenini daha yakından inceleyebilir, işini bu kadar aceleye getirmesi gerekmezdi.

Bir çatırtı duyarak gözlerini kırıştırdı. Bir iskemle fırlatıp barın arkasındaki aynayı kırmış olduğunu fark etti.

Ne var, ne olacak yani? İğrenç bir şehirdeki iğrenç bir seks kulübüydü işte, o kadar. Yerle bir etmek, bardakları teker teker kırmak, ateşe verip yanmasını seyretmek isterdi aslında.

İsa'nın kendisi de pazar yerini yerle bir etmemiş miydi? Tefecilere, fahişelere ve günahkârlara kızıp haklı olarak ortalığı dağıtmamış mıydı?

Ama zaman yoktu. Onun görevi bu değildi.

Onun bu geceki görevi Pat Murray'di.

Tevekkülle boyun eğerek lazerini aldı. Gözünü Pat'in kendine gelmesini beklemeden çıkarmak zorundaydı. Fark etmez, diye karar vererek eğilip işe koyuldu. Daha sonra eğlenmek için çok fırsat olacaktı. Gereğinden de çok.

Gözü bu kadar temiz ve düzgün bir şekilde çıkarabilmek hoşuna gitmişti. Bir cerrah ustalığıyla... İlk seferinde biraz gelişigüzel yapmıştı. Bunu şimdi itiraf edebilirdi. Eli titremiş, sinirleri gerilmişti. Ama yine de yapmıştı, değil mi? Emri yerine getirmişti. Başladığı işi bitirmişti. Ve sırayla hepsini bitirecekti. Teker teker...

Çıkardığı organı renksiz bir sıvıyla dolu küçük bir kavanoza koydu. Tabii bu seferkini burada bırakması gerekecekti. Bunu da kabullenmişti. Eğer planı işlesin istiyorsa, bir fedakârlıkta bulunması, Patrick Murray'in gözünü koleksiyonuna katmaktan vazgeçmesi gerekiyordu.

Çıkartmış olması yeterliydi zaten. Göze göz.

Tanka doğru sürüklerken Pat yine inlemeye başladı. "Hah, şimdi uyan, seni sarhoş günâhkar." Nefesini tutarak Pat'i kaldırıp omzuna attı; kolundan sarkan kelepçelerle birlikte merdivenleri tırmandı.

Bunu yapacak kadar güçlü olmaktan gurur duyuyordu, yetişkin bir erkeği sırtlamış, merdiven çıkabiliyordu. Eskiden bu kadar güçlü değildi. Küçükken nanemolla, çelimsiz, zayıf bünyeli bir çocuktü. Ama bu durumu değiştirmek için istekli ve kararlı davranmış, söz dinlemiş, ne gerekiyorsa yapmıştı. Hem vücudunu, hem de zihnini devamlı çalıştırmıştı, hazır oluncaya kadar. Mükemmel oluncaya, tam oluncaya kadar. Zamanı gelinceye kadar.

Pat'i boş tankın zeminine yatırdı, cebinden küçük elmas uçlu bir matkap çıkardı. En sevdiği ilahilerden birini mırıldanarak yere bir iki delik açtı, kelepçeleri zemine vidaladı, bu-

tün gücüyle çekerek kontrol etti. Çıkmayacaklarından emin olunca dönüp Pat'i soymaya koyuldu.

Keyifli keyifli, "Çıplak doğar, çıplak ölürüz," diyerek kelepçeleri Pat'in ince bileklerine geçirip kilitledi. Dayaktan şişip morarmış suratını inceledi, göz kapağının hafifçe seğirdiğini fark etti. "Merak ediyorum, merhamet diye ne kadar bağıracaksın bakalım?"

Cebinden bir marka çıkarıp tankın zeminine attı. Bakire Meryem'in heykelini saygıyla öptükten sonra özenle yere koydu, günahkâra bakacak şekilde yerleştirdi.

"Beni hatırladın mı, Paddy?"

Pat'in bilinci yavaş yavaş açılırken ilk hisleri kor gibi yakıcı bir acı ve midesini buran bir bulantı oldu. Önce inildedi, homurdandı, sonra haykırdı.

"Ah, Tanrım, yüce İsa! Ne oluyor?"

"İntikam."

Pat hıçkırarak elini acının en korkunç olduğu yere bastırdı. Olanları anlayınca acıyla feryat etmeye koyuldu. "Tanrım, gözüm! Tanrım, gözüm gitmiş!"

"Bir yere gitmedi." Kahkahalarla gülmeye başlamıştı, öyle gülüyordu ki ağrıyan karnını tutmak zorunda kaldı. "Şurada duruyor, şu masanın üzerinde."

"Neler oluyor? Ne yapıyorsun?" Pat umutsuzca kelepçeleri çekti, sarhoşluğundan eser kalmamıştı. İstirap vücudunu asit gibi yakıyordu. "Para istiyorsan, kapatırken hepsini alıyorlar. Kasanın kodu bende yok. Ben sadece temizlikçiyim."

"Para istemiyorum."

"Ne istiyorsun? Bana ne yaptın? Ah, Kutsal Meryem! Ne istiyorsun?"

"Onun adını ağzına alma." Bir anda yine sinirlenmişti, sıkılı yumruğunu bütün gücüyle Pat'in suratına indirdi. "Onun adını pis dilinle bir daha söylemeyeceksin. Bir kere daha onun adını ağzına alırsan dilini o günahkâr ağzından söküp alırım."

"Anlamıyorum..." Pat ağlıyordu. Yumruğun şiddetiyle dizlerinin üzerine yuvarlanmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

“Canımı. Canımı almak istiyorum. On beş yıl bekledim, şimdi zamanı geldi. Bu gece...”

Pat’in sağlam gözünden yaşlar boşanıyordu, acı korkunçtu. Ama yine de atılıp adamın bir bacağına yakalamaya çalıştı. Parmakları boşluğa gelince söverek, ağlayarak, tekrar denedi, ama bacağı yine tutturamadı.

“Eğlenceli olurdu, ama vaktim yok.” Merdivene gidip çevik hareketlerle yukarı tırmandı, aşağıdan Pat’in yalvarışları ve savurduğu tehditler tankın çeperlerinde yankılanarak geliyordu. “Ayarlayacağım hızla suyun kafana kadar gelmesi hemen hemen bir saat sürecek,” dedi. Tankın dışındaki merdivenden aşağı inerken camın arkasından Pat’e sırtarak, “Bir saat,” diye tekrarladı. “O zamana kadar neredeyse çıldırmış olacaksın. Su milim milim yükselecek. Bileklerine, dizlerine, beline. Kelepçeleri çekiştirip duracaksın, bileklerin acıyacak, kesilecek, kanayacak, yanacak, ama bir faydası olmayacak. Beline, göğsüne, boynuna.”

Gülümsemeyi sürdürerek kontrol paneline dönüp yan kavnallardan suyu vermeye başladı.

“Bunu neden yapıyorsun, adi herif?”

“Bunu düşünmek için yaklaşık bir saat zamanın var.”

Diz çöktü, istavroz çıkardı, ellerini kavuşturup bir sevinç ve şükran duası etti.

“Dua mı ediyorsun? Dua mı ediyorsun?” Pat odaklanmaya çalışarak Meryem heykeline baktı. Su heykelin eteklerine kadar yükselmişti. “Kutsal Meryem,” diye fısıldadı. “Kutsal Anamız, Tanrının Anası!” O da dua etmeye koyuldu, hayatında hiç etmediği kadar yürekten, şevkle yalvardı. Eğer ona yardım ederse, onu kurtaracak olursa, bir daha ağzına içki sürmeyeceğine yemin etti.

Beş dakika boyunca, biri tankın içinde, biri dışında, iki adam birbirlerinin aynadaki aksi gibi sessizce dua ettiler.

Sonra dışardaki rahatça doğrulup gülümsedi. “Dua etmek için çok geç. Para için şeytanın birine bir hayat sattığın gün lanetlendin sen.”

“Ben yapmadım. Asla böyle bir şey yapmadım. Seni ta-

nımıyorum.” Su dizlerini hafif hafif yalıyordu, çabalayarak ayağa kalktı. “Aradığın ben değilim. Yanlış yapıyorsun.”

“Hayır, sensin, sadece programda sıranı bir kişi öne aldım.” Araması gereken kişileri aramak için daha vakit vardı, Pat bağırıp merhamet dilenirken sakın sakın barın arkasına geçip kendine bir meşrubat aldı. Ağzına hayatında bir yudum bile içki sürmemiştir.

“Umarım ölmeden beni hatırlarsın, Pat. Benim kim olduğumu, kimden geldiğimi hatırlarsın umarım.”

Şişenin kapağını açıp bardan çıktı. Yine az önceki ilahiyi mırıldanarak tam tankın önüne bir iskemle çekip oturdu. Kolasını yudumlayarak gösteriyi seyre koyuldu.

Eve bağlantının sesine uyandığında saat tam sabahın beşiydi. Fırlayıp yatakta doğruldu, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Onu böyle heyecanlandıran şeyin bağlantının çalması değil uyandığı rüya olduğunu anlaması bir andan fazla sürmedi.

Arayanın o olduğunu biliyordu.

“Görüntüyü kapat, izleme başlat.” Bir elini arkaya atarak Roarke’u geriye itti. “Ben Dallas.”

“Hileyle kazanabileceğini sandın, ama yanıldın. Bütün yaptığın kaderi ertelemek oldu. Brian Kelly’yi yine de öldüreceğim. Başka bir zaman, başka bir yerde.”

“Beceremedin, arkadaş, çuvalladın. Seni beklediğimizi fark ettiğinde her yanından nasıl ter fışkırdığını gördüm. Ne yapacağını, nasıl yapacağını tamı tamına biliyorduk.”

“Ama beni durduramadınız. Bana yaklaşamadınız.”

“Sana o kadar yakınız ki soluğumuzu ensende hissediyorsun.”

“O kadar da yakın değilsiniz. ‘Kimlerdir haykıran? Kimlerdir sızlanan? Kimlerdir çekişip duran? Kimlerdir kaygılar içinde yaşayan? Kimlerdir sebepsiz yere yaralanan? Kimlerdir gözleri mosmor olan? Şaraba dalanlar, içkinin peşinden sürüklenenlerdir.’ Bir adamın ölmesini seyrediyorum. Şu anda. Yavaş yavaş ölüyor. Kimin bağırdığını ve sızlandığını duymak ister misin?”

Eve çabucak filtreyi kapatıp görüntüyü açtı. Onun kendisini görebilmesini istiyordu.

Ses sisteminden odaya dolan haykırırlar ve hıçkırıklar kanını dondurdu. "Esas hile yapan kim acaba?" dedi. "Önce adamı öldürüp sonra bana ipuçlarını vereceksin yani, aynen Brennen'da yaptığım gibi. Madem hiçbir riski göze almayacaksın, bu ne biçim oyun?"

"Daha ölmedi. Bence onu kurtarmaya yetecek zamanın var, ucu ucuna yetecek kadar bir zaman."

Eve çoktan yataktan çıkmış, sırtına giysilerini geçirmeye başlamıştı bile. "İpucu?"

"Bu sefer işini kolaylaştıracığım. Ye, iç, danset, çıplak deniz kızlarını seyret. Saat geç, ama yine de gel. Su çok güzel. Acele et, Teğmen, su adamın ağzına girmeye başladı bile."

Eve adama daha fazla dayanamayarak bağlantıyı kendisi kapattı. Silah kayışını bağlarken, Roarke'a, "Bu sefer bir klüp," dedi.

"Klüp Denizkızı. Çıplak su dansözleri."

"Öyleyse oradan başlıyoruz." Roarke'la beraber asansöre bindiler. "Bu seferkini boğarak öldürecek." Merkezi aramak için cebinden iletişim cihazını çıkarırken Roarke'a baktı. "Klüp Denizkızı senin değil, değil mi?"

"Hayır." Roarke'un gözlerinde sert bir bakış vardı. "Ama eskiden benimdi."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hâlâ derin uykudaki şehrin lüks semtlerinden güneye doğru son hızla yola çıktılarında güneş Batı Yakası'nın üzerinde yükseliyordu. Gökyüzünde ağır ağır ilerleyen bulutlar ışığı kesiyor, havayı kurşuni bir renge boyuyordu.

Roarke arabayı elle kumandaya getirmiş, günün hiçbir saatinde rahatlamayan sevimsiz trafiğe girmemek için Broadway'in dışından dolaşmaya karar vermişti. Eve'in gerginliğini yanlarında oturan üçüncü bir kişi gibi somut bir varlık olarak hissedebiliyordu.

"Bir delinin ne yapacağını kestirmek mümkün olamaz."

"Belli bir düzeni var, ama artık bozulmaya başlıyor. Düşünüş şeklini anlayamıyorum." *Düşün, düşün, düşün* diye beynini zorladı. Şehrin yollarını işgal etmeye başlayan vardiya değişimi trafiğinin içinden rüzgâr gibi gidiyorlardı. "Klüp Denizkızı'nın sahibini tanıyor musun?"

"Şahsen tanımıyorum. Yıllar önce hasbelkader edindiğim bir şeydi. Şehir merkezinde ilk edindiğim mülklerden biri. Aslına bakarsan barbutta kazanmıştım, birkaç sene tuttum, sonra da temiz bir kârla sattım." Yedinci Cadde'nin ortasında tıklım tıklım dolu bir tramvayın yolda kalmış olduğunu görerek aniden batıya saptı.

"Ya sahibi ya da orada çalışan biri olmalı." Eve cep bilgisayarı çıkardı. Araba belediyenin ihmalkar yol ve altyapı

biriminin öylece bıraktığı bir çukura girince dişleri birbirine çarptı. “Silas Tikinika. Sana bir şey hatırlattı mı?”

“Hayır.”

“Öyleyse ihtimal bu gece huzur içinde uyuyordur. Bir de çalışanlara bakıyorum.”

“Neredeyse geldik,” dedi Roarke. “Yakında öğreniriz.”

Parmaklıklılı camdaki çıplak deniz kızı, parlak pullu, yeşil kuyruğuyla hareketsiz ve ışısız duruyordu. Roarke arabayı yolun kenarına çekti. Şehrin bu çirkin semtinde özel araba pek sık görülen bir şey değildi. Roarke’un arabasında otomatik koruma ve güvenlik özelliği olmasa çıktıklarında yerinde bulamayacakları muhakkaktı.

Gözüne, iki bina ötede bir kapı önünde gezinen birkaç gölge çarptı, kasvetli karanlıkta onlara doğru yaklaşır gibi oldular, sonra yaklaşan sirenleri duyarak dönüp kayboldular.

Eve, “Destek gelmesini beklemeyeceğim,” diyerek silahını çekip ana şifresini çıkardı. Sonra eğilip botundan bir başka şok silahı çıkarıp Roarke’a uzattı. “Benim yedeği al, ama polisler gelince hemen yok et.” Bir an kocasının gözlerinin içine baktı. “Sen sol tarafa.”

Kapıdan girince onları çılğın ışıklar ve daha da çılğın bir müzik karşıladı. Eve gözleriyle içerisini tarayarak kendini sağa attı. Sonra gösteri tankının yan tarafındaki merdivene asılıp kalmış adama bağırarak ileri atıldı.

“Dur! Eller yukarı.”

“Onu oradan çıkarmalıyım.” Summerset bir basamak aşağı kayarken parmakları metali sıyırdı. “Boğuluyor.”

“Çekil yolumdan.” Eve adamı neredeyse merdivenden sökerecesine aşağı çekip Roarke’a doğru fırlattı. “Boşaltma düğmesini bulsana, Allah aşkına. Acele et.” Sonra çarçabuk yukarı tırmanıp suya daldı.

Kan şeritleri suda Japon balığı misali süzülüyordu. Tankın zeminine kelepçelenmiş adamın dudakları morarmıştı, tek gözü kocaman açılmış, sabit bir noktaya dikilmişti. Eve adamın parmaklarının ve ayak bileklerinin derisinin, kelepçeleri çekıştirmekten soyulduğunu görebiliyordu. Adamın ör-

selenmiş yüzünü tutup ağzını ağzına dayadı, nefesini adama verdi.

Adamı bırakıp bütün gücüyle suyun yüzüne doğru yüzdü, yanan ciğerlerini havayla doldurdu. Konuşmakla nefes tüketmeden tekrar daldı. Gözüne bir an Meryem'in yüzü, işkence içinde ölen adamı mutlak bir sükunetle izleyen gözleri takıldı.

Eve ürperdi, sonra hayatta kalmak için bütün gücüyle tekrar yüzeye doğru yüzdü.

Üçüncü kez yukarı doğru yüzdüğünde, suyun yüzeyi sanki biraz daha yakın gibi geldi, dalarken de başını çevirince suyun içinden Roarke'un merdivenden yukarı tırmandığını gördü.

Adam ayakkabılarıyla ceketini çıkarmayı ihmal etmemişti. Tankın zeminine ulaştığında Eve'in kolunu çekti, baş parmağıyla ona yukarı çıkmasını işaret etti. Böylece su girdaplar yaparak akarken, biri yukarıda ciğerlerine hava doldurur, diğeri aşağıda adama hava verir vaziyette, bir süre beraberce çalıştılar.

Su seviyesi, adamın başı suyun dışında kalacak kadar düşünce, Eve, şiddetli öksürükler arasında, "Summerset," demeyi başardı.

"Bir yere gitmez, merak etme. Allah aşkına, Eve."

"Tartışacak vaktim yok. Kelepçelerin kilidini açabilir misin?"

Roarke hâlâ nefes nefeseydi, kafasından sular damlıyordu. Gözlerini kadının gözlerinin içine dikti. Sonra elini cebine jaldırıp çakısını çıkardı. "Seninkiler geliyor."

"Ben şunlara bakayım. Sen de bak bakalım açabilecek misin."

Eve başını sallayarak ıslak saçlarını yüzünden geri atarken dört polis içeri daldı. "Ben Teğmen Eve Dallas," diye bağırdı Eve. "Buraya hemen sağlık görevlisi çağırın, çabuk. Canlandırma teçhizatı lazım. Boğulma vakası. Suyun altında ne kadar kaldığını bilmiyorum, ama nabızı atmıyor. Biri şu lanet müziği kapatsın. Eldiven takın. Olay yerini mümkün olduğu kadar temiz bırakmaya çalışın, izler silinmesin."

Su artık dizlerine kadar inmişti, ıslak giysilerinin içinde soğuktan titriyordu. Kasları kurbanın cansız ağırlığını taşımaktan ağrıyordu. Roarke'un birinci kelepçenin kilidini hallettiğini gördü.

İkinci bilek de kurtulduğu anda, kurbanın hareketsiz bedenini tankın dibinde kalan son birkaç santim suyun içine yatırıp üzerine oturdu, göğsüne bastırmaya başladı.

"Buraya hemen bir kalp masajı kiti istiyorum, birkaç da battaniye." Müzik aniden kesilince son kelimeler içerde yankılanmıştı. Şimdi kulaklarının çınladığını duyabiliyordu. "Hadi, hadi, canlan," diye soludu, adamın üzerine eğilip ağzından hava verdi.

"Bu işi bana bırak." Roarke yanına çömelmişti. "Senin olay yerini koruman lazım."

"Sağlık görevlileri neredeyse gelir." Eve içinden sayarak adamın göğsünü pompalamaya devam ediyordu. "Onlar gelene kadar duramazsın."

"Durmam."

Eve'in başıyla işaret etmesi üzerine Roarke ellerini onun kilerin üzerine yerleştirip ritme uydu. "Kim bu, Roarke?"

"Bilmiyorum." Roarke gözlerini kaldırıp ayağa kalkan Eve'in yüzüne baktı. "Hiç tanımıyorum."

Tanka girmek çıkmaktan çok daha kolay olmuştu. Eve tankın kenarına ulaştığında nefes nefeseydi. Bir an durup soluklandı, hava ciğerlerini asit gibi yakıyordu. Bacağını kenardan aşırıp aşağı indi.

Peabody aşağıda bekliyordu. "Sağlık ekibi hemen arkamdan geliyor, Dallas."

"Adam gitmiş gibi. Geri getirebilirler mi bilmiyorum." Camdan, tankın içinde düzenli bir şekilde işine devam eden Roarke'a baktı. "Polisleri al. İki takım oluşturup arama yapın. Kaçmıştır, ama yine de arayın. Bütün kapıları tutun. Kayıt cihazlarımızı açın."

Peabody, Eve'in omuzu üzerinden elleri iki yanına sarkmış olarak tankın öteki tarafından Roarke'u izleyen Summerset'e doğru baktı. "Ne yapacaksınız?"

“İşimi. Sen de kendininkini yap. Buranın hemen çevrilmesini istiyorum, bir de tarama ekibi çağır. Olay yeri tarama malzemelerin yanında mı?”

“Dedektif kitim yok, yalnızca standart kit var.”

“Tamam, ver.” Eve, Peabody’nin uzattığı çantayı aldı. “İşe koyulun.” Telaşla içeri dalan sağlık ekibine işaret etti. “Tan-
kın içinde. Boğulma vakası, nabız yok. Yaklaşık on dakikadır kalp masajı yapılıyor.”

Orada yapabileceği bir şey kalmadığını biliyordu. Dönüp Summerset’in yanına giderken su dolu botları şapırdıyor, saçlarından sular damlıyordu. Bir ton kadar ağır gelen deri ceketini çıkarıp masaya attı.

“Lanet olsun, Summerset, tutuklusun. Cinayete teşebbüs-
ten sanıksın. Avukatın gelinceye kadar hiçbir şey –”

“Ben geldiğimde canlıydı. Canlı olduğundan neredeyse eminim.” Sesi incecik ve dalgın çıkıyordu. Eve karşısındaki adamın sesinden, cam gibi gözlerinden şok geçirmekte olduğu anlamıştı. “Kıpırdadığını gördüm sanki.”

“Bir şey söylemeden sana haklarını ve sorumluluklarını söylememi beklesen akıllılık edersin.” Sesini alçaltarak adama yaklaştı. “Roarke avukatlarıyla kışını sağlama alıncaya kadar tek kelime etmesen çok akıllılık edersin. Şimdi akıllı ol da kapa çeneni.”

Ama Summerset avukatları reddetti. Eve onun bir polis nezaretinde bekletildiği sorgulama odasına girdiğinde, hâlâ oturduğu yerde hiç kıpırdamadan gözlerini dikmiş tam karşısına bakıyordu.

Eve memura, “Sen gidebilirsin,” dedi. Masanın karşı tarafına geçti, memur odadan çıkınca da oturdu. Üzerini değiştirip kuru bir şeyler giymiş, içini ısıtmak için de biraz kahve içmişti. Patrick Murray olduğu belirlenen kurbanı hayata döndürmeyi başaran sağlık ekibiyle ve adamı hayatta tutmaya çabalayan doktorlarla görüşmüştü.

Sohbet eder gibi, “Yine de cinayete teşebbüs sayılır,” dedi. “Murray’i ölümden döndürdüler ama adam komada, yaşasa bile beyni hasar görmüş olabilir.”

“Murray mi?”

“Patrick Murray, bu da Dublinli.”

“Patrick Murray diye birini hatırlamıyorum.” Kemikli parmaklarıyla dağınık saçlarını geriye doğru taradı. Gözleri odada görmeyen bakışlarla gezindi. “Biraz... biraz su alabilir miyim?”

“Tabii, olur.” Eve yerinden kalkıp bir sürahiye su doldurdu. “Neden Roarke’un avukat ayarlamasına izin vermiyorsun?”

“Bu onun işi değil. Saklayacak bir şeyim de yok.”

“Sen salağın tekisin.” Sürahiyi adamın önüne çarparak koydu. “Şu kayıt cihazını açıp seni sorgulamaya başladığımda işlerin ne kadar kötüleşeceğini tahmin edemiyorsun. Bir cinayet teşebbüsünde, soruşturma sorumlusu tarafından suç mahallinde yakalandın, kurbanın boğulduğu tanktan indiğini”

Summerset sertçe, “Tanka çıktığımı,” diye düzeltti. Eve’in ses tonu zihnini bulandıran sis perdesini dağıtmıştı. “Tanka çıkıyordum.”

“Bunu ispatlaman gerekecek. İkna etmen gerekecek ilk kişi de benim.” Eve iki elini birden saçlarının arasına soktu, Summerset kadının bu hareketindeki bitkinlik ve asabiyeti, gözlerinin sudan kızardığını ve altlarında koyu gölgeler oluştuğunu fark ederek kaşlarını çatı.

“Seni bu sefer koruyamam,” diye uyardı Eve.

“Sizden hiçbir şey beklemiyorum.”

“İyi. Öyleyse aynı durumdayız. Kayıt başlasın. Şüpheli Charles Lawrence Summerset’in Patrick Murray’i bugün öldürmeye tam teşebbüs suçundan sorgulanması. Sorguyu yürüten vaka sorumlusu Teğmen Eve Dallas. Başlangıç saati sıfır sekiz on beş. Şüpheliye hak ve sorumlulukları okundu. Şüpheli şu an için hukuki danışman ve temsilci bulundurma hakkını kullanmamaya karar verdi. Doğru mu?”

“Doğru.”

“Sabah altı otuzda Klüp Denizkızı’nda ne yapıyordun?”

“Altı on beş civarında bir bağlantı aldım. Arayan bir er-

kekti, kim olduğunu söylemedi. Bana hemen yalnız olarak oraya gitmemi söyledi.”

“Kim olduğu belli olmayan biri, şafak vakti arayıp bir seks kulübüne gitmeni söyledi, sen de kalkıp gittin, öyle mi? Herkesin her yap dediğini yapar mısın?”

Summerset yüzüne aksi bir bakışla bakınca Eve bir parça neşelenerek, daha işi bitmemiş diye düşündü.

“Bir arkadaşımın orada tutulduğunu ve denilenleri yapmazsam ona zarar vereceklerini söyledi.”

“Kimmiş bu arkadaş?”

Summerset önünde duran sürahidan kendine su koyup bir yudum aldı. “Audrey Morrell.”

“Tabii ya... Brennen cinayetinde de tanığın oydu. Tanıklığı çok işine yaramıştı denilemez aslında. Yine de onun adını vermek istediğinden emin misin?”

“İstihzalı sözlerle lüzum yok, Teğmen. Bağlantı gerçekten oldu. Bağlantı kütüğüne bakarsanız bulursunuz.”

“Kütüğe bakarız. Pekâlâ, bu kimliği belirsiz şahıs sana Kulüp Denizkızı’na gitmeni söyledi – peki sen kulübün yerini biliyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum. Öyle yerlere gitme alışkanlığım yoktur.” Bunu o kadar soğuk ve ciddi bir ifadeyle söylemişti ki Eve gülmek için kendini zor tuttu. “Adresi o verdi.”

“Ne kadar düşünceli davranmış. Sana oraya gitmeni, yoksa kız arkadaşının başının çok fena derde gireceğini söyledi demek.”

“Onun başına da Marlina’nın başına gelenlerin aynısının geleceğini söyledi... daha doğrusu ima etti.”

Eve’in içi bir anda acıma, anlayış ve derin bir üzüntüyle doldu. Ama bunu paylaşmak için uygun bir zaman değildi. “Pekâlâ, evde bir polisle birlikte yaşıyorsun, ama bu adam kaçırma ve tehdit konusunu bir zahmet ona söylemek hiç aklına gelmedi, öyle mi?”

Summerset gözlerinin içine karanlık ve soğuk bakışlarla bakıyordu, ama Eve o gözlerde, onurun hemen arkasında korkunun izlerini gördü. “Polise güvenme alışkanlığım yoktur.”

“Eğer hikâyen gerçekse, polise güvenmiş olsaydın şu anda burada oturuyor olmazdın.” Gözleri birbirine kenetlenmişti, ikisi de bakışlarını çevirmemekte ısrarlıydı. Eve öne doğru eğildi. “Üç cinayet işlendiğinden, bu cinayetlerin her üçünde de sanıklar arasında yer aldığından haberin var. Delillerin dolaylı olmasına ve test sonuçlarının olumsuz çıkmasına rağmen, yine de konumun çok iç açıcı değil.”

Eve adamı omuzlarından tutup bu kadar aptal olduğu için sarsmak istiyordu. Kendisinden yardım istemekten –hem de bir polis olarak yardım etmeyi reddedemeyeceğini bildiği böyle bir durumda bile– kaçınacak kadar nefret ettiği için adama çok kızıyordu. “Şimdi de kimliği belirsiz bir şahsın araması üzerine kendini bir cinayete teşebbüs mahallinde bulunduğunu iddia ediyorsun.”

“Bu bir iddia değil, gerçek. Sevdiğim bir başka insanın daha zarar görmesini göze alamazdım.” Kızına olanları bundan daha fazla hatırlatacak bir şeyler daha söylemeye gücü yoktu. “Bunu göze alamazdım. Bağlantı gelince, nasıl davranmam gerektiğini düşünüyorsam öyle davrandım.”

Eve eğer adamı anlamasa, daha kolay olacaktı. Tekrar arkasına yaslandı. “Bu cinayet teşebbüsünde de önceki üç cinayetle aynı yöntemler izlenmiş.”

Eğilip, yanında getirdiği çantadan küçük bir cam kavanoz çıkardı. Kavanozun içinde yüzen Patrick Murray’ın gözü değildi. Cerrahların gözün yerine takılabileceğine dair umudu vardı. Bu bir kopyaydı, ama aynı etkiyi yaratıyordu.

Bir süre Summerset’in sıvının içinde yüzen küçük organa bakışını seyretti, sonra başını öte yana çevirdi.

“Göze göz diye mi düşünürsün?”

“Öyle düşündüğümü sanırdım.” Adamın sesi titrek çıkmıştı. Sesini düzelterek devam etti. “Ne düşündüğümü bilmiyorum.”

Eve bir şey demeden tekrar eğilip çantadan Meryem heykelini çıkardı. “Bakire Marlana masumdu. Saf ve temizdi.”

“On dört yaşındaydı. Daha on dört yaşındaydı.” Adamın gözlerine dolan yaşlar her ikisi için de dayanılması zor bir

ıstıraplı. “Onun huzur içinde olduğuna inanmak zorundayım. Hayatımı sürdürebilmek için inanmak zorundayım. Burada yapılan şeyi benim yapabileceğimi, onun adına yapabileceğimi sanıyor musunuz?” Gözlerini kapatarak umutsuzca göz yaşlarına hakim olmaya çalıştı. “Kızım çok tatlıydı, çok iyi kalpliydi. Onun hakkında başka sorunuzu yanıtlamayacağım.”

Eve başını sallayarak yerinden kalktı. Ama başını çeviremeden, Summerset onun derin bir merhametle kararan gözlerini görmüştü. Ne söyleyeceğini bilemeden ağzını açtı, ama bir şey demesine fırsat kalmadan Eve tekrar konuşmaya başladı.

“Söz konusu cinayetlerde elektronik müdahalelerin önemli bir yer tuttuğunun ve senin bağlantı kütüğünün pek muteber bir delil olmayacağını farkında mısın?”

Adam ağzını bir kez daha açtı, yine bir şey demeden kapadı. Nasıl bir kadındı bu böyle, merhametten erirken göz açıp kapayana kadar zalimleşebiliyordu. Bu kez suyundan daha büyük bir yudum aldı. “Bu görüşme oldu, aynen söylediğim gibi.”

Eve normale dönmüştü, dönüp yerine oturdu. Marlina’nın görüntüsünü aklından silmişti. “Audrey Morrell’le konuşup durumunu öğrenmeye çalıştın mı?”

“Hayır, ben –”

“Kulüp Denizkızı’na nasıl gittin?”

“Özel arabamla gittim, arayan kişinin söylediği gibi On Beşinci Cadde’de kulübün yan giriş kapısının yakında bir yere park ettim.”

“İçeri nasıl girdin?”

“Yan kapı kilitli değildi.”

“Sonra ne oldu?”

“Seslendim. Cevap veren olmadı, ama müziğin sesi çok yüksekti. Bütün ışıklar yanıyordu. Salon kısmına geçtim. Onu hemen gördüm, tankın içindeydi. Hareket ediyordu... sanırım. Dudaklarının kıpırdadığını görür gibi oldum. Gözü... gözü çıkmıştı, yüzü de dayak yemiş gibiydi.”

Rengi kaçmaya başlamıştı, konuştuğu görüntü kafasında canlanıyordu. “Tanka hâlâ su doluyordu. Nasıl kapatacağımı bilmiyordum. Adamı dışarı çekebileceğimi düşünerek merdivenden tanka tırmanmaya başladım. Sonra siz geldiniz.”

“Adam tankın zeminine kelepçelenmişken onu nasıl dışarı çekmeyi düşünüyordun?”

“Bunu görmedim. Göremedim. Tek gördüğüm yüzü oldu.”

“Dublin’deyken Patrick Murray’i tanır mıydın?”

“Birçok kişi tanırdım. Patrick Murray diye birini hatırlamıyorum.”

“Pekâlâ, tekrar deneyelim.”

Eve Summerset’le iki saat uğraştı, hem de ne uğraşma. Ama adamın hikâyesi milim oynamamıştı. Sorgu odasından çıkınca interkomdan Peabody’yi aradı. “Sor bakalım yeni aracım gelmiş mi. Gelmişse garajdaki yerini öğrenip bana bildir. Sonra da beş dakika içinde orada buluşalım.”

“Peki efendim. İyi dayandı,” dedi Peabody. “Beni sorguda bu kadar hırpalasalar, rahat bıraksınlar diye her şeyi itiraf ederdim herhalde.”

Hakikaten iyi dayandı, diye düşündü Eve, ama ben çıkarırken on sene yaşlanmış görünüyordu. Yaşlı, hasta ve kırılğan. Midesi suçlulukla buruldu. Koridorda ilerlerken kendi kendine, “Adam hiçbir şey yapmamış,” diye söylendi, “tek suçu geri zekâlı gibi davranması...”

Tahmin ettiği gibi, Roarke’u kendisini bekler buldu. “Sana onunla on dakikalık bir görüşme ayarlayacağım. Ne yaparsan yap, onu avukat tutmaya ikna et. Nasıl yaparsın, hiç karışmam.”

“Ne olmuş? Orada ne yapıyormuş?”

“Benim vaktim yok. Sana kendisi anlatır. Gidecek bir iki yerim var, bir saatten fazla sürmemesi lazım. Sonra Peabody’yle beraber eve geleceğim, bir arama yapmamız gerekiyor. Summerset’in dairesi senin mülkün dahilinde olduğu için aslında arama emri çıkarmam gerekli değil. Ama zorluk çıkarabilirsin.”

“Hiç zorluk çıkarmaya niyetim yok. Bu işi halledip bitirmeyi senin kadar ben de istiyorum.”

“Öyleyse bir iyilik yap –hepimiz için– saat üçe kadar falan evden uzak dur, avukatların kefaletini ödedikten sonra Summerset’i de yaklaştırma.”

“Tamam. Kurbanın kimliğini belirleyebildiniz mi?”

“Ölmemiş. Gerçi pek canlı da sayılmaz... ama adı Patrick Murray. Klüpte temizlikçiymiş. Karısıyla görüşmem gerekiyor.”

“Pat Murray. Hay Allah. Hiç tanıyamadım.”

“Ama tanıdığın biri, öyle mi?”

“Pek şahsi yakınlığımız olmamıştı, ama tanırdım, iş icabı. O kumar oynamayı severdi, ben de kumar oynatırdım.” Bulanık anıları kafasında netleştirmeye çalışıyordu. “Rory McNee’yi nerede bulabileceğime dair bana bir tüyo vermişti –para karşılığında. Birilerine bundan bahsetmiş olmalı. Ben kimseye söz etmedim, orası kesin, arkadaş da değildik. Aslında O’Malleylerin ve bazı başkalarının ufak tefek işlerini yapardı. Aklıma bile gelmemişti.” Eli havaya kalktı sonra yanına düştü. “Verdiği tüyo da yanlış çıkmıştı zaten, onun için hiç aklıma gelmemişti...”

“Birinin aklına gelmiş. Tüyo uyduruk muydu, sağlam mıydı, bir önemi yok. Sana bir tüyo sattığı için o da hain kategorisine dahil olmuş. Yani temizlenmesi gerekenler kategorisine.” İletişim cihazı bipleyince açıp cevap verdi. “Ben Dallas.”

“Aracınız gelmiş, Teğmen, garajda D bölümü, kat üç, 101 numara.”

“Geliyorum.” Roarke’a dönüp, “Gitmem lazım,” dedi. “Avukatları ara.”

Roarke hafifçe gülümsemeyi başardı. “Bir saat oldu arayalı. Şu anda bir hakimi kefalet belirlemeye ikna etmek üzeredirler.”

Acelesi olduğu için Eve D bölümüne taşıyıcıyla gitmeye karar verdi, ama C’de bozulunca inip sövmeye bile zahmet etmeden yolun kalanını hızlı hızlı yürüdü. 101 numaraya git-

tiğinde Peabody'yi ağzı hayret ve hayranlıktan açık kalmış, konvertibil tavanlı, motor kapağı eğimli, önde ve arkada yansıtıcı kanatları olan gıcı gıcı bir Sunspot'u seyreder buldu.

"101 dememiş miydin?"

"Dedim."

"Benim yeni araç nerede?"

"İşte burada." Peabody kocaman açılmış gözleriyle ona döndü. "Bu işte. Ta kendisi."

Eve alaylı alaylı güldü. "Cinayet masasında kimseye bunlardan vermezler – yüzbaşılara bile."

"Plaka tutuyor. Kodunu bile kontrol ettim." Sürücünün kodu unutursa kullanabilmesi için yapılmış ince metal künyeyi gösterdi. "O da doğru. Araç Tahsis'i arayacaktım, ama sonra niye aptallık ediyorum ki, diye düşündüm."

"Hımm." Eve dudaklarını büzerek hafifçe ıslık çaldı. Arabanın rengi maalesef bezelye yeşiliydi, ama geri kalanı mükemmeldi. "Öff! Biri bir hata yapmış olmalı, ama bulmuşken tadını çıkaralım bari. Atla."

"Beni zorlamanız gerekmeyecek." Peabody yukarı doğru açılan kapıdan içeri dalıp rahatça yerleşti. "Koltuklar harika. Kendi sesinizle açılmaya programlayabilirsiniz."

"Bununla sonra oynarız." Eve kontağı eliyle çevirdi, motorun koca bir kedi gibi mırıldanışını duyunca bir kaşını keyifle havaya kaldırdı. "Benim eski tıknefesi düşünüyorum da... Güvenlik kalkanı ve hırsız koruması çalışıyordur umarım."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Var ya." Eve geri geri çıkıp şık bir hareketle döndü, otoparktan çıkmak üzere aşağı doğru yola koyuldu. "Yine Kulüp Denizkızı'na gidiyoruz, bu sabah orada birkaç sokak serserisi görmüştüm, onlarla konuşmak istiyorum. Bu arabayı orada kendi haline bırakmazlar; polis plakasına bile aldırış etmezler."

"Her şeyi var, hiç merak etmeyin, tam kalkan, koruma, caydırıcı elektrik şoku... hafiften başlayıp otomatik olarak artan dozda."

Eve, "İşe yarar sanırım," dedikten sonra arabanın bağlantısına uzanınca, Peabody başını iki yana salladı.

“Bağlantıyı clinize almanız gerekmiyor, sürücü tipi. Direksiyonun sapındaki ikinci düğmeye basarsanız açılır.”

“Teknolojiye bayılıyorum.” Eve Peabody’nin dediğini yaptı, bağlantı ekranının açılıp beklemeye geçmesini izledi. “Audrey Morrell, Lüks Kuleler, New York. Numarayı bul ve ara.”

Numara aranıyor... Numara rehberde bulundu. Aranıyor...

Bağlantı iki çalmada hemen açıldı ve Audrey’nin yüzü ekranda belirdi. Sağ yanağında parlak sarı bir boya lekesi ve gözlerinde aklı başka yerde kalmış gibi bir bakış vardı. “Ben Teğmen Dallas, Bayan Morrell.”

“A, evet, Teğmen.” Audrey, mavi boya sıçramış elini saçlarına götürdü. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Bu sabah saat beşle yedi arası nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?”

“Burada, evdeydim. Kalktığımda saat yediyi geçiyordu. Sabahtan beri de evden hiç çıkmadım. Neden?”

“Mutat sorgulama. Sizinle bir görüşme daha yapmak istiyorum. Yarın sabah, sizce uygunsa sizin evde.”

“Tabii, olur herhalde. Bir saatten fazla sürmeyecekse saat dokuzda olabilir. On buçukta evde bir dersim var.”

“Dokuz uygun. Teşekkürler. İleti sona erdi.” Bağlantının ekranı maviye döndü. Kavşakta kırmızı yanıyordu, Eve bekleyen araçların arkasına yanaşıp durdu. “Summerset’i bu sabah arayan her kimse, bu kadına karşı ilgisi olduğunu bilen biri olmalı –her ne kadar o kadidi çıkmış şeyin birine ilgi duyabileceğini hayal etmek zor olsa da.”

“Ben bu konuda biraz düşündüm.”

“Evet?”

“Bu adam tek başına hareket ediyormuş olamaz. Summerset’in masum olduğunu var sayarsak mutlaka işin içinde başka biri daha var demektir. Yalnızca cinayetlerden değil, işin bütün

kurgusundan öyle anlaşıyor. Katil Summerset'in huyunu suyunu, alışkanlıklarını biliyor olmalı, onu, normal davranışlarının dışına çıkmayacağından kesin emin olacak kadar iyi tanıyor olmalı. Katil iş başındayken biri Summerset'i gözetliyor, izliyor olmalı. Ayrıca profile göre katil takdir, ilgi ve ödüllendirme bekleyen biri. Ona bu istediklerini veren biri olması gerek."

"Çok iyi, Peabody."

Peabody bir an hiçbir şey söylemedi, sonra içini çekti. "Ama bütün bunları zaten biliyordunuz herhalde."

"Zıyanı yok. İyi düşünmüşsün. Dedektifliğin yarısı mantıksal dizgeyi izlemektir, sen de izlemişsin."

"Diğer yarısı nedir?"

"Mantıksız dizgeyi izlemek." Kulüp Denizkızı'nın önüne çekip durdu, kapıdaki polis mührünün kırmızı ışığı yanıp sö-nüyordu, kepenkler hâlâ kapalıydı.

"Sokak serserileri gündüz pek ortalıkta dolaşmazlar," dedi Peabody.

"Araba onları çeker." Eve çıkıp Peabody'nin de çıkmasını bekledi. Arabaya, "Bütün hırsızlık korumalarını ve güvenlik önlemlerini çalıştır," diye komut verdi.

Daha kilitler yuvalarına yeni oturuyordu ki, gözüne tam karşısındaki kapının ağzında belli belirsiz bir hareket çarptı. Sesini yükseltme gereği bile duymadan, "Bilgi için elli kredi veririm," dedi. Sokak serserileri işlerine gelen her şeyi du-yarlardı. "Eğer istediğim bilgiyi alırsam, ben ve yardımcım bu binada yasa dışı maddeler olduğuna dair aldığımız bir ih-barı değerlendirmek zorunda kalmayız."

"Sorması yirmi kredi. Cevap ayrıca otuz kredi."

"Tamamdır." Eve elini cebine sokup bir tane yirmilik çip çıkardı.

Kapıdan çıkıp ona doğru gelen şey, tepeden tırnağa boz renkteydi; cildi, saçları, gözleri, sırtındaki yerleri süpüren pardösü, hepsi aynı boz renkte... Sesi bir fısıltıdan ibaretti,

Eve'in avucundaki krediyi alan parmakları kadının etine değmemişti bile.

"Patrick Murray'i tanıyor musun? Temizlikçiydi."

"Gördüm, duydum, ama tanımam. Öldü."

"Hayır, daha tam ölmüş sayılmaz," dedi Eve. Aklından, yani o da senin gibi arada bir yerlerde, diye geçirdi, ama onun hayata dönmek için hâlâ bir şansı var. "Bu sabah kulüp kapandıktan sonra içeri giren birini gördün mü?"

"Gördüm." Adamın gri dudakları korkunç bir gülümsemeyle aralanıp gri dişlerini meydana çıkardı. "Duydum. Ama tanımam."

"Saat kaçtı?"

"Saat yok. Gündüz var, gece var. Biri geldiğinde vakit gündüzden çok geceydi, diğeri geldiğinde geceden çok gündüzdü."

"İki kişi mi geldi?" Eve'in gözleri kısıldı. "İçeri ayrı ayrı iki kişinin girdiğini mi gördün? Farklı saatlerde?"

"Birincisi kapıyı çaldı, ikincisi çalmadı."

"Birinci neye benziyordu?"

"Bir kafası, iki kolu, iki bacağı vardı. Bence herkes birbirine benzer. Güzel bir pardösüsü vardı. Kalın, siyah bir şey."

"İkinci adam geldiğinde hâlâ içeride miydi?"

"Birbirlerinin yanından hayalet gibi geçtiler." Adam yine gülümsedi. "Biri çıktı, biri girdi. Sonra sen geldin."

"Tabutun şurada mı?" Eve başparmağıyla binayı işaret ediyordu.

"Şu anda benim de içinde olmamı gerekirdi. Burası fazla aydınlık."

"Oradan ayrılma." Adama otuz kredi daha verdi. "Eğer sana ihtiyacım olur da yine gelirim, elli kredi daha alırsın."

Adam, "Kolay para," dedi ve gözden kayboldu.

"Bana adamın adını öğren Peabody. Binadaki kiracıları araştır."

“Peki, efendim.” Peabody yeniden arabaya girdi. “İki adam. Bu Summerset’in hikâyesini doğruluyor.”

“Bizim katil buralarda yaşayan sokak serserilerini pek bilmiyor olacak ki kendini saklamamış. Tek yapması gereken para verip sonra daha fazla vereceğini söylemekti.”

“Bu tipler beni ürpertiyor.” Peabody sorusunu tuşlayıp araç bilgisayarının araştırmasını bekledi. “Görünüşlerine bakınca, insana sanki hayalet gibi duvarlardan geçebileceklermiş gibi bir his geliyor.”

“Sen de birkaç yıl *Dinginlik* kullansan, senin de görünüşün aynı olur. Bütün isimleri al, bizim hayalet tabutunu sırtlayıp başka bir mezar bulmaya karar verecek olursa kimi arayacağımızı bilelim. Sonra da McNab’i ara, bizimle evde buluşmasını söyle.”

“McNab’i mi?”

“Aksileşme.” Hafif, sulu bir kar yağmaya başlamıştı, Eve komut vererek silecekleri çalıştırdı. “Summerset’in bağlantı kütüğünün kontrol edilmesi lazım.” Araç bağlantısını çalıştırıp hastaneyi aradı, Patrick Murray’in durumunu sordu.

Evin bahçe kapısından içeri girerken, “Yaşayacak gibi görünüyor,” dedi. “Beyin dalgalarında canlanma varmış, uyarılara cevap veriyormuş. Karısı yanındaymış.”

Arabayı tam durdurmuştu ki, arkasından bahçeye giren bir başka aracı fark etti. Önce işleri bölünecek diye canı sıkıldı, ama arabayı tanıyınca sıkıntısı dağılıverdi.

“Feeney!”

Arabadan Meksika güneşinde kızarmış, buruşuk giysili, kızıl saçlarını komik bir hasır şapkayla örtmüş bir adam çıktı.

“Merhaba, evlat.” Arabadan koca bir kutu indirdi, kutunun ağırlığından neredeyse sendeleyerek onlara doğru yürüdü. “Şimdi döndük, hanım bize evi açtığın için sana ufak bir teşekkür hediyesi getireyim istedi. Ev de evmiş hani.”

Gözlerini devirerek Peabody’ye baktı. “Peabody, sen de Dallas’ı kandır da birkaç hafta kal. Ev değil, saray, bir kaya-

lığın tepesinde. Yatağında yattığın yerden elini pencereden uzatıp dalından mango koparabiliyorsun. Bir havuz var, göl kadar, bir de droid var, sabah pantolonunu giydirmekten başka her işi yapıyor. Beni içeri almayacak mısın? Bu hiç yoksa yirmi kilo var herhalde.”

“Tabii ki. Döneceğinden haberim yoktu, iznin daha...” Eve kapıya uzanırken durup düşündü, adamın izninin gerçekten de o gün bittiğini fark etti. “Hesabımı şaşırmışım.”

Feeney kutuyu girişte bir masanın üzerine atıp omuzlarını esnetti. “E, ne var ne yok?”

“Fazla bir şey yok. Birbirine bağlı üç cinayet ve bir de cinayete teşebbüs var. İşkence vakaları... Adam benimle şahsen temasa geçti, bunu dini temalı bir oyun haline getirdi. Son kurban komada, ama muhtemelen iyileşecek. Roarke’un bütün kurbanları Dublin’den tanıdığı ortaya çıktı; Summerset de şüpheli listesinde en üst sıraya yerleşti.”

Feeney başını iki yana salladı. “Hiç değişmiyor. Söyleyeyim sana, iki haftadır ekranı spordan başka hiçbir şey için açmadım –” Durdu, gözlerini iri iri açarak şaşkınlıkla Eve’e baktı. “Summerset mi dedin?”

“Aramayı yaparken sana her şeyi anlatırım. McNab de yoldadır.”

“McNab ha!” Feeney hasır şapkasını ve tatil havasını üzerinden atarak Eve’in peşine düştü. “Bu işte EAD’yle mi çalışıyorsun?”

“Katil elektronik ve iletişim canavarı çıktı. Oyuncaklarından biri de ileri teknolojiye bir karıştırıcı. McNab katman katman giderek kaynağı bulmayı başardı. Ama adamın inini daha bulamadık.”

“McNab iyidir, akıllı çocuktur. Çok işe yanımda götürdüm onu.”

“Geldiği zaman bildiğiniz dilden konuşursunuz bol bol. Şimdi normal bir arama yapmam gerekiyor. Ayrıca bir bağlantı kütüğünün kontrol işi var.” Eve, Summerset’in dairesine

girmeden durdu. “Girmek istiyor musun, yoksa dönüp düşürdüğün şapkayı mı aramak istersin?”

“Hanımı arayayım da akşam yemeğe gelemeyeceğimi söyleyeyim.”

Eve sırtıttı. “Seni özlemişim, Feeney. Hem de nasıl.”

Feeney de muzipçe sırtarak cevap verdi. “Hanım her şeyi videoya çekti, tam altı saat. Seninle Roarke’u haftaya bir akşam yemeğe davet ediyor, filmleri seyrettirecekmiş.” Kaşlarını oynatarak Peabody’ye döndü. “Sen de gel.”

“Ee, şey, Yüzbaşı’m, ben rahatsız etmek istemem...”

Eve araya girdi. “Çenenin yorma, Peabody. Benim acı çekmem gerekiyorsa, sen de çekeceksin. Emir komuta zinciri diye buna derler.”

Peabody, “Bu da beni terfi etmeye teşvik ediyor,” dedi. “Teşekkürler, Teğmen.”

“Bir şey değil. Kayıt başlasın. Teğmen Eve Dallas, Yüzbaşı Ryan Feeney, Memur Delia Peabody, standart usulde arama yapmak üzere şüpheli Lawrence Charles Summerset’in konutuna giriyorlar.”

Daha önce hiç Summerset’in özel alanına girmemişti. Gördükleri onu şaşırttı. Yalın ve işlevsel bir dekorasyon, sert ve düz hatlar, minimalist bir stil beklerken, karşısına mavi ve yeşilin uyumlu, yumuşak tonlarıyla döşenmiş çok güzel bir oturma odası çıkmıştı. Bal rengi tahta masaların üzerinde zevkli süs eşyaları, koltuklarda büyük, yumuşak minderler, etrafta insanı saran ve rahatlatan bir hava vardı.

“Kimin aklına gelirdi?” diyerek başını iki yana salladı. “Buraya bakınca insan, hayatı seven, hatta dostları bile olan bir adamın evi zanneder. Feeney, sen iletişim sistemine bak, tamam mı? Peabody –” Sözü, güney tarafındaki duvara gömülü interkomun çalışıyla kesilmişti. “McNab olacak. Peabody, sen McNab’i içeri al, sonra da burayı incelemeye başla. Ben de yatak odasına bakacağım.”

Oturma odasına dört taraftan dört kapı açılıyordu. İlk oda düzenli ve işlevsel bir çalışma ve kumanda-kontrol merkeziydi. Feeney ellerini ovuşturarak donanımın içine dalıp işe

koyuldu. Çalışma odasının karşısında yine aynı şekilde düzenli ve işlevsel bir mutfak vardı. Eve şimdilik mutfak üzerinde pek durmamaya karar verdi.

Karşılıklı iki yatak odasından biri, artık resim stüdyosu olarak kullanılmaya başlanmıştı. Eve dudaklarını büzerek şövalenin üzerindeki bitmemiş natürmortu inceledi. Pencerenin önünde duran sehpanın üzerindeki pırıl pırıl elmalar ve üzümlerle dolu kocaman kaseyi gördüğü için resimdekilerin de meyve olduğunu tahmin edebiliyordu, ama tuvalin üzerindeki meyvelerin vakti epeyce geçmiş gibiydi.

“Aman işi bırakıp hayatını resimden kazanmayı falan düşünme...” diye mırıldanarak yatak odasına geçti.

Yatak büyüktü, kurşun ve kalay alaşımı karyola başlığı zarıfçe işlenmiş asma dalları ve yapraklarıyla süslüydü. Kalın yorgan şiltenin üzerine öyle düzgün serilmişti ki, tek bir kırışıklık görmek imkânsızdı. Dolapta yirmi kadar takım elbise asılıydı; hepsi siyahtı ve birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, birbirinin klonu olmaları bile mümkündü. Dolabın alt tarafına, şeffaf koruyucu kutular içerisinde ayakkabılar sıralanmışlardı. Onların da hepsi siyah ve pırıl pırıl cilalıydı.

Eve işe dolaptan başladı, cepleri kontrol etti, gizli bir oda-
cığa açılan bir ara bölme bulmaya çalıştı.

On beş dakika sonra dolapta işi bitip kafasını dışarı çıkardığında yan odadan Feency’yle McNab’in anabilgisayarlar ve sinyal kapasitörleri hakkında keyifle gevezelik etmekte olduklarını duydu. Şifoniyere geçip her çekmeceyi tek tek ararken, Summerset’in iç çamaşırlarını karıştırmaktan ileri gelen tehditkâr bir iç ürpertisini bastırmak zorunda kaldı.

Bir saate yakın aramasını sürdürdükten sonra tam şilteyi çevirmesine yardım etsin diye Peabody’ye seslenmek üzereydi ki, seradan toplanmış güllerle süslü bir sehpanın üzerine asılmış bir suluboya tabloya gözü takıldı.

Tuhaf, diye düşündü, diğer resimler –adamın evinde resim galerisi açacak kadar resim vardı hani– hep grup grup asılmıştı. Bir tek bu tek başına duruyordu. Eve’in anladığı kadarıyla güzel bir çalışmaydı, yumuşak fırça darbelerine, hülyalı

renklere yakından bakmak için resme doğru yürüdü. Resmin odağı küçük bir oğlan çocuğuydu, melek gibi yüzünde güller açıyordu, kollarında bir kucak dolusu kır çiçeği tutuyordu.

Resimdeki çocuk neden ona tanıdık geliyor olabilirdi acaba? Gözlerinde tanıdık bir şey vardı sanki. İyice yaklaşp şefkatle resmedilmiş yüze dikkatle baktı. *Kimsin sen?* diye sordu içinden. *Ve Summerset'in duvarında ne işin var?*

Bu resmi Summerset'in yapmadığı belliydi, stüdyodaki tuvali gördükten sonra bundan kimsenin şüphesi olamazdı. Bu resmi yapan, yetenek ve üslup sahibi biriydi. Çocuğu da tanıyordu. Eve bundan neredeyse emindi.

Daha iyi bakmak için tabloyu duvardan indirip pencerenin önüne götürdü. Alt köşede bir imza görebiliyordu. *Audrey.*

Kız arkadaşı, diye düşündü. Herhalde Summerset resmi bu yüzden ayrı asmış, altına taze güller yerleştirmiş olmalıydı. Adam gerçekten de sırlıslıkam âşıktı.

Resmi yerine asmak üzereyken vazgeçip yatağın üzerine koydu. Aklından yine, *Bu çocukta bir şey var*, diye geçti, kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. *Bu çocuğu nerede gördüm? Nerede görmüş olabilirim? Şu gözleri. Hay Allah!*

Gergin bir hareketle tablonun arkasını çevirip yaldızlı çerçevesinden sökmeye koyuldu.

“Bir şey mi buldunuz, Dallas?” Peabody kapıdan sesleniyordu.

“Hayır... bilmiyorum. Bu resimde bir şey var. Bu çocukta... Audrey yapmış. Tuvalin arkasında bir isim falan var mı diye bakmak istiyorum. Canı cehenneme!” Sinirli bir şekilde çerçevenin arkasını yırtmak için elini köşesine götürdü.

“Durun. Bende çakı var.” Peabody çabucak yanına gelmişti. “Arkasını şuradan düzgünce keserseniz sonra tekrar kapatabilirsiniz. Temiz bir iş olur, ustaca...” Çakısının ucunu ince beyaz kâğıdın altına sokup yavaşça kaldırdı. “Eskiden kuzininin resimlerini paspartulardım. Çok güzel resim yapar, ama lazer matkapla bir vida sıkmasını bile beceremez. İşiniz bitince bunu aynen...”

“Dur.” Eve'in eli Peabody'nin bileğine yapıştı.

Arka kaplamanın altında minicik bir gümüş disk görmüştü. “Feeney’yle McNab’i çağır. Lanet tabloya dinleme cihazı koymuşlar.”

Peabody çıkınca Eve resmi çerçevesinden çıkarıp çevirdi, imzanın olduğu köşeye baktı. Audrey’nin isminin altında, çerçevenin kapattığı kısımda, dört yapraklı bir yonca vardı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

“Summerset’i evindeyken sürekli izleyebiliyorlarmış,” dedi Eve Lüks Kuleler’e doğru gazlarken. “Feeney’yle McNab evde kadının yine böyle oyuncak takılmış birkaç tablosunu daha bulabilirler bence.”

“Roarke’un cihazlarının bunları görüp devre dışı bırakması gerekmez miydi?”

“Neden görünmediklerini Feeney bulur muhakkak. Kadın hakkında bir şeyler bulabildin mi?”

“Hayır, efendim. Bilgisayardan bulabildiğim tek şey, kırk yedi yaşında ve Connecticut doğumlu olduğu. Julliard’da okumuş, üç yıl Paris’te Sorbonne’a, iki yıl da Rembrandt Station’daki sanat kolonisine devam etmiş. Özel ders veriyor, Kültür Değişim Programı’nda gönüllü olarak ücretsiz ders veriyor. Dört yıldır New York’ta yaşıyor.”

“Bu işte onun da parmağı var. Adam kayıtlara müdahale etmiş. Bu kadın Connecticut doğumluysa Feeney’nin o çirkin yeni şapkasını yerim. İrlanda dosyasındaki kadınlara bak. Marlana işine karışan altı adamın bütün kadın akrabalarını çıkar. Ekranaya getir, göreyim.”

“Bir dakika bekleyin.” Peabody Eve’in dosyasını açtı, etiketli diski bulup bilgisayara taktı. “Yalnızca kadınları göster, tüm verileri sırala.”

Eve Lüks Kuleler'e bir blok kala kenara çekip ekrandan geçen yüzleri incelemeye başladı. "Hayır." Başını iki yana sallayarak, Peabody'ye bir sonraki resme, oradan bir sonrakine geçmesini işaret etti. Sessizce söverek, mallarını satmaya çalışarak hava kızaklı arabasıyla yanlarından geçen bir sokak satıcısına kötü kötü baktı. "Hayır, lanet olsun. Burada olmalı, biliyorum. Dur, geçme, geri dön, bir önceki."

Peabody ekrandan kadının ismini okudu: "Mary Patricia Calhoun. Kızlık soyadı McNally, Liam Calhoun'un dul eşi. İrlanda, Doolin'de yaşıyor. Ressam. Vergi istisnası numarası güncel. Kırk altı yaşında, bir oğlu var, onun adı da Liam, okuyor."

"Gözleri aynı resimdeki çocuğun gözleri. Saçını boyayıp sarıdan kahveye çevirmiş, birkaç da estetik yaptırmış. Burnu şimdi daha uzun ve ince, elmacık kemikleri daha çıkık, çenesi daha küçük, ama bu o. Ekranı böl, oğul Liam Calhoun'u göster."

Resim ekranda, annenin resminin yanında belirdi. "Bu o, resimdeki çocuk." Eve resimdeki gencin yüzünü incelemeye başladı. Büyümüştü, ama yüzü hâlâ çocuk halindeki gibi melege benziyordu; gözleri pırıl pırıl, zeki bakışlıydı. "Buldum seni, pislik," diye mırıldanarak yeniden trafiğe daldı.

Onları ilk gelişlerinden hatırlayan kapıcının benzi attı, yoldan çekilmesi için Eve'in başparmağıyla şöyle bir işaret etmesi yetmişti.

"Bunu yıllardır planlamış olmalılar, başta da annesi..." Eve cam asansöre binip ortasına doğru ilerledi. "Çocuk babası öldüğünde beş yaşında falan olmalı."

"Akıllı ermeyecek bir yaştaymış," dedi Peabody.

"Doğru. Ona bu akıllı annesi vermiş. Bu görevi de, bu amacı da. Onu bir katile dönüştürmüş. Tek oğlunu... Belki çocuğun da baştan bazı eğilimleri vardı, kalıtsal ve genetik bazı özellikler olabilir, ama kadın bunları kullanmış, çocuğa hükmetmiş. Bunu Mira söylemişti. Hükmedici, baskın, otoriter bir kadın var, demişti. Biraz da din ve intikam duygusu kat,

bir de elektroniğe çalışan bir kafa, bol çalışma, işte canavar hazır.”

Eve zili çaldıktan sonra elini silahının kabzasına götürdü. Audrey kapıyı açtı, tereddütlü bir gülümsemeyle onlara baktı. “Teğmen, yarın sabah diye konuştuk sanıyordum, yoksa yine mi karıştırdım?”

“Hayır, planda bir değişiklik oldu.” Eve içeri girip oturma odasını gözleriyle taradı, ama kapının önünden ayrılmamaya dikkat ediyordu. “Size bazı sorularımız olacak, Bayan Calhoun.”

Audrey’nin gözünde titrek bir ışıltı parlayıp söndü, bakışları buz gibi oldu, ama sesi hiç titremedi. “Pardon?”

“Bu maçı ben kazandım. Seni ve oğlunu bulduk.”

“Liam’a ne yaptınız?” Audrey ellerini pençe gibi kısıvrarak Eve’in gözlerine hücum etti. Eve yana kaçıp döndü, kadının arkasına geçip koluyla boğazından yakaladı. Kadın Eve’in yarısı kadardı, kendini kurtarması mümkün değildi.

“İrlanda aksanını hâlâ kaybetmemiş, duydun mu, Peabody? Connecticut’lıymış, yersen...” Serbest eliyle arka cebinden kelepçelerini çıkardı. “Çok ahenkli bir aksan, değil mi?”

“Bayılırım.” Kelepçeler takıldıktan sonra Peabody kadının kolunu tuttu.

“Seninle uzun uzun sohbet edeceğiz şimdi, Mary Pat, cinayet, işkenceden ve analıktan bahsederiz biraz. Birbirinden ayrılmayan üç şey, değil mi?”

“Oğlumun saçının bir teline zarar verdinse eğer, senin kalbini söküp yerim.”

“Ben zarar verdimse, öyle mi?” Eve kaşlarını kaldırdı, gözlerinde buz gibi bir bakış vardı. “Oğlunu bir intikam masalıyla uyuttuğun ilk gece onu sen kendin lanetledin.”

Tiksintiyle sırtını dönerek cebinden iletişim cihazını çıkardı. “Komutan, olayda bir gelişme oldu. Audrey Morrell’in evi ve şahsi eşyaları için arama ve el koyma izni istiyorum.” Bir an durdu. “Eski adıyla, Mary Patricia Calhoun.”

Liam'ın kilerden bozma inini, duvar süsü verilmiş bir bölmenin arkasında buldular. Odada elektronik ekipmanın yanı sıra beyaz İrlanda dantelinden örtüyle örtülmüş bir de masa vardı. Üstünde mumlarla çevrili mermer bir Meryem Ana heykeli duruyordu. Masanın üzerinde, duvarda da, altın bir haç üzerinde çarmıha gerilmiş oğlu asılıydı.

Liam'ın onları böyle görmesini mi istiyordu acaba, diye düşündü, Eve. Azizler, mazlumlar olarak mı? Kutsal ana ve kurban edilmiş oğul olarak mı? Kadın da kendini el değmemiş, bilge, seçilmiş kişi olarak görüyor olmalıydı.

“Eminim oğlu burada tuzaklarını kurarken kendisi de ona çayla sandviç taşımıştır. Onu adam öldürmeye yollamadan önce de beraberce dua etmişlerdir.”

Feeney ellerini saygı ve şefkatle aletlerin üzerinde gezdirirken Eve'in sözlerini duymuyordu bile. “Hiç böylesini görmüş müydün, Ian McNab? Şu osilatöre bak. Güzelliğe bak. Ya şu çapraz vericiye ne diyorsun? Çoklu görev seçeneği bile var. Piyasada böyle bir şey bulamazsın.”

“Yakında çıkacak ama, gelecek bahara,” dedi McNab. “Bu aleti Roarke'un ArGe bölümünde gördüm. Parçaların yarısından fazlasını kendileri üretmişler, neredeyse yarısı daha piyasaya çıkmamış.”

Eve genç adamın koluna yapışarak, “Roarke'un orada kimle konuştun?” diye sordu. “Kimle çalıştın? Hepsini say, McNab.”

“Yalnızca üç teknisyen. Roarke fazla yayılmasını istemedi, bütün bölüm ortalıkta bir polis gezindiğini bilsin istemiyordu. Suwan-Lee, Billings Nibb, bir de İ.M. Dillard.”

“Suwan kadın mı?”

“Evet, Uzak Doğu'dan, çok hoş bir parça. Tam –”

“Nibb?”

“Elektronik dinozoru. Her şeyi biliyor. Bölümdekiler Bell Watson'u ilk aradığında Nibb de oradaymış diye dalga geçiriyorlar.”

“Dillard?”

“Çok akıllı bir çocuk. Size bahsetmiştim. Çok becerikli.”

“Beyaz, yeşil gözlü, yirmi yaşlarında, boyu bir yetmiş beş kadar, yetmiş kilo civarında?”

“Evet, nasıl –”

“Allah kahretsin, Roarke adama bir de maaş ödüyormuş. Feeney, sen bu aletleri çalıştırıp komple inceleyebilir misin?”

“Herhalde, ne sandın?”

“Gidelim, Peabody.”

“Mary Calhoun’u sorguya çekmeye mi gidiyoruz?”

“Yakında ona da sıra gelecek. Şimdi gidip İ.M. Dillard’ı işten atmamız gerekiyor.”

İ.M. Vardiyasına gelmemiştir. Bölüm müdürü Nibb, Eve’e bunun daha önce hiç olmadığını söylüyordu. İ.M. örnek bir memurdu, işine her zaman vaktinde gelirdi, verimli, çalışkan ve yaratıcıydı.

“Bütün dosyalarını görmem gerekiyor, personel dosyası, tamamlanmış işler, halen yapmakta olduğu işler, durum raporları, ne varsa.”

Nibb kollarını kavuşturdu. Graham Bell’i tanıyacak kadar yaşlı olmasa da, geçen yaz yüz yaşını devirmişti. Gür beyaz sakalının altında ağzı keyifsizce sert bir ifade aldı.

“O kayıtların birçoğu gizli bilgiler içerir. Elektronik sektöründe araştırma ve geliştirmede çok rekabet vardır. Ölümüne. Bir bilgi sızacak olursa –”

“Burada bir cinayet soruşturması yapıyoruz, Nibb. Ayrıca bilgileri kocamın rakiplerine satacak değilim.”

“Üzgünüm, Teğmen, yine de patronumun izni olmadan size çalışması devam eden projeler hakkındaki dosyaları veremem.”

“Patron izin veriyor.” Roarke o anda çıkıp yanlarına gelmişti.

“Burada ne işin var?” diye sordu Eve.

“Bir iz bulduğumu düşünmüştüm. Görüyorum ki yanılmamışım. Nibb, teğmene istediği her şeyi getir.” Roarke Eve’i kenara çekti. “Arms’ın lobisindeki karmaşanın kayıtlarına bir

daha baktım, sonra da burada geliştirdiğimiz bazı çözümlene programlarını kullanarak görüntüleri inceledim. Fazla teknik ayrıntılara girmeden şöyle anlatayım, açđ, mesafe gibi şeyleri değerdendirerek bir noktanın yerini bulan bir program. Programı göre katilin McNab'e bakıyor olma olasılığı kapının önündeki polise bakıyor olma olasılığından çok daha yüksek çıktı.”

“Sen de kendi kendine, hem seninle bir ölçüde ilgisi olup, hem de McNab'in polis olduğunu bilecek kim var, diye sordun.”

“Cevap da bu bölümden biri olmalıydı. Az önce bilgisayarda bir personel taraması yaptım. İ.M.'nin fiziksel yapısı tam tutuyor.”

“Senden bayağı iyi polis olur.”

“Bana hakaret etmen için bir sebep göremiyorum. Tam İ.M.'nin ev adresine bakıyordum ki, bana etrafta polisler dolaştığını bildirdiler. Herhalde ikimiz de aynı izi sürüyormuşuz, değil mi?”

“Adres neymiş? Gidip tutuklayalım şunu.”

“Saint Patrick Katedrali. Adamı orada öğle yemeği yerken bulacağınızdan pek emin değilim.”

“Personel bölümünüz pek özensiz çalışıyormuş, Roarke.”

Roarke gülümsüyordu, ama yüz ifadesi keyifli değildi. “Bunu kendilerine de söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. Sen ne buldun?”

“İ.M., Liam Calhoun çıktı. Adamın oğlu. Ana kraliçeyi de buldum, Roarke.” Eve her şeyi anlatınca Roarke'un gözleri karanlık, soğuk bir bakışa büründü. “Feeney ve McNab şu anda kadının evinde bulduğumuz aletleri inceliyorlar. Sonra da Summerset'in dairesindeki dinleme cihazlarına bakacaklar. O nerede? Summerset?”

“Evde. Kefaletini ödedik.” Roarke'un çenesi kasıldı. “Güvenlik bileziği taktılar.”

“Suçlamalar düşecek; bileziği de çıkarırlar. Merkeze gider gitmez ilgilenirim. Whitney gelip annenin sorgulamasını izleyecek.”

“Sanırım dinleme cihazları da burada üretilmiştir, dinleme cihazlarını piyasada mevcut tarayıcıların algılamasını engelleyecek bir koruyucu kaplama üzerinde çalışıyoruz. Adamın oyununa başından beri bizzat sponsorluk etmişim. Ne hoş.”

“Adamı bulduk, Roarke. Bir şekilde haber almışsa ve kaçıyor olsa bile artık yakalamamız an meselesi. Annesi elimizde. Adamın onsuz iş göremeyeceği, görmek istemeyeceği belli bir şey. Buralardan uzaklaşmayacaktır. Buradan aldığım verileri Merkeze götürüp yalnızca benim ve Feeney’nin erişimine açık olacak şekilde kilit altına alacağım. Kanun sana bu koruma hakkını tanıyor.” Derin bir soluk alıp verdi. “Şimdi doğruca Sorgu’ya gidiyorum, muhtemelen uzun sürer gibi görünüyor. Eve geç gelirim.”

“Belli ki benim de burada yapmam gereken epeyce iş var. İhtimal ben daha geç gelirim. Pat Murray’in doktorlarıyla konuştum, kendine gelmiş. Şimdilik konuşabiliyor ve bacaklarını oynatabiliyormuş ama iyi tedavi edilirse tam olarak düzeleceğini düşünüyorlar.”

Eve, burada söz edilen iyi tedavinin parasının Roarke’un cebinden çıkacağını gayet iyi biliyordu. Kocasının koluna hafifçe dokunarak, “Odasında polis beklemesi için talimat verdim,” dedi. “Yarın ben de görmeye gideceğim.”

“Birlikte gideriz.” Roarke, Nibb’in elinde bir kutu diskle onlara doğru geldiğini gördü. “Kolay gelsin, Teğmen.”

Audrey’nin sorgusunun beşinci saatinde, Eve kahveyi bırakıp suya döndü. Merkez’deki suni kafein uzun süre kullanıldığında mideyi yakıyordu.

Audrey ısrarla çay içmeye devam ediyordu, saatlerdir kibar kibar çayını yudumlamasına rağmen artık cilası dökülmeye başlamıştı. Saçı şeklini kaybedip sarkmış, terden ıslanıp şakaklarına ve alnına yapışmıştı. Kozmetiklerin etkisi geçtikçe, alttan son derece solgun bir ten çıkıyordu, rujun yumuşak rengi gitmişti, ağzı ince ve sert görünüyordu. Gözlerinin akında kırmızı çizgiler belirmişti.

“Ben şöyle bir toparlamak istiyorum. Kocan öldükten sonra –”

Audrey Eve’in sözünü keserek, “Kocam ölmedi, öldürüldü,” dedi. “O Roarke olacak sokak serserisi, o soğukkanlı katil tarafından, hem de bir küçük fahişe için öldürüldü, ben dul kaldım, oğlumsa babasız...”

“Oğlunun buna inanmasını istiyordun. Ona günlerce, yıllarca hep aynı hikâyeyi anlattın, aklını bozdun, kalbini kararttın. Onu kendi intikamına alet ettin.”

“Ona doğduğu günden beri Tanrının gerçek sözlerinden başka hiçbir şey söylemedim. Ben rahibe olacaktım, hayatımı erkek bilmeden geçirecektim. Ama Tanrı bana Liam Calhoun’u gönderdi. Bir melek beni ona çağırdı, ben de onunla birleştim ve oğluma hamile kaldım.”

“Bir melek çağırdı, ha.” Eve kadının sözlerini tekrarlayarak arkasına yaslandı.

“Parlak bir ışık.” Kadının gözleri parıltıyordu. “Altın gibi parlak, sarı bir ışık. Ben de aslında yalnızca oğlumun yaratılışı için bir araç olan adamla evlendim. Sonra onu canice öldürüp canını aldılar, o zaman oğlumun neden yaratılmış olduğunu anladım. Oğlum işlenen günahlar karşılığında ölmek için değil, işlenen günahların intikamını almak için dünyaya gelmişti.”

“Ona hep bunu söyledin, hayatta varlık amacının öldürmek olduğunu öğrettin.”

“Kendisinden alınanı geri almasını öğrettim. Tartıyı dengeye getirmesini. Zayıf bir çocuktuk, sağlıksızdı. Kendisini arıtıp görevine hazırlamak için çile çekti o. Ben de hayatımı ona, onu eğitmeye adadım.” Dudakları kıvrıldı. “Çok da iyi eğittim. Onu asla bulamayacaksınız. O çok akıllıdır. Oğlumun kafası çok iyi çalışır. Dahidir o. Ruhu da taze yağmış kar gibi bembeyazdır.” Yüzünde insanın kanını donduran bir gülümseme belirmişti. “Senden çok ötedeyiz.”

“Oğlun bir katil, kendini tanrı sanan bir sosyopat. Ama onu gerçekten de çok iyi eğitmişsin, en faydalı olacağını düşündüğün konuda.”

“Onun akli kılıcıdır.”

Ya ruhu, diye düşündü Eve. Eğer böyle şeyler varsa, kadın oğlunun ruhuna ne yapmıştı? “Onu ortaya salmadan evvel eğitmek, şekillendirmek için neredeyse on beş yıl harcadın. Sabırla plan yaparak, en ince ayrıntıları düşünerek gününü bekledin. Ama o senin kadar sabırlı değil, Audrey. Sence şimdi ne yapacak, yanında sen olup ona rehberlik etmeden ne kadar idare edebilecek?”

“Ona bir şey olmaz. Başladığı işi bitirecek. Bunun için dünyaya geldi o.”

“Onu bu kadar iyi programladığını düşünüyorsun demek. Umarım haklısındır, çünkü bir dahaki maç için karşıma çıkınca ezeceğim onu. Başka bir yerlerde bir sürü aleti daha var, değil mi? Buralarda bir yerlerde.”

Audrey gülümseyerek çayını yudumladı. “Bu kocaman, pis şehirde, bu Sodom ve Gomora’da onu asla bulamayacaksınız. Ama o sizin yerinizi biliyor, senin ve senin o eli kanlı aşığının yerini. Ben üzerime düşeni yaptım, bu konuda Tanrı şahidimdir. Fedakârlıkta bulundum, kurban verdim, o aptal Summerset’in bana dokunmasına izin verdiğimde her şeyimi verdim. Fazla bir şey olmadı gerçi... hem Audrey onurlu bir kadın olduğu için, hem de adamın peşimden ayrılmamasını istediğim için. Beni istiyordu, hem de nasıl. Dairesinde beraber ne akşamlar geçirdik, müzik dinledik, resim yaptık.”

“Sen de o arada dinleme cihazı yerleştirdin.”

“Oldukça kolay oldu, iş bana gelince gözleri kör oluyordu. Ona verdiğim resmin yatak odasında o duvara yakıştığını söyledim, o da tam dediğim yere astı. Onu oradan izliyorduk, ne zaman ne yaptığını biliyorduk. Liam’ım için güzel bir avdı.”

“Liam’a arabama o bombayı koymasını sen mi söyledin?” Eve, Audrey’nin dudaklarının inceldiğini görerek gülümsedi. “Ben de sanmıyordum zaten. Böyle şeyler yapmayacak kadar incelik düşkününü birisin sen, ayrıca benim daha o aşamada ortadan kalkmamı istemezdin. Bunu o kendi başına yaptı. Eğer

yanında olup kontrolü ele almazsan arada tetiği sürçüyor demek. Şimdi de yanında değilsin.”

“O hatasının cezasını çekti. Artık bir daha yoldan çıkmaz.”

“Öyle mi dersin? Yoksa şimdi her şeyi eline yüzüne bulaştırıp kendi ayağıyla kucağıma mı düşecek? İşler çok çirkinleşebilir, Audrey. Oğlun ölebilir. Onu kaybedebilirsin. Ama bana nerede olduğunu söylersen onu canlı ele geçirebilirim. Sana oğlunun canının yanmayacağına söz verebilirim.”

“Sence onun hayatının geri kalanını bir hapisanede parmaklıklar arkasında geçirmesini ister miyim?” Audrey ayağa kalkıp öne doğru eğildi. “Öyle yaşamasındansa erkekçe ölsün, şehit olsun, daha iyi, kalbinde intikam hissiyle, babasının kanını yerden sildikten sonra ölmekte ne var? Ana babana değer ver. En güzel emirdir bu, sana hayat veren insanları onurlandır. Oğlum bunu unutmayacaktır. Unutmaz, inan bana. Başladığı işi bitirirken hep bunu düşünecektir.”

Eve, Whitney’ye, “Milim gerilemiyor,” dedi. Audrey bir hücreye kapatılmıştı. “Onu kurtarmak için bile ele vermeye yanaşmıyor, çocuk başladığı işi bitirirken ölecek olursa üzülmecek, sevinecek.”

“Psikolojik testlerden sonra mahkeme onu büyük bir ihtimalle şiddet eğilimi ve akıl hastalıkları olan insanların kapatıldığı bir kurumda ömür boyu yaşamaya mahkum eder.”

“Kendini deli gibi göstermeye çalışıyor ama aslında o kadar da deli sayılmaz, bu ceza ona yetmez. Çocuğun hayatta bir şansı olabilirdi. Bilemeyiz, bu kadının iğrenç anneliği olmasa belki hayatta kendine başka bir yol çizebilirdi.”

“Geçmişini değiştiremezsin. Evine git, Dallas. Bu gecelik yapabileceğin her şeyi yaptın.”

“Önce gidip Feency’ye bir bakacağım.”

“Gerek yok. O ve McNab duruma hakim vaziyetteler. Eğer bir gelişme olur da adamın öbür aletlerinin yerini bulurlarsa seni ararlar.” Eve bir mazeret daha ileri süremeden, “Evine git, Teğmen,” diye tekrarladı. “Artık yakıtın tükenmiş olmalı. Git doldur, sabah kaldığın yerden devam edersin.”

“Peki, efendim.” Saat zaten dokuzu geçti, diye düşünerek otoparka yöneldi. Eve gidip yemek yemeye ve Roarke’un neler bulduğuna bakmaya karar verdi. Belki Roarke’un bilgisayarlarıyla isimleri tekrar araştırırlarsa çocuğu bulabilecekleri birkaç adres daha çıkarabilirlerdi.

Saklanmak isteyen biri için çok büyük bir şehirdi burası. Hele annesinin yakalandığından henüz haberi yoksa... Eve bağlantıyı açtı. “Nadine Furst, Kanal 75.”

“Ben Nadine Furst, şu anda burada değilim, lütfen bir mesaj bırakın veya e-posta ya da faks yoluyla temasa geçin.”

“Aramayı evine aktar. Lanet olsun, Nadine, izin yapmanın sırası mı?”

“Merhaba, ben Nadine. Şu anda evde değilim. Mesaj – ”

“Allah kahretsin. Nadine, beni duyuyorsan bağlantıyı aç. Sana reyting patlaması yaptıracak bir şey söyleyeceğim.”

“Neden baştan söylemiyorsun?” Nadine’in yüzü ekranda belirivermişti. “Geç saatlere kadar çalışıyorsun, ha, Dallas?”

“Senden daha fazla çalıştığım kesin.”

“Eh, insan arada sırada bir akşam izin yapmak istiyor.”

“Burada muhabirlerden bahsediyoruz, insanlardan değil. Bu söyleyeceğimi hemen bu gece yayınlamak isteyeceğinden eminim. Son seri cinayetler vakasıyla ilgili olarak polis birini tutuklamış bulunuyor. Mary Patricia Calhoun, ya da takma adıyla Audrey Morrell, halen Thomas X. Brennen, Shawn Conroy ve Jennie O’Leary cinayetlerine suç ortaklığı etmekten göz altında. Patrick Murray’i öldürmeye teşebbüs olayında da yine suç ortaklığıyla suçlanıyor.”

“Dur biraz... dur biraz... daha kayıt cihazımı yeni açıyorum.”

“Bu ilk ve son fırsat,” dedi Eve yumuşamadan. “Calhoun’un oğlu Liam Calhoun da bu suçlarla ilgili olarak aranıyor. Katil zanlılarının resimlerini istersen Polis Merkezi’nde Halkla İlişkiler bölümünü ara.”

“Ararım. Anneyle bu gece teke tek görüşme yapmak istiyorum.”

“Mucizelere inanmaya devam et, Nadine, çok tatlısın.”

“Dallas –”

Eve bağlantıyı sonlandırıp karanlığa doğru gülümsedi. Eğer Nadine onu hayal kırıklığına uğratmazsa, haber otuz dakika sonra yayında olacaktı.

Kapılardan geçip arabasını evin önüne çekerken gözleri yorgunluktan yanıyordu, ama zihni hâlâ açıktı. Bir iki saat daha elindeki kesin bilgiler üzerinde çalışabileceğine karar verdi. Yalnızca biraz yemek yemeye, belki çabucak bir duş almaya ihtiyacı vardı. Belki gücünü toplamak için yarım saat kestirebilirdi.

Arabasını evin önünde bırakıp ağrıyan boynunu gevşetmek için başını ve omuzlarını çevirerek merdivenleri çıktı. Girişte ceketini çıkarıp tırabzan babasının üzerine attı. İçini çekti. Aslında Summerset’le karşılaşmamayı yeğlerdi, ama yakayı sıyırdığını bilmek de adamın hakkıydı. Normalde, çoktan asık suratıyla karşısında belirmiş olması gerekirdi.

Eve, “Bir yerlere kapanmış surat ediyordur,” diye söyleyerek ev tarayıcısına döndü. “Summerset’i bul.”

Summerset büyük salonda.

“Aynen. Surat ediyor demek.” Eve derin bir soluk aldı. “Geldiğimi duydun, iskeletor. Her zamanki şikayetlerini duymaktansa bana yüz vermemeni tercih ederim aslında ya...” Söylene söylene salona doğru yürüdü.

Sonra durdu. Silahını çekmek için kaşınan elini yavaşça yukarı kaldırdı, her iki elinin avuçları da karşıdan görünecek şekilde hareketsiz bekledi.

“Bir şey söylemeye gerek yok, ne yapacağını kendi biliyor. Çok takdir ettim.” Liam Summerset’i kabloyla bağladığı iskemlenin arkasından gülümsüyordu. Summerset’in sağ gözünden kıl payı uzakta tuttuğu ince gümüş aleti sallayarak, “Bu ne biliyor musun?” diye sordu.

“Bilmiyorum, ama işe yarar bir şeye benziyor.”

“Lazer neşteri. Modern tıbbın kullandığı en iyi aletlerden

biri. Açtığım anda gözü gider. Bu zamparaya acıyacak değilim, beynini doğrayana kadar devam ederim.”

“Bilemiyorum, Liam, onun beyni oldukça küçüktür, ıskalayabilirsin.”

“Ondan zerre kadar hoşlanmıyorsun, değil mi?” Liam’ın gülümsemesi keyifle bütün yüzüne yayılırken, Summerset yalnızca gözlerini kapamakla yetindi. Liam bir an için, gözleri parlayan, gülümsemesi insanı büyüleyen, çekici bir delikanlı oluvermişti. “Bu da işin en zevk aldığım tarafıydı, bak. Bu adamı kurtarmak için o kadar ter döktün, halbuki ondan benim kadar nefret ediyor olmalısın.”

“Eh, tam da nefret ediyorum diyemem, aslında kararsızım. Neden şu lazeri çekmiyorsun biraz? Droide razı değilsen, bugünlerde iyi uşak bulmak çok zor.”

“Silahını baş parmağın ve işaret parmağınla tutup çıkarmanı istiyorum, Teğmen. Çok yavaş bir şekilde çıkarıp yere koy, sonra da buraya doğru tekmele. Duraksadığını görüyorum,” diye devam etti. “Bu aleti ayarladım, sana söyleyeyim. Etki alanını uzattım.” Keyifle neşteri Eve’e doğru çevirdi ve başına nişan aldı. “Sana kadar gelir, bana inan, şunun beyni yerine senin beynini delip geçebilirim.”

“Doktorlardan nefret ederim.” Silahını çıkardı. Ama yere koyacak gibi çömelirken silahı çevirip kavrayıverdi. Lazer neşterinden bir ışın fırladı, pazısını ateş gibi bir acı dağladı. Parmakları uyuştı, şok silahı elinden yere düştü.

“Korkarım bunu bekliyordum. Seni iyi tanıyorum.” Adam konuşurken odayı kat ederek Eve’in yanına gelmiş, o acıyı unutup odaklanmak için kendi kendisiyle mücadele ederken yerdeki silahı almıştı. “Okulda bize lazer kesişinin acısı hiçbir şeye benzemezmiş, diye öğretmişlerdi. Normalde anestezi öneririz.” Gülerek geri çekildi. “Ama yaşayacaksın. Şu kolunu sarsan iyi olur. Her yeri kana buluyorsun.” Lütufkâr bir tavırla eğilip Eve’in gömleğinin kolunu yırttı, kumaş parçasını kucağına bıraktı. “Bununla sar.”

Eve’in yarayı sarmaya çalışmasını izlemeye koyuldu. Ucunu tek eli ve dişleriyle sıkıp düğümlemeye uğraşırken sıklaşan nefesini dinledi. “Sen inatçı bir rakipsin, Teğmen,

oldukça da akıllısın. Ama kaybettin. En başından kaybetmeye mahkûmdun. Yalnızca erdemli olanlar zafere ulaşır.”

“Şu dini zırvaları kes, Liam. Bütün bu kutsallık laflarının ardında, aslında hepsi senin için bir oyundan ibaret.”

“Keyiflen, Teğmen. Tanrının işlerinden zevk almak günah değil, saygı göstergesidir.”

“Sen de bayağı zevk aldın doğrusu.”

“Hem de nasıl. Attığın her adım, yaptığın her hareket, bizi bu gece buraya getirmeye yaradı, yani tam olmam gereken yere. Tanrının yüce iradesi bu.”

“Senin tanrın rezilin teki.”

Liam kadının yüzüne elinin tersiyle bir tokat patlattı. “Ağzından çıkana dikkat et. Bir daha benim karşımda Tanrıyla alay etmeye kalkma, seni orospu!” Onu yerde iki büklüm bırakarak döndü, beklerken doldurduğu şarap kadehini aldı. “İsa da düşmanlarının arasında otururken üzüm suyunu içmişti.” Sakinleşmiş bir halde şarabını yudumladı. “Roarke geldiğinde, daire tamamlanmış olacak. Ellerimde Tanrının gücü var.” Elindeki iki silaha bakarak sırttı. “Ve çağların teknolojisi.”

“Roarke gelmeyecek.” Summerset’in sesi adamın vücuduna doldurduğu müsekkinlerin etkisiyle peltekleşmişti. “Gelmiyor demiştin sana.”

“Gelir. Bu fahişeden uzak duramaz.”

Eve acıyı bastırıp dizlerinin üzerinde doğrulmayı başarmıştı. Liam’ın yüzüne bakınca, onun için artık çok geç olduğunu görebiliyordu. Annesinin kalbine ektiği delilik tohumları adamın içinde çok derinlere kök salmıştı.

“Hangi akla hizmetle bu İncil papağanı orospu çocuğunu evimize aldın?”

“Yine mi kaşınıyorsun?” diye sordu Liam. “Canını daha çok mu yakmamı istiyorsun?”

“Seninle konuşmuyordum.”

Summerset bitkin bir sesle, “Onu polis sandım,” diye yanıtladı. “Devriye arabası sürüyordu, üniforması vardı. Onu sizin yolladığınızı söyledi.”

“Buradaki güvenlik alanını geçemedin, öyle değil mi, Liam? Seni biraz aşmış olmalı.”

“Zamanım olsa geçerdim.” Adamın yüzüne en sevdiği şeyden mahrum edilmiş bir çocuğun somurtkan ifadesi gelmişti. “Yapamayacağım hiçbir şey yok. Ama beklemekten bıktım.”

“Son iki sefer beceremedin ama değil mi?” Eve kendini zorlayarak ayağa kalktı, dişlerini sıkarak her yanında zonklayan acıya dayanmaya çalıştı. “Brian’ı ele geçiremedin, Pat Murray’in de işini bitiremedin. Adamın hiçbir şeyi kalmayacak, tam olarak iyileşip normale dönecek. Mahkemende duruşma salonunun bir ucundan parmağıyla seni işaret edip bu yaptı diyecek.”

“Bunlar yalnızca Tanrının benim bağlılığımı sınamasıydı, o kadar. Tanrı havarilerini her zaman sınar.” Ama eli ağzına gitmiş, parmakları dudaklarını ovuşturmaya başlamıştı. “Artık hemen hemen sonuna geldik. Bu son maçımız ve de sen kaybedeceksin.” Gözleri bir kuşun gözleri gibi parlıyordu, başını hafifçe yana eğdi. “Otur istersen, Teğmen. Kan kaybettin, çok da solgun görünüyorsun.”

“Ayakta iyiyim. Bana oyun planını anlatmayacak mısın? Bu iş böyle olur. Eğer önce biraz böbürlenip hava atamayacaksan işi bitirmenin ne anlamı var?”

“Ben bunu böbürlenmek olarak görmüyorum. Ben babamı onurlandırıyorum, onun ölümünün intikamını alıyorum. Adım adım. Burada işimi bitirince dönüp Kelly ile Murray’yi halledeceğim, sonra bir kişi daha olacak. Biri nefesi kesilerek, biri suda boğularak ölecek, sonuncusu da zehirle. Altı şehide karşılık altı günahkâr, üç kişi de dokuzu bulup adağı yerine getirmek için. Ondan sonra, babamın ruhu huzur içinde yatabilir.”

Lazeri elinden bırakıp, parmağını masanın üzerine yerleştirdiği Kutsal Bakire heykelinin baş örtüsünün kıvrımlarında gezdirdi. “Sıra bozuldu, ama Tanrı anlayışlıdır. Bu gece Roarke kendi özel cehennemine girecek. Buraya gelince bir bakacak ki, kadim dostu, güvendiği yol arkadaşı ölmüş. Orosu

sevgilisi, şıfıntı polisi ölmüş. Burada, kendi evinde korkunç bir kavga olmuş, bir ölüm kalım savaşı, ikisi birbirini haklamış gibi görünecek. Bir an, yalnızca bir an, böyle düşünecek.”

Eve’e gülümsedi. “Sonra ben ortaya çıkacağım ve gerçeği anlayacak. O zaman acısı daha da kötüleşecek, dayanılmaz olacak. Kaybetmenin ne demek olduğunu, önem verdiği ne varsa elinden alınmasının ne demek olduğunu görecektir. Bu eve ölüm meleğini, intikam meleğini, kendi eliyle işlediği kötülüklerle soktuğunu anlayacak.”

“İntikam Meleği, ha.” Eve bunu göze almak, adamın deliliğine oynamak zorundaydı. “İ.M. Takma adını buradan buldun demek. Senin hakkında her şeyi biliyoruz. Her şeyi. Roarke’un şirketine nasıl takma isimle girdiğini, nasıl çalıştığını, nasıl hırsızlık yaptığını biliyoruz.” Gözlerini gözlerinden hiç ayırmadan adama bir adım yaklaştı. “Nereden geldiğini, nereye gittiğini biliyoruz. İnini bulduk. Şu anda resmin haberlerde gösteriliyor. Anneninkiyle beraber.”

“Yalan söylüyorsun. Yalancı orospu.”

“Peki senin kim olduğunu nasıl biliyorum? İ.M.’yi nasıl biliyorum? Annenin dairesindeki o gizli odada sakladığın aletleri... Şehir merkezindeki öteki yerini...” İçinden, *şehir merkezinde olmalı*, diye geçirdi. “Annenin Summerset’in dairesine yerleştirdiği dinleme cihazlarını... Oyununu oynadık ve seni yendik, Liam. Bizim bulamadığımız şeyleri de Audrey anlattı. Ben onu içeri tıkmadan hemen önce.”

Liam “Yalan söylüyorsun!” diye bağırarak kadının üzerine atıldı.

Eve buna hazırды, yerinde dengeli ve sapasağlam durarak sağlam koluyla darbeyi karşıladı, dirseğini adamın midesine geçirdi. Ayağını adamın arkasına uzatıp ağırlığını verince beraberce yere yuvarlandılar. Adam yaralı kolunun üzerine düşünce acıdan gözlerinden alevler fışkırdı, ama buna aldırmadan yumruğunu onun suratına doğru salladı. Ama öfkenin adama vereceği kuvveti iyi hesap edememişti.

Liam parmaklarını yarasına geçirince acıyla haykıran Eve

oldu. Oda karararak dönmeye başladı. Görüşü tekrar açıldığında adam silahını boğazına dayamıştı, o şekilde ateş edecek olursa, silah orta kuvvete ayarlı bile olsa öldürücü olurdu.

“Seni yalancı kancık. Bu söylediğin yalanlar için dilini ke-seceğim senin.”

“Ekranı aç da gör.” Eve iki büklüm olup kolunda zonk-layan acıdan kaçmak istiyordu, ama dayandı. “Kendin bak. Hadi, Liam, açsana. Kanal 75.”

Çocuğun koluna kenetlenmiş parmakları gevşeyince acıyla hıçkırmamak için kendini zor tuttu. Liam üzerinden hızla kalkarak duvara gömülü ekrana koştu. “Yalan... yalan... Yalan söylüyor, hiçbir şey bildiği yok.” Ekranı açarken kendi kendine şarkı mırıldanır gibi bir sesle konuşuyordu. “Selam sana, ya Meryem. O da ölecek, hepsi de. Ölümün gölgeli vadisinde korku içinde yürüyecekler. Tanrı onları yok edecek, hepsini mahvedecek, benim elimle... Benim için...”

“Buna engel olmak zorundasınız.” Summerset, bağlarını zorlayarak kendisine doğru sürünen Eve’e baktı. “Dışarı çıkın. Bu adam deli. O ekranla ilgilenirken siz dışarı çıkabilirsiniz. Şu anda nerede olduğunun bile farkında değil. Çıkabilirsiniz. Çıkmazsanız sizi öldürecek.”

“Kapıya ulaşmam imkansız.” Eve’in yarası yeniden kanamaya başlamıştı, kan uyduruk bandajdan sızarak yere damlıyordu. “Sürekli bana odaklanmış olarak kalmasını sağlamam lazım. Bana odaklanırsa seninle ilgilenmez. Onu meşgul etmek ve kafasını dağıtmak zorundayım, böylece belki Roarke’un eve geldiğini duymaz.” Kendini zorlayarak dizlerinin üzerinde doğruldu. “Duymazsa da belki Roarke’un bir şansı olabilir.”

“Audrey bunun annesi miymiş?”

“Öyleymiş.” Eve yeniden ayağa kalkmayı başarmıştı. “Bu olanların hepsinin sorumlusu o.” Dönüp ekrandaki görüntüleri görünce bir çığlık koparan Liam’a baktı. “Her şeyin... Onun da...” Kendini toparlamaya çalıştı, ama dizleri onu taşıyacak halde değildi. “Liam, ben seni ona götürebilirim. Anneni görmek istiyorsun, değil mi? O da seni görmek istedi. Sen de onu görmek istersin, değil mi? Ben seni götürürüm.”

“Ona zarar verdiniz mi?” Çocuğun gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı.

“Hayır, tabii ki vermedik.” Eve titrek bacaklarıyla bir adım ilerledi. “Annen gayet iyi. Seni bekliyor. Sana şimdi ne yapman gerektiğini söyleyecek. Sana her zaman ne yapacağını söyler, değil mi?”

“O her zaman bilir. Tanrı onun aracılığıyla konuşur.” Liam elindeki silahı unutmuş gibiydi, eli aşağı inmeye başlamıştı. “O kutsanmıştır,” diye fısıldadı. “Ben de onun tek oğluyum. Ben ışığım.”

“O şimdi seni yanında istiyor.” *Bir adım daha. Tek bir adım.* Şu şok silahını elinden bir alabilseydi.

“O bana Tanrının planını anlattı.” Silah tekrar kalkıp ona doğrulmuştu. Eve olduğu yerde donup bekledi. “Tanrı senin ölmeni istiyor. Tanrı kurban istiyor. Önce o.” Liam pis bir gülümsemeyle silahı Summerset’e çevirdi.

“Dur –” Eve içgüdüsel bir hareketle araya atlamıştı.

Sinir sistemini baştan başa dolaşan elektrik şoku Eve’i yere fırlattı. Vücudu nefes almayı, gözleri görmeyi unuttu. Acısı bile kalmamıştı. Adamın boğruüne tekmeler savurduğunu, bağırp söverek odada dolandığını fark etmedi bile.

“Sen her şeyi bozmaya çalışıyorsun. Her şeyi!” Liam bir sehpayı ve üzerinde duran güzel antika Ming vazosunu itip yere savurdu. “Hilebaz... Orospu... Günahkâr... Silahın bile adı. Şuna bak... acınası bir şey. Gücünü elle yükseltmek gerekiyor. Daha iyi, daha iyi, bir kerede öldürmektense böylesi daha iyi oldu.”

“Doktora ihtiyacı var,” dedi Summerset. Kesik kesik sölüyordu, bağlarını zorlamaktan kolları ve bilekleri soyulmuş, titremeye başlamıştı. “Tıbbi yardıma ihtiyacı var.”

“Ben de doktor olabilirdim, amcam benim doktor olmamı istiyordu. Ama Tanrının planı bu değildi. Annem bunu biliyordu. Biliyordu. Babam beni severdi, bana bakardı. Sonra onu bizden aldılar. İntikam benimdir, dedi Tanrı. Ben onun intikamıyım.”

Eve acıyla ürpererek yan tarafına doğru döndü. Eğer öle-

cekse de son sözü o söyleyecekti. “Sen kendini tek evladından daha fazla düşünen bir kadın tarafından kullanılmış zavallı ve kusurlu bir âletten başka bir şey değilsin. İkiniz de hayatınızın kalanını içerde geçireceksiniz.”

“Tanrı bana bir işaret gönderecek. Beni doğru yola sevk edecek.” Liam yanına gidip yerde yatan kadına tepeden bakarak silahını doğrulttu. Bu kez silah tam güce ayarlanmıştı. “Ben seni cehenneme yollar yollamaz...”

Eve gözlerini açık tutarak kalan bütün gücüyle yukarı doğru bir tekme savurdu. Darbe adamın dizlerine isabet ederek onu geriye doğru sendeletti. Eve kollarından destek alarak yerden kalktı, silahını almak için son bir hamle daha yapmak ümidiyle doğruldu. Ama kapı tarafından gelen bir silah sesiyle Liam geriye doğru uçup duvara savruldu.

Liam, Eve’in daha önce de gördüğü bir ölüm dansıyla kıvrılıp sarsıldı. Sinir sistemine aşırı yükleme etkisiyle ölen vücudu bir kukla gibi titrettikten sonra bir daha açılmamak üzere kapandı.

Liam’ın cansız bedeni yere yığılırken Roarke odanın öbür ucundan koşarak geldi.

Eve donuk bir sesle, “Oyun bitti,” dedi. “Amin.”

“Ah, Tanrım! Eve, şu haline bak. Perişan vaziyettesin.”

Eve’in gözlerinin önünde küçük beyaz noktacıklar uçuşuyordu, yanına çömelen Roarke’u hayal meyal görüyordu. “Yakalamama ramak kalmıştı.”

“Tabii ki.” Roarke onu kollarına aldı, kendinden geçen karısını bir bebek avutur gibi kollarında salladı. “Tabii ki.”

Eve kendine geldiğinde koltukta yatıyor, Summerset de becerikli hareketlerle kolundaki yarayla ilgileniyordu. “Çek ellerini üzerimden.”

“Bu yaraya bakılması lazım. Çok kötü yaralanmışsınız, ama Roarke burada bir sağlık merkezinden daha az zorluk çıkaracağınızı düşündü.”

“Bunu rapor etmem lazım.”

“Birkaç dakika sonra rapor etseniz de olur. Çocuk birkaç dakikada daha fazla ölmez.”

Eve gözlerini kapadı, kendini tartışamayacak kadar yor-

gun ve örselenmiş hissediyordu. Böğründe zonk zonk atan bir acı vardı, Summerset'in koluna yaptığı da her neyse, hafifinden bir çeşit işkenceydi.

Adamın dokunuşu bir annenin bebeğine dokunuşu gibi yumuşaktı, yine de Eve'in canını yaktığının farkındaydı. "Hayatımı kurtardınız. Benim önüme atladınız. Neden?"

"Bu benim işim, üzerine alınma. Zaten tam güce ayarlı değildi. Ah, Allah kahretsin!" Eve sıkılı dişleri arasından bir iniltinin kaçmasına engel olamamıştı. "On yıldır polislik yapıyorum, ilk defa bütün vücuduma şok yedim. Of, gerçekten çok fena acıyor, her yerim birden acıyor. Roarke nerede?"

"Şimdi gelir." Summerset içgüdüsel bir hareketle kadının saçlarını okşayarak terli yüzünden geriye itti. "Kıpırdamayın. Canınız daha fazla yanar."

"İmkânsız." Eve gözlerini yeniden açıp adamın gözlerinin içine baktı. "Liam Calhoun'u öldüren silahı ben ateşledim. Onu Roarke daha gelmeden önce öldürdüm. Anlıyor musun?"

Summerset uzun bir an durup ona dikkatle baktı. Kadının gözlerinden ne kadar acı çektiği belli oluyordu, bütün sistemi bu acıyla kıvranıyor olmalıydı, ama o Roarke'u düşünüyordu. "Evet, Teğmen. Anlıyorum."

"Hayır, onu sen öldürmedin," diye itiraz etti Roarke. "Summerset, ifade verirken tamamen açık ve doğru olmanı istiyorum. Bunun için yalan testine girmeni istemiyorum, Eve. Bunun için olmaz. Al, şunu iç, biraz doğrulabilir misin?"

"Senin silahın olmaması gerekirdi. Bu her şeyi... Silahı nereden aldın?"

"Sen vermiştin." Roarke gülümseyerek onu hafifçe doğrulttu, koluyla boynunu destekledi. "Senin yedek silahındı. Geri vermemiştim."

"Unutmuşum."

"Bana bu konuda fazla sıkıntı çıkaracaklarını hiç sanmam. İç bunu."

"Ne bu? İstemiyorum."

“Bebeklik etme. Yalnızca ağrı kesici; çok hafif, inan. Acı-
nı biraz azaltır.”

“Hayır, istemiyorum–” Roarke ilacın birazını merasimsiz
bir şekilde boğazından aşağı dökünce biraz öksürdü. “Benim
bunu rapor etmem lazım.”

Roarke içini çekti. “Summerset, lütfen Komutan
Whitney’yi arayıp bu gece burada olanları anlatabilir mi-
sin?”

“Tabii.” Summerset bir an duraksadı, sonra kanlı bezi to-
parladı. “Size minnettarım, Teğmen, görevinizi yaparken ya-
ralandığınız için de çok üzgünüm.”

Eve dudaklarını büzerek odadan çıkan adamın arkasından
baktı. “Daha sık şoklanmam lazım galiba. Benimle alay bile
etmedi.”

“Bana olanları anlattı. Senin tanıdığı en cesur ve en çılgın
kadın olduğunu da söyledi. Şu anda elimden ona hak vermek-
ten başka bir şey gelmiyor.”

“Eh, hâlâ hayattayız. O gittiğine göre, şu ağrı kesicinin
gerisini de ver bari. Kolum biraz daha iyi, ama yan tarafım
beni mahvediyor.”

“Sıkı bir tekme yemişsin.” Roarke onu yavaşça biraz daha
kaldırdı, kendisine dayanarak oturabileceği şekilde doğrulttu.
“Cesur, çılgın polisim benim. Seni seviyorum.”

“Biliyorum. Daha on dokuz yaşındaydı...”

“Kötülük yalnızca yetişkinlere mahsus bir şey değil.”

“Doğru.” Acı biraz hafifleyip yerini uyusukluğa bırakır-
ken, Eve yeniden gözlerini kapadı. “Onu canlı ele geçirmek
istiyordum. Sense ölmesini istiyordun. O kendisi işleri senin
lehine çevirdi.” Başını çevirdi. “Onu bir şekilde öldürecektin
nasıl olsa.”

“Öldürmeyecektim dememi mi istersin?” Dudaklarını ka-
rısının alnına bastırdı. “Yapılanların karşılığı verilmezse ada-
let zayıf kalır, Eve.”

Eve içini çekti, başını dayayıp gözlerini tekrar kapadı.
“Biz birlikte ne yapıyoruz ki acaba?”

“Çok defa çok ilginç olan bir hayat sürüyoruz, sevgilim. Bir anını bile değiştirmek istemezdim.”

Eve bakışlarını enkaza dönmüş salonda ve çocuğun yerde cansız yatan bedeninde dolaştırdı. Roarke’un dudaklarının saçlarında gezindiğini hissediyordu. “Ben de,” dedi.